

Giới thiệu Tín Đồ Shopping Oanh Tạc Manhattan

Truyện Tín Đồ Shopping Oanh Tạc Manhattan, một sự nghiệp đang lên như triều, một tình yêu bùng nổ, một cuộc sống tuyệt vời.

Nhưng đằng sau tất cả những điều đó là vô số rắc rối không ai tin rằng đang hẹn hò với chàng Luke đẹp trai, thành đạt; cô nghi ngờ có gì không bình thường đang xảy ra với Luke kẻ vốn có tiếng là nghiện công việc có cái gì đó được sắp đặt trước, và tệ nhất là cô không thể ngừng Shopping.

Vị giám đốc ngân hàng dễ tính từng chịu đựng cô rất lâu về hưu và một giám đốc hắc xì dầu mới lên thay.

Bạn đang đọc truyện *Tín Đồ Shopping Oanh Tạc Manhattan* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 1

OK, ĐỪNG HOẢNG HỐT. Đừng hoảng hốt. Đơn giản chỉ là vấn đề sắp xếp lại một chút, giữ bình tĩnh và quyết định chính xác thứ cần mang theo. Và sau đó xếp gọn gàng chúng vào vali. Ý tôi là, việc đó thì khó cái gì?

Tôi lùi lại khỏi cái giường bừa bộn của mình và nhắm mắt lại, thoáng hy vọng rằng nếu thành tâm cầu nguyện thì quần áo của tôi bằng cách màu nhiệm nào đó có thể tự sắp xếp thành những chồng được gấp gọn gàng. Giống như trong vài bài tạp chí hướng dẫn cách đóng gói hành lý đã bảo bạn làm thế nào để có thể đi du lịch với chỉ một chiếc xà rồng rề tiền và khéo léo biến nó thành sáu bộ đồ khác nhau. (Điều mà tôi luôn nghĩ hoàn toàn là một trò bịp bợm, bởi vì, OK, cái xà rồng chỉ đáng 10 bảng nhưng nó sẽ kéo theo hàng loạt các phụ kiện khác tốn hàng trăm bảng mà chúng ta thường không chú ý.)

Nhưng khi tôi mở mắt ra, toàn bộ đồ đạc lộn xộn vẫn nằm nguyên ở đó. Mà thực ra, thậm chí có vẻ như còn nhiều hơn thế, cứ như thể trong lúc tôi nhắm mắt, quần áo của tôi bí mật nhảy ra khỏi ngăn kéo và nhảy nhót khắp giường. Mọi chỗ tôi nhìn đều là những đống lù lù lộn xộn toàn... ừm... đồ. Giày, boots, áo phông, tạp chí... một giỏ quà tặng của Body Shop đang đột giảm giá... một khóa học tiếng Ý của Linguaphone mà tôi chắc chắn sẽ bắt đầu sớm thôi... một thứ gì đó để xông hơi mặt... Và, kiểu hãnh ngự trên mặt bàn trang điểm của tôi là một chiếc mặt nạ đầu kiếm và một thanh kiếm tôi mới mua hôm qua. Mua ở cửa hàng từ thiện có 40 bảng!

Tôi cảm kiếm lên và thử đưa vài đường về phía hình ảnh phản chiếu của mình trong gương. Đây thực tình là một sự trùng hợp ngẫu nhiên, bởi tôi đã có ý định học đầu kiếm từ trước đó rất lâu, kể từ khi tôi đọc bài viết về môn thể thao này trên tờ Daily World. Bạn có biết chân các vận động viên kiếm thuật đẹp hơn chân các vận động viên khác không? Ngoài ra, nếu bạn là một chuyên gia kiếm thuật, bạn có thể trở thành diễn viên đóng thế trong một bộ phim nào đó và kiếm được bội tiền! Vì thế việc tôi đang định làm là học kiếm thuật và phải thật giỏi, tôi nghĩ tôi sẽ sớm làm được điều đó thôi.

Và rồi - đây là kế hoạch nhỏ chỉ riêng tôi biết - khi có đai vàng, hay cái gì cũng được, tôi sẽ viết thư cho Catherine Zeta-Jones. Bởi vì chắc chắn cô ấy cần một người đóng thế, đúng không nào? Và tại sao người đó lại không phải là tôi? Thực tế là có thể cô ấy sẽ ưu ái một ai đó người Anh. Có thể cô ấy sẽ gọi điện lại và nói cô ấy thường xuyên nhìn thấy tôi xuất hiện trên truyền hình cáp, và cô ấy đã luôn muốn gặp tôi! Bọn này có lẽ sẽ rất hợp cạ, và hóa ra có khiếu hài hước như nhau và còn nhiều điểm chung khác. Và sau đó tôi sẽ bay đến ngôi nhà sang trọng của cô ấy, và có cơ hội gặp Michael Douglas và chơi đùa với con họ. Chúng tôi sẽ cảm thấy thoải mái bên nhau như những người bạn cũ, và một tạp chí nào đó sẽ đăng tải một bài đặc biệt về chúng tôi trên chuyên mục bạn thân của sao, và thậm chí họ còn yêu cầu tôi trở thành...

“Chào Bex!” Giật bản mình, những hình ảnh hạnh phúc khi tôi cười đùa cùng Michael và Catherine biến mất, và đầu óc tôi rõ ràng trở lại. Suze, bạn cùng nhà, đang lơ đãng trong phòng tôi, mặc một bộ pyjama hoa cổ lỗ, mái tóc vàng hoe tết đuôi sam. “Cậu đang làm gì thế?” cô ấy tò mò hỏi.

“Không gì cả!” Tôi đáp và vội vàng cất thanh kiếm đi. “Chỉ là...cậu viết đấy. Giữ eo ấy mà.”

“Được rồi,” cô lơ đãng nói. “Vây - việc đóng gói hành lý của cậu đến đâu rồi?” Cô ấy tha thần đến bên lò sưởi, cầm một thỏi son lên, và bắt đầu tô. Suze thường xuyên làm vậy trong phòng tôi - chỉ tha thần nhặt đồ lên, nhìn ngắm và đặt xuống chỗ cũ. Cô ấy nói cô ấy thích cái cách bạn không bao giờ biết mình sẽ có thể tìm thấy gì, cứ như trong một cửa hàng bán đồ cũ vậy. Điều mà tôi khá chắc chắn rằng cô nói với thiện ý.

“Mọi thứ đều tốt đẹp cả,” tôi đáp. “Mình chỉ đang quyết định sẽ mang chiếc vali nào thôi.”

“Ồ,” Suze nói, quay nhìn quanh, môi cô ấy hơi hồng hồng. “Chiếc màu kem bé bé kia thì sao? Hay chiếc túi du lịch màu đỏ?”

“Mình nghĩ có lẽ cái này,” tôi vừa nói vừa lôi từ gầm giường ra chiếc vali màu xanh lá mạ. Tôi mua nó cuối tuần trước và nó đẹp mê hồn.

“Wow!” Suze nói, mắt mở to. “Bex! Cái này quá đỉnh! Cậu mua nó ở đâu vậy?”

“Fenwicks,” tôi đáp, cười sung sướng. “Nó quá tuyệt đúng không?”

“Nó là chiếc vali đẹp nhất mà tớ từng thấy!” Suze nói, tay mân mê chiếc vali đầy ngưỡng mộ. “Vây...cậu có cả thấy bao nhiêu chiếc vali rồi?” Cô ấy ngược nhìn nóc tủ quần áo của tôi, trên đó ngổn ngang nào là chiếc vali màu nâu bằng da, một chiếc rương sơn mài, và ba chiếc vali đựng đồ trang điểm.

“Ồ, cậu biết đấy,” tôi nói và thoáng nhún vai chống chọi. “Cũng không đáng bao nhiêu.”

Tôi ngờ rằng gần đây tôi mua hơi nhiều vali. Nhưng vấn đề là, hàng thập kỷ nay tôi không mua cái nào, tôi có mỗi một cái túi cũ bằng vải dù với những chữ in bị mòn vẹt. Và chỉ vài tháng trước, tôi tìm thấy ánh sáng khai huyền của đời mình giữa cửa hàng Harrods, hơi giống thánh Paul lúc trên đường đến Mandalay. Vali. Và kể từ đó, tôi đã luôn bù đắp cho tất cả những năm tháng đầy thiếu thốn.

Ngoài ra ai cũng biết mua được vali tốt là một khoản đầu tư.

“Minh đi pha trà đây,” Suze nói. “Cậu muốn một cốc không?”

“Ừ, cho mình một cốc!” tôi nói. “Và một chiếc bánh Kitkat nữa chứ?” Suze mỉm cười.

“Chắc chắn là Kitkat rồi.”

Mỗi gần đây, một người bạn của Suze ngủ nhờ trên ghế sofa nhà chúng tôi - và khi rời đi, anh ấy cho chúng tôi một hộp bánh Kitkat to gồm 100 chiếc. Đây quả là món quà cảm ơn tuyệt vời, nhưng nó cũng đồng nghĩa với việc tất cả những gì chúng tôi nhồi vào bụng trong cả ngày trời là bánh Kitkat. Đã thế, tôi qua Suze còn bảo rằng, chúng tôi càng ăn nhanh thì chúng càng nhanh hết, vì vậy theo cách nào đó sẽ tốt hơn khi chúng tôi nhồi ngay vào bụng càng nhiều bánh càng tốt.

Suze lững thững bước ra khỏi phòng và tôi quay lại với chiếc vali của mình. Đứng rồi. Tập trung. Đóng gói. Việc này không nên mất nhiều thời gian mới phải. Tất cả những gì tôi cần là một chiếc tủ di động được thu nhỏ trông hết sức chân phương cho một kỳ nghỉ lãng mạn ít ngày ở Somerset, Tôi thậm chí còn liệt kê ra một danh sách, việc này sẽ làm mọi thứ trở nên gọn nhẹ.

Quần bò: hai chiếc. Dễ mặc. Bụi phui và không quá bụi/

Áo phông

Thực ra, nên mang ba chiếc quần bò. Minh phải mang theo chiếc quần mới của Diesel, nó nhìn chung khá ổn, dù hơi bó một chút. Minh sẽ chỉ mặc nó vài tiếng vào buổi tối hay đại loại thế.

Áo phông:

Ồ, còn chiếc quần đùi thêu của Oasis nữa, tôi chưa xỏ vào lần nào. Với lại quần đùi thì tính làm gì bởi vì về căn bản chúng cũng như quần soóc thôi. Dù sao nó cũng không tốn mấy chỗ, nhỉ?

OK, có lẽ quần bò thế là cũng đủ rồi. Lúc nào mình cũng có thể sắm thêm nếu cần mà.

Áo phông: lựa chọn. Để xem nào. Trắng trơn, tất nhiên rồi. Ghi xám, cũng vậy luôn. Áo sạt nách đen, vest đen (Calvin Klein), vest đen khác (Warehouse, nhưng thực sự nhìn ổn hơn cái kia), áo không tay màu hồng, hồng ánh bạc, hồng...

Tôi dừng lại, đang giữa chừng xếp những chiếc áo phông đã được gấp vào vali. Việc này thật ngu ngốc. Sao tôi lại phải đoán trước mình sẽ muốn mặc cái áo phông nào? Điều duy nhất đáng nói về áo phông là bạn chọn chúng vào buổi sáng tùy theo tâm trạng, giống như pha lê hay dầu hương liệu vậy. Thử tưởng tượng nếu tôi ngủ dậy và thêm mặc chiếc “Elvis Is Groovy” nhưng lại không mang nó theo thì thế nào?

Bạn biết không, tôi nghĩ tôi chỉ việc mang tất tần tật đi. Ý tôi là, vài cái áo phông thì cũng chẳng tốn bao nhiêu diện tích. Tôi thậm chí sẽ chẳng để tâm đến chúng.

Tôi nhét tất cả vào vali và mang thêm một vài cái áo lót để lấy may.

Tuyệt cú mèo. Chiến lược nhồi nhét này thực sự hiệu quả. OK, làm gì tiếp đây?

Mười phút sau, Suze tha thân trở lại phòng, mang theo hai cốc trà và ba chiếc bánh Kitkat cho cả hai. (Chúng tôi đã đi đến thống nhất rằng ăn đến bốn cái, thành thật mà nói, cũng không khác đi được.)

“Của cậu này,” cô ấy nói - rồi nhìn tôi gần hơn. “Bex, cậu ổn chứ?”

“Minh ổn,” tôi nói, cảm thấy mặt mình hơi hồng lên. “Minh chỉ đang cố gấp chiếc áo vest cách nhiệt này nhỏ lại một chút.”

Tôi đã gấp xong cái áo khoác bò và áo khoác da, nhưng bạn không thể dự đoán trước được thời tiết tháng Chính đúng không nào? Ý tôi là, vào lúc này, trời nắng và nóng, nhưng ngày mai có thể sẽ có tuyết rơi. Và điều gì xảy ra nếu Luke và tôi đi dạo ở vùng nông thôn quê mướt mướt? Mà tôi lại có chiếc áo vest đen tuyệt đẹp hiệu Patagonia từ đời nào rồi mới chỉ diện có một lần. Tôi cố gấp nó lại, nhưng nó trượt khỏi tay và rơi xuống sàn nhà. Chứa ơi, chuyện này nhắc tôi nhớ đến chuyến đi cắm trại cùng nhà Brownie, tôi đã cố nhét cái túi ngủ trở lại bọc.

“Nói lại cho mình, cậu định đi bao nhiêu ngày ấy nhỉ?” Suze hỏi.

“Ba ngày,” Tôi thôi không cố nén cho chiếc áo vest vào khoảng trống chỉ có kích cỡ của một bao diêm, và nó vui nhộn bật tung trở lại hình dạng cũ. Chung hừng, tôi nằm xoài xuống giường và nhấp một ngụm trà. Điều tôi không hiểu là làm thế nào người ta có thể đóng gói hành lý quá ư gọn nhẹ? Bạn luôn thấy các doanh nhân sải bước lên máy bay duy chỉ với một chiếc vali bé bằng cái hộp đựng giày có bánh trượt. Làm sao họ làm được như vậy? Hay

họ có quần áo có phép thuật có thể co lại được?

“Sao cậu không mang thêm cái túi du lịch nữa?” Suze gợi ý.

“Cậu nghĩ vậy sao?” Tôi nhìn mơ hồ vào chiếc vali chặt cứng đồ. Nghĩ mà xem, có lẽ tôi không cần đến ba đôi bốt. Hay một cái khăn choàng lông.

Rồi một ý nghĩ bất chợt nảy đến với tôi, hầu như cuối tuần nào Suze cũng đi xa, và cô ấy chỉ mang theo mỗi một cái túi mềm nhỏ tí hin. “Suze, làm thế nào cậu đóng gói hành lý được? Cậu phải có cách nào đó chứ?”

“Minh không biết,” cô ấy nói mơ hồ. “Minh nghĩ mình vẫn làm những gì được dạy ở trường Miss Burton. Cậu chọn ra một bộ mặc trong một dịp cụ thể - và cứ như thế mà làm thôi.” Cô ấy bắt đầu đánh dấu bằng các ngón tay. “Chẳng hạn như...đồ mặc khi lái xe, ăn tối, ngồi bên bể bơi, chơi tennis...” Cô ấy ngược lên. “Ồ đúng rồi, và nên mặc mỗi bộ ít nhất ba lần.”

Chúa ơi, Suze đúng là một thiên tài. Cô ấy biết tất cả những thứ thuộc thể loại này. Bố mẹ gửi cô ấy đến Học biện Miss Burton khi cô ấy 18 tuổi, đây là nơi nào đó ở London dành cho giới thượng lưu, nơi người ta dạy bạn những thứ như làm thế nào để nói chuyện với một giám mục và ra khỏi chiếc ô tô thể thao trong một chiếc váy ngắn. Cô ấy thậm chí còn biết cách cho một con thỏ ra khỏi chuồng gà.

Nhanh chóng tôi bắt tay vào vạch lên một mẫu giấy vài cái gạch đầu dòng mang tính tổng quát. Hay đại loại như vậy. Tốt hơn nhiều so với việc nhồi nhét đồ ngẫu nhiên vào vali. Bằng cách này, tôi sẽ không mang theo những bộ không cần thiết mà chỉ mang những thứ cần thiết tối thiểu.

Bộ thứ nhất: Ngồi cạnh bể bơi (trời nắng).

Bộ thứ hai: Ngồi cạnh bể bơi (trời nhiều mây).

Bộ thứ ba: Ngồi cạnh bể bơi (phần móng trông bụi vào buổi sáng).

Bộ thứ tư: Ngồi cạnh bể bơi (một ai khác cũng mặc đồ bơi giống mình).

Bộ thứ năm:

Điện thoại reo ở hành lang, nhưng tôi chỉ kịp ngược lên. Tôi có thể nghe thấy Suze nói chuyện rất hào hứng - một lúc sau, cô ấy xuất hiện ở cửa, mặt hồng ửng lên và rất khoái chí.

“Cậu biết gì không?” cô ấy nói. “Đoán đi.”

“Gì vậy?”

“Box Beautiful vừa bán hết tất tần tật khung ảnh của mình! Họ vừa gọi điện đặt thêm một ít nữa!”

“Vậy sao Suze? Tuyệt quá!” tôi hét lên.

“Minh biết!” Cô ấy lao vào và chúng tôi ôm chầm lấy nhau và gần như nhảy tung tung, trước khi cô ấy kịp nhận ra mình đang cầm một điều thuốc và xém chút nữa thì đã thiêu rụi tóc tôi.

Điều đáng kinh ngạc là, Suze mới chỉ bắt đầu làm khung ảnh vài tháng trước đây - mà bây giờ đã cung cấp được cho bốn cửa hàng ở đất London này, và mấy cửa hàng này đều ăn nên làm ra cả. Cô ấy cũng xuất hiện trong cả đồng tạp chí, và trong mọi thứ. Điều đó chẳng có gì đáng ngạc nhiên bởi vì khung ảnh của cô ấy quá tuyệt. Lô hàng mới nhất của cô ấy làm bằng chất liệu vải tuyết màu tía và được đóng vào hộp màu ghi ánh bạc tuyệt đẹp, tất cả lại được gói trong giấy lụa màu lam nhạt. (Nhân tiện nói thêm, tôi đã giúp chọn màu hơi bị chuẩn đấy.) Cô ấy quá thành công, cô ấy thậm chí không phải tự làm tất cả các hàng bán nữa mà có thể gửi mẫu thiết kế đến một xưởng nhỏ ở Kent, và khi chúng được gửi lại, chúng đã được làm xong xuôi.

“Vậy cậu đã xong với cái tủ quần áo của cậu chưa?” cô ấy vừa nói vừa rút một hơi thuốc lá.

“Rồi,” tôi đáp và khua khua mảnh giấy trước mặt cô ấy. “Tớ đã bố trí cả rồi. Đến đôi tất cuối cùng luôn.”

“Rất ổn!”

“Và thứ duy nhất tớ cần mua,” tôi thân nhiên nói thêm, “là một đôi xăng đan màu hoa tử đinh hương.”

“Xăng đan màu hoa tử đinh hương?”

“Ừm.” Tôi ngược lên nhìn một cách ngây thơ. “Đúng thế, mình cần một đôi kiểu kiểu như vậy. Cậu biết đấy, chỉ là một đôi vừa đẹp vừa rẻ để kết hợp với vài bộ quần áo thôi mà...”

“Được rồi,” Suze nói, và ngừng lại, khề cau mày. “Bex... có phải cậu vừa nói về đôi xăng đan màu hoa tử đinh hương tuần trước? Cái đôi đắt cắt cổ từ hiệu LK Bennett phải không?”

“Minh vừa nói đến đôi đó sao?” Tôi cảm thấy mặt mình đỏ lên một chút. “Minh... mình không nhớ lắm. Có lẽ vậy. Nhưng dù sao thì...”

“Bex.” Suze đột nhiên ném cho tôi một cái nhìn đầy nghi hoặc. “Bây giờ hãy nói thật cho tớ. Cậu có thực sự cần đôi xăng đan màu hoa từ đình hương đó không? Hay chỉ đơn thuần cậu muốn có chúng?”

“Không!” tôi chống chế. “Minh thực sự cần chúng! Nhìn này!”

Tôi lôi kế hoạch sắp xếp quần áo ra, mở nó ra, và chỉ cho Suze thấy. Phải nói rằng tôi rất tự hào về nó. Nó là một biểu đồ phát triển khá phức tạp, toàn ký hiệu vương, mũi tên, và dấu hoa thị đỏ.

“Wow!” Suze thốt lên. “Cậu học ở đâu cách làm mấy thứ kiểu này?”

“Ở trường đại học,” tôi nói đầy khiêm tốn. Minh có bằng cử nhân Kinh doanh và Kế toán - và điều đáng ngạc nhiên là cái thứ đó lại thường xuyên có ích làm sao.”

“Thế cái kí hiệu vương vương này là gì?” cô ấy hỏi và chỉ tay vào tờ giấy.

“Đó là...” tôi liếc mắt nhìn và cố nhớ lại. “Minh nghĩ đó là nếu bọn mình đến một nhà hàng thực sự sang trọng nào đó mà mình thì đã mặc chiếc váy Whistles trong tối trước đó rồi.”

“Còn cái này?”

“Đó là khi chúng mình đi leo núi đá. Và đây” - tôi chỉ vào một cái hộp trống không - “là chỗ mình cần đôi xăng đan màu hoa từ đình hương. Nếu không có nó thì bộ quần áo này chẳng để làm gì, và cả cái này nữa... và toàn bộ kế hoạch này sẽ sụp đổ. Nếu thế mình cùng chẳng buồn đi nữa.”

Suze im lặng một lúc, rồi xem xét kế hoạch sắp xếp quần áo của tôi, trong khi tôi cắn môi cắn lợi đầy lo lắng và làm dấu hiệu cầu may mẩn sau lưng.

Tôi biết việc này có vẻ không bình thường. Tôi biết hầu hết mọi người đều không để bạn cùng phòng kiểm soát từng món đồ họ mua. Nhưng sự thật là, cách đây không lâu tôi đại loại đã hứa với Suze một việc nhỏ, đó là để cô ấy kiểm soát việc mua sắm của tôi. Bạn biết đấy. Chỉ là để mất đến mọi thứ thôi.

Đừng hiểu sai việc này. Không phải tôi đang có vấn đề hay bất kỳ thứ gì đại loại như vậy. Chỉ là vì mấy tháng trước, tôi đã lâm vào... Được rồi. Một khó khăn tài chính rất nhỏ thôi. Nó thực sự chỉ là một vấn đề nhỏ xíu, không có gì đáng lo. Nhưng Suze thực sự hoảng khi phát hiện ra số tiền tôi nợ, và nói rằng vì lợi ích của tôi, kể từ bây giờ cô ấy sẽ giám sát mọi chi tiêu của tôi.

Cô ấy nói lời và đã giữ lời. Cô ấy rất nghiêm khắc, thực sự vậy. Thỉnh thoảng tôi cũng thấy sợ cô ấy có thể sẽ nói không.

“Tớ hiểu được ý cậu rồi,” cuối cùng cô ấy cũng lên tiếng. “Cậu thực sự không còn sự lựa chọn nào nữa, đúng không?”

“Chính xác,” tôi thờ phào. Tôi lấy lại bản kế hoạch, gấp lại, và cất nó vào túi.

“Này Bex, cái kia mới, phải không?” Suze bắt ngờ hỏi. Cô ấy mở tủ quần áo của tôi và tôi cảm thấy dây thần kinh căng ra. Cô ấy nhăn mặt khi nhìn thấy chiếc áo khoác mới màu mật ong đáng yêu của tôi, cái mà tôi phải lén lút mang vào nhà hôm trước trong lúc cô ấy tắm.

Ý tôi là, rõ ràng tôi đã định nói với cô ấy về nó. Tôi chỉ chưa tìm được cơ hội để kể với cô ấy thôi.

Làm ơn đừng nhìn vào giá tiền, tôi luyến quýnh nghĩ. Làm ơn đừng nhìn vào giá tiền.

“Ừm...ừ,” tôi đáp. “Đúng là nó mới. Nhưng vấn đề là... mình cần một cái áo khoác đẹp, phòng khi mình được yêu cầu quay ngoại cảnh cho chuyên mục Morning Coffee.”

“Liệu có thể thế không?” Suze bối rối hỏi. “Ý mình là mình nghĩ công việc của cậu chỉ là ngồi trong trường quay và đưa ra những lời khuyên về tài chính.”

“Thì thế... cậu không bao giờ biết rồi. Cách tốt nhất là bao giờ cũng chuẩn bị sẵn sàng.”

“Minh cũng đoán vậy...” Suze nói đầy hoài nghi. “Vậy còn cái áo sát nách này thì sao?” Cô ấy kéo một cái mắc áo. “Cái này cũng mới!”

“Cái đó để mặc lên hình,” tôi nhanh nhẩu đáp.

“Còn cái chân váy này?”

“Đề lên hình.”

“Còn mấy cái quần mới này?”

“Đề lên...”

“Bex.” Suze nheo mắt nhìn tôi. “Cậu còn bao nhiêu bộ quần áo nữa để mặc lên hình?”

“Ừ...cậu biết đấy,” tôi bào chữa. “Minh cần vài sự hậu thuẫn. Ý mình là, Suze này, cái mà chúng ta đang nói đến là sự nghiệp của mình. Sự nghiệp của

mình.”

“Ừ,” Suze cuối cùng cũng lên tiếng. “Đúng vậy, mình cũng hiểu được việc này.” Cô ấy với tay lấy chiếc áo lụa đỏ của tôi. “Cái này đẹp thật.”

“Mình biết,” tôi tươi cười. “Mình mua để mặc cho số chuyên đề tháng Một!”

“Cậu đã được làm số chuyên đề tháng Một rồi sao?” Suze nói. “Ồ, ó nói về chủ đề gì vậy?”

“Nó sẽ có tên gọi ‘Những Nguyên tắc Tài chính Cơ bản của Becky,’” tôi đáp và với tay lấy thỏi son bóng. “nó chắc sẽ rất tuyệt. Năm phân đoạn, mỗi phân đoạn mười phút, chỉ có mình!”

“Vây - những nguyên tắc tài chính cơ bản của cậu là gì?” Suze hào hứng hỏi.

“Ừm... thật ra thì mình chưa có ý tưởng nào cả,” tôi đáp trong lúc cẩn thận tô son. “Nhưng cậu biết đấy. Mình sẽ tìm ra câu trả lời khi nào gần đến lúc cần.” Tôi đóng nắp thỏi son bóng và với tay lấy áo khoác. “Gặp cậu sau nhé!”

“OK,” Suze nói. “Và nhớ rằng chỉ một đôi giày thôi đấy nhé!”

“Được rồi! Mình hứa!”

Suze thật đáng yêu vì luôn lo lắng cho tôi. Nhưng cô ấy không cần phải làm thế. Nói thật, cô ấy chưa thực sự hiểu con người đã thay đổi của tôi hiện tại như thế nào. OK, cứ cho là đầu năm nay tôi cũng gặp chút rắc rối về tài chính. Thực tế là cũng có lúc tôi đã nợ khoảng... Được rồi. Thực sự rất nhiều tiền.

Nhưng sau đó tôi hạ cánh an toàn ở chuyên mục Morning Coffee, và mọi thứ đã thay đổi. Tôi đã hoàn toàn xoay chuyển cuộc đời mình, làm việc thật chăm chỉ, và trả hết mọi khoản nợ. Đúng vậy, tôi đã trả hết nợ nần! Tôi viết hết tấm séc này đến tấm séc khác - và xóa nợ hết các khoản nợ đọng trên thẻ tín dụng, tất cả hóa đơn mua hàng của các cửa hiệu, tất cả đồng giấy nợ viết nguệch ngoạc cho Suze. (Cô ấy đã không thể tin nổi khi tôi tặng cô ấy tấm séc trị giá vài trăm bảng. Đầu tiên cô ấy không chịu nhận, nhưng rồi cô đổi ý và ra ngoài mua chiếc áo khoác lông cừu đẹp nhất quả đất này.)

Thành thật mà nói, trả hết mọi khoản nợ là cảm giác tuyệt vời nhất, hào sảng nhất trên đời. Chuyện đó mới chỉ xảy ra vài tháng trước - nhưng tôi vẫn cảm thấy cực kỳ phấn khích khi nghĩ về nó. Thực sự không có gì đánh bại được một người khi họ hoàn toàn và tuyệt đối làm chủ về tài chính, phải không nhỉ?

Và hãy chỉ cần nhìn vào tôi bây giờ. Tôi là một con người hoàn toàn khác với Becky của ngày xưa. Tôi bây giờ là một con người đổi mới. Tôi thậm chí không mắc một khoản thấu chi nào!

Bạn đang đọc truyện *Tín Đồ Shopping Oanh Tạc Manhattan* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 2

ĐƯỢC RỒI, OK. Tôi cũng có chi trội một chút. Nhưng lý do duy nhất là gần đây tôi thực hiện tầm nhìn chiến lược và đầu tư khá nặng tay cho sự nghiệp. Luke, bạn trai tôi, là một doanh nhân. Anh có công ty riêng về PR tài chính và mọi thứ. Vài tuần trước anh nói một điều gì đó mà tôi thấy thực sự có ý nghĩa: “Ai muốn làm ra được một triệu thì phải vay một triệu trước đã.”

Thú thực, hẳn là tôi phải có óc kinh doanh bẩm sinh hay đại loại như vậy vì ngay sau khi anh nói điều này, tôi cảm thấy đồng tình ghê gớm. Tôi thậm chí còn nhận thấy mình lầm bầm thành tiếng điều này một mình. Anh ấy quá đúng. Làm sao bạn có thể mong kiếm được tiền khi bạn không tiêu chúng trước?

Vì thế tôi cũng đầu tư không ít vào quần áo mặc để lên hình - cộng với vài lần cắt tóc xịn, vài lần sửa móng và chăm sóc da mặt. Đôi lần mất xa. Bởi vì ai cũng biết bạn không thể làm việc tốt nếu bạn đang stress toàn thân.

Tôi cũng đầu tư mua một chiếc máy tính mới trị giá 2.000 bảng - nhưng là một món đồ thiết yếu bởi vì đoán thử xem? Tôi đang viết một cuốn sách hướng dẫn về tài chính! Ngay sau khi xuất hiện thường xuyên trên chương trình Morning Coffee, tôi đã gặp những người làm xuất bản tốt bụng này, họ mời tôi ăn trưa và nói rằng tôi là nguồn động viên đối với những người gặp khó khăn về tài chính ở khắp mọi nơi. Điều đó nghe không tuyệt sao? Họ trả tôi 1.000 bảng trước khi tôi thậm chí đặt bút viết một từ - và tôi sẽ nhận được một khoản gấp bội khi cuốn sách thực sự được xuất bản. Cuốn sách sẽ có tên Chỉ dẫn của Becky Bloomwood về vấn đề tài chính. Hoặc có thể là Quản lý tiền theo cách của Becky Bloomwood.

Tôi chưa tìm được thời gian để bắt tay vào viết sách, nhưng tôi thực sự nghĩ rằng việc quan trọng nhất là tìm được một tiêu đề phù hợp, và phần còn lại cứ thế sẽ đâu vào đấy. Nhưng tôi thực sự đã vạch ra hàng đống ý tưởng về việc sẽ mặc gì trong tám hình tác giả in trên cuốn sách.

Vì vậy về cơ bản thì chẳng có gì ngạc nhiên khi tôi đang chi trội một chút tại thời điểm này. Nhưng vấn đề là, toàn bộ số tiền đó đang ở ngoài kia, phục vụ cho tôi. Và may mắn thay ông chủ ngân hàng của tôi, Derek Smeath, lại rất thông cảm với những nhu cầu của tôi. Ông ấy rất tử tế, thực sự như vậy. Trong một thời gian dài chúng tôi hoàn toàn không ăn rơ với nhau - mà theo tôi nghĩ đó chỉ là vấn đề giao tiếp chứ không phải bất kỳ chuyện gì khác. Nhưng khi chúng tôi gặp gỡ và có buổi chuyện trò vui vẻ khá lâu (thêm vào đó tôi cho ông ấy vài lời khuyên về việc mua gì cho vợ ông ấy vào dịp Giáng

sinh) thì bây giờ tôi thực sự nghĩ ông ấy hiểu tôi từ đâu đến. Và sự thật là, dĩ nhiên, tôi biết nghĩ hơn nhiều so với trước đây.

Ví dụ, tôi có một thái độ hoàn toàn khác về chuyện mua sắm. Tôn chỉ mới của tôi là “Chỉ Mua Những Gì Bạn Cần.” Tôi biết điều đó nghe có vẻ như quá đơn giản - nhưng thực ra nó cũng rất hiệu quả. Trước khi mua gì, tôi cũng tự hỏi mình câu hỏi: “Tôi có cần cái này không?” Và chỉ khi câu trả lời là có thì tôi mới mua. Tất cả chung quy chỉ là vấn đề tự rèn luyện.

Vì thế, ví dụ như, khi vào cửa hiệu LK Bennett, tôi tập trung vào mục tiêu và đi thẳng đến đó. Khi tôi bước vào, một đôi bốt cao gót màu đỏ bắt mắt tôi - nhưng tôi nhanh chóng quay đi và tiến thẳng đến gian bày bán xăng đan. Đây là cách tôi mua sắm gần đây: không dừng lại, không liếc ngang liếc dọc, không để mắt tới những món hàng khác. Nói không ngay cả với loạt giày đế mềm có dát trang kim tuyệt đẹp ở đằng kia. Tôi chỉ việc đi thẳng đến chỗ đôi xăng đan mà tôi muốn, lấy chúng xuống khỏi kệ, và nói với người bán hàng, “Vui lòng cho tôi một đôi như thế này cỡ 6.”

Đi thẳng và tiến đến mục tiêu. Chỉ mua những gì bạn cần và không gì khác nữa. Đây là điểm mấu chốt của việc mua sắm có kiểm soát. Tôi thậm chí sẽ không liếc mắt vào đôi giày gót cao nhọn hoắt màu hồng rất đẹp kia, mặc dù nó sẽ hợp đến độ hoàn hảo với chiếc váy bò mới màu hồng của tôi.

Nói không với cả đôi xăng đan gót óng ánh kia nữa.

Dù sao chúng cũng thật đẹp, phải không? Tôi băn khoăn không biết nếu đi vào chân thì thế nào nhỉ?

Ồi Chúa ơi. Điều này thật sự khó khăn.

Có điều quái quỷ gì về những đôi giày thế? Ý tôi là, tôi thích hầu hết mọi loại quần áo, nhưng một đôi giày tốt có thể khiến tôi mòn mỏi. Thỉnh thoảng khi Suze không ở nhà, tôi mở tủ ra và đắm đắm nhìn vào tất cả những đôi giày của mình, giống như một tay sưu tầm cuồng tín nào đó. Và có lần tôi xếp tất cả lũ giày thành từng hàng trên giường rồi chụp ảnh. Điều này có vẻ hơi kỳ quặc một chút - nhưng tôi nghĩ, tôi đã chụp cả tá ảnh với những người tôi thực sự không thích thì tại sao tôi không chụp một cái gì tôi thực sự yêu quý?

“Đồ của chị đây ạ!”

Ồn Chúa, người bán hàng đã quay lại, với đôi xăng đan màu hoa tử đinh hương của tôi đặt trong một cái hộp - và khi nhìn thấy chúng, tim tôi rộn lên. Ồi, những chiếc giày tuyệt đẹp. Tuyệt đẹp. Tất cả đều rất thanh thoát và điệu đà, với một quả mâm xôi nho nhỏ ở đầu ngón cái. Tôi yêu chúng ngay từ cái nhìn đầu tiên. Chúng hơi đắt một chút - nhưng thôi, ai cũng biết bạn không nên bủn xỉn quá khi mua giày, bởi điều đó sẽ làm chân bạn đau.

Tôi xỏ chân vào đôi xăng đan, rung mình vì phấn khích - và chúng thì thật tuyệt. Chân tôi bỗng nhiên trông thật thanh thoát, và cẳng chân nhìn dài hơn... OK, hơi khó bước đi khi mang chúng, nhưng có lẽ vì sàn cửa hiệu này chỗ nào cũng trơn.

“Tôi sẽ lấy đôi này,” tôi nói và cười rạng rỡ với người bán hàng.

Bạn thấy đấy, đây là phần thưởng cho việc giữ vững nguyên tắc mua sắm có kiểm soát. Khi mua được thứ gì, bạn thực sự cảm thấy như vừa kiếm được thứ đó.

Chúng tôi cùng tiến về phía quầy thanh toán, và tôi cẩn trọng giữ mắt mình tránh xa khỏi những giá đựng đồ phụ kiện. Thực ra, tôi thậm chí cũng chỉ thoáng kịp nhìn cái túi màu tía có đính chuỗi hạt huyền. Và khi tôi vừa đưa tay lấy ví, tự chúc mừng mình vì đã rất kiên định, thì người bán hàng lại đơn giản nói, “Chị biết không, bọn em vừa nhập mấy đôi xăng đan này màu cam nữa đấy.”

Màu cam?

“Ồ...vậy à,” tôi nói sao một lúc ngập ngừng.

Tôi không quan tâm. Tôi đã mua được thứ tôi định mua khi bước vào đây - và thế là xong chuyện. Xăng đan màu hoa tử đinh hương. Không cam kiếc gì hết.

“Chúng là hàng mới nhập đấy ạ,” cô ấy nói thêm, đi đi lại lại tìm kiếm thứ gì đó trên sàn. “Em nghĩ sắp tới chúng thậm chí sẽ còn được chuộng hơn đôi màu hoa tử đinh hương.”

“Thế à?” tôi hỏi, cố gắng nói giọng thờ ơ nhất có thể. “Được rồi, tôi nghĩ tôi chỉ lấy đôi này thôi...”

“Đây rồi!” cô bán hàng reo lên. “Em biết còn một đôi đâu đó quanh đây mà...”

Và tôi chờ người ra khi cô đặt đôi xăng đan tinh tế nhất và tôi từng thấy lên trên mặt quầy. Đó là một đôi màu cam nhạt pha kem, cùng kiểu dáng cầu kỳ nhiều dây như đôi màu hoa tử đinh hương của tôi - nhưng thay vì quả mâm xôi nhỏ là một quả cam bé xíu ở ngay trên ngón chân cái.

Đó là thứ tình yêu sét đánh. Tôi không thể rời mắt khỏi nó.

“Chị có muốn thử không ạ?” cô gái nói, và tôi cảm thấy khao khát đến cồn cào, sôi sục đến thất bại.

Hãy nhìn nó đi. Nó quá dễ thương. Đó là đôi xăng đan đáng yêu nhất mà tôi từng thấy. Chúa ơi.

Nhưng tôi không cần một đôi xăng đan màu cam. Tôi không cần chúng.

Thôi nào Becky. Chỉ cần. Nói. Không.

“Thực ra...” tôi cố nuốt nước bọt, giữ cho giọng mình thật bình thường. “Thực ra...” tôi gần như không thể thốt thành lời. “Hôm nay tôi chỉ lấy một đôi màu hoa từ đỉnh hương này thôi,” cuối cùng tôi cũng làm được. “Cảm ơn chị.”

“OK...” cô gái nhập mã hàng vào máy tính tiền. “Vây là 89 bảng tất cả. Chị muốn thanh toán bằng hình thức nào ạ?”

“Ừm... cho tôi thanh toán bằng VISA,” tôi nói. Tôi ký vào hoá đơn, lấy túi, và rời khỏi cửa hàng, cảm thấy người lạng đi một chút.

Tôi đã làm được! Tôi đã làm được! Tôi hoàn toàn có thể kiểm soát được ham muốn của mình! Tôi chỉ cần một đôi xăng đan - và tôi đã chỉ mua một đôi. Vào và ra khỏi cửa hàng, hoàn toàn theo đúng kế hoạch. Bạn biết đấy, điều này chứng minh tôi có thể làm được mọi việc khi tôi thực sự muốn. Đây chính là một Backy Bloomwood mới.

Vì làm quá tốt nên tôi xứng đáng được thưởng một món quà nhỏ, bởi vậy tôi vào cửa hàng cà phê và ngồi ngoài trời nắng với một ly cap-puccino.

Tôi muốn đôi xăng đan màu cam đỏ, ý nghĩ đó chợt xuất hiện trong đầu khi tôi uống ngụm đầu tiên.

Thôi. Thôi ngay. Nghĩ về... một thứ gì khác. Luke. Kỳ nghỉ. Kỳ nghỉ đầu tiên cùng nhau của chúng tôi. Chúa ơi, con không thể đợi được nữa.

Tôi luôn muốn đợi ý đi nghỉ kể từ khi Luke và tôi bắt đầu hẹn hò, nhưng anh ấy làm việc quá chăm chỉ đến độ việc đó chẳng khác gì việc yêu cầu thủ tướng ngừng điều hành đất nước một thời gian. (Trừ phi thử nghĩ xem, hè nào ông ấy chẳng đi nghỉ, đúng không nào? Vì vậy tại sao Luke lại không thể đi được?)

Luke quá bận rộn, anh thậm chí còn chưa gặp bố mẹ tôi, điều này làm tôi hơi buồn một chút. Cách đây vài tuần, họ có mời anh Chủ nhật qua dùng bữa trưa, và mẹ đã dành cả ngày nấu nướng nướng - hay ít nhất, bà mua một miếng thần lộn nhòai mơ của hang Sainsbury's và một chiếc bánh pudding trứng đường sôcôla thật hảo hạng. Nhưng vào phút cuối anh ấy phải hủy cuộc hẹn vì một khách hàng của anh đã gặp rắc rối lớn trên tờ báo ngày Chủ nhật. Vì thế tôi phải đi một mình - và phải nói thật, tất cả chuyện này thật thảm hại. Bạn có thể đoán mẹ tôi đã rất thất vọng, nhưng bà vẫn nói giọng vui vẻ, “Ồ không sao, cũng chỉ là gặp mặt thông thường thôi mà,” nhưng không phải vậy. Ngày hôm sau anh đã gửi cho mẹ tôi một bó hoa vĩ đại để xin lỗi (hay ít nhất là Mel, trợ lý của anh, đã làm vậy), nhưng hai việc đó đâu có giống nhau, đúng không nào?

Tệ nhất là hàng xóm của chúng tôi, cô Janice và chú Martin, lại ghé quá uống một ly rượu mạnh của Tây Ban Nha và “để gặp anh chàng Luke nổi tiếng,” như cách họ vẫn nói, rồi khi biết anh không có ở đó, họ không ngừng tặng tôi những cái nhìn đầy thương hại pha chút tự mãn, bởi vì con trai họ, Tom, sẽ cưới cô bạn gái Lucy vào tuần tới. Và trong tôi có một nỗi nghi ngờ khủng khiếp rằng họ nghĩ tôi say nắng anh ấy. (Mà tôi thì không thể - trên thực tế, hoàn toàn ngược lại. Tôi thực sự đã từ chối anh ấy khi chúng tôi còn đang ở tuổi teen. Nhưng một khi người ta đã tin điều gì đó như vậy thì hoàn toàn không thể thuyết phục họ nghĩ khác đi được. Thật khó chịu.)

Khi tôi căn vặn Luke thì anh nói lại rằng tôi cũng chưa từng gặp bố mẹ anh ấy. Nhưng tôi đã gặp họ một lần - dù chỉ là thoáng qua. Và dù sao đi nữa thì mọi chuyện cũng chẳng giống nhau, bởi vì gia đình anh sống cách xa hàng dặm, và mọi việc phức tạp hơn rất nhiều.

Thành thật mà nói, tôi nhận thấy tôn ti trật tự trong gia đình Luke hơi khó hiểu một chút. Anh có một người cha và một người mẹ kế ở Anh, họ đã nuôi nấng anh cùng với hai người em gái cùng cha khác mẹ, và anh gọi họ là bố và mẹ. Và rồi anh lại có một người mẹ đẻ, Elinor, từng bỏ bố anh khi anh còn nhỏ, lấy một người đàn ông Mỹ giàu có nào đó, và bỏ rơi Luke. Rồi sau đó bà lại bỏ người đàn ông Mỹ giàu có đó và lấy một người khác, cũng là người Mỹ thậm chí còn giàu có hơn, và sau đó... còn ông nào nữa không nhỉ? Thôi dù sao đi chăng nữa x, vấn đề là bà ấy sống ở New York. Vì vậy dĩ nhiên tôi chưa hề gặp bà. Và những người khác trong gia đình anh sống ở Devon, nghĩa là không thuận tiện lắm cho một bữa ăn trưa nhẹ vào ngày Chủ nhật.

Tôi nói tất cả những điều này với Luke và tôi nghĩ anh hiểu được quan điểm của tôi. Ít nhất anh ấy cũng đang cố gắng để đến vào dịp ngắn ngủi này. Thực ra chính Mel là người đưa ra ý tưởng về dịp cuối tuần. Cô ấy nói với tôi Luke đã không có một kỳ nghỉ nào trọn vẹn trong suốt ba năm qua - và hẳn là anh ấy sẽ phải nồng nhiệt với những ý tưởng này lắm. Vì vậy tôi thôi nói về những kỳ nghỉ và bắt đầu nói về những dịp đi chơi xa cuối tuần - và mẹo này cũng có tác dụng! Hoàn toàn bất ngờ khi Luke bảo tôi hãy để trống kế hoạch cuối tuần này. Anh ấy tự mình đặt khách sạn và mọi thứ. Tôi rất háo hức chờ đợi kỳ nghỉ. Chúng tôi sẽ chẳng làm gì ngoài việc nghỉ ngơi và thư giãn - và thực sự dành thời gian bên nhau để thay đổi không khí. Thật dễ thương.

Tôi muốn đôi xăng đan màu cam đỏ.

Dừng ngay lại.

Tôi uống thêm ngụm cà phê nữa, ngả người ra đằng sau, và tự ép mình dõi mắt theo con phố ồn ào. Mọi người sải bước dọc theo phố, mang túi xách và tán gẫu, một cô gái đi qua đường bận chiếc quần khá đẹp, mà theo tôi nghĩ là của Nicole Farhi và... ôi Chúa ơi.

Một người đàn ông trung niên trong bộ con lê tối màu đang đi dọc con đường tiến về phía tôi, và tôi nhận ra ông ấy. Đó chính là Derek Smeath, chủ ngân hàng của tôi.

Ồi, tôi nghĩ ông ấy đã nhìn thấy tôi.

OK, đừng hoảng hốt, tôi vững vàng trấn an mình. Không việc gì phải hoảng. Có lẽ ngày xưa ngày xưa tôi cũng từng e ngại khi nhìn thấy ông ấy. Tôi hình như đã từng cố nấp sau quyển thực đơn, hay thậm chí có lẽ đã bỏ chạy. Nhưng tất cả chỉ là quá khứ. Bây giờ, Smeath tốt bụng và tôi đang có mối quan hệ hết sức chân thành và thân thiết.

Nhưng dù sao, tôi vẫn nhận thấy mình hơi dịch cái ghế xa khỏi chiếc túi hiệu LK Bennett, cứ như thể nó chẳng liên quan gì đến tôi cả.

“Chào ông Smeath!” Tôi chào hồ hởi khi ông ấy bước tới. “Ông khoẻ chứ?”

“Rất khoẻ,” Derek Smeath đáp, mỉm cười. “Thế còn cô?”

“Ồ tôi khoẻ, cảm ơn. Ông... ông có muốn uống cà phê không?” Tôi mời lịch sự, chỉ vào chiếc ghế còn trống đối diện mình. Tôi không thực sự trông đợi ông ấy sẽ nói có - nhưng thật ngạc nhiên ông ấy lại ngồi xuống và cảm thực đơn lên.

Chuyện này mới thật văn minh làm sao? Tôi đang ngồi uống cà phê với ông chủ ngân hàng của mình ở một quán cà phê vỉa hè! Bạn biết không, có lẽ tôi sẽ tìm cách đưa chuyện này vào kịch bản chương trình Morning Coffee. “Bản thân tôi thích cách tiếp cận thân mật đối với các vấn đề tài chính cá nhân,” tôi sẽ nói vậy, mỉm cười thật nồng hậu vào máy quay. “Ông chủ ngân hàng của tôi và tôi thường cùng ngồi uống một tách cappuccino thân thiện khi bàn bạc về các chiến lược tài chính hiện thời của tôi...”

“Tiện đây, Rebecca, tôi vừa viết cho cô một bức thư,” Derek Smeath nói khi người bồi bàn đặt một ly espresso xuống trước mặt ông. Đột nhiên giọng ông nghiêm trọng hơn, và tôi cảm thấy hơi bứt rứt lo lắng một chút. Chúa ơi, con vừa làm gì vậy? “Cô và tất cả khách hàng của tôi,” ông ấy tiếp tục. “Để thông báo với cô rằng tôi sắp rời đi.”

“Cái gì cơ?” Tôi đặt cốc cà phê xuống bàn với một tiếng cách. “Ông nói rời đi nghĩa là sao?”

“Tôi sắp rời khỏi Ngân hàng Endwich. Tôi vừa quyết định nghỉ hưu sớm.”

“Nhưng...”

Tôi nhìn ông chăm chăm, kinh ngạc. Derek Smeath không thể rời khỏi Ngân hàng Endwich. Ông ấy không thể cứ thế rời bỏ tôi trong lúc hoạn nạn thế này, đúng vào lúc mọi thứ đang tiến triển tốt đẹp. Ý tôi là, tôi biết chúng tôi không thường xuyên gặp mặt - nhưng gần đây chúng tôi đã phát triển được một mối quan hệ thực sự tốt đẹp. Ông ấy hiểu tôi. Ông ấy hiểu những khoản chi trội của tôi. Tôi sẽ làm gì nếu không có ông ấy đây?

“Ông nghỉ hưu như vậy có quá trẻ không?” tôi nói, nhận thấy giọng mình hơi bất ổn. “Ông sẽ không buồn chán chứ?”

Ông ấy ngả lưng vào ghế và nhấp một ngụm espresso. “Tôi không định sẽ từ bỏ tất cả mọi công việc. Nhưng tôi nghĩ cuộc sống còn có nhiều điều khác hơn là theo dõi tài khoản ngân hàng của mọi người, đúng không nhỉ? Mặc dù một vài trong số đó cũng khá thú vị.”

“Đúng vậy...đúng. Tất nhiên là đúng như vậy. Và thành thực mà nói thì tôi mừng cho ông.” Tôi nhún vai, hơi bối rối. “Nhưng tôi sẽ nhớ ông.”

“Tin hay không tùy ở cô,” ông ấy nói, hơi mỉm cười, “nhưng tôi nghĩ tôi cũng sẽ nhớ cô, Rebecca ạ. Tài khoản của cô chắc chắn là một trong những tài khoản thú vị nhất mà tôi từng giải quyết.”

Ông ấy nhìn tôi sắc sảo khiến tôi tự cảm thấy mặt mình hơi đỏ bừng lên. Tại sao ông ấy phải gọi lại cho tôi nhớ về quá khứ nhỉ? Vấn đề là, mọi việc đều đã qua. Bây giờ tôi đã là một con người khác. Chắc chắn trong cuộc đời này ai cũng có quyền được lật sang một trang mới và bắt đầu lại.

“Công việc mới của cô ở truyền hình có vẻ như sẽ tiến triển tốt.” ông ấy nói, uống một ngụm espresso.

“Tôi biết! Việc đó rất tuyệt, phải không? Và thực sự lương bổng cũng rất hậu hĩnh,” tôi nói thêm, hơi nhấn mạnh một chút.

“Thu nhập của cô mấy tháng gần đây đúng là có tăng lên.” Ông ấy đặt cốc cà phê xuống và tìm tôi hơi lảng lại một chút. “Tuy nhiên...”

Tôi biết mà, Sao trên đời lúc nào cũng phải có chữ “tuy nhiên” nhỉ?

“Tuy nhiên,” Derek Smeath nhắc lại. “Các khoản chi của cô cũng tăng lên. Đáng kể. Trên thực tế, các khoản thấu chi của cô hiện nay còn cao hơn cả trước đây ở đỉnh điểm... nói thế nào nhỉ, vượt quá hạn mức của cô.”

Vượt quá hạn mức? Thật là keo kiệt.

“Cô thực sự phải nỗ lực hơn nữa để giữ trong hạn mức thấu chi,” ông nói. “Hoặc, thậm chí tốt hơn, cô hãy trả hết nợ đi.”

“Tôi biết,” tôi lơ đãng đáp. “Tôi cũng định làm vậy.”

Tôi vừa mới tia tấy một cô gái bên kia đường, với chiếc túi LK Bennett. Cô ấy xách một chiếc túi to vĩ đại - với hai hộp đựng giày bên trong.

Nếu cô ấy được phép mua hai đôi giày thì tại sao tôi lại không được? Có luật nào quy định rằng mỗi lần bạn chỉ có thể mua một đôi giày không? Ý tôi là, như vậy thì quá độc đoán.

“Vậy các khoản tài chính khác của cô thì sao?” Derek Smeath hỏi. “Chẳng hạn như cô có hoá đơn mua hàng ở cửa hiệu nào không?”

“Không,” tôi nói hơi pha chút tự miễn. “Tôi thanh toán tất cả từ mấy tháng trước rồi.”

“Và cô không tiêu gì kể từ hồi đó?”

“Chỉ là mấy món lặt vặt. Gần như không có gì.”

Và thực sự thì 90 bảng là cái gì? Nếu nhìn xa trông rộng?

“Lý do tôi đang đặt ra những câu hỏi này,” Derek Smeath nói, “là vì tôi cảm thấy cần phải cảnh báo cô. Ngân hàng đang phần nào cơ cấu lại, và người kế nhiệm tôi, John Gavin, hẳn sẽ không linh động như tôi vẫn làm khi xử lý tài khoản của cô. Tôi không chắc cô có nhận ra tôi đã khoan dung thế nào với cô đâu.”

“Thật sao?” Tôi nói nhưng không thực sự lắng nghe.

Ý tôi là, giả sử tôi thích hút thuốc. Tôi sẽ dễ dàng tiêu 90 bảng tiền thuốc lá mà thậm chí không hề nghĩ về nó, đúng không?

Trên thực tế, hãy nghĩ về tất cả số tiền tôi đã tiết kiệm được vì không hút thuốc. Sẽ thật dễ dàng mua được một đôi giày xinh xắn.

“Anh ta là một người rất có năng lực,” Derek Smeath nói. “Nhưng cũng rất... khắt khe. Đặc biệt không thấy ai nói anh ta là người mềm dẽo.”

“Đúng vậy,” tôi nói, lơ đãng gật đầu.

“Tôi nhất mực đề nghị cô hãy giải quyết ngay các khoản thấu chi không chậm trễ.” Ông uống một ngụm cà phê. “Và nói cho tôi biết, cô đã làm gì với hồ sơ xin cấp lương hưu chưa?”

“Ừm... tôi đã đến chỗ người cố vấn độc lập mà ông giới thiệu.”

“Và cô đã điền vào tờ đơn nào chưa?”

Bất đắc dĩ tôi phải dồn hết tập trung vào ông ấy.

“Vâng, tôi mới chỉ đang cân nhắc các sự lựa chọn của mình,” tôi nói, khoác lên mình vẻ mặt thông thái và am hiểu tài chính. “Không gì tệ hơn là lao vào một vụ đầu tư sai lầm, ông biết đấy. Đặc biệt khi nó liên quan đến những vấn đề quan trọng như khoản lương hưu.”

“Rất đúng,” Derek Smeath nói. “Nhưng đừng mất thời gian cân nhắc quá nhiều, được chứ? Tiền của cô không tự tích lũy được đâu.”

“Tôi hiểu!” Tôi nói và uống một ngụm cappuccino.

Bây giờ tôi cảm thấy hơi lo lắng và khó chịu một chút. Có lẽ ông ấy đúng. Có lẽ tôi nên dành 90 bảng vào quỹ lương hưu thay vì mua một đôi giày khác.

Nhưng trái lại - một quỹ lương hưu 90 bảng thì cũng có ích gì chứ? Ý tôi là, chính xác chừng ấy cũng không thể che chở cho tôi trong lúc tuổi già, đúng không? 90 bảng vô tích sự. Và đợi đến lúc tôi già, thế giới có khi đã nổ tung, hay đại loại thế.

Trong khi đó, một đôi xăng đan lại hữu hình, chúng ở ngay đó trong tay bạn...

Ôi, quý tha ma bắt chúng đi. Tôi sẽ mua chúng.

“Ông Smeath này, tôi phải đi,” tôi đột ngột nói, đặt cốc cà phê xuống. “Tôi có việc... phải làm.”

Tôi phải quay lại đó càng nhanh càng tốt. Tôi nhặt túi xách lên và để lại năm bảng trên bàn. “Rất vui được gặp ông. Và chúc ông may mắn khi nghỉ hưu.”

“Tôi cũng chúc cô mọi điều may mắn nhất, Rebecca,” Derek Smeath nói, mỉm cười đôn hậu với tôi. “Nhưng hãy nhớ kỹ những gì tôi vừa nói. John Gavin sẽ không nuông chiều cô như cách tôi vẫn làm đâu. Vì vậy làm ơn hãy thận trọng khi chi tiêu.”

“Tôi hứa!” Tôi vui vẻ đáp.

Và chỉ thiếu nước chạy thật nhanh, tôi lao ngay xuống phố, nhanh hết sức mình, trở lại cửa hiệu LK Bennett.

Có lẽ nói một cách nghiêm túc tôi cũng không hẳn cần mua một đôi xăng đan màu cam. Nhưng điều chợt đến với tôi khi thử những chiếc xăng đan này là tôi thực sự không hề phá vỡ nguyên tắc mới của mình. Vì vấn đề ở đây là, tôi sẽ cần chúng.

Nghĩ lại thì vào một lúc nào đó, tôi sẽ cần xăng đan mới, phải không nào? Ai cũng cần xăng đan. Và chắc chắn sẽ là rất rất khôn ngoan khi mua sẵn một đôi ngay từ bây giờ với kiểu dáng mà tôi thực sự thích còn hơn đợi đến khi đôi giày cuối cùng của tôi cũ rách và khi đó lại chẳng tìm được đôi nào đẹp để trong các cửa hiệu. Điều này chỉ là vấn đề nhận thức. Nó giống như việc... tự bảo hiểm cho vị thế tương lai của tôi trên thị trường giày dép.

Khi tôi bước ra khỏi cửa hiệu LK Bennett, hẳn hoan nắm chặt hai chiếc túi mới bóng lộn, cảm giác ấm áp, hạnh phúc lan toả khắp người tôi, và tôi không cảm thấy muốn về nhà. Vì thế tôi quyết định tạt sang đường ghé vào cửa hiệu Gifts and Goodies. Đây là một trong những cửa hiệu bán khung ảnh của Suze, và tôi có thói quen nho nhỏ ghé vào đây mỗi lần đi ngang qua, chỉ để xem có ai mua khung ảnh không.

Tôi đẩy cửa mở với tiếng ping khe khẽ và mỉm cười với người bán hàng vừa ngược nhìn lên. Đây thực sự là một cửa hiệu rất dễ thương. Ấm áp và ngát hương, tràn ngập những thứ đồ đẹp đẽ như giá đựng rượu mạ crôm và khay đựng rượu bằng thủy tinh khắc axit. Tôi rụt rè bước qua một giá bày những

quyển sổ bìa da màu hoa cà nhạt, và nhìn lên trên - chúng đây rồi! Ba chiếc khung ảnh màu tím bằng vải tuyết, Suze tự tay làm! Tôi vẫn thường bồi hồi mỗi lần nhìn thấy chúng.

Và ôi Chúa ơi! Tôi cảm thấy chộn rộn phấn khích một cách lạ thường. Một khách hàng đang đứng đó, và cô ấy đang cầm một chiếc. Cô ấy thực sự đang cầm một chiếc!

Thành thật mà nói, tôi chưa bao giờ tận mắt chứng kiến ai đó mua khung ảnh của Suze. Ý tôi là, tôi biết chắc chắn người ta phải mua chúng bởi vì chúng liên tục được bán hết - nhưng tôi chưa bao giờ thực sự trông thấy chuyện này xảy ra. Thật thú vị!

Tôi lặng lẽ bước tới khi người khác lật chiếc khung ảnh. Cô ấy chau mày khi nhìn thấy giá tiền, và tim tôi đập hơi loạn nhịp.

“Đó thực sự là chiếc khung ảnh rất đẹp,” tôi nói một cách vô tư. “Thực sự rất độc đáo.”

“Đúng vậy,” cô ấy nói, và đặt chúng trở lại giá.

Không! Tôi run rẩy nghĩ. Hãy cầm nó lên một lần nữa!

“Bây giờ thật khó tìm được một chiếc khung ảnh đẹp,” tôi bắt chuyện. “Chị không nghĩ vậy ư? Khi tìm được một cái, chị chỉ việc... mua ngay! Trước khi ai đó mua mất.”

“Tôi đoán vậy,” người khách nói, nhìn tôi hơi lạ.

Giờ thì cô ấy bỏ đi. Tôi có thể làm gì đây?

“Được rồi, tôi nghĩ tôi sẽ lấy chiếc này,” tôi đồng ý nói, và cầm nó lên. “Nó sẽ là món quà hoàn hảo. Cho một người đàn ông, hay một người phụ nữ... ý tôi là, ai cũng cần khung ảnh, phải không nhỉ?”

Người khách đó dường như không mấy may chú ý. Nhưng không sao, khi nhìn thấy tôi mua, có lẽ cô ấy sẽ nghĩ lại.

Tôi bước nhanh đến quầy thu ngân, người phụ nữ đứng sau quầy mỉm cười với tôi. Tôi nghĩ cô ấy là chủ cửa hàng vì tôi từng thấy cô ấy phỏng vấn nhân viên và nói chuyện với những nhà cung cấp. (Không phải tại tôi ghé qua đây quá thường xuyên, mà đó chỉ là sự trùng hợp ngẫu nhiên hay đại loại như vậy.)

“Chào chị,” cô ấy nói. “Chị thực sự rất thích những chiếc khung ảnh kia, đúng không ạ?”

“Đúng vậy,” tôi nói to. “Và chúng quá tuyệt vời!” Nhưng người khách kia đang ngắm một chiếc bình thủy tinh cổ thon và thậm chí không lắng nghe.

“Tính đến giờ chị đã mua cả thảy bao nhiêu chiếc rồi ạ? Chắc phải đến chừng... hai mươi chiếc?”

Cái gì? Tôi tập trung chú ý trở lại với cô chủ cửa hàng. Cô ấy vừa nói cái gì?

“Hay thậm chí ba mươi?”

Tôi nhìn cô ta chăm chăm và hơi sốc. Cô ta theo dõi tôi mỗi lần tôi đến đây sao? Như vậy không phải phạm pháp sao?

“Chắc hẳn đủ một bộ sưu tập!” cô ta vui vẻ nói tiếp khi gói chiếc khung ảnh vào giấy lụa.

Tôi phải nói điều gì đó, không cô ta lại tưởng chính tôi đã mua hết các khung ảnh của Suze chứ không phải số đông dân chúng ngoài kia. Điều này thật lố bịch. Tôi hỏi nhé, ba mươi cái sao? Tôi chỉ mua khoảng... bốn cái. Có lẽ năm.

“Tôi không mua nhiều đến vậy đâu!” tôi vội vàng đáp. “Tôi đang nghĩ chị nhầm tôi với... người khác. Và tôi không chỉ đến để mua một chiếc khung ảnh!” Tôi cười hoan hỉ cho cô ta thấy ý tưởng đó mới thật nhầm nhứ làm sao. “Tôi thực sự muốn một vài... cái này nữa.” Tôi chộp bừa vài chữ cái lớn khắc bằng gỗ trong cái giỏ gần đó và đưa cho cô ta. Cô mỉm cười và bắt đầu đặt từng chiếc lên tấm giấy lụa.

“P... T... R... R...”

Cô ấy dừng lại rồi nhìn vào mấy cái chữ kia đầy bối rối. “Có phải chị định xếp thành chữ Peter không ạ?”

Ồ ờ Chúa. Có phải luôn phải có một lý do để mua mọi thứ không?

“Ừm... đúng vậy,” tôi đáp. “Cho... con trai đỡ đầu của tôi. Cháu ba tuổi.”

“Thật dễ thương! Vậy chúng ta sẽ có 2 chữ E, và bỏ bớt một chữ R...”

Cô ấy nhìn tôi từ tế, cứ như thể tôi là một con ngốc vậy. Tôi nghĩ thế cũng đáng vì tôi không thể đánh vần nổi chữ Peter và đó lại là tên con trai đỡ đầu của chính tôi.

“Vậy là... 48 bảng,” cô nói khi tôi đang tìm ví. “Chị biết không, nếu chị mua hết 50 bảng, chị sẽ được tặng một cây nến thơm.”

“Thật sao?” Tôi ngược lên đầy thích thú. Tôi cũng thích một cái nền thơm đẹp thế này. Và lại chỉ tốn thêm 2 bảng...

“Tôi chắc mình có thể tìm được gì đó...” tôi nói và nhìn mơ hồ khắp cửa hàng,

“Hay chị mua chữ cái bằng gỗ để xếp nốt tên con trai đỡ đầu của chị!” cô chủ cửa hàng nhiều tình gợi ý. “Họ của cháu là gì ạ?”

“Ừm, Wilson,” tôi nói mà không hề suy nghĩ.

“Wilson!” Và thật kinh hoàng, cô ấy bắt đầu lục bới chiếc giỏ. “W... I... và đây là một chữ O...”

“Thực ra,” tôi nhanh nhẩu đáp, “thực ra, tốt hơn hết là không. Bởi vì... bởi vì... thực ra, bố mẹ cháu đang tiến hành thủ tục li hôn và cháu có thể sẽ thay đổi họ.”

“Thật sao?” cô chủ cửa hàng nói với bộ mặt đầy cảm thông khi đặt những chữ cái lại giỏ. “Thật tệ. Vậy đó có phải cuộc chia tay đầy chua xót không?”

“Đúng vậy,” tôi nói, nhìn quanh cửa hàng xem có thứ gì khác để mua không. “Rất chua xót. Mẹ... mẹ của cháu đã chạy theo gã làm vườn.”

“Chị nghiêm túc chứ?” Cô chủ cửa hàng nhìn tôi chằm chằm và tôi chợt nhận ra một đôi đũa gần đó cũng đang lắng nghe. “Cô ta chạy theo gã làm vườn sao?”

“Gã... gã rất gợi tình,” tôi ứng biến, cầm một chiếc hộp trang sức lên và nhìn thấy giá 75 bảng. “Cô ta không thể cưỡng lại nổi anh ta. Anh chồng đã tìm thấy họ ở bên nhau trong nhà kho. Dù sao thì...”

“Lạy Chúa tôi!” cô chủ cửa hàng đáp. “Điều này thật không tin được!”

“Đó hoàn toàn là sự thật,” một giọng nói vang lên từ bên kia cửa hàng.

Cái gì?

Tôi quay ngoắt đầu lại - và người phụ nữ đang ngắm những khung ảnh của Suze đang tiến lại phía tôi. “Tôi đoán chị đang nói về Jane và Tim?” cô ấy nói. “Một scandal kinh khủng quá phải không? nhưng tôi nghĩ tên đứa bé trai là Toby.”

Tôi nhìn cô ta trừng trừng, không thể cất nên lời.

“Có lẽ Peter là tên thánh của cháu bé,” cô chủ cửa hàng gợi ý, và chỉ về phía tôi. “Đây là mẹ đỡ đầu của cháu.”

“Ồ, chị chính là mẹ đỡ đầu!” người phụ nữ reo lên. “Vâng, tôi đã nghe nói nhiều về chị.”

Điều này không phải đang xảy ra chứ.

“Bây giờ có lẽ chị có thể kể cho tôi.” Người phụ nữ tiến lại gần và nói nhỏ đầy bí mật. “Vậy Tim có chấp nhận yêu cầu của Maud không?”

Tôi nhìn quanh căn phòng yên tĩnh. Mọi người đều chờ đợi câu trả lời của tôi.

“Ừm... có, anh ta đã làm vậy! Thực ra, tôi nghĩ mình nên trả bằng tiền mặt.” Tôi mò lấy chiếc ví, và vung về đặt mạnh tờ 50 bảng lên quầy thu ngân. “Không cần trả lại.”

“Vậy còn cây nến thơm của chị thì sao ạ?” cô chủ cửa hàng nói. “Chị có thể chọn mùi vani hay mùi gỗ đàn hương...”

“Không cần đâu,” tôi nói rồi vội vã đi ra cửa.

“Chờ đã!” người phụ nữ gọi giật lại. “Vậy điều gì đã xảy ra với Ivan?”

“Anh ta... anh ta di cư sang Úc,” tôi nói nhanh và dập mạnh cửa sau lưng.

Chúa ơi, chỉ xem chút nữa thôi. Tôi nghĩ mình nên về nhà.

Khi vừa đặt chân đến góc đường, tôi dừng lại và sắp xếp lại các túi một chút. Nói đúng ra là tôi cho tất cả chúng vào trong cùng một chiếc túi đựng đồ của hãng LK Bennett và ấn túi xuống dưới để không ai nhìn thấy. Nhưng không phải tôi đang giấu giếm chúng hay thứ gì đâu đây.

Tôi đại khái cũng hy vọng sẽ có thể chuồn vào phòng mà không bị Suze nhìn thấy, nhưng khi tôi vừa mở cửa trước thì cô ấy đang ngồi trên sàn nhà ở ngay tiền sảnh, đóng gói thứ gì đó.

“Chào cậu!” cô ấy nói. “Cậu mua được xăng đàn chưa?”

“Rồi,” tôi nói đầy hào hứng. “Chắc chắn rồi. Cỡ chuẩn và tất cả đều ổn.”

“Vậy thì cho mình xem nào!”

“Đề mình... đỡ đồ ra đã,” tôi buột miệng nói, và đi thẳng đến phòng mình, cố giữ bình tĩnh.

Những tôi biết trông mình đây tội lỗi. Thậm chí tôi bước đi trông cũng tội lỗi.

“Bex,” cô ấy đột ngột gọi. “Còn cái gì ở trong túi kia vậy? Có vẻ như không chỉ có một đôi giày trong đó.”

“Túi nào cơ?” Tôi quay lại như thể ngạc nhiên lắm. “Ồ, túi này à? Ừm... chỉ vài thứ... lật vật. Cậu biết đấy... vài thứ linh tinh...”

Tôi áp úng đây về tội lỗi khi Suze đứng khoanh tay trước ngực, nhìn tôi với ánh mắt lạnh lùng hết mực.

“Đưa tớ xem.”

“OK, nghe này,” tôi nói thật nhanh. “Mình biết mình đã nói chỉ một đôi duy nhất. Nhưng trước khi cậu nổi giận, hãy nhìn đây.” Tôi thò vào chiếc túi đựng đồ LK Bennett thứ hai, mở nắp hộp, và từ từ kéo một trong hai chiếc xăng đan màu cam ra. “Hãy... nhìn mà xem.”

“Ôi Chúa ơi,” Suze kêu lên rồi nhìn nó chăm chăm. “Cái này thực sự... đẹp mê hồn.” Cô lấy nó từ trên tay tôi và nhẹ nhàng vuốt ve chất da mềm mại - rồi đột nhiên nét mặt cô lại trở nên lạnh lùng.

“Nhưng cậu có cần chúng không?”

“Có mà!” tôi chống chế. “Hay ít nhất thì... mình cũng đang dự trữ cho tương lai. Cậu biết đấy, giống như một kiểu... đầu tư.”

“Một món đầu tư?”

“Đúng vậy. Và về mặt nào đó, nó giống như tiền tiết kiệm - bởi vì mình mua chúng lúc này thì sẽ không cần tiêu bất kỳ đồng nào vào giày dép trong năm tới nữa. Không đồng nào cả!”

“Thật sao?” Suze nói đầy vẻ nghi ngờ. “Không đồng nào thật chứ?”

“Chắc chắn! Thành thật mà nói Suze à, mình chết mê chết mệt đồng giày dép này. Mình sẽ không cần mua thêm đôi nào nữa ít nhất là trong vòng một năm tới. Có lẽ là hai luôn!”

Suze im lặng, còn tôi măm mồm lợi lộc chờ cô ấy bảo mang chúng trả lại cho cửa hàng. Nhưng cô ấy lại nhìn xuống chiếc xăng đan một lần nữa, và sờ chiếc màu cam xinh xắn.

“Cậu đi thử đi,” cô ấy đột nhiên nói. “Cho mình xem thế nào!”

Hơi run một chút, tôi lôi nốt chiếc xăng đan còn lại ra và đi thử cả đôi - và chúng chỉ có hoàn hảo trở lên. Đôi xăng đan màu cam hoàn hảo của tôi, cứ như thể cô nàng Lọ Lem vậy.

“Ồ, Bex,” Suze nói - cô ấy không phải nói thêm gì nữa. Tất cả đã toát lên trong mắt cô ấy.

Thành thật mà nói thì thỉnh thoảng tôi ước có thể cưới Suze.

Sau khi tôi đi đi lại lại vài lần, Suze nhìn có vẻ hài lòng, rồi lại với tay xem bên trong chiếc túi đựng đồ khác bọc của cửa hàng Gifts and Goodies. “Vậy... cậu mua gì từ cửa hàng này?” cô ấy nói hào hứng. Những chữ cái bằng gỗ rơi ra và cô ấy bắt đầu xếp chúng trên thảm.

“P-E-T-E-R. Cậu đã mua quà cho Peter!”

“Ừm... ừ,” tôi nói một cách mơ hồ, vợ với chiếc túi đựng đồ của Gifts and Goodies trước khi cô ấy kịp nhìn thấy khung ảnh do chính cô ấy làm trong đó. (Một lần cô ấy bắt quả tang tôi mua một chiếc ở cửa hàng Fancy Free đã nổi giận lòi đờm, và nói cô ấy sẽ làm ngay cho tôi một cái nếu tôi thích.) “Vậy ai là Peter?”

“Người sửa máy móc cho mình!” Suze nói. “Nhưng cậu chưa bao gặp anh ta mà!”

“Ừ... cậu biết đấy. Giọng anh ta trong điện thoại nghe có vẻ hay... dù sao thì mình cũng phải đi sắp xếp đồ sẵn sàng cho ngày mai.”

“Ồ, cậu nói mình mới nhớ,” Suze nói và với tay lấy một mẫu giấy. “Luke đã gọi điện cho cậu!”

“Thật sao?” tôi nói, cố giấu vẻ vui mừng. Tôi thường hơi choáng một chút mỗi khi Luke gọi điện, bởi vì, thành thật mà nói, anh không làm vậy nhiều lắm. Ý tôi là, anh gọi để sắp xếp thời gian hẹn hò và đại loại những việc như vậy - nhưng anh không thường xuyên gọi điện buôn chuyện. Thỉnh thoảng anh gửi email cho tôi nhưng đó không phải cái mà bạn sẽ gọi là chuyện phiếm... Ừm, thực ra tôi không muốn vạch áo cho người xem lưng những bí mật riêng tư của chúng tôi chút nào - nhưng nói trắng ra, lần đầu tiên tôi nhận được email, tôi đã khác sắc! (Nhưng bây giờ tôi lại có vẻ mong chờ những email tiếp theo.)

“Anh ấy nói sẽ đón cậu ở studio lúc 12h ngày mai. Chiếc Mercedes đã phải đưa vào gara vì vậy cậu sẽ đi bằng chiếc MGF.”

“Thật sao?” tôi nói. “Như vậy rất tuyệt!”

“Minh biết,” Suze nói, tươi cười nhìn tôi. “Điều đó không phải tuyệt sao? À, anh ấy cũng dặn cậu chỉ mang theo ít đồ đạc thôi vì cốp xe không được rộng lắm.”

Tôi nhìn cô ấy đắm đuối, nụ cười tắt dần.

“Cậu nói gì cơ?”

“Mang ít đồ thôi,” Suze lặp lại. “Cậu biết rồi đấy: không mang nhiều hành lý, có lẽ một chiếc túi nhỏ hoặc một chiếc túi du lịch thôi...”

“Minh biết mang ít đồ đạc là gì!” tôi đáp, giọng tôi thét lên đầy lo lắng. “Nhưng... mình không thể!”

“Tất nhiên cậu có thể!”

“Suze, cậu nhìn thấy mình có bao nhiêu đồ rồi đúng không?” Tôi nói, đi về phía cửa phòng ngủ và mở toang nó ra. “Ý mình là, hãy nhìn cái kia đi.”

Suze ngáp ngừng dõi theo ánh nhìn chăm chăm của tôi và cả hai chúng tôi nhìn chăm chăm vào chiếc giường. Chiếc vali màu xanh lá mạ của tôi đầy ắp. Một chồng quần áo khác đặt ngay cạnh nó. Và tôi thậm chí còn chưa động đến đồ make up và các thứ lặt vặt khác.

“Minh không thể làm được việc này Suze ạ,” tôi rên rỉ. “Minh sẽ phải làm gì?”

“Gọi cho Luke và nói với anh ấy được chứ?” Suze đề xuất, “bảo anh ấy thuê một chiếc xe có cốp rộng hơn.”

Tôi im lặng một lúc. Tôi đang cố tưởng tượng khuôn mặt của Luke nếu tôi bảo anh ấy thuê một chiếc xe to hơn để chứa hết quần áo của tôi.

“Vấn đề là,” cuối cùng tôi lên tiếng, “mình không chắc anh ấy sẽ hoàn toàn hiểu được...”

Chuông cửa reo và Suze đứng dậy.

“Chắc là Chuyển Phát Nhanh đến lấy bưu kiện của mình,” cô ấy nói. “Nghe này Bex, mọi chuyện sẽ ổn cả thôi! Chỉ việc... để bớt lại một vài thứ.” Cô ấy ra mở cửa và tôi bị bỏ lại với cái giường ngập đồ của mình.

Bỏ bớt đi à? Nhưng chính xác là bỏ bớt cái gì? Ý tôi là, tôi cũng chẳng đóng gói một đồng đồ làm gì nếu không cần tới. Nếu tôi chỉ bỏ đi một vài cái ngẫu nhiên nào đó, cả thể thống sẽ sụp đổ.

Cố lên. Động não đi. Phải có một giải pháp chứ.

Có lẽ mình có thể... bí mật ngoắc thêm một chiếc xe moóc vào chiếc xe khi Luke không để ý?

Hay có lẽ mình mặc tất cả quần áo lên người, cái này chồng lên cái kia, và nói rằng mình cảm thấy hơi lạnh...

Ồ, thật là vô vọng. Mình sẽ phải làm gì?

Rối trí, tôi tha thân ra khỏi phòng rồi vào tiền sảnh, Suze đang ở đó đưa chiếc phong bì dán kín cho một người đàn ông mặc đồng phục.

“Được rồi,” anh ấy nói. “Cô chỉ cần ký vào đây là xong... Xin chào!” Anh ấy chào tôi vui vẻ, và tôi gật đầu chào lại, nhìn băng quơ vào tấm phù hiệu của anh ta, có dòng chữ: Bất cứ thứ gì, bất cứ nơi đâu, chỉ sáng mai là tới.

“Đây là hoá đơn của cô,” người đàn ông nói với Suze, và quay trở ra. Khi anh ra mới đi được nửa đường ra đến cửa, những dòng chữ đột nhiên nhảy nhót trong đầu tôi.

Bất cứ thứ gì.

Bất cứ nơi đâu.

Chỉ sáng mai...

“Này anh, đợi đã!” Tôi gọi chỉ vừa kịp trước khi cánh cửa đóng sập lại. “Anh có thể chờ tôi một giây...”

CÔNG TY TNHH SÁCH PARADIGM

Số 695 Quảng Trường Soho

LONDON W1 5As

Cô Rebecca Bloomwood

Căn hộ 2

Số 4 đường Burney

London SW6 8FD

Ngày 4 tháng Chín năm 2000

Becky thân mến:

Cô có lẽ vẫn nhớ, hai tuần trước khi chúng ta nói chuyện. cô đã khẳng định bản phác thảo cuốn sách của cô sẽ đến tay tôi chỉ trong vài ngày. Tôi chắc là nó đang trên đường đến chỗ tôi hoặc có lẽ nó bị thất lạc ở bưu điện cũng nên? Có lẽ cô có thể gửi cho tôi một bản copy khác được chứ?

Về tấm ảnh tác giả cuốn sách, hãy cứ mặc bất cứ bộ đồ nào cô cảm thấy thoải mái. Một chiếc áo sát nách của hãng Agnes B có vẻ ổn và đôi khuyên tai cô miêu tả cũng vậy. Và cảm ơn đã gửi cho tôi một tấm ảnh chụp lấy ngay đôi xăng đan màu cam của cô - tôi chắc chắn là trông chúng sẽ rất tuyệt.

Tôi rất mong sớm nhận được bản thảo - và một lần nữa, cho phép tôi được bày tỏ chúng tôi đã xúc động và vui mừng đến thế nào khi cô viết thư cho chúng tôi.

Chúc cô những điều tốt đẹp nhất,

Pipa Brady

Biên tập viên

CÔNG TY TNHH SÁCH PARADIGM

Giúp bạn tự giúp chính mình

SẮP PHÁT HÀNH! Sóng sốt trong Rừng rậm của Brig. Roger Flintwood

Bạn đang đọc truyện *Tín Đồ Shopping Oanh Tạc Manhattan* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 3

VÀO LÚC 12 GIỜ KÉM 5 PHÚT ngày hôm sau tôi đang ngồi dưới bao nhiêu cái đèn sáng choang trong trường quay của chương trình Morning Coffee, bản khoán không biết mình sẽ ở đây bao lâu nữa. Thường thì mục tư vấn tài chính của tôi sẽ kết thúc muộn nhất vào lúc 11h40, nhưng họ lại quá mê mải với một bà đồng, bà này tự cho mình là linh hồn hiện thân của nữ hoàng Mary xứ Scotland nên mọi thứ mới bị quá giờ như vậy. Luke sẽ có mặt ở đây bất cứ lúc nào, mà tôi thì vẫn phải thay cái bộ vest rồi rầm rã ra...

“Becky?” Emma gọi, cô ấy là một trong những người dẫn chương trình của chương trình Morning Coffee và đang ngồi đối diện tôi trên chiếc sofa màu xanh da trời. “Cái này nghe có vẻ khá nghiêm trọng.”

“Chắc chắn rồi,” tôi nói, kéo tâm trí mình quay lại với thực tại. Tôi liếc xuống tờ giấy đặt trước mặt mình rồi mỉm cười đầy cảm thông vào máy quay.

“Vây là, hiểu ngắn gọn lại thế này, Judy, chị và anh Bill, chồng chị được thừa kế một khoản tiền. Chị muốn đầu tư một ít vào thị trường chứng khoán - nhưng chồng chị lại không đồng ý.”

“Cứ như thể nói với một bức tường vậy!” giọng nói phẫn nộ của Judy vang lên. “Anh ấy nói tôi sẽ làm mất hết tiền, và đó cũng là tiền của anh ấy nữa, và nếu tất cả những gì tôi muốn làm là đánh cược hết tiền bạc thì tôi có thể đến...”

“Vâng,” Emma cắt ngang nhẹ nhàng. “Vâng. Việc này nghe có vẻ khá nghiêm trọng. Becky ạ. Hai vợ chồng không thống nhất về việc họ sẽ làm gì với khoản tiền của mình.”

“Tôi chỉ không hiểu nổi anh ấy!” Judy nói thêm. “Đây là cơ hội duy nhất của chúng tôi để đầu tư một cách nghiêm túc! Đây là một cơ hội tuyệt vời! Tại sao anh ấy lại không thấy như vậy nhỉ?”

Cô ấy đột nhiên ngừng lại - và cả trường quay im lặng chờ đợi. Mọi người đều chờ đợi câu trả lời của tôi.

“Judy...” tôi ngừng lại suy tư. “Tôi có thể hỏi chị một câu được không? Hôm nay Bill mặc đồ gì?”

“Một bộ com lê,” Judy trả lời, nghe có vẻ ngạc nhiên. “Một bộ com lê công sở màu xám.”

“Loại cà vạt gì? Tròn hay có hoa văn?”

“Tròn,” Judy trả lời ngay lập tức. “Tất cả cà vạt của anh ấy đều tròn.”

“Vậy anh ấy có bao giờ đeo, cứ cho là... cà vạt với những chấm tròn lớn không?”

“Không bao giờ!”

“Tôi hiểu rồi.” Tôi nhướn mày. “Judy, liệu có công bằng không nếu nói nhìn chung Bill là một người rất không ưa mạo hiểm? Hay có thể nói anh ấy không thích chấp nhận rủi ro?”

“Có lẽ... vâng,” Judy trả lời. “Bây giờ chị nói vậy thì tôi cũng nghĩ anh ấy đúng là như thế.”

“À!” Rory, từ phía bên kia chiếc ghế sofa, đột nhiên lên tiếng. Rory là người dẫn chương trình khác của chương trình Morning Coffee. Anh ta nhìn rất điển trai và khá giỏi trong việc tán tỉnh các ngôi sao màn bạc, nhưng anh ta ắt hẳn không phải Bộ não của nước Anh. “Tôi nghĩ mình đã hiểu cô đang hướng đến đâu, Becky ạ.”

“Vâng, cảm ơn Rory,” Emma nói, đảo mắt nhìn về phía tôi. “Tôi nghĩ tất cả chúng ta đều hiểu điều đó. Vì vậy Becky à, nếu Bill không thích chấp nhận rủi ro - thì ý chị là anh ấy đúng khi lảng tránh thị trường chứng khoán?”

“Không,” tôi đáp. “Thực sự, tôi không hề nói như vậy. Bởi vì có lẽ vấn đề là Bill chưa thực sự nhìn thấy rằng thực tế không chỉ có một loại rủi ro. Nếu bạn đầu tư vào thị trường chứng khoán, vâng, bạn mạo hiểm lỗ một ít tiền trong ngắn hạn. Nhưng nếu bạn chỉ đơn giản tổng nó vào ngân hàng năm này qua năm khác thì một rủi ro thậm chí lớn hơn là khoản thừa kế này sẽ hao mòn dần theo thời gian vì lạm phát.”

“À,” Rory đệm vào một cách thông thái. “Lạm phát.”

“Trong vòng hai mươi năm nữa, số tiền đó có thể sẽ trị giá rất thấp - so với giá trị lẽ ra nó có thể có được nếu đầu tư vào thị trường. Vì thế nếu Bill chỉ mới ở độ tuổi 30 và muốn đầu tư dài hạn - thì mặc dù có vẻ mạo hiểm nhưng ở vào góc độ nào đó sẽ an toàn hơn nếu anh ấy chọn cách đầu tư vào thị trường chứng khoán khá cân bằng.”

“Tôi hiểu rồi!” Emma nói nhìn tôi đầy ngưỡng mộ. “Tôi chưa bao giờ nhìn nhận vấn đề này như vậy.”

“Một khoản đầu tư thành công thường không chỉ đơn thuần là vấn đề cân nhắc theo một hướng,” tôi nói và mỉm cười khiêm tốn.

Tôi rất thích thú khi đưa ra câu trả lời đúng đắn và mọi người đều bị ấn tượng.

“Câu trả lời như vậy có giúp ích được cho chị không Judy?” Emma nói.

“Có,” Judy đáp. “Có, nó thực sự có ích! Tôi đã ghi lại đoạn này, tối nay tôi sẽ cho Bill xem.”

“Chính xác!” tôi nói. “Được rồi, nhưng nhớ để ý xem anh ấy đang đeo loại cà vạt gì trước nhé!”

Mọi người đều cười vang và tôi cũng hòa vào sau một chút ngập ngừng - mặc dù tôi không thực sự định pha trò.

“Chỉ còn thời gian cho một cuộc gọi thật nhanh,” Emma nói. “Và chúng tôi kết nối với cô Enid gọi từ Northampton, vì khán giả đang muốn biết liệu cô ấy có đủ tiền để nghỉ hưu hay không. Enid, đó có phải điều chị muốn hỏi không?”

“Vâng đúng vậy,” giọng Enid cất lên từ đầu dây bên kia. “Chồng tôi, Tony mới nghỉ hưu, và tuần trước tôi lại được nghỉ - chỉ ở nhà với anh ấy, nấu nướng và cứ thế. Và anh ấy... chúng tôi đang tính đến chuyện... liệu tôi cũng nghỉ hưu sớm có được không? Nhưng tôi không chắc đã tích lũy đủ tiền, vì vậy tôi nghĩ nên gọi đến chương trình.”

“Chị đã chuẩn bị loại hình dự trữ tài chính nào cho việc nghỉ hưu, Enid?” tôi hỏi.

“Tôi có một khoản lương hưu dành dùm cả đời,” Enid lưỡng lự đáp, “tôi cũng có vài khoản tiết kiệm... và gần đây tôi nhận được một khoản thừa kế có thể giúp tôi tổng khứ các khoản nợ cầm cố.”

“Ồ!” Emma nói một cách hào hứng. “Ngay cả tôi cũng nhận thấy chị đã tích lũy được khá khá, Enid. Tôi sẽ nói, chúc nghỉ hưu vui vẻ!”

“Đúng vậy,” Enid nói. “Tôi hiểu. Vậy là - không có lý do để tôi không nghỉ hưu. Đúng như những gì Tony đã nói.” Có một khoảng lặng giữa các hơi thở không đều ở đầu dây bên kia, Emma liếc nhìn tôi. Tôi biết nhà sản xuất chương trình, Barry, chắc hẳn đang hét vào tai nghe của cô ấy yêu cầu lấp khoảng trống.

“Vậy thì xin chúc chị may mắn, Enid!” cô ấy tươi cười nói. “Becky này, chủ đề kế hoạch cho việc nghỉ hưu...”

“Hãy... đợi một chút.” Tôi nói, hơi nhăn mặt. “Enid này, rõ ràng là về mặt tài chính chị chẳng có lý do nào mà không nghỉ hưu. Nhưng còn lý do quan trọng hơn hết thảy thì sao? Chị có thực sự muốn nghỉ hưu không?”

“Ừm.” Giọng Enid hơi ngập ngừng. “Tôi đang ở độ tuổi 50. Ý tôi là, người ta vẫn phải tiếp tục làm việc, phải không nào? Nhưng Tony nói, nếu nghỉ hưu chúng tôi sẽ có cơ hội ở bên nhau nhiều hơn.”

“Chỉ có yêu thích công việc của mình không?”

Lại có một khoảng lặng nữa.

“Có, tôi thích. Vâng. Đó là một đám đông vui vẻ ở chỗ làm. Tôi lớn tuổi hơn hầu hết bọn họ, nhưng có vẻ như điều đó chẳng là gì khi chúng tôi vẫn vui đùa với nhau...”

“Vâng, tôi e là chúng ta chỉ có chừng ấy thời gian,” Emma cắt ngang, từ bấy giờ vẫn chăm chú vào chiếc tai nghe. Cô ấy mỉm cười vào máy quay. “Chúc chị nghỉ hưu vui vẻ, Enid...”

“Đợi đã!” tôi nói thật nhanh. “Enid, hãy cứ giữ máy nếu chị muốn nói chuyện tiếp một chút nữa. OK?”

“Vâng,” Enid nói sau khi ngừng lại một chút. “Vâng, tôi cũng muốn như vậy.”

“Chúng ta sẽ chuyển sang bản tin thời tiết bây giờ,” Rory nói, anh ta luôn trở nên tươi tỉnh mỗi khi bản tin tài chính sắp kết thúc. “Nhưng hãy nói lời chào cuối được không Becky?”

“Vẫn như thường lệ,” tôi nói, mỉm cười với ống kính. “Hãy chăm lo tiền của bạn...”

“... và tiền của bạn sẽ chăm lo cho các bạn!” Rory và Emma phụ họa thêm. Sau một khoảng dừng im lặng, mọi người thư giãn và Zelda, trợ lý sản xuất chương trình, sai bước đến chỗ dựng cảnh.

“Làm tốt lắm!” cô ấy nói. “Mọi thứ thật tuyệt. Becky này, hiện giờ chúng ta vẫn đang có Enid đợi ở đường dây thứ tư. Nhưng chúng tôi có thể cắt đuôi được cô ta nếu chị muốn...”

“Không!” tôi nói. “Tôi thực sự rất muốn nói chuyện với chị ấy. Chị biết đấy, tôi e là chị ấy không hề muốn nghỉ hưu chút nào!”

“Thế nào cũng được,” Zelda nói, đánh dấu gì đó vào tệp hồ sơ. “À, và Luke đang chờ chị ở chỗ lễ tân đấy.”

“Anh ấy đã đến rồi à?” Tôi nhìn đồng hồ. “Ôi Chúa ơi... OK. Chị có thể nói giúp tôi sẽ không lâu đâu được không?”

Thú thực là tôi không định dành nhiều thời gian trên điện thoại như vậy. Nhưng khi tôi nói chuyện với Enid, mọi thứ tuôn trào - nào là việc cô ấy sợ nghỉ hưu như thế nào, nào là việc chồng cô muốn cô ở nhà nấu nướng cho anh ta ra sao. Nào là cô yêu công việc của mình đến mức nào và cô đang tính học một khóa vi tính nhưng chồng cô cho rằng như thế là lãng phí tiền bạc... Cuối cùng thì tôi thực sự tức giận. Tôi đã nói ngay những gì tôi nghĩ, nói đi nói lại vài lần, và tôi đang chuẩn bị hỏi Enid xem cô ấy có tự cho mình là người theo thuyết nam nữ bình quyền không thì Zelda vỗ nhẹ lên vai tôi khiến đột nhiên tôi nhớ ra mình đang ở đâu.

Tôi mất thêm 5 phút nữa để xin lỗi Enid rồi nói có việc phải đi, sau đó đến lượt cô ấy xin lỗi tôi - rồi cả hai chúng tôi nói tạm biệt và cảm ơn, không có gì khoảng hai mươi lần. Sau đó, tôi lao nhanh hết sức đến phòng thay quần áo, thay bộ đồ mặc cho chương trình Morning Coffee thành bộ đồ lái xe.

Tôi hoàn toàn hài lòng với vẻ ngoài của mình khi ngắm nhìn chính mình trong gương. Tôi đang mặc một chiếc áo sát nách nhiều màu sắc của Pucci-esque, chiếc soóc bò tua rua, đôi xăng đan mới, kính râm hiệu Gucci (mua giảm giá 50% ở Harvey Nichols), chiếc khăn quàng cổ bảo bối màu xanh nhạt hiệu Denny and George.

Luke thật sự có duyên nợ với chiếc khăn Denny and George của tôi. Khi mọi người hỏi chúng tôi đã gặp nhau như thế nào, anh ấy luôn nói, “Ánh mắt chúng tôi đã gặp nhau qua chiếc khăn Denny and George,” điều này thực sự đúng. Anh đã cho tôi vay một ít tiền để mua nó, và anh vẫn nói tôi chưa trả lại tiền anh vì vậy một phần chiếc khăn là của anh. (Điều này không đúng. Tôi đã trả tiền lại cho anh ấy ngay lập tức.)

Dù sao chẳng nữa, tôi vẫn hay quàng nó mỗi khi chúng tôi đi chơi cùng nhau. Cũng như khi chúng tôi ở bên nhau. Thực ra, tôi sẽ bật mí cho các bạn một bí mật nho nhỏ - thỉnh thoảng chúng tôi thậm chí còn...

Thực ra thì không. Bạn không cần biết điều đó. Hãy quên những gì tôi vừa nói nhé.

Cuối cùng thì tôi cũng vội vã ra chỗ lễ tân, liếc nhìn đồng hồ lúc đó - và Chúa ơi, tôi muộn bốn mươi phút. Và kia là Luke đang ngồi trên chiếc ghế tựa mềm, mặc chiếc áo phông có cổ lịch lãm tôi mua cho anh trong chương trình khuyến mại của Ralph Lauren. Anh đang chăm chú nói chuyện qua điện thoại di động, uống một ngụm cà phê đoạn nhãn mặt đọc gì đó trên báo. Nhưng khi anh ngước lên, ánh mắt đen sẫm của anh bắt gặp ánh mắt tôi thì cả khuôn mặt anh nở ra thành một nụ cười. Một nụ cười chân thành, nồng ấm, và trông anh như một con người khác.

Khi gặp Luke lần đầu tiên, tôi chỉ thấy anh có dáng của một doanh nhân và lịch sự, hoặc nóng giận nảy lửa, hoặc - thỉnh thoảng lắm - rất vui vẻ. Ngay cả khi bắt đầu hẹn hò nhau, phải mất một thời gian dài anh mới thực sự bỏ đi vẻ cảnh giác thường trực. Thực ra, lần đầu tiên khi anh ấy thực sự, thực sự cười, tôi đã ngạc nhiên đến độ thậm chí sặc cả nước chanh lên mũi.

Ngay cả bây giờ, hề nhìn thấy anh sắp nhăn mặt mỉm cười thực sự, trong lòng tôi cũng thấy lâng lâng. Bởi tôi biết không phải với ai anh cũng như thế. Anh đang mỉm cười như vậy bởi vì đó là tôi. Chỉ dành cho tôi.

“Em thực sự xin lỗi vì đã quá lè mề,” tôi nói. “Chỉ vì em vừa...”

“Anh biết,” Luke nói, gấp báo lại và đứng lên. “Em vừa nói chuyện với Enid.” Anh hôn tôi và siết chặt cánh tay tôi. “Anh đã xem vài cuộc gọi cuối. Em làm tốt lắm!”

“Anh sẽ không thể tin được chồng cô ấy như thế nào đâu!” Tôi nói khi chúng tôi đi qua chiếc cửa xoay và ra ngoài bãi đậu xe. “Chẳng có gì ngạc nhiên khi cô ấy cứ muốn tiếp tục làm việc!”

“Anh có thể hình dung ra.”

“Anh ra chỉ nghĩ cô ấy ở đó để mang lại cho anh ta cuộc sống an nhàn.” Tôi lắc đầu giận dữ.

“Anh biết không, em sẽ không bao giờ chỉ... ngồi nhà và nấu ăn đêm cho anh. Không bao giờ trong vòng một triệu năm nữa.”

Một khoảng im lặng ngắn ngủi, và tôi ngẩng lên nhìn về thích thú của Luke.

“Hay... anh biết không,” tôi vội vàng nói thêm. “Bữa ăn đêm của bất kỳ ai.”

“Anh rất vui khi nghe em nói vậy,” Luke ôn tồn nói. “Anh sẽ đặc biệt vui nếu em không bao giờ định khiến anh ngạc nhiên bằng cách làm cho anh món thịt nấu bột mì của người Ma-rốc.”

“Anh biết em muốn nói gì mà,” tôi nói, hơi đỏ mặt. “Và anh đã hứa sẽ không bao giờ nhắc lại chuyện đó nữa.”

Buổi tối theo phong cách Ma-rốc nổi tiếng của tôi diễn ra ít lâu sau khi chúng tôi bắt đầu hẹn hò. Tôi thực sự muốn cho Luke thấy tôi có thể nấu ăn - trước đó tôi đã xem chương trình về cách nấu ăn của người Ma-rốc, nó có vẻ dễ làm và ấn tượng. Thêm nữa lúc đó ở cửa hiệu Debenhams lại đang giảm giá một bộ đồ ăn phong cách Ma-rốc tuyệt đẹp, vì thế mọi thứ lẽ ra sẽ thật hoàn hảo.

Nhưng món bột mì nấu thịt nhão nhột đó. Đó là thứ kinh khủng nhất tôi từng thấy trong đời mình. Ngay cả sau khi tôi thử làm theo gợi ý của Suze là xào với mứt xoài. Nhưng như vậy là quá nhiều, mọi thứ ngập ngụa trong bát ở khắp nơi...

Dầu sao chẳng nữa không cần bận tâm. Cuối cùng thì chúng tôi cũng có một chiếc pizza ngon lành.

Chúng tôi đang đi đến chiếc xe mui trần của Luke ở góc bãi đậu xe, rồi anh ấy bấm điều khiển để mở.

“Em đã nhận được lời nhắn của anh đúng không?” anh nói. “Về chuyện hành lý ấy?”

“Vâng, em đã nhận được. Nó đây!”

Tôi đưa cho anh chiếc vali nhỏ nhắn xinh xắn nhất trên thế giới mà trước đây tôi đã mua tại một cửa hàng quà tặng dành cho trẻ em ở Guildford. Nó may bằng vải dù màu trắng với những trái tim màu đỏ được in khắp nơi, và tôi dùng nó thay cho túi đựng đồ trang điểm.

“Thế này thôi sao?” Luke nói, trông anh ngạc nhiên, và tôi cố nhịn cười. Ha! Việc này sẽ cho anh ấy biết ai có thể đóng gói hành lý gọn nhẹ.

Tất cả những thứ tôi đựng trong vali này là đồ trang điểm và dầu gội đầu - những Luke không cần biết điều đó, phải không nhỉ?

“Đúng vậy, chỉ có thế,” tôi nói, khề nhưn mảy. “Anh đã nói 'đóng gói hành lý gọn nhẹ.'”

“Đúng là anh nói vậy,” Luke nói. “nhưng như thế này...” Anh chỉ vào chiếc vali. “Anh thực sự bị ấn tượng.”

Khi anh mở cốp xe, tôi vào ghế lái và chỉnh cho ghế nhích lên để tôi có thể với tới bàn đạp. Tôi đã luôn mong muốn được lái một chiếc mui trần!

Chiếc cốp đập mạnh phía sau lưng tôi, và Luke quay trở lại, một cái nhìn hơi thách thức trên khuôn mặt anh.

“Em định lái xe, phải vậy không?”

“Một đoạn thôi, em nghĩ thế,” tôi nói một cách hồ đồ. “Chỉ để giảm bớt áp lực cho anh. Anh biết đấy, sẽ rất nguy hiểm nếu lái xe quá lâu.”

“Em có thể lái với đôi giày kia sao?” Anh nhìn đôi xăng đan màu cam của tôi - và tôi phải thú nhận, chiếc gót hơi cao để có thể đạp ga. Nhưng tôi không định cho anh ấy biết điều đó. “Đồ mới, phải không em?” anh nói thêm, và nhìn chúng gần hơn.

Tôi định nói vâng thì chợt nhớ lần trước gặp anh ấy, tôi cũng đi giày mới - và lần trước đó cũng vậy. Điều này rất lạ, chắc hẳn phải có một sự tình cờ nào đó giữa những việc không liên quan ấy.

“Không!” Tôi đành trả lời vậy. “Thực ra em đã có chúng từ lâu rồi. Thực ra...” Tôi háng giọng. “Chúng là xăng đan lái xe của em.”

“Xăng đan lái xe của em,” Luke lặp lại lời tôi đầy hoài nghi.

“Vâng!” tôi nói, và nổ máy trước khi anh kịp nói thêm gì nữa. Chứa ôi, chiếc xe này tuyệt cú mèo! Nó phát ra một tiếng nổ kỳ diệu và gần như rít lên khi

tôi vào ga.

“Becky...”

“Em ồ!” tôi nói và từ từ quay xe khỏi bãi đậu xe để ra đường. Ôi, đây quả thực là một khoảnh khắc tuyệt diệu. Tôi tự hỏi không hiểu có ai đang nhìn mình không. Tôi tự hỏi liệu Emma và Rory có đang nhìn ra ngoài cửa sổ không. Và cái gã trai lực lưỡng đang nghĩ mình hay ho thế nào với chiếc xe mô tô kia chứ. Anh ta không có xe mui trần, đúng không nhỉ? Tình cờ có chủ ý, tôi bấm còi và khi âm thanh vang khắp bãi đậu xe, tôi nhìn thấy ít nhất ba người đang ngoái lại nhìn. Ha! Nhìn tôi xem! Ha-ha-ha...

“Cánh hoa của anh,” Like nói sau lưng tôi. “Em đang làm tắc đường đấy.”

Tôi liếc nhìn gương chiếu hậu - có ba chiếc xe đang bò dọc phía sau xe tôi. Thật nực cười, vì tôi không đi chậm đến thế.

“Em thử đi nhanh hơn một chút đi,” Luke đề nghị. “Đi mười dặm một giờ được chứ?”

“Em đang đi thế mà,” tôi bực mình nói. “Anh không thể mong em đi vèo vèo một triệu dặm một giờ được! Có giới hạn tốc độ, anh biết chứ.”

Tôi đi đến lối ra, mỉm cười thờ ơ với người gác cổng đang nhìn tôi đầy ngạc nhiên, và rẽ ra đường. Tôi xin đường bên trái, liếc nhìn lần cuối về phía sau để xem có người nào tôi biết vừa xuất hiện và đang nhìn tôi đầy ngưỡng mộ không. Rồi khi chiếc xe phía sau tôi bắt đầu bấm còi, tôi thận trọng đỗ xe vào sát vỉa hè.

“Đây rồi,” tôi nói. “Đến lượt anh.”

“Đến lượt anh?” Luke nhìn tôi chằm chằm. “Đã đến lượt anh?”

“Em phải sơn móng tay bây giờ,” tôi giải thích. “Và dù gì em cũng biết anh nghĩ em không biết lái xe. Em không muốn anh mặt nặng mày nhẹ với em suốt dọc đường đến Somerset.”

“Anh không nghĩ em không biết lái xe,” Luke bào chữa, nửa như cười vang. “Anh nói thế khi nào?”

“Anh không cần phải nói thế. Em có thể đọc được ý nghĩ của anh: 'Backy Bloomwood không biết lái xe.'”

“Được rồi, đó chính là điểm nhằm lẫn của em đấy,” Luke trả miếng. “Ý nghĩ đó thực ra là:

'Becky Bloomwood không thể lái xe với đôi xăng đan màu cam mới của cô ấy bởi vì gót quá cao và nhọn.’”

Anh nhướn mày, và tôi cảm thấy mặt mình hơi đỏ lên.

“Đây là đôi xăng đan lái xe của em mà,” tôi lầm bầm, đổi sang ghế người ngồi. “Em đi chúng nhiều năm nay rồi.”

Trong lúc tôi với tay lấy cái giũa móng trong túi, Luke ngồi vào chỗ người lái và ngả người sang hôn tôi.

“Dù sao cũng cảm ơn em vì đã chia sẻ việc này với anh,” anh nói. “Anh chắc nó sẽ giúp mình giảm bớt nguy cơ mệt mỏi trên đường cao tốc.”

“Đúng vậy, tốt quá!” tôi nói và bắt đầu giũa móng. “Anh cần giữ sức để ngày mai dạo khắp vùng nông thôn cùng em.”

Yên lặng, và sau đó một lúc tôi ngẩng lên.

“Ừ,” Luke đáp - anh không mỉm cười nữa. “Becky này... anh đã định nói với em về ngày mai.”

Anh ngừng lại và tôi nhìn anh chằm chằm, cảm thấy nụ cười của mình cũng nhạt dần.

“Có chuyện gì thế?” tôi nói, cố gắng không tỏ ra lo lắng.

Luke đột ngột thốt lên. “Vấn đề là thế này. Một cơ hội làm ăn vừa đến mà anh thì thực sự muốn... tận dụng nó. Và có vài người từ Mỹ qua mà anh cần phải nói chuyện. Việc khẩn!”

“Ồ,” tôi nói, hơi ngập ngừng một chút. “Được mà - việc đó OK mà. Nếu anh mang theo điện thoại thì...”

“Không phải bằng điện thoại.” Anh ấy nhìn thẳng vào tôi. “Anh đã lên lịch họp vào ngày mai.”

“Ngày mai?” tôi lên giọng và khẽ cười. “Nhưng anh không thể họp ngày mai. Chúng ta sẽ ở khách sạn mà.”

“Những người anh cần nói chuyện cũng vậy,” Luke nói. “Anh đã mời họ đến.”

Tôi nhìn anh sững sờ.

“Anh đã mời đối tác làm ăn đến vào kỳ nghỉ của chúng ta sao?”

“Chỉ vì cuộc họp thôi mà,” Luke nói. “Thời gian còn lại sẽ chỉ dành cho riêng chúng ta.”

“Và cuộc họp đó sẽ kéo dài bao lâu?” tôi kêu lên. “Đừng nói với em là cả ngày!”

Tôi chỉ không thể tin được điều đó. Sau tất cả chờ đợi, sau tất cả háo hức, sau tất cả việc đóng gói hành lý...

“Becky, việc đó sẽ không tệ đến thế đâu...”

“Anh đã hứa với em sẽ nghỉ làm! Anh đã nói chúng ta sẽ có một khoảng thời gian lãng mạn yêu thương.”

“Chúng ta sẽ có một khoảng thời gian lãng mạn yêu thương mà.”

“Với tất cả những người bạn làm ăn của anh. Với tất cả những mối liên lạc khủng khiếp của anh, cả một mạng lưới liên lạc chằng chịt cứ như thế... cứ như thế là một lũ giòi!”

“Họ sẽ không liên lạc chằng chịt với chúng ta,” Luke nói là mỉm cười. “Becky à...” Anh với tay nắm lấy tay tôi nhưng tôi giăng ra.

“Nói thật, em nhận thấy chuyến đi này của em chẳng được tích sự gì nếu nó chỉ để anh làm việc của mình!” tôi nói một cách khỗ sở. “Lẽ ra em chỉ nên ở nhà. Thực ra...” Tôi mở cửa xe. “Thực ra, em nghĩ em sẽ về nhà ngay bây giờ. Em sẽ gọi taxi từ trường quay.”

Tôi đóng sập cửa xe và bắt đầu đi bộ dọc trên phố, đôi xăng đan màu cam của tôi tạo ra những âm thanh lách cách trên nền vỉa hè nóng bức. Gần về đến cổng trường quay thì tôi nghe thấy giọng anh ấy, to đến mức vài người phải ngoái lại nhìn.

“Becky! Chờ đã!”

Tôi dừng lại, từ từ quay người tại chỗ - nhìn anh ấy đứng lên trong xe và bấm điện thoại di động.

“Anh làm cái gì thế?” tôi hét lên ngờ vực.

“Anh đang gọi điện thoại cho đối tác khủng khiếp kia,” Luke nói. “Đề hoãn gặp anh ta. Đề hủy luôn.”

Tôi khoanh tay lại, nhìn anh chăm chăm với ánh mắt hình viên đạn.

“Alô?” anh ấy nói. “Làm ơn nói máy phòng 301. Gặp Micheal Ellis. Cám ơn. Anh đoán mình sẽ phải bay tới gặp anh ta ở Washington,” anh nói với tôi khi tổng đài đang chuyển máy. “Hoặc sẽ đợi đến lần sau khi anh ta và các đồng sự có mặt đông đủ ở Anh. Có lẽ chỉ một lúc, cứ thử nghĩ xem lịch làm việc dày đặc điên cuồng của họ. Rốt cuộc thì cũng chỉ là công việc. Chỉ là một phi vụ làm ăn. Chỉ là phi vụ làm ăn mà anh muốn tiến xa...”

“Ồi... thôi đi!” tôi giận dữ nói. “Thôi đi. Hãy cứ tiến hành cuộc họp ngu ngốc của anh đi.”

“Em chắc chứ?” Luke nói, lấy tay bịt ống nghe lại. “Hoàn toàn chắc chứ?”

“Hoàn toàn chắc,” tôi nói và nhún vai ngao ngán. “Nếu như việc đó quan trọng đến thế...”

“Nó khá quan trọng,” Luke nói, và bắt gặp ánh mắt tôi, đột nhiên trở nên nghiêm túc. “Tin anh đi, nếu không anh sẽ không làm vậy.”

Tôi chậm rãi cuộc bộ về phía chiếc xe khi Luke cắt điện thoại đi.

“Cám ơn em, Becky,” anh nói khi tôi vào xe. “Anh thực sự muốn nói vậy.” Anh vuốt má tôi dịu dàng, rồi tìm chìa khóa và khởi động xe.

Khi chúng tôi lái xe đi khỏi đến chỗ đèn xanh đèn đỏ, tôi liếc nhìn anh rồi nhìn chiếc điện thoại di động vẫn còn đang lộ ra khỏi túi áo anh.

“Có thật là anh đã gọi điện cho đối tác không?” tôi nói.

“Có thật là em định đi về không?” anh ấy đáp lại, không hề ngo ngoáy đầu.

Đây là điều thực sự khó chịu khi đi chơi cùng Luke. Bạn không tài nào trốn thoát khỏi bất cứ cái gì.

Chúng tôi lái xe khoảng một tiếng thì đến vùng nông thôn, dừng lại ăn trưa ở một quán rượu nhỏ trong làng, rồi lái xe tiếp một tiếng rưỡi nữa là đến Somerset. Lúc đến Blakeley Hall, tôi cảm thấy như mình đã là một con người khác. Rời khỏi London thật hay - không khí vùng thôn quê tuyệt vời này nạp đầy năng lượng trong tôi khiến tôi trở nên tươi tắn. Khi bước ra khỏi xe tôi vận người một chút, thành thực mà nói, chưa gì tôi đã cảm thấy khỏe khoắn và rắn chắc hơn rồi.

Tôi tự hỏi nếu tuần nào cũng đến vùng thôn quê thì chắc có lẽ tôi phải giảm đến ba cân mất, nếu không nói là còn hơn thế nữa.

“Em có muốn ăn thêm một ít nữa không?” Luke hỏi, vươn tay cầm gói Maltesers tôi đang ăn gần hết. (Tôi phải ăn khi đi ô tô nếu không tôi sẽ bị say xe.) “Thế những tạp chí này thì sao hả em?” Anh nhặt chồng tạp chí ở dưới chân tôi lên và túm lấy chúng khi cả chồng tạp chí chỉ trượt rơi khỏi tay anh.

“Em không định đọc tạp chí ở đây đâu!” tôi ngạc nhiên nói. “Đây là vùng nông thôn mà!”

Trời. Không hiểu Luke có biết tí gì về cuộc sống thôn quê không vậy?

Khi anh lấy hành lý ra khỏi cốp xe, tôi thơ thẩn đi dạo xung quanh tới một hàng rào, thanh thân ngắm nhìn cánh đồng lúa trải một màu vàng nâu. Bạn biết không, tôi thiết nghĩ mình vốn rất yêu mến một vùng thôn quê. Gần như tôi vốn đã nuôi dưỡng trong mình một tình yêu thiên nhiên và tình yêu ấy mỗi ngày một lớn dần lên. Chẳng hạn như, một ngày nọ, tôi nhận thấy mình đang mua một chiếc áo len đan bằng tay của hãng Fair Isle từ cửa hàng French Connection. Mới gần đây thôi tôi bắt đầu làm vườn! Hay ít ra là tôi cũng vừa mua một vài chậu hoa bằng gốm thật xinh xắn từ cửa hiệu The Pier, chúng được đặt tên là “Húng quế” và “Rau mùi” - và tôi chắc chắn sẽ mua vài loại cây nhỏ trong siêu thị và trồng thành một hàng dài ở bậc cửa sổ. (Ý tôi là, chúng chỉ khoảng 50 xu, và nếu chúng chết thì bạn chỉ việc mua cây khác.)

“Sẵn sàng chưa em?” Luke hỏi.

“Hoàn toàn sẵn sàng” tôi đáp và bước loạng choạng về phía anh, miệng nguyên rủa đồng bùn trên đường.

Chúng tôi bước đi lảo đảo trên con đường rải sỏi vào khách sạn - và phải nói rằng tôi bị gây ấn tượng. Đó là một tòa nhà to đồ sộ ở vùng thôn quê mang phong cách cổ điển, với những mảnh vườn xinh đẹp với những bức tượng điêu khắc hiện đại đặt bên trong, và rạp chiếu phim riêng, y như trong cuốn giới thiệu. Luke đã đến đây một vài lần trước đó, anh nói đây là khách sạn yêu thích của anh. Rất nhiều ngôi sao cũng từng đến đây! Ví dụ, Madonna. (Hay Mel C của nhóm Spice Girls? Ai đó, dù sao cũng vậy.) Nhưng rõ ràng là họ rất kín đáo và thường ở những căn nhà tách biệt với những căn phòng khác của khách sạn nơi các nhân viên phục vụ chẳng bao giờ lui tới.

Tuy nhiên khi chúng tôi vào sảnh lễ tân tôi vẫn nhìn kỹ xung quanh, chỉ để lỡ có gặp họ. Rất nhiều người trông khá hấp dẫn mặc đồ jeans và đeo kính hợp thời, một cô nàng tóc vàng hoe đại loại cũng hơi nổi tiếng, đang đứng đằng kia...

Tôi háo hức đến tên người. Có phải anh ta không nhĩ? Đó là Elton John! Chính là Elton John đang ngồi ngay đằng kia, chỉ vài...

Rồi anh ta quay lại - và đó chỉ là một tên ngốc mặc áo khoác có mũ trùm đầu và đeo kính. Chết tiệt. Tuy nhiên, trông cũng gần như Elton John.

Bây giờ thì chúng tôi đã đến bàn lễ tân, một nhân viên mặc áo khoác hiệu Nehru rất hợp mắt cười với chúng tôi. “Xin chào ông Brandon,” anh ta nói. “Và cô Bloomwood. Chào mừng quý vị đến với Blakeley Hall.”

Anh ta biết tên chúng tôi! Chúng tôi thậm chí không phải nói cho anh ta! Chẳng trách các sao lại đến đây nghỉ ngơi.

“Tôi vừa xếp cho quý khách phòng số 9,” anh ta nói trong lúc Luke điền vào phiếu đăng ký phòng. “Phòng này nhìn ra vườn hoa hồng.”

“Tuyệt quá,” Luke nói. “Becky, em muốn đọc báo gì vào buổi sáng?”

“Tờ Financial Times,” tôi nói mà không cần nghĩ.

“Tất nhiên rồi,” Luke nói, rồi viết vào phiếu. “Vây là một tờ Financial Times - và một tờ The Daily World cho tôi.

Tôi nhìn nhân viên lễ tân dò xét nhưng gương mặt anh ta hoàn toàn bình thản.

“Quý khách có muốn dùng trà vào buổi sáng không ạ?” nhân viên lễ tân vừa hỏi vừa gõ máy tính. “Hay là cà phê ạ?”

“Vui lòng cho cả phê,” Luke nói. “Cho cả hai chúng tôi, tôi nghĩ vậy.” Anh nhìn tôi có ý muốn hỏi, và tôi gật đầu.

“Quý khách sẽ thấy một chai champaint miễn chê ở trong phòng,” nhân viên lễ tân nói, “và phục vụ phòng sẽ luôn sẵn sàng 24/24.”

Tôi phải nói rằng mình bị ấn tượng mạnh. Đây thực sự là một địa điểm hàng đầu. Họ biết mặt bạn ngay lập tức, họ mời bạn sâm panh - và họ thậm chí không hề đề cập đến bưu kiện chuyển phát nhanh của tôi. Rõ ràng họ nhận ra đó là vấn đề cần phải thận trọng. Họ nhận ra rằng một cô gái không nhất thiết muốn cho bạn trai biết về mọi món bưu kiện được gửi đến cho cô ấy - và họ sẽ chờ đến lúc Luke ra khỏi tầm nghe để nói với tôi về bưu kiện đó. Đây là lý do tại sao thật đáng đồng tiền bát gạo khi đến một khách sạn xịn.

“Nếu có bất cứ yêu cầu nào, thưa cô Bloomwood,” nhân viên lễ tân nói và nhìn tôi đầy hàm ý, “xin đừng ngần ngại cho tôi biết.”

Bạn thấy chưa? Những thông điệp được mã hóa và mọi thứ.

“Tôi sẽ làm vậy, đừng lo,” tôi nói, và mỉm cười láu cá với anh ta. “Chỉ một lát nữa thôi.” Tôi nháy mắt đầy ý tứ về phía Luke, và nhân viên lễ tân nhìn tôi bình thản, đúng cái kiểu anh ta chẳng có khái niệm gì về những điều tôi nói. Chúa ơi, những người này thật tuyệt!

Cuối cùng thì Luke cũng điền xong phiếu đăng ký và đưa lại cho nhân viên lễ tân. Nhân viên lễ tân đưa cho anh ấy chiếc chìa khóa phòng to, kiểu cổ và gọi người mang hành lý.

“Tôi không nghĩ chúng tôi cần bất kỳ sự giúp đỡ nào,” Luke nói, mỉm cười, và nhấc chiếc va li màu hồng của tôi lên. “Chắc chắn là tôi không bị xách quá tải.”

“Anh cứ lên trước đi,” tôi nói. “Em chỉ muốn... kiểm tra lại thứ gì đó. Cho ngày mai.” Tôi cười với Luke và một lát sau, tôi thờ phảo nhẹ nhõm khi anh

tiến thẳng về phía cầu thang bộ.

Ngay sau khi anh xa khỏi tầm nghe, tôi quay trở lại bàn lễ tân.

“Tôi sẽ lấy nó ngay bây giờ,” tôi thì thầm với nhân viên lễ tân, người vừa quay đi rồi nhìn vào ngăn kéo. Anh ta ngẩng đầu lên nhìn tôi đầy vẻ ngạc nhiên.

“Tôi xin lỗi, thưa cô Bloomwood?”

“Không sao,” tôi nói, vẻ hàm ý hơn nữa. “Anh có thể đưa nó cho tôi bây giờ. Khi Luke đã đi khỏi.”

“Chính xác là cái gì...?”

“Anh có thể đưa cho tôi gói bưu kiện của tôi.” Tôi nói nhỏ. “Và cảm ơn anh vì đã không để lộ bí mật.”

“Gói bưu kiện của... quý khách ạ?”

“Bưu kiện chuyển phát nhanh của tôi.”

“Bưu kiện chuyển phát nhanh nào ạ?”

Tôi nhìn anh ta chăm chăm, cảm thấy hơi nghi ngại.

“Gói bưu kiện có quần áo của tôi ở bên trong. Cái mà anh đã không nhắc đến lúc trước đấy! Cái mà...”

Tôi áp úng khi nhìn thấy khuôn mặt của anh ta. Anh ta không hề có một khái niệm gì về thứ tôi đang nói đến, đúng không nhỉ? OK. Đừng hốt hoảng. Ai đó sẽ biết nó ở đâu.

“Đáng lẽ tôi sẽ có một bưu kiện đang chờ mình ở đây,” tôi giải thích. “To khoảng chừng này... Lẽ ra nó phải đến đây sáng nay...”

Nhân viên lễ tân lắc đầu.

“Tôi rất tiếc, thưa cô Bloomwood. Không có bưu kiện nào được gửi đến cho cô cả.”

Đột nhiên tôi cảm thấy hụt hẫng một chút.

“Nhưng... phải có một bưu kiện được chuyển đến. Tôi đã gửi nó qua công ty chuyển phát nhanh ngày hôm qua mà. Đến Blakeley Hall.”

Nhân viên lễ tân nhún mày.

“Charlotte này?” anh ta nói, gọi với vào phòng trong. “Có bưu kiện nào được chuyển đến cho cô Rebecca Bloomwood không?”

“Không,” Charlotte trả lời rồi đi ra ngoài. “Theo dự kiến thì khi nào bưu kiện được chuyển đến?”

“Sáng nay!” tôi nói, cố giấu vẻ bối rối. “'Bất cứ thứ gì, bất cứ nơi đâu, chỉ sáng mai là đến!' Ý tôi là, chỗ này đúng là bất cứ nơi đâu phải không?”

“Tôi rất tiếc,” Charlotte nói, “nhưng không có thứ gì đến cả. Nó có quan trọng lắm không thưa cô?”

“Rebecca!” một giọng nói vọng ra từ phía cầu thang, tôi quay lại, thấy Luke đang ngó đầu ra nhìn mình. “Có vấn đề gì không em?”

“Không!” tôi vui vẻ nói. “Tất nhiên là không rồi! Có cái gì trên đời lại không ổn nữa chứ?” Tôi nhanh chóng chuồn khỏi bàn lễ tân trước khi Charlotte hay nhân viên lễ tân kia kịp nói gì rồi nhanh chóng đi về phía cầu thang.

“Mọi việc ổn cả chứ em?” anh nói khi tôi lại gần, và mỉm cười với tôi.

“Hoàn toàn ổn cả?” tôi đáp, giọng cao hơn bình thường hai nấc. “Mọi việc đều rất ổn!”

Tôi không có quần áo. Điều này không thể đang xảy ra chứ.

Tôi đang đi nghỉ cùng Luke, trong một khách sạn sang trọng - và tôi không có quần áo. Tôi sẽ làm gì bây giờ?

Tôi không thể nói sự thật cho anh ấy được. Tôi chỉ không thể thú nhận rằng chiếc va li nhỏ nhắn xinh xắn kia chỉ là cái ngọn của một núi quần áo được. Nhất là sau khi đã vênh vang về nó đến thế. Tôi sẽ chỉ phải... ứng biến, tôi nghĩ lan man trong khi chúng tôi rẽ vào một góc tường rồi bắt đầu đi xuống một hành lang lộng lẫy khách. Mặc quần áo của anh ấy, giống như Annie Hall hay... hay xé các rèm cửa xuống rồi tìm thứ gì đó để may... và nhanh chóng học cách khâu vá...

Bình tĩnh, tôi cứng rắn tự nhủ bản thân mình. Chỉ cần... bình tĩnh. Gói bưu kiện đó sẽ phải được chuyển đến vào sáng mai, vì thế tôi chỉ phải sống qua nốt đêm nay. Và ít nhất tôi cũng có đồ trang điểm bên mình...

“Chúng ta đang ở đây rồi,” Luke nói, dừng lại mở cửa. “Em nghĩ gì thế?”

Ôi chao. Chỉ trong chốc lát những lo lắng của tôi bị trôi sạch khi chăm chú nhìn căn phòng rộng lớn thoáng đãng. Giờ tôi mới hiểu tại sao Luke lại thích khách sạn này đến vậy. Nó tuyệt đẹp - giống hệt căn hộ của anh, một chiếc giường trắng to vĩ đại với chiếc chăn lông ngỗng lớn phủ bên trên, một dàn máy nghe nhạc tối tân và hai chiếc ghế sofa bằng da lộn.

“Hãy thử nhìn buồng tắm đi em,” Luke nói, còn tôi theo anh ấy vào trong đó - và nó đẹp mê hồn. Một chiếc bồn tắm mát xa được khảm chìm thật tuyệt, bên trên là chiếc vòi hoa sen lớn nhất tôi từng thấy và một giá các lọ dầu hương liệu nhìn thật quyến rũ.

Có lẽ tôi chỉ cần dành cả kỳ nghỉ cuối tuần này để tắm.

“Vậy thì,” anh nói khi quay trở ra phòng. “Anh không biết em muốn làm gì...” Anh bước lại gần chiếc va li của mình rồi mở tách một tiếng - tôi có thể nhìn thấy từng hàng áo sơ mi xếp san sát, tất cả đều đã được người giúp việc nhà anh ấy là. “Anh nghĩ trước tiên chúng ta nên đỡ đồ ra...”

“Đỡ đồ! Chắc chắn là thế rồi!” tôi hào hứng nói. Tôi tiến lại chiếc va li nhỏ nhắn của mình và sờ cái móc cài va li mà không mở ra. “Hay là...” tôi nói, mặc dù ý tưởng đó chỉ vừa chợt xuất hiện trong đầu, “tại sao chúng ta không đi đâu uống rượu - sau đó mới đỡ đồ đạc ra.”

Thiên tài. Chúng tôi sẽ đi xuống dưới uống thật sau, và sau đó sáng hôm sau tôi chỉ việc giả vờ ngủ sau rồi nằm trong giường cho đến khi buu kiện của tôi tới. Ôn Chúa. Chỉ một lúc thôi mà tôi đã bắt đầu...

“Ý tưởng đó thật tuyệt vời,” Luke nói. “Anh sẽ đi thay đồ.” Anh ấy lục va li rồi lôi ra một chiếc quần và một chiếc áo sơ mi màu xanh thật bánh.

“Thay đồ sao?” tôi ngập ngừng nói. “Có quy định nghiêm ngặt nào về... ăn mặc không anh?”

“Ồ không, không hề nghiêm ngặt,” Luke nói. “Em không định mặc luôn... cứ cho là, những thứ em đang mặc bây giờ chứ.” Anh ấy chỉ vào chiếc quần soóc bò te tua của tôi rồi cười toe toét.

“Tất nhiên là không!” Tôi nói, và cười như thể đó là một ý tưởng nực cười. “Đúng rồi. Được. Em chỉ việc... chọn một bộ trang phục thôi mà.”

Tôi quay trở lại bên chiếc va li của mình, mở thật nhanh, nâng nắp lên và nhìn vào túi đồ trang điểm.

Tôi sẽ phải làm gì đây? Luke đang cười áo sơ mi. Anh ấy điềm tĩnh với tay lấy chiếc áo màu xanh da trời. Chỉ một phút nữa anh ấy sẽ nhìn lên hỏi, “Xong chưa em?”

Lúc này tôi cần có một kế hoạch hành động thấu đáo.

“Luke - em vừa thay đổi ý định,” tôi nói, rồi đóng nắp va li lại. “Đừng xuống quán bar nữa anh.” Luke nhìn lên đầy vẻ ngạc nhiên, và tôi trao cho anh một nụ cười quyến rũ nhất của mình. “Ở trên này gọi phục vụ phòng, và...” Tôi tiến thẳm vài bước đến bên anh ấy, nói lỏng áo sát nách, “... và xem màn đêm sẽ dẫn ta đến đâu.”

Luke nhìn tôi chăm chăm, tay anh vẫn đang ở lưng chừng giữa hàng cúc áo sơ mi màu xanh.

“Cởi nó ra,” tôi nói khe khẽ. “Chúng ta phải mặc quần áo tươm tất làm gì khi tất cả những gì chúng ta muốn làm là cởi quần áo của nhau?”

Một nụ cười từ từ lan đều trên khuôn mặt của Luke, rồi mắt anh bắt đầu sáng lên.

“Em nói rất đúng,” anh nói rồi bước lại phía tôi, cởi khuy áo sơ mi và để nó rơi xuống sàn nhà.

“Anh không biết mình đã nghĩ gì nữa.”

Ôn Chúa! Tôi thở phào nhẹ nhõm khi anh ấy sờ vào chiếc áo sát nách của tôi và bắt đầu cởi ra. Điều này thật hoàn hảo. Đây đúng là những gì tôi...

Ôi. Ừm.

Thực sự, việc này còn trên cả hoàn hảo.

Bạn đang đọc truyện *Tín Đồ Shopping Oanh Tạc Manhattan* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 4

8 GIỜ 30 PHÚT sáng hôm sau, tôi vẫn chưa ra khỏi giường. Tôi không muốn di chuyển dù chỉ một centimet. Tôi muốn nằm trong chiếc giường thoải mái, đáng yêu này, cuộn mình trong chiếc chăn lông ngỗng màu trắng tuyệt đẹp này.

“Em định nằm vậy mãi sao?” Luke nói, mỉm cười với tôi. “Không phải anh không muốn nằm cùng em đâu.” Anh ấy hôn lên trán tôi, còn tôi thì rúc vào mấy cái gối mà không trả lời anh. Tôi chỉ không muốn ra khỏi giường. Tôi thấy quá dễ chịu, ấm áp và hạnh phúc khi ở đây.

Thêm nữa - chỉ là một điểm rất nhỏ thôi - tôi vẫn chưa có quần áo.

Tôi đã bí mật gọi xuống lễ tân ba lần để hỏi về bưu kiện chuyển phát nhanh. (Một lần khi Luke đang tắm, một lần khi tôi đang tắm - từ chiếc điện thoại sang trọng trong phòng tắm - và một lần rất nhanh khi tôi cử Luke ra hành lang vì tôi nghe thấy tiếng mèo kêu.)

Và nó vẫn chưa đến nơi. Tôi không có quần áo. Không có cái cốc khô gì.

Điều đó cho đến lúc này cũng chưa có gì đáng kể vì tôi vẫn nằm ườn trong chăn. Nhưng tôi có lẽ không thể ăn thêm chút bánh sừng bò hay uống thêm hóp cà phê nào nữa, hay cũng chẳng thể nào tắm mà Luke thì đã gần mặc xong quần áo rồi.

Tôi chắc sẽ phải mặc lại quần áo hôm qua. nghĩ lại đã thấy bần thủ, nhưng tôi còn làm gì khác được chứ? Tôi chỉ việc giả vờ tôi có nhiều tình cảm dành cho bộ quần áo này hoặc có lẽ hy vọng tôi có thể mặc thật nhanh mà Luke thậm chí sẽ không nhận ra. Ý tôi là, liệu đàn ông có thực sự nhận ra những gì mà bạn...

Khoan đã.

Đợi một phút. Bộ quần áo của mình hôm qua đâu rồi? Mình chắc chắn chỉ làm rơi chúng trên sàn thôi..

“Luke này?” tôi nói, giọng bình thản nhất có thể. “Anh có nhìn thấy quần áo hôm qua của em đâu không?”

“Có,” anh trả lời, ngẩng đầu lên khỏi chiếc va li. “Anh gửi chúng xuống bộ phận giặt đồ sáng nay cùng với quần áo của anh rồi.”

Tôi nhìn anh trừng trừng, ngộp thở.

Bộ quần áo duy nhất trên đời của tôi đã được gửi đến bộ phận giặt đồ sao?

“Khi nào... khi nào chúng mới được giặt xong?” Cuối cùng tôi cũng thốt lên được.

“Sáng mai.” Luke quay lại nhìn tôi. “Xin lỗi, lẽ ra anh nên nói với em. nhưng đó không phải là vấn đề gì lớn chứ? Ý anh là, anh không nghĩ điều này làm em lo lắng. Họ phục vụ rất tuyệt.”

“Ồ không!” tôi cao giọng nói về câu kinh. “Kkhông, em không lo lắng!”

“Tốt,” anh nói, và mỉm cười.

“Tốt,” tôi nói, và mỉm cười lại.

Tôi phải làm gì đây?

“Ồ, còn khá nhiều chỗ trống trong tủ để đồ,” Luke nói, “nếu em muốn anh treo các thứ lên.” Anh vói tay lấy chiếc va li nhỏ của tôi và trong lúc hốt hoảng, tôi nghe tiếng mình hét lên. “Khoooooong!” trước khi kịp hãm lại. “Không sao,” tôi nói thêm, khi anh nhìn tôi ngạc nhiên. “Quần áo của em hầu hết đều là... đồ dẹt kim.”

Ôi Chúa ơi. Chúa ơi. Bây giờ anh ấy đang đi giày. Tôi sẽ phải làm gì?

OK, cố lên nào Becky, tôi điên cuồng suy nghĩ. Quần áo. Một cái gì đó để mặc. Không quan trọng là cái gì.

Một trong những bộ com lê của Luke?

Không. Anh sẽ thấy rất kỳ quặc, và dù sao thì com lê của anh cũng toàn ngón khoảng 1.000 bảng, vì thế tôi không thể xắn tay áo lên.

Áo choàng tắm của khách sạn thì sao? Cứ giả vờ như áo choàng tắm và dép đi trong phòng là một mới nhất đi.Ồ, nhưng tôi không thể đi lại trong chiếc áo choàng tắm cứ như thể tôi đi spa vậy. Mọi người sẽ cười nhạo tôi.

Thôi nào, trong khách sạn kiểu gì chẳng có quần áo. Hay là... đồng phục của nhân viên dọn phòng? Đứng rồi còn gì hay hơn thế. Họ phải giữ hàng tá đồ đó ở đâu đây, phải không nhỉ? Những chiếc váy gọn gàng xinh xắn đi với mũ cùng tông. Tôi có thể nói với Luke đó là một mới nhất của Prada - và hy vọng không ai yêu cầu tôi đi dọn phòng cho họ...

“Mà này,” Luke nói, vói tay lấy va li của anh, “em để quên cái này ở nhà anh.”

Tôi ngẩng lên, hơi giật mình khi anh ấy tung cho tôi một cái gì đó từ góc phòng bên kia. Nó mềm mại, giống như vải... và khi bắt được nó, tôi muốn khóc cho nhẹ lòng. Quần áo! Một chiếc áo phong hiệu Calvin Klein to quá khổ thì chính xác hơn. Tôi chưa bao giờ vui mừng đến vậy trong đời khi nhìn thấy một chiếc áo phong màu ghi xám không họa tiết đã bạc màu.

“Cám ơn anh!” tôi nói. Và tôi ép bản thân mình đếm đến mười trước khi thốt ra một cách tự nhiên, “Thật sự, có lẽ hôm nay em sẽ mặc chiếc áo này.”

“Cái áo đó?” Luke nói, nhìn tôi khó hiểu. “Anh nghĩ nó là một chiếc áo ngủ.”

“Đúng thế! Nó là một chiếc áo - váy ngủ,” tôi nói, trùm nó quá đầu - và ờn Chúa, nó dài đến nửa đùi. Nó dễ dàng biến thành một chiếc váy. À đúng rồi! Tôi có một chiếc băng buộc đầu co giãn màu đen trong túi đồ trang điểm có thể dùng làm thành một chiếc thắt lưng vừa vặn với người.

“Rất đẹp,” Luke trêu chọc khi nhìn tôi luôn lách chui người vào. “Hơi ngắn một chút...”

“Một chiếc váy mini,” tôi quả quyết, rồi quay lại ngắm mình trong gương. Và... Chúa ơi, nó hơi ngắn. Nhưng đã quá muộn để làm gì lúc này. Tôi xỏ đôi xăng đan màu cam vào chân và sửa soạn lại tóc tai, không cho phép mình nghĩ về tất cả những bộ cánh tôi định diện vào sáng nay.

“Đây nữa,” Luke nói. Anh vói tay lấy chiếc khăn Denny and George và chậm rãi quàng quanh cổ tôi. “Khăn Denny and George và không mặc quần lót chèn gối. Anh thích thế.”

“Em sẽ mặc quần lót chèn gối!” tôi nói đầy phẫn nộ.

Đúng vậy mà. Tôi đợi đến lúc Luke ra chỗ khác để thó ngay một chiếc quần lót của anh ấy.

“Vây - phi vụ làm ăn của anh thiên về mảng gì vậy?” tôi vội vã hỏi, chuyển chủ đề. “Có thú vị không?”

“Nó khá... lớn,” Luke ngập ngừng. Anh ấy cảm hai chiếc cà vạt lụa tơ tằm lên. “Cái nào sẽ mang lại may mắn cho anh hả em?”

“Cái màu đỏ,” tôi nói sau một chút đắn đo. “Nó hợp với mắt anh.”

“Nó hợp với mắt anh?” Luke phá lên cười. “Trông anh có dữ tợn vậy không?”

“Nó hợp với mắt anh. Anh hiểu em muốn nói gì mà.”

“Không, em nói đúng ngay từ đầu rồi,” Luke nói và nhìn chăm chú vào gương. “Nó hợp với mắt anh một cách hoàn hảo.” Anh liếc nhìn tôi. “Chắc em cũng đoán được đêm qua anh không ngủ.”

“Không ngủ?” Tôi nhướn mày. “Trước một cuộc họp quan trọng sao? Chắc chắn đây không phải là cách Luke Brandon sẽ cư xử.”

“Rất thiếu trách nhiệm,” Luke tán thành trong khi quàng cà vạt quanh cổ. “Chắc vì mãi nghĩ đến ai đó.”

Tôi quan sát anh thắt cà vạt với những bước thật nhanh và hiệu quả. “Vây - hãy kể cho em về phi vụ làm ăn này đi. Đó là một khách hàng lớn đúng không?”

Nhưng Luke chỉ cười và lắc đầu.

“Có phải Nat West không? Em biết rồi, Ngân hàng Lloyds!”

“Nào... đó chỉ là một phi vụ anh rất mong muốn,” cuối cùng Luke cũng nói. “Một việc anh luôn mong muốn. Nhưng cả phi vụ lại rất nhàm chán,” anh chuyển giọng điệu.

“Không, không phải vậy!”

“Thực sự rất buồn tẻ. Nào - em định hôm nay sẽ làm gì? Em sẽ ờn chứ?” Và bây giờ nghe có vẻ như anh ấy đang chuyển chủ đề.

Thực sự, tôi nghĩ Luke hơi nhạy cảm về việc làm tôi buồn khi nhắc đến công việc của anh. Đừng hiểu nhầm ý tôi, tôi nghĩ việc kinh doanh của anh rất tuyệt. nhưng có một lần, lúc đó rất khuya rồi, anh kể cho tôi về loạt sản phẩm kỹ thuật mới anh chuẩn bị đưa ra giới thiệu và tôi đã đại loại như... ngủ gật.

Tôi nghĩ anh đã khắc cốt ghi tâm chuyện đó vì gần đây anh hầu như không kể chuyện công việc nữa.

“Em có nghe nói bể bơi sẽ đóng cửa sáng nay chưa?” anh nói.

“Em biết,” tôi nói, vói tay lấy phấn hồng. “Nhưng chuyện đó không thành vấn đề. Em rất dễ tìm niềm vui cho bản thân.”

Im lặng một hồi, tôi ngược lên thấy Luke đang dò xét nhìn tôi đầy vẻ nghi ngờ

“Em có muốn anh gọi một chiếc taxi đưa em đi mua sắm không? Thành phố Bath ở khá gần đây...”

“Không,” tôi hậm hực. “Em không muốn đi mua sắm!”

Điều này đúng. Khi Suze phát hiện ra giá của đôi xăng đan màu cam của tôi, cô ấy rất lo lắng vì đã không đủ nghiêm khắc với tôi, vì thế tôi hứa cuối tuần này sẽ không mua thêm bất cứ thứ gì. Cô ấy bắt tôi đặt tay lên tim mà thề với - ờm, đôi xăng đan màu cam của mình. Và tôi sẽ phải thực sự cố gắng giữ lời thề đó.

Ý tôi là, tôi cũng chỉ cần có 48 tiếng đồng hồ nữa.

“Em sẽ đi khám phá mọi thứ ở vùng nông thôn đáng yêu này,” tôi nói là dập hộp phấn hồng lại.

“Như là việc...”

“Như là việc ngắm cảnh... và có lẽ đến một trang trại xem người ta vắt sữa bò, hay việc gì đó...”

“Anh hiểu rồi.”

“Cái gì cơ?” tôi nghi ngờ hỏi. “Anh nói thế là có ý gì?”

“Em sẽ đến trang trại đúng không và sẽ hỏi người ta xem em có thể vắt sữa bò được không?”

“Em không hề nói em định vắt sữa bò,” tôi đường hoàng đáp. “Em nói là em sẽ đi xem mấy con bò. Và thôi thì em có lẽ không đi thăm trang trại nữa, chắc em sẽ đi xem vài thắng cảnh nơi đây.” Tôi vói tay lấy một chồng tờ rơi trên bàn trang điểm. “Chẳng hạn như... triển lãm máy kéo này. Hay là... tu viện nữ Thánh Winifred với... Bevington Triptych nổi tiếng.”

“Một tu viện nữ,” Luke ngập ngừng lặp lại tôi.

“Đúng thế, một tu viện nữ!” Tôi nhìn anh hằm hè. “Tại sao em lại không đi thăm một tu viện nữ được chứ? Em thực ra là một người rất tâm linh.”

“Anh chắc chắn em là người như vậy, em yêu ạ,” Luke nói, nhìn tôi chằm chọc. “Có lẽ em muốn mặc bộ nào đó thay vì cái áo phông kia trước khi em đi...”

“Nó là một chiếc váy!” Tôi bực tức nói, và kéo chiếc áo phông trùm qua hông. “Dù sao thì, tín ngưỡng chẳng liên quan gì đến quần áo cả. 'Anh còn nhớ bộ phim Lilies of the Field(1) chứ?’ “Tôi ném trả một cái nhìn đầy hả hê.

“Vây là hòa.” Luke cười ngoác miệng. “Được rồi, em đi vui vẻ nhé.” Anh hôn tôi. “Becky này, anh thực sự xin lỗi về tất cả những chuyện này. Anh không hề muốn kỳ nghỉ cuối tuần đầu tiên của chúng mình lại như thế.”

(1). Một tác phẩm của nhà văn Mỹ William Edmund Barret được dựng thành phim năm 1963. Bộ phim kể về một công nhân Mỹ da đen đối mặt với một nhóm tu sĩ Đông Đức vốn tin rằng anh ta được Chúa gửi tới cho họ để giúp họ xây dựng một nhà thờ mới.

“Được mà,” tôi nói, và bầu nhẹ vào ngực anh ấy. “Anh chỉ cần chắc một điều là phi vụ làm ăn bí ẩn này bù đắp được điều đó.”

Tôi đã mong Luke sẽ cười thành tiếng, hay ít nhất cũng phải mỉm cười - nhưng anh chỉ khẽ gật đầu, cảm ca táp lên và đi về phía cửa.

Tôi thực sự không thấy phiền nếu phải đi cả sáng nay một mình vì tôi đã luôn thầm mong được nhìn ngắm bên trong một tu viện nữ. Ý tôi là, tôi biết mình cũng không cố gắng đến nhà thờ hàng tuần nhưng trong tôi luôn có một thế giới tâm linh. Tôi hoàn toàn hiểu rằng có một thế lực hiện hữu ngoài kia lớn mạnh hơn rất nhiều so với con người nhỏ bé của chúng ta, đó là lý do tại sao tôi thường xuyên đọc từ vi của mình trong tờ The Daily World. Ngoài ra tôi còn yêu thích nhạc nhà thờ thời trung cổ thường được mở trong lớp yoga mình đang theo học, tất cả những chiếc nệm và mùi hương trầm đáng yêu. Và cả Audrey Hepburn trong phim The Nun's Story nữa.

Thực ra, phải nói thật với các bạn rằng, một phần bên trong con người tôi luôn bị lôi cuốn bởi cuộc sống giản dị của một nữ tu. Không lo lắng, không có những quyết định, không phải làm việc. Chỉ việc ca hát và đi dạo quanh quần cả ngày. Ý tôi là, như thế không phải rất tuyệt vời sao?

Vì thế khi trang điểm xong và xem tivi một lát, tôi đi xuống quầy lễ tân - và sau khi hỏi thêm lần nữa về hành lý của mình mà không có tin gì mới (thành thực mà nói, tôi chuẩn bị kiện họ), tôi gọi taxi đến tu viện nữ Thánh Winifred. Khi chiếc xe lăn bánh trên những con đường nông thôn, tôi nhìn ngắm cảnh đẹp bên ngoài và nhận thấy mình đang băn khoăn không biết phi vụ làm ăn của Luke là về cái gì. Cái quái gì trên trái đất này mà là “một vụ anh hằng mong muốn” đầy bí hiểm chứ? Ý tôi là, tôi từng nghĩ anh đã có mọi thứ anh muốn. Anh là một chuyên viên PR trong lĩnh vực tài chính thành công nhất, anh có một công ty phát đạt, anh ẩm hàng đồng giải thưởng... Vậy thì đó có thể là gì chứ? Một khách hàng lớn mới chăng? Văn phòng mới? Mở rộng công ty, có lẽ thế?

Tôi nhăn nhó, cố gắng nhớ xem gần đây tôi có nghe lén được gì không - rồi tôi bật dậy, nhớ ra đã nghe anh ấy nói trên điện thoại vài tuần trước. Anh đã nói về một công ty quảng cáo và thậm chí lúc đó tôi còn băn khoăn tại sao lại vậy.

Đúng vậy. Quá rõ ràng, giờ thì tôi nhớ ra chuyện đó rồi. Anh ấy đã luôn thầm mong trở thành giám đốc một công ty quảng cáo. Đó là toàn bộ phi vụ này. Anh sẽ mở rộng từ PR và bắt đầu lấn sân sang quảng cáo.

Và tôi cũng có thể tham gia vào mấy việc này! Được!

Tôi rất hào hứng với ý nghĩ này, suýt chút nữa đã nuốt cả kẹo cao su. Tôi có thể xuất hiện trong một quảng cáo! Ôi, việc này sẽ tuyệt lắm đây. Có lẽ tôi sẽ xuất hiện trong quảng cáo của hãng Bacardi, trong đó người ta sẽ ở trên thuyền, cười nói trêu ván và vui vẻ bên nhau. Ý tôi là, tôi biết thường phải là người mẫu thời trang nhưng tôi dễ dàng có thể ở chỗ nào đó làm nền. Hay tôi có thể làm người lái thuyền. Như vậy chắc sẽ rất hoành tráng. Chúng tôi sẽ bay đến Barbados hay một nơi nào đó, và ở đó sẽ rất nóng, đầy nắng và đẹp mê hồn, với hàng đồng đồ Bacardi miễn phí, và chúng tôi sẽ nghỉ tại những khách sạn rất xinh... Tôi sẽ phải mua một bộ bikini mới, chắc chắn rồi... không thì có lẽ phải hai bộ... và một vài đôi dép xỏ ngón mới...

“Tu viện nữ Thánh Winifred thừa cô,” người lái taxi nói - và tôi sực tỉnh. Tôi không phải đang ở Barbados, đúng không nhỉ? Tôi đang chẳng ở một nơi chết tiệt nào cả, ở Somerset.

Chúng tôi dừng lại bên ngoài một tòa nhà màu mật ong cổ, và tôi tò mò nhòm qua cửa sổ. Đây là một tu viện nữ. Nó không có vẻ đặc biệt đến thế, thực sự là vậy - chỉ giống như một trường học, hay chỉ như một ngôi nhà lớn ở vùng nông thôn. Tôi đang băn khoăn liệu mình có buồn ra khỏi taxi không thì nhìn thấy một nữ tu. Đi ngang qua, trong một chiếc áo choàng màu đen, khăn trùm đầu, và mọi thứ! Một nữ tu bằng xương bằng thịt, tại nơi ở thực sự của bà. Bà hoàn toàn tự nhiên. Bà thậm chí còn không nhìn chiếc taxi. Cứ như thể đang đi hành hương vậy!

Tôi xuống taxi, trả tiền cho người lái xe - và khi bước đến cánh cửa trước nặng nề kia, tôi cảm thấy tò mò ghé góm. Một người phụ nữ lớn tuổi cùng đi vào một lúc, trông bà có vẻ biết đường nên tôi đi theo bà dọc hành lang tiến vào khu làm lễ. Khi chúng tôi bước vào, một cảm giác kỳ lạ, linh thiêng và gần như hân hoan lan tỏa khắp người tôi. Có lẽ là mùi hương quỳn rũ trong không khí hay tiếng nhạc từ chiếc đàn organ kia, nhưng tôi chắc chắn đã cảm nhận được điều gì đó.

“Cám ơn Xơ,” người phụ nữ lớn tuổi kia nói với nữ tu sĩ. Rồi bà ấy bắt đầu bước đến cửa khu làm lễ - nhưng tôi vẫn đứng đó, hơi lạng người.

Xơ. Ồi chào.

Xơ Rebecca.

Một trong những chiếc áo choàng đen tha thướt đáng yêu kia, một dáng vẻ rõ ràng là rất ấn tượng của một nữ tu ở mọi thời điểm.

Xơ Rebecca của Tòa thánh...

“Con yêu, con có vẻ đang hơi đắm chiêu,” một nữ tu sĩ đứng ngay sau lưng tôi, và tôi nhảy lên.

“Con có thích thú khi nhìn thấy Bevington Triptych không?”

“Ồ,” tôi đáp. “Ừm... vâng. Chắc chắn là vậy ạ.”

“Trên kia kia,” nữ tu sĩ chỉ tay, tôi ngập ngừng tiến về phía trước, nơi làm lễ, hy vọng sẽ biết rõ hơn Bevington Triptych là cái gì. Một bức tượng, có lẽ nào? Hay là... một tấm thảm thêu?

Nhưng khi đến chỗ người phụ nữ có tuổi kia, tôi hiểu ra rằng bà ấy đang ngược lên nhìn chăm chú một bức tường toàn cửa sổ làm bằng kính màu. Phải thừa nhận, chúng đẹp mê hồn. Ý tôi là, nhìn vào cái gì đó màu xanh da trời to vĩ đại ở khoảng giữa kia đi. Nó thật độc đáo!

“Bevington Triptych,” người phụ nữ lớn tuổi kia nói. “Nó thật sự không có gì sánh bằng, phải không nào?”

“Wow,” tôi thốt lên đầy vẻ tôn kính, đồng tình với bà ấy. “Nó thật là đẹp.”

Đúng là rất ấn tượng. Nó toát lên điều đó, không thể nào nhầm lẫn, đúng là một tác phẩm nghệ thuật thực thụ, phải không nào? Một thiên tài thực sự như vừa nhập vào người bạn. Và tôi thậm chí không phải là một chuyên gia.

“Màu sắc tuyệt vời,” tôi lẩm bẩm.

“Chi tiết,” người phụ nữ nói, vỗ tay, “thật sự không có gì sánh nổi.”

“Không có gì sánh nổi,” tôi nhắc lại.

Khi tôi chuẩn bị chỉ vào cầu vồng mà theo tôi là rất đẹp thì chợt nhận ra người phụ nữ lớn tuổi kia và tôi đang không cùng nhìn vào một cái cửa sổ. Bà ấy đang nhìn vào một cái nhỏ hơn, bầu thiu hơn mà tôi thậm chí còn không hề nhận ra.

Tôi hết mực kín đáo chuyển ánh mắt nhìn đăm đăm sang phía bên phải, cảm thấy thất vọng tràn trề, Cái này là Bevington Triptych sao? Nhưng nó thậm chí còn không đẹp mà!

“Nhưng trái lại cái thứ rác rưởi từ thời Victoria này,” người phụ nữ kia đột nhiên nói với giọng hung dữ, “thì đúng là đáng nhục nhẽ! Cái cầu vồng kia! Cái đó không làm cô phát ốm sao?” Bà ta chỉ vào cái cửa sổ to màu xanh da trời của tôi, và tôi hít thở thật sâu.

“Tôi biết,” tôi nói. “Nó thật ghe tởm phải không bác? Hoàn toàn... Bác biết đấy, cháu nghĩ mình sẽ ra ngoài đi dạo một lát...”

Tôi vội vàng lùi lại phía sau trước khi bà ta kịp nói thêm gì nữa. Rồi rụt rè đi xuống bên mép hàng ghế trong nhà thờ, băn khoăn mơ hồ không biết làm gì tiếp theo thì đột nhiên tôi phát hiện ra một nhà nguyện nho nhỏ ở góc phòng.

Phòng xưng tội, tấm bảng bên ngoài đề tên. Một nơi để ngồi yên lặng, cầu nguyện, và khám phá thêm về niềm tin vào Thiên Chúa.

Tôi thận trọng ngó đầu vào trong nhà nguyện - bên trong một nữ tu sĩ già, ngồi trên ghế, đang thêu. Bà mỉm cười với tôi, và tôi lo lắng mỉm cười lại rồi đi vào trong.

Tôi ngồi xuống một chiếc ghế gỗ màu sẫm, cố gắng không gây ra tiếng cọt két nào, trong một lúc lâu tôi không nói được điều gì bởi cảm giác tôn nghiêm. Điều này thật đáng kinh ngạc. Không khí huyền bí, tất cả đều yên lặng và tĩnh mịch - và tôi cảm thấy mình tao nhã và sùng đạo ghé góm ngay khi bước vào đây. Tôi mỉm cười một lần nữa với nữ tu sĩ, đẩy bên lên và bà đặt khung thoi xuống rồi nhìn tôi như thể đang chờ tôi nói điều gì.

“Con thực sự thích những chiếc nền của xơ,” tôi nói lí nhí đầy cung kính. “Có phải chúng được bán ở cửa hiệu Habitat không ạ?”

“Không phải,” nữ tu sĩ đáp, thoáng ngạc nhiên. “Ta không nghĩ vậy.”

“Ồ ra thế.”

Tôi hơi ngáp - bởi vẫn còn buồn ngủ vì cái không khí thôn quê này - và khi ngáp, tôi nhận ra một móng tay của mình bị tróc sơn. Rất nhẹ nhàng, tôi kéo khóa túi xách, lấy chiếc giũa móng tay ra, và bắt đầu giũa (thật nhẹ nhàng, bởi tôi không muốn phá vỡ bầu không khí tâm linh này.) Sau khi giũa xong, cạnh móng tay nhìn hơi lốm chốm vì thế tôi lấy lọ sơn móng tay bóng khô siêu nhanh của hãng Maybelline ra và nhanh chóng tô qua.

Suốt thời gian đó, nữ tu sĩ dõi mắt nhìn tôi với vẻ khó hiểu, và khi tôi giũa xong, bà lên tiếng, “Con thân yêu, con có theo đạo Thiên Chúa không?”

“Không ạ, con không phải người theo đạo, thật ra là vậy,” tôi nói.

“Có điều gì con muốn kể cho ta không?”

“Ừm... không hẳn thừa xơ.” Tôi ngó ngàng lướt tay trên chiếc ghế đang ngồi và mỉm cười thân thiện với bà. “Nghệ thật điều khắc ở đây thật đẹp, phải không ạ? Tất cả đồ đạc của xơ cũng đẹp như thế này chứ ạ?”

“Đây là nhà nguyện,” nữ tu sĩ đáp và nhìn tôi khó hiểu.

“Ồ, con biết! Nhưng xơ biết đấy, bây giờ rất nhiều người cũng có ghế cầu nguyện trong nhà. Con đã đọc một bài báo về việc này trong tờ Harpers...”

“Con của ta...” Nữ tu sĩ giờ tay lên ngắt lời tôi. “Con của ta, đây là nơi để xưng tội. Là nơi cần giữ yên lặng.”

“Con biết!” tôi nói đầy ngạc nhiên. “Đó là lý do tại sao con đến đây. Vì sự yên lặng.”

“Tốt,” nữ tu sĩ nói, rồi chúng tôi đột nhiên im lặng trở lại.

Ở đằng xa, chuông bắt đầu vang lên và tôi nhận thấy nữ tu sĩ bắt đầu lẩm nhẩm điều gì đó rất khê. Tôi tự nói không biết nữ tu sĩ nói gì? Bà ngoại tôi cũng từng ngồi đan len và tự nhảm với các mũi đan. Có lẽ nữ tu sĩ không nhớ mình thêu đến mũi nào.

“Việc thêu thùa của xơ có vẻ đang rất ổn,” tôi động viên. “Xơ định thêu gì ạ?” Bà hơi giật mình rồi dừng tay thêu thùa.

“Con yêu quý,” bà nói, giọng đánh lại. Rồi lại mỉm cười với tôi thật ấm áp. “Con yêu, chúng ta có những cánh đồng hoa oải hương khá nổi tiếng. Con có muốn đi xem không?”

“Không ạ, ở đây ổn mà xơ.” Tôi tươi cười rạng rỡ với bà. “Con cảm thấy ngồi ở đây với xơ như thế này là đủ vui lắm rồi ạ.”

Nụ cười của nữ tu sĩ hơi tắt dần. “Thế còn hăm mộ thì sao?” bà nói. “Con có quan tâm đến nơi đó không?”

“Không hẳn thừa xơ. Nhưng thú thực, con không cảm thấy chán! Ở đây thật dễ chịu. Rất... thanh bình. Cứ như trong The Sound Of Music vậy.”

Bà nhìn tôi chằm chằm cứ như thể tôi vừa nói gì sai ngữ pháp, và tôi chợt nhận ra có lẽ xơ đã ở trong tu viện quá lâu nên không biết. The Sound of Music là gì.

“Từng có một bộ phim...” tôi bắt đầu giải thích. Rồi tôi chợt hiểu ra, có lẽ xơ thậm chí không biết phim là gì. “Nó giống như những bức ảnh động,” tôi giải thích cặn kẽ. “Xơ xem nó trên một màn ảnh. Và trong phim có một nữ tu sĩ tên là Maria...”

“Chúng ta có một cửa hàng,” nữ tu sĩ lập tức ngắt lời tôi. “Một cửa hàng. Cái đó thì sao?”

Một cửa hàng. Trong giây lát, tôi cảm thấy rất háo hức, và muốn hỏi cửa hàng đó bán gì. Nhưng tôi nhớ ra lời hứa với Suze.

“Con không thể,” tôi nói đầy tiếc nuối. “Con đã nói với bạn cùng nhà với con rằng con sẽ không mua sắm gì ngày hôm nay.”

“Bạn cùng nhà?” nữ tu sĩ hỏi. “Cô ấy thì có liên quan gì đến việc này chứ?”

“Cô ấy chỉ thấy rất lo lắng về việc con tiêu tiền.”

“Bạn cùng nhà với con điều khiển cuộc sống của con sao?”

“Ồ, chẳng qua là cách đây không lâu con đã hứa như vậy với cô ấy một cách nghiêm túc. Xơ biết đấy, hơi giống một lời thề, con nghĩ vậy...”

“Cô ấy sẽ không bao giờ biết được!” nữ tu sĩ đáp. “Không thể, nếu con không kể với cô ấy.”

Tôi nhìn bà đầm đẫm, hơi choáng vì ngạc nhiên.

“Nhưng con cảm thấy rất tội tệ nếu nuốt lời hứa của mình! Thôi, nếu được, con sẽ ở đây với xơ thêm một lúc nữa.” Tôi cảm bức tượng nhỏ hình Đức mẹ Maria lên, nó thật bắt mắt. “Tượng này thật đẹp. Xơ mua nó ở đâu vậy?”

Nữ tu sĩ nhìn tôi chăm chăm, mắt bà từ từ nhắm lại.

“Đừng nghĩ đến việc đó như việc mua sắm,” cuối cùng bà cũng lên tiếng. “Hãy nghĩ về nó như việc quyên góp.” Bà hơi ngả người về phía trước. “Con quyên góp tiền - và đổi lại chúng ta đưa cho con một thứ gì đó. Con không nhất thiết phải coi đó là việc mua sắm. Giống... một nghĩa cử hơn.”

Tôi im lặng một hồi để suy nghĩ này thấm nhuần vào trong. Sự thật là tôi vẫn luôn muốn làm từ thiện nhiều hơn nữa, và có lẽ đây là cơ hội của tôi.

“Vậy việc này giống như làm một việc tốt đúng không ạ?” tôi hỏi lại cho chắc chắn.

“Giống hệt như vậy. Chúa Jesus và các thiên thần của Người sẽ phù hộ cho con vì điều đó.” Bà nắm lấy khuỷu tay tôi. “Nào, con hãy đi theo ra mà ngắm nhìn xem. Đi nào, ta sẽ chỉ đường cho con...”

Khi chúng tôi rời nhà nguyện, nữ tu sĩ đóng cửa và lấy tấm bảng Phòng Xưng Tội xuống.

“Xơ không quay lại nữa sao?” tôi ngạc nhiên hỏi.

“Không phải hôm nay, không,” bà nói, và nhìn tôi lạ lùng. “Ta nghĩ hôm nay ta dừng lại ở đây.”

Bạn biết không, giống như người ta vẫn nói - đức hạnh tự nó đã là một phần thưởng. Khi trở lại khách sạn vào cuối buổi chiều hôm đó, tôi đã rất vui sướng với tất cả những việc tốt mình đã làm. Tôi chắc phải quyên góp đến năm mươi bảng ở cửa hàng đó, nếu không nói là nhiều hơn vậy! Thực ra, không phải khoe khoang gì nhưng tôi hiển nhiên là người sinh ra đã có lòng vị tha vô bờ. Bởi vì một khi đã quyên góp thì tôi không thể dừng lại! Mỗi lần tôi cho đi một ít tiền, tôi lại cảm thấy vui thêm một chút. Và mặc dù đó là điều hoàn toàn ngẫu nhiên nhưng tôi thường được đền đáp bằng thứ gì đó rất tốt đẹp. Rất nhiều mật ong mùi oải hương, tinh dầu oải hương, một ít chè oải hương mà chắc chắn sẽ rất ngon, và một chiếc gối mùi oải hương giúp tôi dễ ngủ.

Điều ngạc nhiên là trước đây tôi chưa bao giờ nghĩ nhiều về cây oải hương đến vậy. Tôi chỉ đơn thuần nghĩ nó là một loại cây người ta trồng trong vườn. Nhưng chính nữ tu sĩ trẻ ngồi ở bàn đã nói rất đúng - nó chứa nhiều chất quan trọng tăng cường sinh lực đến mức nó nên là một phần cuộc sống của mọi người. Ngoài ra, cây oải hương của tu viện Nữ Thánh Winifred được trồng hoàn toàn sạch, nữ tu kia giải thích, vì thế nó ưu việt hơn rất nhiều lần so với những loài khác, nhưng giá của nó lại thấp hơn rất nhiều lần so với các loài khác trong catalog được đặt và gửi bằng đường bưu điện. Nữ tu đó thực ra chính là người đã thuyết phục tôi mua chiếc gối mùi oải hương, đề tên tôi vào phần danh sách khách hàng nhận hàng bằng đường bưu điện. Bà ấy quả thực rất bên bỉ, so với vị trí của một nữ tu.

Khi tôi quay lại Blakeley Hall, người lái xe đã đề nghị được giúp tôi kéo đồ vào vì thùng đựng mật ong oải hương khá nặng. Lúc tôi đang đứng ở quầy lễ tân, boa cho anh ta khá hậu hĩnh và nghĩ mình nên đi tắm với lọ tinh dầu oải hương mới... thì cánh cửa trước dẫn vào bàn lễ tân mở ra. Bước vào khách sạn là một cô nàng tóc vàng hoe đang sải bước, tay cầm túi xách Louis Vuitton, và cặp chân dài rám nắng.

Tôi nhìn cô ta đầy hoài nghi. Đó là Alicia Billington. Hay tôi vẫn gọi là Alicia Quý cái Chân dài. Cô ta làm cái gì ở đây chứ?

Alicia là một trong những kế toán trưởng của Hãng truyền thông Brandon - chính là công ty PR của Luke - và chính xác là chúng tôi chưa bao giờ có thể hòa thuận. Thực ra, chỉ tôi và bạn biết thôi nhé, cô ta là một con mụ lằng lơ, và bí mật thôi nhé, tôi ước gì Luke sẽ sa thải cô ta. Thực ra thì vài tháng trước cô ta cũng suýt bị sa thải - việc này quả thực có dính dáng đến tôi. (Lúc đó tôi còn là phóng viên báo trong lĩnh vực tài chính, tôi đã biết một bài... ồ, đó là một câu chuyện khá dài.) Nhưng cuối cùng cô ta nhận được một lời nhắc nhở nghiêm túc, và kể từ đó, cô ta đã rất cố gắng hoàn thiện mình.

Tôi biết tất cả những chuyện này cũng nhờ việc buồn đưa lễ ngày này qua ngày khác với trợ lý của Luke, Mel, cô ấy rất đáng yêu và luôn cập nhật cho tôi tất cả những chuyện tầm phai. Một ngày nọ, cô ấy kể với tôi rằng cô ấy nghĩ Alicia thực sự thay đổi. Cô ta không tốt hơn chút nào nhưng chắc chắn cô ta làm việc chăm chỉ hơn. Cô ta bám lấy cánh nhà báo cho đến khi họ chịu đưa những khách hàng của cô ta vào câu chuyện của họ, và thường xuyên ở lại văn phòng rất muộn gõ máy tính. Một ngày kia, cô ta yêu cầu Mel gửi một bản danh sách đầy đủ của các khách hàng của công ty, và tên người liên lạc để cô ta có thể tự mình làm quen với họ. Ngoài ra, cô ta còn viết một bản báo cáo chiến lược nào đó của công ty khiến Luke rất ấn tượng. Mel còn rầu rĩ nói thêm rằng cô ấy e Alicia muốn được thăng chức - và tôi nghĩ là cô ấy đúng.

Vấn đề của Luke là anh ấy chỉ nhìn xem người ta làm việc chăm chỉ đến độ nào và kết quả đạt được là gì mà không nhìn xem cô ta là một con đàn bà lằng lơ vô độ ra sao. Thực ra, đã có lần tôi nghe anh nói với ai đó Alicia là một người đáng tin cậy như thế nào trong hoàn cảnh cam go và anh bắt đầu phụ thuộc vào cô ta ra sao. Vất là cô ta cũng có cơ may được thăng chức - và sẽ còn trở nên không chịu nổi hơn nữa.

Khi thấy cô ta bước vào, tôi gần như chết lặng. Một nửa con người tôi muốn chạy đi đâu đó còn một nửa lại muốn biết cô ta làm gì ở đây. Nhưng trước khi tôi có thể quyết định, cô ta đã phát hiện ra tôi và hơi nhướn mày lên. Và Chúa ơi, đột nhiên tôi nhận ra bộ dạng tôi thế nào - một chiếc áo phông cũ kỹ màu xám trông chẳng giống ai, thành thực mà nói, trông chẳng giống một chiếc váy chút nào, và mái tóc của tôi như một đồng lõa xộn, còn khuôn mặt thì đỏ bừng cả lên vì vừa kéo lê mấy cái túi xách đồ đầy mật ong oải hương. Còn cô ta thì mặc một bộ vest trắng muốt.

“Rebecca!” cô ta gọi, lấy tay che miệng đầy vẻ ngạc nhiên. “Lẽ ra cô không nên biết tôi ở đây! Cứ làm như cô đã không gặp tôi nhé!”

“Cô... cô muốn nói gì?” tôi hỏi, cố không để giọng mình luống cuống như cảm giác bên trong.

“Cô làm gì ở đây vậy?”

“Tôi chỉ vừa mới chạy vội đến đây dự buổi ra mắt các đối tác mới,” Alicia nói. “Chị biết đấy, bố mẹ tôi chỉ sống cách đây năm dặm. Điều này cũng dễ hiểu thôi.”

“À,” tôi nói. “Không, tôi không biết bố mẹ chị ở gần đây.”

“Nhưng Luke đã đưa ra những quy định nghiêm khắc đối với chúng tôi,” Alicia nói, “chúng tôi không được phép làm phiền chị. Dù sao đây cũng là kỳ nghỉ của chị mà!”

Có gì đó trong cái cách cô ta nói làm tôi cảm thấy mình như một đứa trẻ.

“Ồ, tôi không thấy phiền gì cả,” tôi cứng cỏi đáp. “Khi một việc quan trọng... như thế này diễn ra. Thực ra, Luke và tôi đã nói chuyện này sáng sớm hôm nay. Trong khi ăn sáng.”

“Thật thế à?” Alicia nói. “Thật đáng yêu.” Mắt cô ta hơi nhắm lại. “Vây - chị nghĩ gì về vụ làm ăn này? Chắc hẳn chị phải có ý kiến nào đó.”

“Tôi nghĩ nó rất tuyệt,” tôi nói sau một chút ngập ngừng. “Thực sự rất tuyệt.”

“Chị không cảm thấy phiền chứ?” Đôi mắt cô ta đang thăm dò nét mặt tôi.

“Ồ... không hề.” tôi nhún vai. “Ý tôi là lẽ ra đây là một kỳ nghỉ nhưng nếu việc đó quan trọng như vậy...”

“Tôi không có ý nói mấy cuộc họp đó!” Alicia nói, và khẽ cười. “Ý tôi là cả phi vụ làm ăn này. Cả phi vụ New York này.”

Tôi định mở mồm ra đối đáp - nhưng rồi lại yếu ớt ngậm lại. Cái phi vụ New York nào chứ?

Rất giống như con chim ó đánh hơi thấy điểm yếu của tôi, cô ta tiến về phía trước với nụ cười hiểm ác trên môi. “Rebecca này, chắc chị cũng biết Luke sắp chuyển đến New York đúng không?”

Tôi không thể cử động được vì quá sốc. Đó là việc anh rất hào hứng sao? Luke sắp chuyển tới New York. Nhưng... tại sao anh lại chưa nói với tôi?

Mặt tôi nóng dần lên và tôi cảm thấy tức ngực kinh khủng. Anh sẽ chuyển đến New York mà thậm chí không kể cho tôi.

“Rebecca?”

Tôi ngẩng đầu lên, vội nặn ra một nụ cười trên khuôn mặt. Tôi không thể để Alicia nhận ra tất cả những chuyện này là thông tin mới đối với tôi. Tôi chỉ không thể làm vậy.

“Tất nhiên tôi biết,” tôi nói lạc giọng, và cố làm giọng trong trẻo lại. “Tôi biết tất cả những chuyện này. Nhưng tôi... tôi chưa bao giờ bàn chuyện công việc ở chỗ công cộng. Tốt hơn hết là nên thận trọng, cô không nghĩ vậy sao?”

“Ồ, đúng vậy đấy,” cô ta đáp - và cái cách cô ta nhìn tôi làm tôi nghĩ cô ta chưa hoàn toàn bị thuyết phục trong phút chốc. “Vây... chị cũng sẽ chuyển đến đó chứ?”

Tôi sững sờ nhìn lại, môi tôi run lên, không thể nào nghĩ ra câu trả lời, mặt tôi mỗi lúc một đỏ hơn - và đột nhiên, ồ Chúa, một giọng nói phía sau lưng tôi, “Cô Rebecca Bloomwood. Có bưu kiện gửi cho quý cô Rebecca Bloomwood.”

Tôi ngẩng đầu lên đầy ngạc nhiên, và không thể nào tin được. Một người đàn ông mặc đồng phục đang tiến lại gần chiếc bàn, bê một bưu kiện chuyển phát nhanh to đùng, méo mó, cái mà tôi thành thực định từ bỏ vì nghĩ đã bị thất lạc. Tất cả mọi thứ của tôi cuối cùng cũng tới. Tất cả những bộ cánh được chọn lựa kỹ càng của tôi. Tôi có thể mặc bất cứ thứ gì tôi thích tối nay!

Nhưng không biết làm sao... tôi thực sự không quan tâm nữa. Tôi chỉ muốn chuồn đi đâu đó, ở một mình và nghĩ một chút.

“Chính là tôi,” tôi nói, cố gắng gượng cười. “Tôi là Rebecca Bloomwood.”

“Ồ vâng!” người đàn ông nói. “Như vậy còn gì thuận tiện bằng. Nếu vậy cô chỉ cần ký vào đây...”

“Vây tôi cũng không làm phiền chị nữa!” Alicia nói, nhìn bưu kiện của tôi đầy chế giễu. “Tận hưởng nốt chuyến đi của chị nhé!”

“Cảm ơn cô,” tôi đáp. “Chắc chắn vậy rồi.” Và hơi lạng người một chút, tôi bước đi, cố ghì chặt chỗ quần áo vào người.

Tôi đi thẳng lên phòng, đặt bịch cái bưu kiện xuống giường, và ngồi xuống bên cạnh nó, cố gắng mường tượng ra chuyện này. OK, hãy rà qua một lượt các chi tiết. Luke đang lên kế hoạch chuyển đến New York. Và anh ấy chưa nói gì với tôi.

Chưa hề. Anh ấy vẫn chưa nói gì.

Khi nghĩ kỹ về chuyện này, cảm giác chết lặng kia dần tan biến. Tất nhiên. Có lẽ anh đang định kể cho tôi mọi thứ vào tối nay. Chờ thời điểm thích hợp. Đồ có lẽ là lý do tại sao anh đưa tôi đến đây trước tiên. Anh không thể biết rằng Alicia sẽ xía mũi vào chuyện này, phải vậy không?

Khi cảm thấy mọi chuyện khá hơn, tôi với một gói bánh quy hảo hạng, xé nó ra, và bắt đầu nhai tóp tép. Giống như người ta vẫn nói, đừng chạy trước khi bạn có thể đi. Đừng qua cầu trước khi bạn đến. Đừng làm... việc lẽ ra bạn không nên làm.

Tôi vừa ăn xong mẫu bánh thứ ba và bật tivi xem chương trình dạy nấu ăn Ready Steady Cook thì cánh cửa mở ra và Luke bước vào. Mắt anh sáng bừng lên, anh như tràn đầy nguồn sinh lực bên trong. Tôi nhìn anh đăm đăm, cảm thấy hơi lạ.

Tôi chắc chắn anh ấy sắp kể cho tôi. Anh sẽ không chuyển đến Mỹ mà không nói gì với tôi.

“Các cuộc họp của anh đều tốt đẹp cả chứ?” tôi hỏi, giọng hơi lạc đi.

“Rất tốt, cảm ơn em,” Luke nói, tháo cà vạt và ném lên giường. “Nhưng chúng ta hãy đừng nói về việc đó.” Anh mỉm cười với tôi. “Hôm nay em vui chứ?”

“Vui, cảm ơn”

“Em muốn đi dạo không? Thôi nào. Cả ngày hôm nay anh không được gặp em rồi.” Anh vươn tay nắm lấy bàn tay tôi, kéo tôi đứng lên khỏi giường, và vòng tay ôm eo tôi. “Anh rất nhớ em,” anh ghì sát vào tóc tôi và vòng tay siết chặt lấy người tôi.

“Thật không?” tôi khẽ cười. “Vâng, anh biết không... có lẽ em nên đến những buổi họp của anh và nghe xem chúng bàn về vấn đề gì.”

“Em sẽ không thích chúng đâu,” Luke nói và cười lại với tôi. “Thôi nào, đi chơi đi.”

Chúng tôi cùng xuống cầu thang, bước ra ngoài cánh cửa trước nặng nề và bắt đầu đi lên bãi cỏ về nghĩa những hàng cây. Mặt trời vẫn còn ảm áp, vài người đang chơi cricket và uống rượu Pimms. Một lúc sau tôi còi xăng đan và đi chân trần, cảm thấy thư giãn.

“Em đói không?” Luke nhẹ nhàng hỏi khi chúng tôi đến gần một cây sồi to. Tôi định trả lời, “Không, em vừa ăn ba cái bánh bích quy,” thì trông thấy nó, chờ đợi chúng tôi trên bãi cỏ dài.

Một cái bạt du lịch màu trắng và đỏ được chuẩn bị sẵn. Một chiếc giỏ đựng thức ăn xinh xắn bằng liễu gai. Và... có phải đó là một chai sâm panh không nhỉ? Tôi quay ra nhìn Luke đầy hoài nghi.

“Đây là... có phải anh đã...”

“Đây,” Luke nói và vuốt má tôi, “là một cách nào đó để đền bù lại. Em đã rất thông cảm cho anh, Becky à.”

“Không sao mà anh,” tôi lúng túng, “Nếu đó là vì một việc quan trọng như là...” tôi lưỡng lự. “Như là... thôi, bất kể là gì thì đây là một cơ hội tuyệt vời...”

Tôi nhìn Luke đầy mong đợi. Đây là thời điểm hoàn hảo để anh kể cho tôi.

“Thậm chí còn hơn thế,” Luke nói. Anh bước đi lấy sâm panh, còn tôi ngồi xuống, cố không để lộ vẻ thất vọng.

Tôi không định hỏi anh. Nếu muốn kể cho tôi, anh sẽ làm vậy. Nếu không muốn... thì chắc hẳn anh có lý do của mình.

Nhưng cũng không hại gì nếu gợi ý cho anh một chút, đúng không nhỉ?

“Em rất thích vùng nông thôn này!” Tôi nói khi Luke đưa cho tôi chai sâm panh. “Và em cũng rất thích các thành phố lớn.” Tôi mơ hồ khoa tay múa chân. “London này... Paris này...”

“Cạn ly,” Luke nói, và giờ cao chiếc ly lên.

“Cạn ly.” Tôi uống một ngụm sâm panh và nghĩ rất nhanh. “Vây... ừm... anh chưa bao giờ thực sự kể cho em nghe về gia đình anh.”

Luke nhìn lên, hơi ngạc nhiên.

“Anh chưa từng sao? Ừ, gia đình anh có anh, chị gái anh... và bố mẹ.”

“Và mẹ đẻ của anh, tất nhiên rồi.” Bình tĩnh, Becky. Bình tĩnh. “Em vẫn thường nghĩ bà chắc hẳn rất thú vị.” “Bà thực sự là một người truyền nhiều cảm hứng cho người khác,” Luke nói, khuôn mặt anh sáng lên. “Rất thanh lịch... em đã xem bức ảnh nào của bà chưa nhỉ?”

“Bà rất đẹp,” tôi gật đầu đầy hào hứng. “Bà sống ở đâu anh nhỉ?” Tôi nhú mày cứ như thể tôi không nhớ lắm.

“New York,” Luke nói, và uống một ngụm sâm panh.

Một quãng im lặng ngọt ngào. Luke nhìn lên phía trước, hơi nhú mày, còn tôi nhìn anh, tim đập mạnh. Rồi anh quay ra nhìn tôi và tôi cảm thấy hơi sợ. Anh chuẩn bị nói điều gì đây? Anh định nói với tôi rằng mình sắp chuyển tới nơi cách đây hàng nghìn dặm sao?

“Becky này.”

“Gi ả?” tôi nói, giọng hơi lo lắng.

“Anh thực sự nghĩ em và mẹ anh sẽ yêu quý nhau. Lần sau khi bà tới London, chắc chắn anh sẽ giới thiệu em với bà.”

“Ồ... vâng.” tôi nói. “Như vậy sẽ rất tuyệt.” Rồi rầu rĩ uống cạn ly sâm panh.

NGÂN HÀNG ENDWICH.

CHI NHÁNH FULHAM

Số 3 đường Fulham

London, SW6 9JH

Cô Rebecca Bloomwood

Căn hộ 2

Số 4 đường Burney

London SW6 8FD

Ngày 8 tháng Chín năm 2000

Kính gửi cô Bloomwood:

Cám ơn cô về lá thư ngày 4 tháng Chín gửi cho Smeathie Đáng yêu, trong đó cô đề nghị ông ấy nhanh chóng nâng thêm hạn mức thấu chi cho cô “trước khi gã mới kia đến.”

Tôi chính là gã mới đó đây.

Hiện tôi đang rà soát lại tất cả hồ sơ khách hàng và liên lạc ngay với cô theo yêu cầu của cô.

Trân trọng,

John Gavin

Giám đốc Phụ trách các Khoản thấu chi

.ENDWICH - BỒI CHÚNG TÔI QUAN TÂM.

Bạn đang đọc truyện *Tín Đồ Shopping Oanh Tạc Manhattan* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 5

CHÚNG TÔI TRỞ LẠI London ngày hôm sau - và Luke không hề đề cập đến thương vụ làm ăn của anh ấy hay New York hay bất cứ thứ gì. Tôi biết mình nên chỉ việc hỏi thẳng anh ấy. Tôi nên hỏi một cách tự nhiên, “Vậy em nghe nói có chuyện gì liên quan đến New York vậy, Luke?” và chờ xem anh ấy nói gì. Nhưng không hiểu sao tôi lại không cho phép mình làm thế.

Ý tôi là, ngay từ đầu, anh đã nói khá rõ ràng rằng anh không muốn đề cập tới chuyện đó. Nếu tôi đối chất với anh, có thể anh sẽ nghĩ tôi đang cố gắng tìm hiểu mọi thứ sau lưng anh. Và thêm nữa, Alicia có thể đã hiểu sai - hay thậm chí còn bịa ra chuyện đó. (Tin tôi đi, cô ta hoàn toàn có thể làm việc đó. Hồi tôi còn là phóng viên chuyên viết về lĩnh vực tài chính, cô ta đã từng chỉ tôi đến một phòng họp báo sai - và tôi tin chắc cô ta cố ý làm vậy.) Vì thế cho đến khi tôi hoàn toàn chắc chắn về những lập luận của mình thì nói điều gì cũng chẳng cần thiết.

Ít ra, đây cũng là những điều tôi tự nhủ với bản thân mình. Nhưng tôi nghĩ nếu mình thành thực, lý do là tôi không thể chịu được ý nghĩ Luke lại trở mặt với mình và nhìn mình đây thành ý rồi nói rằng, “Rebecca, chúng ta đã rất vui về bên nhau nhưng...”

Vì vậy, cuối cùng tôi không nói gì cả mà cười rất nhiều - mặc dù trong lòng tôi đang thấy càng khổ sở hơn. Khi chúng tôi trở về đến căn hộ của tôi, tôi muốn nói thẳng với anh ấy và hết thật to, “Anh định chuyển đến New York? Đúng không?”

Nhưng thay vì đó, tôi hôn anh và nói thật nhẹ nhàng, “Thứ Bảy này anh sẽ ổn chứ?”

Hóa ra Luke phải bay đến Zurich vào ngày mai và có nhiều cuộc họp với các nhà tài chính. Tất nhiên những việc này rất quan trọng, tôi hoàn toàn có thể hiểu được điều đó. Nhưng thứ Bảy này ở nhà tôi có đám cưới của Tom và Lucy, và việc đó thậm chí còn quan trọng hơn. Anh phải có mặt ở đó.

“Anh sẽ cố được mà,” anh nói. “Anh hứa đấy.” Anh siết chặt tay tôi, tôi xuống xe rồi anh nói phải đi ngay. Và anh đi luôn.

Chán nản thất vọng, tôi mở cửa căn hộ, một lúc sau Suze xuất hiện ngoài cửa phòng cô ấy, kéo lê dưới đất một túi đầy rác, màu đen.

“Chào cậu!” cô ấy nói. “Cậu đã về!”

“Ừ!” tôi đáp, cố gắng nói thật vui vẻ. “Minh đã về!”

Suze biến mất khỏi cánh cửa, tôi nghe tiếng cô ấy kéo lê cái túi màu đen xuống cầu thang rồi ra ngoài cửa chính - và tiếng cô ấy nhảy bậc thang lên căn hộ của chúng tôi.

“Vây chuyển đi thế nào?” cô nói hờn hển, đóng cánh cửa lại phía sau.

“Ồn cả,” tôi nói rồi đi vào phòng ngủ. “Chuyển đi... tốt đẹp.”

“Tốt đẹp?” Mắt Suze nheo lại, rồi cô ấy theo tôi vào phòng. “Chỉ tốt đẹp thôi sao?”

“Nó... tốt mà.”

“Tốt? Bex, có chuyện gì không ổn à? Cậu không vui đúng không?”

Tôi chưa định nói gì với Suze, bởi vì nói cho cùng tôi cũng chưa biết chuyện thế nào. Hơn nữa gần đây tôi có đọc trong một tạp chí rằng các cặp đôi nên cố gắng tự giải quyết các vấn đề của họ mà không cầu viện đến những người khác. Nhưng khi tôi nhìn khuôn mặt nồng hậu và thân thiện của cô ấy, tôi không thể ngăn nổi mình, tôi nghe thấy mình buột miệng, “Luke sẽ chuyển đến New York.”

“Thật sao?” Suze nói, nhưng lạc đề. “Tuyệt quá! Chúa ơi, mình yêu New York. Mình đã đến đó ba năm trước, và...”

“Suze, anh ấy sẽ chuyển đến New York - nhưng anh ấy chưa nói cho mình.”

“Ồ,” Suze nói, đầy vẻ bối rối. “Ồ, vậy là...”

“Và mình không muốn đề cập đến chuyện này vì lẽ ra mình không nên biết nhưng mình vẫn nghĩ không hiểu sao anh ấy lại không nói với mình. Hay anh ấy chỉ việc đi là... đi sao?” Giọng tôi đau đớn.

“Hay mình chỉ việc nhận một tấm bưu thiếp chụp Tòa nhà Empire State trong đó ghi, 'Chào, bây giờ anh đang sống ở New York. Yêu em, Luke'?”

“Không!” Suze nói ngay tức thì. “Dĩ nhiên là không phải thế! Anh ấy sẽ không làm vậy!”

“Anh ấy sẽ không làm vậy sao?”

“Không. Chắc chắn là không.” Cô khoanh tay trước ngực, nghĩ ngợi một lúc - rồi ngẩng lên.

“Cậu có hoàn toàn chắc anh ấy chưa hề nói gì với cậu không? Có thể lúc cậu ngái ngủ hoặc ngủ mơ hay đại loại thế?”

Cô nhìn tôi đầy trông đợi, tôi ngẫm nghĩ một lúc, băn khoăn không biết cô có đúng không. Có thể anh đã nói với tôi lúc ở trong ô tô mà tôi lại không lắng nghe. hay đêm qua, trong lúc tôi đang sẫm soi cô gái đeo chiếc túi Lulu Guinness trong quán bar... Nhưng tôi lắc đầu.

“Không. Chắc chắn mình đã nhớ nếu anh ấy nhắc đến New York.” Tôi ngồi sụp xuống giường đầy đau khổ. “Anh ấy không nói với mình vì anh ấy sắp đá mình.”

“Không, anh ấy sẽ không làm vậy.” Suze vặn lại. “Thành thực mà nói, Bex à, đàn ông không bao giờ đề cập đến việc này việc kia. Họ sinh ra đã là như vậy.” Cô ấy gạt một chồng đĩa CD ra và ngồi khoanh chân trên giường, ngay cạnh tôi. “Anh trai mình không bao giờ nói anh ấy nghiện ma túy. Gia đình mình chỉ biết việc đó qua báo chí! Và bố mình đã từng mua một hòn đảo mà không hề nói với mẹ mình.”

“Thật sao?”

“Đúng vậy! Rồi ông cũng quên bằng việc đó đi. Và chỉ nhớ ra khi tình cờ nhận được một lá thư mời ông đến quay tròn con lợn trong một cái thùng.”

“Làm gì cơ?”

“Ồ, đây là một nghi lễ cổ xưa,” Suze nói mơ hồ. “Bố mình phải quay tròn con lợn đầu tiên vì ông là chủ của hòn đảo đó.” Mắt cô bỗng sáng lên. “Thực ra, ông luôn tìm kiếm người nào đó làm việc này thay ông. Mình không nghĩ cậu thích làm việc đó vào năm nay, đúng không? Cậu phải đội một chiếc mũ

ngộ nghĩnh và học một bài thơ bằng tiếng Xento, nhưng việc này khá dễ...”

“Suze này...”

“Có lẽ không,” Suze vội vã nói. “Xin lỗi cậu.” Cô ấy tựa lưng vào gối của tôi và ưu tư gặm móng tay. Rồi đột nhiên cô ấy nhìn lên. “Chờ một phút. Ai nói với cậu về vụ New York này thế? Nếu người đó không phải là Luke?”

“Alicia,” tôi ừ ừ nói. “Cô ta biết toàn bộ chuyện này.”

“Alicia?” Suze nhìn tôi chăm chăm. “Quý cái chân dài Alicia sao? Ôi, ơn Chúa. Cô ta có lẽ đã dựng chuyện cũng nên. Bex à, thực sự, mình ngạc nhiên vì cậu lại đi nghe lời nó!”

Và cô ấy nói chắc chắn đến mức tôi cảm thấy tim mình nhảy lên vì sung sướng. Tất nhiên rồi. Đó chắc chắn là đáp án. Bản thân tôi không nghi ngờ chuyện đó sao? Tôi chưa nói với bạn Alicia là người thế nào à?

Duy chỉ có một điều - khá vụn vặt - là tôi không chắc Suze có hoàn toàn khách quan 100% trong chuyện này hay không. Có một chuyện giữa Suze và Alicia, chuyện xảy ra khi cả hai cùng bắt đầu làm việc cho Hãng truyền thông Brandon cùng một thời điểm - nhưng Suze bị sa thải sau ba tuần còn Alicia thì lại trèo lên được một vị trí khá hậu hĩnh. Không kể đến việc Suze còn mong muốn được làm tổng lĩnh vực PR như thế nào mà bây giờ vẫn chưa được.

“Mình không biết,” tôi nói đầy hoài nghi. “Liệu Alicia có thực sự đã làm vậy không?”

“Tất nhiên là cô ta đã làm như vậy!” Suze nói. “Cô ta đang cố gắng lừa cậu. Thôi nào, Bex, cậu tin tưởng ai hơn chứ? Alicia hay Luke?”

“Luke,” tôi nói sau một chút ngập ngừng. “Tất nhiên là Luke.”

“Thế là được rồi!”

“Cậu nói đúng,” tôi nói, bỗng nhiên cảm thấy vui hơn. “Cậu nói đúng! Mình nên tin anh ấy, đúng không? Mình không nên nghe những chuyện ngồi lê đôi mách và những lời đồn thổi!”

“Chính xác. Đây là thư của cậu. Và đây là những tin nhắn gửi cho cậu.”

“Ồ, cảm ơn cậu!” tôi nói, và nhận lấy tập thư mà lòng chợt dấy lên cảm giác âu lo xen lẫn hy vọng. Bởi vì bạn sẽ không bao giờ biết được, đúng không nhỉ, rằng việc gì có thể xảy ra khi bạn đi vắng. Có lẽ trong đồng phong bì này có thư của một người bạn mất liên lạc đã lâu hay một lời mời công việc thú vị hoặc cũng có thể là thông báo tôi đã trúng thưởng một kỳ nghỉ?

Nhưng dĩ nhiên là không phải vậy. Chỉ là hết hoá đơn cũ chán ngắt này đến hoá đơn cũ chán ngắt khác, tôi nhìn lướt qua chúng không chút bận tâm rồi thả chúng rơi xuống sàn nhà mà chẳng buồn mở ra đọc.

Bạn biết đấy, điều này luôn xảy ra. Bất kỳ khi nào đi xa, tôi thường nghĩ khi quay về tôi sẽ có một núi thư hấp dẫn với những bưu kiện và điện báo và thư từ tràn ngập những thông tin tốt đẹp - và tôi luôn luôn thất vọng. Thực sự, tôi thiết nghĩ ai đó nên thành lập một công ty gọi là holidaypost.com mà bạn trả tiền để họ viết cho mình hàng tá những bức thư thú vị, chỉ để bạn có cái gì đó để trong đợi khi trở về.

Tôi đọc các tin nhắn trên điện thoại mà Suze đã chu đáo viết lại:

Mẹ cậu - con sẽ mặc gì đến đám cưới của Tom và Lucy?

Mẹ cậu - đừng mặc màu tím vì nó sẽ chọn lại màu mũ của bà.

Mẹ cậu - Luke chắc hẳn phải biết cần mặc lễ phục chứ?

Mẹ cậu - Luke chắc chắn sẽ đến chứ, phải không con?

David Barrow - xin hãy gọi cho anh ta.

Mẹ cậu -

Khoan đã. David Barrow. Ai vậy nhỉ?

“Này, Suze!” tôi hét lên. “David Barrow có nói anh ta là ai không?”

“Không,” cô ấy trả lời, đến bên hành lang. “Anh ta chỉ bảo cậu gọi lại cho anh ta.”

“Được rồi.” Tôi nhìn lại tin nhắn, cảm thấy hơi tò mò. “Nghe giọng anh ta thế nào?” Suze chun mũi lại.

“Ừ, cậu biết không. Khá lịch thiệp. Khá... êm ả.”

Tôi quay số điện thoại đó mà lòng thoáng chộn rộn háo hức. David Barrow. Nghe có vẻ quen quen. Có lẽ anh ta là nhà sản xuất phim hay đại loại vậy!

"David Barrow," giọng anh ta cất lên - Suze nói đúng, anh ta khá lịch thiệp.

"Xin chào!" tôi nói. "Tôi là Rebecca Bloomwood. Tôi nhận được tin nhắn gọi lại cho anh."

"À, cô Bloomwood! Tôi là người phụ trách khách hàng đặc biệt của hãng La Rosa."

"Ồ." Tôi nhăn mặt bối rối. La Rosa? Cái quái gì...

À phải rồi. Một cửa hiệu quần áo thời thượng trên phố Hámptead. Nhưng tôi chỉ mới đến đó một lần, và cũng đã lâu lắm rồi. Vậy anh ta gọi cho tôi làm gì nhỉ?

"Trước hết cho phép tôi bày tỏ niềm hân hạnh khi được phục vụ một nhân vật tầm cỡ trên truyền hình như cô."

"Ồi. Vâng - cảm ơn anh." tôi nói hồ hởi trên điện thoại. "Thành thực, rất vinh hạnh."

Việc này thật tuyệt. Tôi biết chính xác tại sao anh ta lại gọi điện. Họ sắp tặng tôi vài bộ quần áo miễn phí, phải không nhỉ? Hay có lẽ... đúng thế! Họ muốn tôi thiết kế một dòng sản phẩm mới cho họ! Chúa ơi, đúng rồi. Tôi sẽ trở thành nhà thiết kế. Họ sẽ gọi nó là bộ sưu tập Becky Bloomwood. Đơn giản, sành điệu, chất liệu đẹp, với một hai cái đầm dạ tiệc nào đó...

"Đây chỉ là một cuộc nói chuyện xã giao," David Barrow cắt ngang dòng suy nghĩ của tôi. "Tôi chỉ muốn biết chắc cô hoàn toàn hài lòng với dịch vụ của chúng tôi và muốn hỏi xem cô còn yêu cầu nào mà chúng tôi có thể đáp ứng được không."

"Vâng, cảm ơn anh!" tôi nói. "Tôi rất hài lòng, cảm ơn anh! Ý tôi là, tôi cũng không hẳn là khách hàng thường xuyên nhưng..."

"Tôi cũng muốn đề cập tới một vấn đề nhỏ về tài khoản nợ đọng của cô ở hãng La Rosa," David Barrow nói thêm cứ như thể tôi chưa nói gì vậy. "Và tôi muốn thông báo với cô rằng nếu cô không thanh toán trong vòng bảy ngày tới thì sẽ có biện pháp giải quyết khác."

Tôi nhìn trừng trừng vào cái điện thoại, cảm thấy nụ cười nhạt dần. Đây không phải cuộc gọi xã giao, đúng không nhỉ? Anh ta không muốn mình thiết kế một bộ sưu tập quần áo. Anh ta gọi điện chỉ vì chuyện tiền nong!

Tôi cảm thấy hơi bị xúc phạm. Chắc chắn người ta không được phép gọi điện cho bạn khi bạn ở nhà để đòi bạn tiền mà không hề báo trước? Ý tôi là rõ ràng tôi sẽ trả tiền cho họ. Chỉ vì tôi không gửi séc thanh toán đúng thời điểm hoá đơn được gửi đến hòm thư...

"Đã ba tháng kể từ hoá đơn đầu tiên của cô," David Barrow đang nói. "Và tôi phải thông báo cho cô rằng chính sách sau ba tháng của chúng tôi sẽ chuyển trách nhiệm xử lý toàn bộ những tài khoản nợ đọng này cho..."

"Vâng, được rồi," tôi cắt ngang lạnh lùng. "Các... kế toán của tôi ngay lúc này đang xử lý các hoá đơn của tôi. Tôi sẽ nói chuyện với họ."

"Tôi rất vui mừng khi nghe cô nói vậy. Và tất nhiên, tôi mong sớm được gặp lại cô ở La Rosa!"

"Ừm, vâng," tôi gắt gỏng. "Có thể."

Tôi đặt điện thoại xuống khi Suze lại đi ngang qua cửa kéo lê một cái túi rác màu đen khác.

"Suze ơi, cậu đang làm gì vậy?" Tôi hỏi, nhìn cô ấy chăm chăm

"Minh đang dọn dẹp!" cô ấy nói. "Thật tuyệt! Rất sạch sẽ! Cậu nên thử đi. Vậy - David Barrow là ai?"

"Chỉ là vài cái hoá đơn dở hơi mà mình chưa thanh toán," tôi nói. "Trời! Gọi điện đến nhà riêng cơ đấy!"

"Ồ, cái đó nhắc mình mới nhớ tới chuyện... Khoan đã..."

Cô ấy lại biến mất một lúc, rồi quay trở lại, cầm theo một đồng phong bì.

"Mình tìm thấy cái này dưới gầm giường khi đang dọn dẹp, và cái này trên bàn phấn... Mình nghĩ chắc cậu để quên ở phòng mình." Mặt cô ấy nặng ra. "Mình nghĩ chúng cũng là hoá đơn cả thôi."

"Ồi, cảm ơn cậu," tôi nói, và ném chúng lên giường.

"Có lẽ..." Suze lưỡng lự, "có lẽ cậu nên thanh toán một vài cái đi. Cậu biết đấy. Chỉ một hoặc hai cái."

"Nhưng mình đã thanh toán cả rồi mà!" tôi ngạc nhiên nói. "Mình đã trả hết từ tháng Sáu rồi. Cậu không nhớ à?"

"Ừ, đúng vậy!" Suze nói. "Đúng, tất nhiên là mình nhớ chứ." Cô ấy cắn môi. "Nhưng vấn đề là, Bex à..."

"Gì cơ?"

“Ừm... cũng lâu rồi còn gì, phải không? Có thể cậu cũng mắc thêm mấy khoản nợ từ hồi đó đến giờ rồi.”

“Từ tháng Sáu đến giờ sao?” Tôi khẽ cười. “Nhưng mới chỉ như năm phút trước thôi mà! Suze này, thực sự cậu không cần lo đâu. Ý mình là... chẳng hạn như cái này.” Tôi cầm đại một phong bì lên.

“Ý mình là, gần đây mình mua cái gì ở cửa hàng M&S chứ? Không gì cả!”

“Được rồi,” Suze nói, trông bớt căng thẳng hơn. “Vậy cái hoá đơn này chắc là... zero đúng không?”

“Chắc chắn,” tôi nói trong khi mở tung nó ra. “Zero! Hoặc là, cậu biết đấy, chỉ mười bảng. Cậu biết đấy, một cái quần chèn gối là lạ nào đó.”

Tôi mở phần ghi tài khoản ra và nhìn. Tôi không thể nói gì trong một lúc.

“Bao nhiêu vậy?” Suze hỏi khẩn cấp.

“Cái này... cái này sai,” tôi nói, cố gắng nhét cái đó trở lại phong bì. “Nó chắc chắn là sai. Mình sẽ viết thư cho họ...”

“Để mình xem nào.” Suze giật lấy tờ hoá đơn, rồi mắt cô ấy mở to. “Ba trăm sáu mươi lăm bảng sao? Bex...”

“Chắc chắn là nhầm,” tôi nói - nhưng giọng tôi bớt chắc chắn đi. Tôi đột nhiên nhớ ra cái quần da tôi mua trong đợt giảm giá của Marble Arch. Cả cái váy dạ hội nữa. Và cái dạo ngày nào tôi cũng ăn sushi ở M&S.

Suze nhìn tôi chăm chăm trong vài phút, rồi nhăn mặt lo lắng.

“Bex, cậu có nghĩ tất cả những hoá đơn kia cũng nhiều tiền như vậy không?”

Tôi lặng lẽ cầm phong bì gửi Selfridges, và xé ra. Ngay khi làm như vậy, tôi nhớ ra cái máy ép hoa quả màu vàng mà tôi từng nhìn thấy và phải có một cái... Tôi thậm chí còn chưa bao giờ dùng đến nó. Và cái áo đầm lông thú. Nó ở chỗ nào nhỉ?

“Bao nhiêu?”

“Nó... nó vừa phải,” tôi đáp, ngay lập tức nhét hoá đơn lại phong bì trước khi cô ấy có thể nhìn thấy nó hơn bốn trăm bảng.

Tôi ngoảnh mặt đi, cố gắng giữ bình tĩnh. Nhưng tôi cảm thấy lo sợ và hơi tức giận. Việc này hoàn toàn nhầm lẫn. Vấn đề là tôi đã thanh toán hết những hoá đơn này. Tôi đã trả hết rồi. Ý tôi là, vậy thanh toán tất cả bằng thẻ tín dụng làm gì nếu chúng cứ biến đi rồi để ra những món nợ khổng lồ mới? Việc này có ích gì chứ?

“Nghe này Bex, đừng lo lắng,” Suze nói. “Cậu sẽ ổn cả thôi! Mình sẽ không lấy tiền thuê nhà của cậu tháng này nữa.”

“Không!” tôi hét lên. “đừng hoảng như vậy chứ. Cậu tốt với mình thế là đủ rồi. Mình không muốn nợ cậu bất cứ cái gì nữa. Mình thà nợ bọn M&S còn hơn.” Tôi nhìn quanh và thấy khuôn mặt lo lắng của cô ấy. “Suze này, đừng lo! Mình có thể dễ dàng trì hoãn việc này thêm chút nữa mà.” Tôi búng vào lá thư. “Và chỉ ít lâu nữa, mình sẽ lại bị chi trội hay đại loại thế. Thực sự, mình đã xin ngân hàng nâng thêm hạn mức - vì vậy mình sẽ dễ dàng xin nâng hạn mức lên một chút nữa. Tóm lại, mình đi gọi ngay cho họ đây!”

“Cái gì? Ngay bây giờ?”

“Tại sao không?”

Tôi lại cầm điện thoại lên, cố với lấy một bản sao kê cũ của ngân hàng và bấm máy gọi Ngân hàng Endwich.

“Cậu thấy đấy, không có vấn đề gì to tát cả,” tôi trấn an cô ấy. “Một cuộc gọi con con là giải quyết xong mọi việc.”

“Cuộc gọi của quý vị đang được chuyển đến tổng đài của Ngân hàng Endwich,” một giọng nói nhỏ nhẹ vang lên ở đầu dây bên kia. “Xin ghi nhớ số điện thoại sau đây cho cuộc gọi tiếp theo: 0800...”

“Sao rồi?” Suze hỏi.

“Mình đang được chuyển máy đến tổng đài gì đó,” tôi nói trong khi bản giao hưởng Bốn mùa của Vivaldi bắt đầu vang lên. “Có lẽ họ sẽ làm nhanh thôi và hiệu quả nữa. Cái này thật tuyệt, phải không? Làm mọi việc qua điện thoại.”

“Chào mừng quý khách đến với Ngân hàng Endwich!” một giọng phụ nữ khác vang lên bên tai tôi. “Hãy nhấn số tài khoản của quý khách.”

Số tài khoản của tôi là gì? Chết tiệt! Tôi không có khái niệm gì...

À đây. Trên bản sao kê.

“Cảm ơn quý khách!” giọng nói kia lại vang lên sau khi tôi ấn xong các con số. “Và bây giờ hãy nhấn mã số cá nhân (số PIN) của quý khách.”

Cái gì?

Mã số cá nhân? Tôi không biết mình lại có mã số cá nhân. Thật đấy! Họ chưa bao giờ nói cho tôi...

Thực sự... có lẽ tôi chẳng may có khái niệm gì.

Ôi Chúa ơi. Nó là gì nhỉ? 73? hay 37 gì đó?

“Xin hãy nhấn mã số cá nhân của quý khách,” giọng nói nhẹ nhàng lại vang lên.

“Nhưng tôi không biết cái mã số cá nhân quái quỷ đó!” tôi nói. “Nhanh lên, Suze, nếu cậu là mình, cậu sẽ chọn mã số cá nhân là gì?”

“Ồi!” Suze đáp. “Ừm... mình chọn... ừm... 1234?”

“Xin hãy nhấn mã số cá nhân của quý khách,” giọng nói lại vang lên, lần này giục giả hơn.

Chúa ơi, việc này thật căng thẳng.

“Thử mã số mình dùng cho khoá xe đạp đi,” Suze gợi ý. “435.”

“Suze này, mình cần mã số của mình. Chứ không phải của cậu.”

“Có thể cậu lại chọn cũng một số! Cậu làm sao biết được!”

“Xin hãy nhấn...”

“Được rồi!” Tôi hét lên và bấm mạnh 435.

“Rất tiếc,” giọng nói cất lên. “mã số này không đúng.”

“Mình biết sẽ không đúng mà!”

“Cũng có thể đã đúng lắm chứ.” Suze cãi.

“Dù thế nào thì nó cũng phải có bốn chữ số,” tôi nói, sức nhớ ra. “Mình đã phải gọi điện và đăng ký số này... lúc đó mình đang ở trong bếp... và... đúng rồi! Đúng rồi! Mình mới mua đôi giày Karen Millen, mình nhìn vào thẻ giá... và đó là con số mình đã sử dụng!”

“Nó bao nhiêu tiền vậy?” Suze nói đầy hào hứng.

“Nó có giá... 120 bảng giảm xuống còn... 84,99 bảng!”

“Vậy bấm đi! 8499!”

Hào hức, tôi nhấn số 8499 - và trước sự hoài nghi của tôi, giọng nói vang lên, “Cảm ơn quý khách! Quý khách đã kết nối được với Tập đoàn Ngân hàng Endwich. Enwich - bởi chúng tôi quan tâm. Để biết thông tin về các khoản nợ, nhấn phím 1. Để biết thông tin về thẻ chấp, nhấn phím 2. Để biết thông tin về mức thấu chi và các lệ phí ngân hàng, nhấn phím 3. Đề...”

“Được rồi! Mình đã nói mấy được rồi.” Tôi hét lên, cảm giác như James Bond vừa phá được mật mã để cứu thế giới. “Mình cần nhấn vào các khoản nợ? Hay mức thấu chi và các lệ phí ngân hàng?”

“Mức thấu chi và các lệ phí ngân hàng,” Suze tỏ ra hiểu biết.

“OK.” Tôi bấm phím 3 và một lát sau một giọng nói vui như hát chào đón tôi.

“Xin chào! Chào mừng quý vị đến với Tổng đài Endwich. Tôi là Dawna, tôi có thể giúp được gì cho cô, thưa cô Bloomwood?”

“Ồ, xin chào!” tôi do dự nói. “Cô có phải người thật không?”

“Vâng, đúng thế!” Dawna nói, và cười. “Tôi là người thật. Tôi có thể giúp gì cho cô?”

“Ừm... vâng. Tôi gọi điện bởi vì tôi cần nâng thêm hạn mức thấu chi. Vài trăm bảng nếu có thể. Hoặc nhiều hơn, cô biết đấy, nếu cô có...”

“Tôi hiểu,” Dawna nhã nhặn đáp. “Có lý do nào cụ thể không thưa cô? Hay chỉ như là nhu cầu chung chung?”

Cô ấy nói thật tử tế và thân thiện, tôi cảm thấy mình có thể thả lỏng người.

“Ừm, vấn đề là, gần đây tôi phải đầu tư một khoản kha khá cho công việc, rồi một vài hóa đơn được chuyển đến, đại loại là... đến đường đột đối với tôi.”

“Vâng ạ.” Dawna nói đầy cảm thông.

“Ý tôi là, tôi không hẳn đang gặp khó khăn. Chỉ tạm thời như vậy thôi.”

“Chỉ là tạm thời,” cô ấy nhắc lại lời tôi, và tôi nghe tiếng cô ấy đánh máy ở đầu dây bên kia.

“Tôi nghĩ mình đã chi tiêu hơi vượt quá giới hạn một chút. Nhưng vấn đề là tôi đã trả hết các khoản nợ trước! Tôi nghĩ tôi có thể thư giãn một chút.”

“Đúng vậy.”

“Vì vậy cô hiểu ý tôi đúng không?” Tôi cười nhẹ nhõm trấn an Suze, cô ấy cũng gợn ngón tay cái ra hiệu OK với tôi. Phải thế chứ. Chỉ một cuộc gọi đơn giản và nhanh chóng, cứ như trong quảng cáo. Không có những lá thư phiền nhiễu, không có những câu hỏi hóc búa...

“Tôi hoàn toàn có thể hiểu được,” Dawna nói. “Việc này xảy ra với tất cả chúng ta, phải không chị?”

“Vậy - tôi có thể được nâng thêm hạn mức không?” tôi vui vẻ nói.

“Ồ, tôi không đủ thẩm quyền nâng thêm hạn mức cho chị nhiều hơn 50 bảng Anh,” Dawna ngạc nhiên nói. “Chị sẽ phải liên lạc với giám đốc phụ trách các khoản thấu chi chi nhánh của chị. Để tôi xem là ai... chi nhánh Fulham... anh John Gavin.”

Tôi nhìn chăm chăm vào cái điện thoại, mất hết tinh thần.

“Nhưng tôi đã viết thư cho anh ấy rồi!”

“Vâng, vậy là ổn rồi, đúng không ạ? Bây giờ còn việc gì khác tôi có thể giúp chị được ạ?”

“Không,” tôi đáp. “Không, tôi không nghĩ vậy. Dù sao cũng cảm ơn cô.”

Tôi đặt điện thoại xuống đầy chán chường.

“Cái ngân hàng ngu ngốc. Cái tổng đài ngu ngốc.”

“Vậy họ có cho cậu vay tiền nữa không?” Suze hỏi.

“Minh không biết. Tất cả phụ thuộc vào gã John Gavin.” Tôi ngẩng lên nhìn khuôn mặt đầy lo lắng của Suze. “Nhưng mình chắc chắn anh ta sẽ đồng ý,” tôi vội vàng nói thêm. “Anh ta vừa mới kiểm tra lại hồ sơ cá nhân của mình. Rồi sẽ ổn thôi!”

“Minh nghĩ nếu cậu không tiêu khoản nào trong một khoảng thời gian thì mọi chuyện sẽ lại đầu vào đáy cả thôi, đúng không?” cô ấy phấn khởi nói. “Ý mình là cậu kiếm được bội tiền từ công việc truyền hình, đúng không?”

“Ừ,” tôi do dự, không muốn kể cho cô ấy rằng sau khi trừ tiền thuê nhà, tiền taxi, ăn bên ngoài, và các trang phục để lên hình, thực sự tiền tôi kiếm cũng không còn được bao nhiêu.

“Và còn cuốn sách của cậu nữa chứ...”

“Cuốn sách của mình?”

Tôi ngáy ra nhìn cô ấy một hồi. Rồi đột nhiên, tim tôi rộn lên, tôi nhớ ra. Tất nhiên! Cuốn sách hướng dẫn của tôi! Tôi đã định làm việc gì đó với cuốn sách này.

Ừm, ơn Chúa. Đây chính là đáp án. Tất cả những việc tôi phải làm là viết cuốn sách thật nhanh rồi nhận một tờ séc hậu hĩnh - tôi sẽ thanh toán hết hóa đơn và mọi thứ sẽ vui vẻ trở lại. Ha. Tôi không cần bất cứ khoản nâng hạn mức ngớ ngẩn nào nữa. Tôi sẽ bắt tay vào việc ngay đây. Tối nay!

Sự thật là tôi cũng hơi háo hức bắt tay vào viết cuốn sách. Tôi có khá nhiều ý tưởng quan trọng muốn đưa vào cuốn sách, như chuyện giàu nghèo, tôn giáo so sánh, hay cũng có thể là triết học lắm chứ. Ý tôi là tôi biết các nhà xuất bản chỉ yêu cầu những cuốn sách hướng dẫn đơn giản, nhưng chẳng có lý do gì tôi lại không đặt ra các vấn đề lớn hơn, đúng không?

Thực sự, nếu mọi việc suôn sẻ, tôi có thể đi diễn thuyết. Chúa ơi, việc đó mới tuyệt làm sao. Tôi có thể trở thành người đại diện cho một lối sống nào đó và đi vòng quanh thế giới, và mọi người sẽ nhào tới chỉ để được thấy tôi, và xin lời khuyên của tôi về đủ các vấn đề...

“Mọi việc thế nào rồi?” Suze hỏi, xuất hiện ở cửa phòng tôi trong một chiếc khăn tắm, và tôi giật mình đầy tội lỗi. Tôi đã ngồi trước cái máy tính một lúc rồi nhưng thực sự vẫn chưa bật nó lên.

“Minh chỉ đang suy nghĩ,” tôi nói, vội vàng vờn ra đằng sau máy tính bật công tắc lên. “Cậu biết đấy, mình đang tập trung suy nghĩ và... để cho những dòng sáng tác hòa lẫn vào nhau thành một khối liền mạch.”

“Wow,” Suze nói, và nhìn tôi kính nể. “Thật tuyệt. Việc đó có khó không?”

“Không hẳn,” tôi nói sau một hồi suy nghĩ. “Thực ra nó khá đơn giản.”

Cái máy tính đột nhiên bật lên với một mớ âm thanh và màu sắc lộn xộn, cả hai chúng tôi đều nhìn nó chăm chăm như bị thôi miên.

“Wow!” Suze lại lên tiếng. “Bạn làm thế à?”

“Ừm... ừ,” tôi nói. Đúng thế. Ý tôi là tôi đã bật nó lên.

“Chúa ơi, cậu thật thông minh, Bex ạ,” Suze reo lên. “Bạn nghĩ khi nào sẽ hoàn thành?”

“Ồ, chắc nhanh thôi, mình hy vọng thế,” tôi hớn hờ nói. “Bạn biết đấy. Một khi mình đã bắt đầu.”

“Ừ, vậy thì mình sẽ để cậu bắt tay vào việc,” Suze nói. “Mình chỉ muốn mượn một cái váy cho tối nay.”

“Được mà,” tôi nói với vẻ quan tâm. “Bạn đi đâu đấy?”

“Tiệc của Venetia,” Suze nói. “Bạn có muốn đi không? Ừ, đi đi, đi nhé! Ai cũng tới mà.”

Tôi bị cảm sốt trong giây lát. Tôi đã gặp Venetia vài lần, và tôi biết cô ấy thường tổ chức những bữa tiệc thú vị tại nhà bố mẹ mình ở Kensington.

“Không đâu,” cuối cùng tôi cũng lên tiếng. “Mình không nên đi. Mình có việc phải làm.”

“Thôi được.” Mặt Suze xị ra. “Nhưng mình mượn một cái váy được chứ?”

“Tất nhiên rồi!” Tôi nhăn mặt một lúc, nghĩ ngợi rất lung. “Sao cậu không mặc cái váy Tocco mới của mình với đôi giày màu đỏ của cậu và chiếc khăn choàng hiệu English Eccentrics của mình chứ?”

“Tuyệt vời!” Suze nói, bước tới tủ quần áo của tôi. “Cảm ơn Bex. Và... mình có thể mượn cái quần lót chèn gối được không?” Suze hồn nhiên nói thêm “Cả quần thun và đồ trang điểm nữa?”

Tôi xoay ghế nhìn cô ấy kỹ hơn.

“Suze này - khi dọn dẹp phòng cậu, cậu có giữ lại thứ gì không đấy?”

“Tất nhiên mình có giữ chứ!” cô ấy nói, hơi chóng ché. “Bạn biết đấy. Một vài thứ.” Cô ấy bắt gặp ánh mắt dò xét của tôi. “OK, có lẽ mình đi quá xa.”

“Bạn còn để lại đồ lót chứ?”

“Ừm... không. Nhưng cậu biết đấy, mình cảm thấy rất tuyệt, và khá lạc quan về cuộc sống - không quan trọng mà. Đó là phong thủy. Cậu nên thử đi!”

Tôi nhìn Suze túm lấy cái váy, đồ lót và lục lọi túi đồ trang điểm của tôi. Rồi cô ấy rời phòng, tôi chìa tay ra phía trước, gấp gấp các ngón tay. Được rồi. Làm việc thôi.

Tôi mở một file, gõ “Chương Một,” rồi dăm dăm nhìn nó đầy tự hào. Chương Một! Tuyệt quá! Bây giờ tất cả những việc tôi cần làm là tìm ra một câu mở đầu thật đáng nhớ và ấn tượng.

Tôi ngồi im một lúc, tập trung vào cái màn hình trống rỗng trước mặt, rồi gõ dứt khoát.

Tài chính là

Tôi dừng lại, uống một ngụm Diet Coke. Rõ ràng là việc viết được một câu đúng cũng cần gọt giũa một chút chút. Bạn không thể mong nó rơi thẳng xuống đầu mình.

Tài chính quan trọng nhất là

Chúa ơi, tôi ước mình đang viết một cuốn sách về quần áo. Hay đồ trang điểm. Becky Bloomwood hướng dẫn dùng son môi.

Dù sao thì, tôi cũng đang không làm vậy. Vì thế cố tập trung đi.

Tài chính là một cái gì đó mà

Bạn biết đấy, cái ghế của tôi chẳng thoải mái chút nào. Tôi chắc nó không tốt cho sức khỏe nếu ngồi hàng giờ liền trên cái ghế mềm như thế này. Tôi có thể bị đau cơ thường xuyên hay cái gì đó giống như vậy. Thực sự nếu trở thành nhà văn, tôi nên đầu tư mua lấy cái ghế được thiết kế để ngồi làm việc mà có thể xoay tròn và nâng lên hạ xuống.

Tài chính thì rất

Có lẽ họ bán những cái ghế như thế trên Internet. Có lẽ tôi nên xem qua một chút. Vì máy tính đang bật và còn nhiều thứ nữa.

Thực sự chắc chắn sẽ là vô trách nhiệm nếu tôi không làm như vậy. Ý tôi là bạn phải biết chăm sóc cho bản thân mình, đúng không nào? Có thân phải biết tự lo, đại loại là thế.

Tôi với tay lấy con chuột, nhanh chóng nhấp vào biểu tượng Internet, và tìm kiếm “ghế văn phòng” - rồi vui vẻ xem danh mục các thông tin tìm được. Tôi ghi lại một vài thứ có vẻ tốt - bỗng tình cờ tôi vào được một trang web tuyệt vời mà trước đây chưa từng thấy bao giờ, có đầy đủ các loại thiết bị văn phòng. Không chỉ có những chiếc phong bì trắng tẻ ngắt mà còn nhiều đồ công nghệ cao thực sự rất tuyệt. Như là các khăn đựng tài liệu thông minh mà crôm, ống đựng bút rất xinh, và những bảng tên rất đẹp để treo bên ngoài cánh cửa phòng.

Tôi kéo chuột xuống các bức ảnh minh họa, gần như bị thôi miên. Ý tôi là tôi biết không nên tiêu tiền vào lúc này - nhưng cái này thì khác. Đây là đầu tư vào sự nghiệp. Nói cho cùng - đây là văn phòng của tôi, đúng không nhỉ? Nó nên được trang bị tốt. Nó cần phải được trang bị tốt. Thực sự tôi không thể tin được mình lại thiên cận đến nhường ấy trong suốt thời gian qua. Làm thế quái nào tôi lại mong viết được một cuốn sách mà không có những thiết bị cần thiết? Nó giống như việc leo lên đỉnh Everest mà không có lều bạt vậy.

Tôi ngạc nhiên đến sững sốt về hàng loạt những thứ có thể mua đến nỗi gần như không thể quyết định sẽ mua cái gì. Nhưng có một vài thứ thiết yếu mà chắc chắn tôi phải mua.

Vì vậy tôi nhấn vào một chiếc ghế xoay văn phòng được bọc bằng vải màu tím rất hợp với chiếc iMac của tôi, cộng thêm một chiếc máy ghi tiếng Dictaphone có thể dịch thẳng vào máy tính. Và rồi tôi nhận thấy mình đang chọn thêm vào danh sách mua hàng một cái kệ chắn bằng thép rất ấn tượng dùng để giữ tài liệu trong khi bạn đánh máy, một bộ các tập đựng tài liệu gồm nhiều lá khác nhau - cái này chắc hẳn sẽ rất hữu ích - và một cái máy xén giấy mini. Chắc chắn nó cũng rất cần thiết vì tôi không muốn cả thế giới nhìn thấy bản phác thảo đầu tiên của tôi, đúng không nhỉ? Và tôi đang giỡn theo ý tưởng có nên mua bàn ghế lễ tân nữa không - trừ khi tôi không nhất thiết phải có khu vực tiếp tân trong phòng ngủ của mình - thì Suze quay lại phòng tôi.

“Này! Mọi việc thế nào rồi?”

Tôi giật mình dậy về tội lỗi, nhanh chóng nhấn nút “gửi đi” mà không buồn kiểm tra lại xem tổng tiền là bao nhiêu, thoát mạng - rồi nhìn lên ngay khi chữ Chương Một xuất hiện trở lại trên màn hình.

“Cậu đang làm việc vất vả lắm nhỉ!” Suze nói rồi lắc đầu. “Cậu nên nghỉ ngơi. Cậu viết được bao nhiêu rồi?”

“Ồ... khá nhiều,” tôi nói.

“Mình đọc được không?” Tôi hoảng sợ khi cô ấy tiến đến chỗ mình.

“Không!” tôi nói. “Ý mình là - nó còn đang dở dang. Nó... khá nhạy cảm.” Tôi vội vàng đóng file đó lại và đứng dậy. “Trông cậu rất tuyệt, Suze ạ. Tuyệt vời!”

“Cảm ơn cậu!” Cô ấy tươi cười với tôi và đang quay một vòng trong chiếc váy của tôi thì chuông cửa reo lên. “Ui! Chắc là Fenny đấy!”

Fenella là người chị em họ lịch thiệp và lập dị của Suze đến từ Scotland. Công bằng mà nói thì cô ta cũng không lập dị đến mức ấy. Trước đây cô ta lập dị như anh trai mình, Tarquin, dành hết thời gian cưỡi ngựa và câu cá, hay bất cứ thứ gì họ làm đều kỳ dị. Nhưng gần đây cô ta chuyển đến London, tìm được việc ở một phòng tranh và bù lại bây giờ cô ta chỉ đi tiệc tùng. Khi Suze mở cánh cửa trước, tôi có thể nghe được giọng nói the thé của cô ta - và giọng của một lũ con gái phía sau cô ta. Fenny không thể đi đâu được một mét mà không có một đám người đồng đảo la hét xung quanh. Cô ta giống như tuýp người giao thiệp rộng kiểu thần mưa.

“Chào!” cô ta nói khi lao vào phòng tôi. Cô ta đang mặc một chiếc váy màu hồng bằng nhung tuyệt đẹp của hãng Whistles mà tôi cũng đã mua - nhưng lại kết hợp nó với cái áo phông cổ cổ màu nâu của Lurex trông thật kinh khủng. “Chào Becky! Tối nay chị có đi không?”

“Không phải tối nay,” tôi nói. “Chị có việc phải làm.”

“Vậy ạ.” Mặt Fenella tiu nguỉu giống như Suze lúc nãy - rồi lại sáng bừng. “Vậy em mượn đôi giày Jimmy Choos của chị được không? Chân hai chị em mình cùng cỡ, đúng không nhỉ?”

“OK,” tôi nói. “Chúng ở trong tủ quần áo.” Tôi do dự nhưng vẫn cố tỏ ra khéo léo. “Vậy em có muốn mượn một cái áo sát nách không? Chỉ vì chị có một cái áo sát nách rầy hợp với cái váy của em. Vải cashmere màu hồng với chuỗi hạt bé xíu. Rất đẹp.”

“Vậy sao?” Fenny nói. “Ồ, vâng! Em sẵn sàng loại thẳng tay cái áo phông cổ cổ này mà chẳng cần suy nghĩ.” Cô ta đang cởi áo ra thì một cô gái tóc vàng hoe mặc váy bó màu đen bước vào mỉm cười vui vẻ với tôi.

“Chào, ừm... Milla,” tôi nói, vừa kịp nhớ ra tên cô ta. “Em khỏe không?”

“Em khỏe!” cô ta nói, nhìn tôi đầy hy vọng. “Fenny nói em có thể mượn chị cái khăn choàng English Eccentrics.”

“Chị cho Suze mượn cái đó rồi,” tôi nói, vẻ mặt tiếc nuối. “Nhưng sao em không thử... cái khăn choàng màu tím đính mấy đồng xu?”

“Vâng, chị cho em mượn với! Và Binky nói, chị có một cái váy quần màu đen đúng không ạ?”

“Chị có,” tôi tự lự nói. “Nhưng thực ra chị còn có cái chân váy khác chị nghĩ sẽ hợp với Binky hơn...”

Phải mất chừng nửa tiếng đồng hồ mọi người mới mượn xong thứ họ muốn. Cuối cùng họ cũng cuốn gói khỏi phòng tôi, la hét rằng sẽ trả lại đồ vào sáng hôm sau, rồi Suze bước vào, thật quyến rũ với mái tóc búi cao rủ xuống vài lọn tóc vàng.

“Bex này, cậu có chắc là không muốn đi không?” cô ấy nói. “Tarquin cũng đến đấy, và mình biết anh ấy rất muốn gặp cậu.”

“Thế à,” tôi nói, cố gắng không tỏ ra quá kinh hãi với ý tưởng đó. “Vậy là anh ấy đang ở London à?”

“Chỉ vài ngày thôi,” Suze nhìn tôi hơi tiếc nuối. “Cậu biết đấy, Bex, nếu không phải vì Luke... mình nghĩ Tarkie vẫn thích cậu.”

“Mình chắc chắn không phải thế,” tôi vội vàng nói. “Đó là chuyện xưa xưa xưa xưa rồi. Xưa lắm rồi.”

Lần hẹn hò đầu tiên và duy nhất của tôi với Tarquin là một trong những sự kiện tôi luôn cố gắng không bao giờ nhớ lại, không bao giờ.

“Vậy thì thôi,” Suze nói, nhún vai. “Hẹn gặp lại cậu sau. Và nhớ đừng làm việc quá sức đấy!”

“Không đâu,” tôi đáp, và thờ dãi ngao ngán. “Ít nhất mình sẽ cố gắng không như vậy.”

Tôi đợi cho đến khi cánh cửa đóng sầm lại sau lưng cô ấy, và những chiếc taxi đợi ở phía ngoài rú ga đi khỏi. Rồi tôi uống một ngụm trà và quay lại với chương đầu tiên.

Bạn đang đọc truyện *Tín Đồ Shopping Oanh Tạc Manhattan* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 6

TÔI VỀ ĐẾN NHÀ BỐ MẸ vào lúc 10h sáng thứ Bảy, thấy con phố tràn ngập không khí đình đám. Cây nào cũng treo bóng bay, lối xe thì chật kín ô tô, và một tấm rạp lớn bằng vải chỉ có thể nhìn thấy từ khu vườn nhà bên. Tôi xuống xe, vội lấy túi đồ, rồi đứng im một lát, nhìn chăm chú vào nhà Webster. Chúa ơi, chuyện này thật kỳ lạ. Tom Webster lấy vợ. Tôi khó mà tin được chuyện này. Thú thật là - điều này nghe có vẻ hơi quá đáng - tôi khó có thể tin rằng có ai đó lại chịu lấy Tom Webster. Phải công nhận gần đây anh ta có duyên hơn. Anh ta có vài bộ quần áo mới, và để kiểu tóc ưa nhìn hơn. Nhưng bản tay anh ta vẫn to và ẩm ướt - và nói thẳng ra thì anh ta không phải là Brad Pitt.

Tuy nhiên, đó mới là tình yêu đích thực, tôi nghĩ và đóng sầm cánh cửa ô tô lại. Bạn yêu người nào đó bất chấp những khiếm khuyết của họ. Lucy rõ ràng không nghi ngại khi Tom có đôi bàn tay ẩm ướt - và rõ ràng anh ta cũng không ngại khi mái tóc cô ta mỏng dính và chán ngắt. Điều đó cũng khá lãng mạn, tôi nghĩ thế.

Tôi đang đứng đó, nhìn chăm chú vào ngôi nhà, thì một cô gái mặc quần bò đội một vòng hoa trên đầu xuất hiện ở cửa trước nhà Webster. Cô ta nhìn tôi khá kỳ quặc, gần như là một cái nhìn thiếu thiện cảm, rồi biến mất vào trong nhà. Một trong những phù dâu của Lucy, rõ ràng là thế. Tôi nghĩ cô ấy khá lo khi bị trông thấy trong chiếc quần bò.

Lucy có thể cũng ở trong đó, tôi chợt nghĩ vậy - và theo bản năng, tôi quay đi. Tôi biết cô ta là cô dâu và mọi chuyện khác, nhưng thú thực tôi không môn môn trông đợi được gặp lại Lucy. Tôi cũng chỉ gặp cô ta vài lần và chúng tôi thực sự không mấy thân thiện. Có lẽ vì cô ấy tưởng tôi yêu Tom. Tuy nhiên ít ra thì khi Luke đến tôi cuối cùng cũng chứng minh cho họ thấy bọn họ đều nhầm cả.

Khi nghĩ đến Luke, ngực tôi nhói lên, và tôi thở sâu, chậm rãi trấn tĩnh trở lại. Lần này tôi nhất định sẽ không làm mọi thứ rối tung lên nữa đâu. Tôi sẽ nghĩ thoáng ra, và xem anh ấy sẽ nói gì hôm nay. Và nếu anh ấy có nói sẽ đi New York chẳng nữa thì tôi cũng sẽ chỉ... chấp nhận điều đó. Không biết làm sao.

Dù thế nào đi nữa, không nghĩ về chuyện đó lúc này. Tôi đi nhanh về phía cửa trước rồi bước vào. Tôi đi về phía bếp, thấy bố mặc áo gi-lê đang uống cà phê trong khi mẹ mặc áo choàng không tay chất liệu ni lông với mái tóc cuốn lờ, đang quét bơ một loạt bánh sandwich.

“Tôi chỉ thấy chuyện này không hợp lý,” mẹ đang nói khi tôi bước vào. “Chuyện này thật không đúng. Họ lẽ ra phải lãnh đạo đất nước chúng ta, và nhìn họ kìa. Họ thật lộn xộn! Áo khoác tôi tàn, cả vật khủng khiếp...”

“bà thực sự nghĩ khả năng lãnh đạo bị ảnh hưởng bởi quần áo họ mặc sao?”

“Chào mẹ,” tôi nói, quẳng cái túi lên sàn nhà. “Chào bố.”

“Ăn mặc cũng là nền tảng của lãnh đạo!” Mẹ nói. “Nếu họ không nỗ lực trong ăn mặc thì làm sao họ nỗ lực cải thiện được nền kinh tế chứ?”

“Hai việc đó không giống nhau!”

“Hai việc đó giống hệt nhau. Becky à, con nghĩ tổng thư ký ở đại sứ quán nên ăn mặc chín chu, đúng không? Tất cả những bộ lễ phục ngu ngốc kia.”

“Con không biết,” tôi mơ hồ. “Có lẽ vậy.”

“Ông thấy chưa? Becky đồng ý với tôi. Giờ thì để mẹ nhìn con gái yêu nào.” Mẹ đặt dao xuống và nhìn tôi thật kỹ, tôi cảm thấy rạng rỡ bởi tôi biết trông mình xinh xắn. Tôi đang mặc chiếc váy màu hồng đẹp sừng sốt và áo khoác, đội mũ lông hiệu Philip Treacy, và đi đôi giày xa tanh màu đen đẹp nhất, mỗi chiếc giày đều được đính một con bướm bằng the. “Ồi, Becky,” cuối cùng mẹ cũng lên tiếng. “Trông con thật đáng yêu. Con sẽ đánh bật cô dâu mất thôi!” Mẹ lấy chiếc mũ của tôi xuống ngắm nhìn. “Trông nó thật lạ mắt! Nó bao nhiêu vậy con?”

“Ừm... con cũng không nhớ,” tôi mơ hồ nói. “Có lẽ... 50 bảng thì phải.”

Điều này không hẳn đúng. Nó đắt hơn thế nhiều... Ừm, thế nào cũng được, cũng khá đắt. Nhưng mà đáng đồng tiền bát gạo.

“Vậy Luke đâu rồi?” Mẹ hỏi, đội lại chiếc mũ lên đầu tôi. “Đang đỗ xe hả con?”

“Ừ, Luke đâu rồi nh?” bố tôi hỏi, ngẩng lên và cười hài hước. “Cuối cùng bố mẹ cũng mong chờ được đến ngày gặp chàng trai trẻ của con.”

“Luke sẽ đi riêng à,” tôi nói - hơi ngần ngại khi nhìn thấy khuôn mặt ủ rũ của bố mẹ.

“Đi riêng?” cuối cùng mẹ cũng lên tiếng. “Sao lại thế?”

“Anh ấy bay từ Zurich về đây sáng nay,” tôi giải thích. “\nAnh ấy phải đến đó công tác. Nhưng anh ấy sẽ đến đây, con hứa đấy.”

“Cậu ấy có biết lễ cưới bắt đầu lúc 12h không?” mẹ lo lắng hỏi. “Và con có nói cho nó biết nhà thờ ở đâu không?”

“Có ạ!” tôi nói. “Anh ấy sẽ đến thật mà.”

Tôi nhận thấy giọng mình hơi cáu kỉnh nhưng tôi không thể chịu được. Thú thực, tôi hơi căng thẳng không biết Luke đến đâu rồi. Lẽ ra anh phải điện thoại khi máy bay hạ cánh - và lẽ ra phải từ nửa giờ trước rồi. Nhưng đến bây giờ tôi vẫn chưa nhận được tin tức gì.

Bình tĩnh. Anh nói sẽ đến mà.

“Con làm gì để giúp được ạ?” tôi nói, thay đổi chủ đề.

“Con gái yêu, mang mấy thứ này lên gác cho mẹ,” mẹ tôi nói rồi cắt nhanh chỗ bánh sandwich thành nhiều miếng hình tam giác. “Mẹ phải cắt mấy cái nệm ngồi ngoài hiên đi.”

“Ai ở trên gác vậy mẹ?” tôi nói khi cầm cái đĩa lên.

“Cô Maureen đến sấy tóc cho cô Janice,” mẹ nói. “Họ không muốn vương chân Lucy. Con biết đấy, trong khi cô ấy chuẩn bị sẵn sàng.”

“Mẹ nhìn thấy cô ấy chưa?” tôi hào hứng hỏi. “Cô ấy mua váy đẹp chứ ạ?”

“Mẹ cũng chưa nhìn thấy nó,” mẹ nói, giọng bà hạ thấp xuống. “Nhưng hiển nhiên là nó đáng giá 3.000 bảng. Và đấy là còn chưa kể khăn choàng đâu!”

“Wow,” tôi nói, bị choáng. Tôi thoáng thấy ghen tị trong giây lát. Một cái váy 3.000 bảng. Một bữa tiệc... và hàng đồng quà tặng. Ý tôi là những người kết hôn đều được như vậy.

Khi lên gác, tôi nghe thấy tiếng máy sấy từ phòng ngủ của bố mẹ - và thấy cô Janice ngồi trên chiếc ghế đầu ở bàn phấn khi tôi bước vào, cô mặc một chiếc váy dạ hội, cầm một ly rượu vang Tây Ban Nha, và chấm chấm khăn mùi soa lau nhẹ mắt. Cô Maureen đã làm tóc cho mẹ và cô Janice nhiều năm nay, đang khua máy sấy tóc cô Janice, và một người phụ nữ mà tôi không nhận ra với làn da rám nắng như màu gỗ gu, mái tóc xoắn nhuộm vàng hoe, mặc bộ vest lụa màu hoa cà ngồi trên chiếc ghế cạnh cửa sổ.

“Chào cô Janice,” tôi nói, đến gần và ôm cô ấy. “Cô cảm thấy thế nào ạ?”

“Cô ổn, cháu gái yêu à,” cô ấy nói rồi sụt sịt. “Hỏi hỏi hòm. Cháu biết đấy. Khi nghĩ về việc Tom lấy vợ!”

“Cháu hiểu,” tôi nói đầy cảm thông. “Chỉ mới như ngày hôm qua khi bọn cháu đều là những đứa trẻ, cùng nhau đi xe đạp.”

“uống thêm một ly nữa đi Janice,” cô Maureen an ủi, và rót thêm một thứ dung dịch màu nâu sẫm vào ly của cô Janice. “Nó sẽ giúp cô thư giãn đấy.”

“Ồ, Becky,” cô Janice nói, và nắm chặt tay tôi. “Đây chắc chắn cũng là một ngày khó khăn với cháu.”

Tôi biết là sẽ thế mà. Cô ấy vẫn nghĩ tôi thích tom, đúng không nh? Tại sao tất cả các bà mẹ đều nghĩ con trai họ rất cuốn hút nh?

“Không hẳn như vậy!” tôi nói, cố gắng sao cho rõ ràng nhất. “Ý cháu là cháu rất mừng cho Tom. Và tất nhiên là cả Lucy nữa...”

“Becky đúng không?” Người phụ nữ ngồi gần cửa sổ quay về phía tôi, mắt hơi nhú lại đầy vẻ nghi ngờ. “Đấy là Beck đúng không?”

Khuôn mặt bà ta không mấy may tỏ vẻ thân thiện. Chúa ơi, đừng nói là cả bà ta cũng nghĩ tôi theo đuổi Tom nhé.

“Ừm. đúng vậy ạ.” Tôi mỉm cười với bà ta. “Cháu là Rebecca Bloomwood. Chắc hẳn cô là mẹ của Lucy?”

“Đúng vậy,” người đàn bà đó nói, vẫn chăm chăm nhìn tôi. “Tôi là Angela Harrison. Mẹ của cô dâu,” bà ta nói thêm, nhấn mạnh hai chữ “cô dâu” cứ như thể tôi không hiểu tiếng Anh vậy.

“Chắc cô phải háo hức lắm,” tôi lịch sự nói. “Con gái cô lấy chồng mà.”

“Đúng vậy, ừm, tất nhiên rồi, Tom rất hết lòng với Lucy,” bà ta nói đầy hiếu thắng. “Tuyệt đối hết lòng. Không bao giờ đúng núi này trông núi nọ.” Bà ta nhìn tôi sắc lạnh và tôi mỉm cười lại yếu ớt.

Thành thật mà nói thì tôi nên làm gì chứ? Nôn lên người Tom hay gì nào? Nói rằng anh ta là người đàn ông xấu nhất tôi từng biết chăng? Rồi tất cả bọn họ lại bảo tôi đang ghen. Họ sẽ nói tôi đang vẫn cố phủ định rằng tôi đau đớn.

“Luke... có ở đây không Becky?” cô Janice nói, và cười đầy hy vọng. Bỗng nhiên - việc này khá kỳ quặc - mọi người trong phòng hoàn toàn im lặng chờ đợi câu trả lời của tôi.

“Chưa ạ, cháu e là vậy,” tôi nói. “Cháu nghĩ anh ấy chắc hẳn đang bị kẹt ở đâu đó.”

Im lặng, và tôi nhận ra những cái liếc trộm ở khắp căn phòng.

“Bị kẹt,” Angela nhắc lại lời tôi, có thanh âm nào đó trong giọng nói của bà ta mà tôi không thích cho lắm. “Có đúng vậy không? Ừm, ngạc nhiên đây.”

Cái đó nghĩa là gì thế?

“Anh ấy đang trên đường về từ Zurich,” tôi giải thích. “Cháu nghĩ chuyến bay có thể bị hoãn.” Tôi nhìn cô Janice và ngạc nhiên thay, cô ấy đỏ mặt.

“Zurich,” cô ấy nói, gật đầu đầy cảm thông. “Cô hiểu. Tất nhiên rồi. Zurich.” Rồi cô ném cho tôi một cái nhìn ngại ngùng, gần như cảm thông.

Có chuyện gì với cô ấy nhỉ?

“Đây là anh chàng Luke Brandon mà chúng ta đang nói chuyện,” Angela nói, hít một hơi thuốc. “Doanh nhân nổi tiếng.”

“Vâng... đúng vậy,” tôi nói, hơi ngạc nhiên. Ý tôi là tôi không biết anh chàng Luke nào khác nữa.

“Và cậu ấy là bạn trai cháu.”

“Vâng!”

Một khoảng lặng ngượng ngịu - thậm chí cô Maureen dường như cũng đang nhìn tôi tò mò. Rồi bỗng nhiên, tôi nhìn thấy một số tạp chí Tatler tháng này trên sàn nhà gần chiếc ghế của Janice. Chúa ơi.

“Nhân tiện đây, bài báo trong tạp chí Tatler đó,” tôi vội vã nói, “đều là sai. Anh ấy đã không nói mình còn độc thân. Anh ấy đã nói là miễn bình luận.”

“Bài báo nào?” cô Janice nói như không tin. “Cô chẳng hiểu cháu đang nói về cái gì, cháu yêu ạ.”

“Cô... cô không đọc tạp chí,” cô Maureen nói, mặt hơi đỏ và nhìn đi chỗ khác.

“Mọi người chỉ mong chờ được gặp cậu ấy,” Angela nói, và nhả một làn khói thuốc. “Đúng vậy không chị Janice?”

Tôi nhìn bà ta bối rối - rồi quay lại chỗ cô Janice, cô đang tránh không nhìn tôi, còn cô Maureen thì giả vờ lục tìm thứ gì đó trong hộp đồ trang điểm.

Chờ một chút.

Họ chắc chắn không nghĩ..

“Cô Janice,” tôi nói, cố gắng không để lạc giọng. “Cô biết Luke sẽ đến. Anh ấy thậm chí còn viết cả thư trả lời cô!”

“Tất nhiên là cậu ấy đã làm vậy, Becky ạ!” cô Janice nói, nhìn chăm chăm xuống sàn nhà. “Ừm... như Angela nói, tất cả chúng ta đều mong được gặp cậu ấy.”

Cảm giác bề mặt lan dần trên hai má tôi khiến chúng đỏ lên. Bà ta nghĩ gì chứ? Rằng tôi dựng lên chuyện tôi hẹn hò cùng Luke à?

“Vậy các cô dùng bánh sandwich chứ?” tôi nói, cố gắng không tỏ ra bối rối như cảm giác bên trong lúc này. “Cháu phải... đi xem mẹ cháu có cần giúp gì không.”

Khi tôi tìm thấy mẹ, bà đang ở tầng trên cùng, gói ghém các tấm nệm ngồi ngoài hiên vào các túi ni lông trong suốt, rồi hút hết không khí ra với cái ống hút của máy hút bụi.

“Tiện thể, mẹ đặt vài cái túi như thế này cho con,” bà hét lên ái đi tiếng máy hút bụi. “Của hãng Country Ways. Cả vài lá thiếc cuộn vào để nướng gà tây, một đĩa đựng thịt hầm, một cái xoong chân trứng nấu trong lò vi sóng nữa...”

“Con không muốn cái lá thiếc cuộn nướng gà tây nào hết!” tôi hét lên.

“Không phải là cho con!” mẹ tôi nói, tắt cái máy hút bụi đi. “Họ có khuyến mại đặc biệt - giới thiệu một người bạn và được tặng một bộ nồi đất nung. Thế là mẹ giới thiệu con là bạn mẹ. Thực sự đó là cuốn catalô rất hay. Mẹ sẽ đưa nó cho con xem qua.”

“Mẹ này...”

“Những cái chăn lông ngỗng thật dễ thương. Mẹ chắc con sẽ thích có một cái mới...”

“Mẹ này, nghe con nói đi!” tôi bối rối nói. “Mẹ nghe con đi. Mẹ tin con đang hẹn hò với Luke, đúng không?”

Một quãng im lặng kéo dài.

“Tất nhiên là mẹ tin chứ,” cuối cùng bà cũng lên tiếng.

Tôi nhìn bà chăm chăm đầy sợ hãi.

“Mẹ không tin con, đúng không? Tất cả mọi người đều nghĩ con dựng lên chuyện này đúng không?”

“Không!” mẹ khẳng định. Bà đặt máy hút bụi xuống và nhìn thẳng vào mắt tôi. “Becky này, con đã nói với bố mẹ là đang hẹn hò với Luke Brandon, và đối với chúng ta, như thế là đủ rồi.”

“Nhưng cô Janice và chú Martin. Họ nghĩ con dựng lên chuyện này đúng không?”

Mẹ nhìn tôi - rồi thờ dài, với tay lấy một cái nệm ngồi khác.

“Ôi Becky. Quan trọng là, con yêu, con cần phải nhớ, họ từng tin rằng con có một cái đuôi. Và hóa ra là... ừm. Không hoàn toàn đúng như vậy. Đúng không nhỉ?”

Tôi cảm thấy lạnh sống lưng. OK, có lẽ một lần nào đó tôi đã giả vờ như mình có một cái đuôi. Lẽ ra tôi không nên làm thế. Nhưng ý tôi là chỉ riêng việc bịa ra một cái đuôi bé xíu không làm bạn trở thành một kẻ điên rồ đúng không?

“Và vấn đề là, chúng ta thực sự chưa bao giờ... ừm, nhìn thấy cậu ta đi cùng con, đúng không con yêu?” Mẹ tôi tiếp tục nói, khi bà nhồi một cái nệm vào chiếc túi trong suốt. “Không phải bằng xương bằng thịt. Và rồi lại có bài báo đăng tin anh ta độc thân...”

“Anh ấy không nói còn độc thân!” Giọng tôi rít lên giận dữ. “Anh ấy đã nói miễn bình luận! Mẹ này, cô Janice và chú Martin có nói với mẹ là họ không tin con không?”

“Không!” Mẹ hếch cằm lên bướng bỉnh. “Họ không dám nói như vậy với mẹ đâu.”

“Nhưng mẹ biết họ nói sau lưng chúng ta như vậy.”

Chúng tôi nhìn nhau chăm chăm, và đột nhiên tôi cảm thấy, đằng sau vẻ ngoài rạn rở, mặt bà thật căng thẳng. Tôi bỗng nhận ra chắc hẳn bà đang rất đổi mong chúng tôi cùng đến trong chiếc xe sáng choang của Luke. Mẹ chắc đã mòn mỏi được chứng minh cô Janice sai như thế nào. Vậy mà, tôi lại đang ở đây, lại một mình...

“Anh ấy sẽ đến đây,” tôi nói, gần như để trấn an bản thân mình. “Anh ấy sẽ đến đây trong ít phút nữa thôi.”

“Chắc chắn cậu ấy sẽ đến mà!” mẹ vui vẻ nói. “Và ngay khi cậu ấy xuất hiện - ừm, mọi người kia sẽ phải nuốt lại những lời đã nói, đúng không con?”

Chuông cửa reo lên và cả hai chúng tôi chờ người ra, nhìn nhau.

“Con sẽ ra mở cửa nhé?” tôi nói, cố gắng tỏ ra bình thường.

“Tại sao lại không nhỉ?” Mẹ đồng ý, và tôi nhìn thấy mắt bà ánh lên một tia hy vọng.

Cố gắng không chạy, tôi vội vã bước xuống cầu thang, tìm tôi rộn ràng, mở cánh cửa trước. Và... không phải là Luke.

Một người đàn ông phủ kín hoa trên người. Nhiều giỏ hoa, một bó hoa lớn, và vài cái hộp vuông dưới chân anh ta.

“Hoa cưới thưa cô,” anh ta nói. “Cô muốn tôi đặt chúng ở chỗ nào?”

“Ồ,” tôi nói, cố giấu đi vẻ thất vọng. “Thực sự, anh nhầm nhà rồi, tôi e là như vậy. Chúng cần được chuyển đến căn hộ bên cạnh. Số nhà 41.”

“Thật sao?” Người đàn ông nhăn mặt. “Để tôi xem lại danh sách... Cô cầm hộ tôi cái này, được chứ?”

Anh ta giúi bó hoa cô dâu vào tay tôi và bắt đầu lục tìm khắp túi.

“Thực sự,” tôi nói, “chỗ hoa này cần được chuyển sang nhà bên cạnh. Hãy nhìn xem, tôi vừa mới...”

Tôi nhìn quanh, vòng hai tay ôm bó hoa của Lucy vì nó khá nặng. Sừng sốt thay Angela Harrison vừa xuống đến chân cầu thang. Bà ta nhìn tôi chăm chăm, và chỉ trong chốc lát tôi nghĩ bà ta sắp giết tôi đến nơi.

“Cô làm cái gì vậy?” Bà ta chớp lấy. “Đưa tôi cái đó!” Bà ta giật mạnh bó hoa khỏi tay tôi rồi gí sát mặt vào mặt tôi đến mức tôi có thể ngửi thấy mùi rượu gin trong hơi thở của bà ta. “Nghe này, quý cô trẻ,” bà ta rít lên. “Tôi không dễ bị lừa phỉnh bởi mấy nụ cười. Tôi biết cô đang muốn cái gì. Mà tại sao cô không chỉ việc quên chuyện đó đi chứ? Tôi sẽ không để đám cưới của con gái tôi bị hủy hoại bởi một con thần kinh loạn trí nào đó đâu.”

“Tôi không loạn trí!” tôi hét lên giận dữ. “Tôi cũng không định hủy hoại gì cả! Tôi không thích Tom! Tôi có bạn trai rồi!”

“À đúng rồi,” bà ta nói, khoanh tay trước ngực. “Cậu bạn trai nổi tiếng. Cậu ta đã đến chưa vậy?”

“Anh ấy chưa đến đây,” tôi nói và ngần ngại trước thái độ của bà ta. “Nhưng anh ấy... anh ấy vừa gọi điện.”

“Anh ta vừa gọi điện,” giọng Angela rít lên pha chút chế nhạo. “Để nói rằng anh ta không đến được à?”

Tại sao mấy người này không chịu tin là Luke đang đến nhỉ?

“Thực sự... anh ấy chỉ cách đây nửa tiếng đồng hồ nữa,” tôi nghe thấy mình đang cong cớn đáp lại.

“Tốt!” Angela Harrison nói, và cười thô tục. “Được rồi - chúng ta sẽ được thấy anh ta sớm thôi, đúng không nhỉ?”

Chết tiệt.

12h, Luke vẫn chưa đến, và tôi chết lặng. Đây thực sự là một con ác mộng. Anh ấy đang ở đâu?

Gần đến phút cuối tôi vẫn còn lảng vảng phía ngoài nhà thờ, mồn mồn bấm số máy của anh ấy, cứ hy vọng rồi lại hy vọng rằng bỗng nhiên tôi nhìn thấy anh ấy chạy sang đường. Nhưng đám phù dâu đã đến, và chiếc Rolls-Royce khác cũng đã đến nơi, mà anh ấy thì vẫn chưa thấy đâu. Khi nhìn thấy cánh cửa sổ ô tô mở ra và tháp thoảng bóng dáng chiếc váy cưới, tôi vội vã lui vào trong nhà thờ trước khi ai đó nghĩ tôi đợi ở ngoài để phá quấy đám rước dâu.

Tôi lên vào, cố không để ảnh hưởng đến tiếng đàn organ, Angela Harrison quắc mắt nhìn tôi đầy ác ý, rồi có tiếng rì rầm và thì thầm từ phía bên nhà Lucy trong nhà thờ. Tôi ngồi xuống gần cuối, cố gắng giữ khuôn mặt thật điềm tĩnh và thư thái - những tôi nhận ra khá rõ rằng tất cả đám bạn của Lucy đều đang phóng những cái liếc lên lút về phía tôi. Cô ta kể cái quái gì với mọi người thế?

Trong giây lát tôi chỉ muốn đứng lên và bước ra khỏi đây. Dù gì thì tôi chưa bao giờ muốn đi dự cái đám cưới dở hơi này. Tôi chỉ đồng ý vì không muốn làm cô Janice và chú Martin bức mình. Nhưng đã quá muộn rồi, lễ đón dâu bắt đầu, và Lucy bước vào. Tôi phải chịu thua cô ta, cô ta đang mặc cái váy lộng lẫy nhất mà tôi từng thấy. Tôi nhìn nó nuôi tiếc, cố không tưởng tượng trông mình sẽ thế nào trong cái váy như thế.

Tiếng nhạc dừng và cha xứ bắt đầu nói. Tôi nhận thấy những người bên phía nhà Lucy vẫn nhìn lên tôi ác ý - những tôi chỉnh lại mũ và nâng cằm lên tăng lờ bọn họ.

“... để gắn kết người đàn ông này và người phụ nữ này thành một cặp vợ chồng,” giọng cha xứ vang lên, “đây là giai đoạn thiêng liêng...”

Tôi nhận thấy mấy cô phù dâu đi giày rất đẹp. Tôi băn khoăn không biết chúng được bán ở đâu?

Tuy nhiên, thật đáng xấu hổ cho mấy cái váy.

“... tôn trọng, yêu thương, tin tưởng và chia sẻ cả trong lúc khỏe mạnh, hạnh phúc cũng như khi ốm đau, bệnh tật và một lòng kính Chúa...”

Cha xứ dừng lại nhìn quanh cả giáo đường, vừa lúc tôi nghe thấy một âm thanh khẽ rung lên từ túi xách.

Chết tiệt. Cái điện thoại của tôi.

Tôi kéo khóa - nhưng nó bị kẹt. Tôi không thể tin được điều này. Bạn mua một cái túi đắt tiền, và cái khóa mắc dịch lại bị kẹt.

Lại một tiếng rung khác to hơn. Angela Harrison ngồi trên hàng ghế trước trong nhà thờ quay lại ném cho tôi một cái nhìn của quỷ dữ.

'Xin lỗi,’ tôi nói. “Tôi đang cố lấy nó ra...”

Điện thoại rung đến lần thứ ba, cha xứ ngừng nói. Và Chúa ơi, bây giờ cả Tom và Lucy cũng quay lại nhìn.

“Tôi xin lỗi,” tôi nghẹn ngào, điên đảo giật mạnh cái khóa thêm lần nữa. “Tôi sẽ... cố...”

Mặt nóng bừng lên, tôi đứng dậy, lách qua hàng ghế trước mặt mọi người rồi vội vã ra khỏi nhà thờ. Khi cánh cửa đóng sập lại sau lưng, tôi giật mạnh cái khóa đến nỗi đường chỉ khâu bung ra. Tôi sục sạo trong túi tìm điện thoại rồi nhấn mạnh vào cái nút màu xanh.

“Alo.” Tôi hớn hớn vào cái ống nói. “Luke à?”

“Chào buổi sáng!” Một giọng nói vui vẻ cất lên. “Quý khách có quan tâm đến việc thêm 100 phút vào thuê bao hàng tháng không ạ?”

Sau khi cẩn thận tắt máy điện thoại, tôi rón rén đi vào nhà thờ, phần cuối buổi lễ trôi qua mờ nhạt. Khi buổi lễ kết thúc, Lucy và Tom ra khỏi thánh đường, cô ý tăng lữ tôi như mọi lần - mọi người tập trung quanh họ ở trong sân để tung hoa giấy và chụp ảnh. Tôi chuẩn bị để không ai nhận ra, và vội vã lén lút đi ra đường về nhà Webster. Bởi chắc chắn đến lúc này Luke phải có mặt ở đó rồi. Anh phải có ở đó. Anh chắc hẳn đã đến muộn và quyết định không đến nhà thờ mà đến thẳng chỗ tiếp khách. Rõ ràng là thế, nếu bạn nghĩ về chuyện đó. Đó là việc mà bất kỳ người nào biết suy nghĩ đều sẽ làm vậy.

Tôi vội vã đến nhà Webster, đám người phục vụ ăn uống và hầu bàn đã tập trung đông đủ ở đó - rồi tiến thẳng đến chỗ rạp ngoài trời. Trên mặt tôi thường trực một nụ cười vui vẻ với ý nghĩ sẽ gặp được anh, kể với anh về khoảng thời gian kinh khủng ở nhà thờ, và nhìn thấy khuôn mặt anh cười thích thú.

Nhưng cái rạp trống không. Hoàn toàn trống không.

Tôi đứng đó, ngơ ngác một lát - rồi nhanh chóng lao ra ngoài lần nữa và vội vã quay lại nhà bố mẹ tôi. Bởi ý nghĩ có thể Luke đến đó thay vì đến đây đột nhiên xuất hiện trong đầu tôi. Có lẽ anh nhớ nhầm giờ, hay có lẽ anh phải thay đồ để mặc đến đám cưới. Hay có lẽ...

Nhưng anh cũng không có ở đó. Không ở trong bếp, không ở trên gác. Và khi tôi gọi điện cho anh, nó cũng chuyển ngay sang chế độ để lại tin nhắn.

Tôi từ từ đi vào phòng, thả mình xuống giường, cố gắng không nghĩ đến những điều tồi tệ đang len vào óc.

Anh ấy đang đến, tôi nói đi nói lại với chính mình. Chỉ là anh ấy... đang trên đường đến.

Qua cửa sổ, tôi có thể trông thấy Tom, Lucy và tất cả khách khứa bắt đầu tiến vào khu vườn nhà bên cạnh. Rất nhiều mũ và lễ phục, những người phục vụ chuyền tay nhau rượu sâm panh. Không khí quả thực dường như rất vui vẻ. Tôi biết mình nên xuống đó với họ, nhưng tôi không thể đổi mặt với chuyện này. Không thể nếu thiếu Luke, không thể một mình tôi.

Nhưng ngồi một lúc, tôi bỗng nhận ra việc mình ở trên này chỉ làm bùng thêm câu chuyện của những người dưới đó. Tất cả bọn họ sẽ nghĩ tôi không thể đổi mặt với cặp đôi hạnh phúc kia và rằng tôi đang ở đâu đó cấu xé bản thân mình. Nó sẽ củng cố thêm những nghi ngờ của họ mãi mãi. Tôi phải xuống đó phớt lờ cái mặt mình ra, dù chỉ là nửa tiếng đồng hồ.

Tôi ép mình đứng lên, hít một hơi thật sâu, và đánh thêm một chút son môi tươi mới. Rồi tôi đi ra khỏi nhà vòng sang nhà Webster. Tôi kín đáo lên vào khu bắc rạp qua cái vách ngăn bên cạnh rồi đứng nhìn một lúc. Nhiều người chạy đi chạy lại khắp nơi, không khí ồn ào khủng khiếp, thậm chí không ai nhận ra tôi. Một đội hình trang nghiêm đứng gần lối vào có Tom, Lucy và bố mẹ họ, nhưng không đời nào tôi lại ra gần chỗ đó. Vì thế tôi lặng lẽ đi tới một cái bàn trống, ngồi xuống, và lát sau một bồi bàn đến đưa cho tôi một ly sâm panh.

Trong ít phút, tôi chỉ ngồi đó, uống rượu, quan sát mọi người và bắt đầu cảm thấy dễ chịu. Nhưng rồi có tiếng sột soạt trước mặt tôi. Tôi ngẩng lên - lòng tôi se lại. Lucy đang đứng ngay trước mặt tôi trong bộ váy cưới tuyệt đẹp của cô ta, và một cô phù dâu to đùng trong bộ váy màu xanh lá cây không lấy gì làm đẹp để đi bên cạnh. (Điều này, theo tôi nghĩ, nói lên nhiều điều về Lucy.)

“Chào Rebecca,” Lucy vui vẻ nói - và tôi chỉ có thể nói, cô ta đang tự chúc mừng bản thân mình vì tỏ ra quá lịch sự với một con điên đã suýt phá hỏng đám cưới của cô ta.

“Chào,” tôi đáp. “Nghe này, tôi thực sự xin lỗi về buổi lễ. Tôi thực sự không cố ý...”

“Không sao mà,” Lucy nói, và cười đều với tôi. “Rốt cuộc, Tom và tôi cũng đã cưới. Đó mới là điều quan trọng nhất.” Đoạn cô ta nhìn bàn tay đã đeo nhẫn cưới đầy vẻ hài lòng.

“Chắc chắn là vậy rồi!” tôi nói. “Chúc mừng cô. Cô đính...”

“Chúng tôi chỉ đang bán khoán,” Lucy vui vẻ ngắt lời tôi. “Liệu Luke đã đến đây chưa?”

Tìm tôi thất lại.

“Ồ,” tôi nói, có tri hoãn. “Vâng...”

“Chỉ là mẹ vừa nói với tôi rằng chị nói với bà là anh ấy ở cách đây nửa tiếng đồng hồ. Nhưng vẫn chưa thấy bóng dáng anh ấy đâu cả! Điều này có vẻ hơi lạ, chị có thấy thế không?” Cô ta nhún mày về ngay thơ, còn cô phù dâu thì gần như cười phá lên thành tiếng. Tôi nhìn qua vai Lucy thấy Angela Harrison đang đứng với Tom, chỉ cách đó vài bước, đang dõi nhìn tôi với ánh mắt soi mói đầy hiếu thắng. Chúa ơi, họ đang thích thú với chuyện này thì phải.

“Nói cho cùng, lúc đó, ồ, cũng phải cách đây già hai tiếng đồng hồ rồi,” Lucy nói. “Hay ít nhất cũng phải vậy! Vì nếu anh ấy không đang ở đây thì có vẻ hơi kỳ lạ.” Cô ta nhìn tôi đầy chế nhạo. “Hay có lẽ anh ấy bị tai nạn chẳng? Hay có lẽ anh ấy bị kẹt ở... Zurich nhỉ?”

Tôi nhìn chăm chăm vào cái bản mặt tự mãn bốn cột của cô ta, suy nghĩ bạo lực đột nhiên xuất hiện trong đầu tôi.

“Anh ấy đang ở đây,” tôi nói trước khi kịp ngăn mình lại.

Một sự im lặng chết người. Lucy và cô phù dâu nhìn nhau, trong khi tôi uống một ngụm đầy sâm panh.

“Anh ấy đang ở đây?” Lucy cuối cùng cũng lên tiếng. “Ý cô là, ở đây, tại đám cưới sao?”

“Chính xác!” tôi nói. “Thật ra, anh ấy... anh ấy vừa ở đây một lúc.”

“Nhưng đâu rồi? Anh ấy đâu rồi?”

“Ừm... anh ấy vừa ở đây vài phút trước...” Tôi chỉ sang chiếc ghế bên cạnh mình. “Cô không nhìn thấy anh ấy à?”

“Không!” Lucy nói, đôi mắt mở to. “Bây giờ anh ấy đang ở đâu?” Cô ta bắt đầu nhìn quanh rập.

“Ngay kia kìa,” tôi nói, chỉ tay băng quơ về phía đám đông. “Anh ấy mặc lễ phục...”

“Và? Còn gì nữa?”

“Và anh ấy... anh ấy đang cầm một ly sâm panh...”

Ôn Chúa tất cả đàn ông đều giống nhau ở các lễ cưới.

“Người nào cơ?” Lucy nói về thiếu niên nhẵn.

“Người mặc bộ lễ phục màu sẫm,” tôi nói, và uống thêm một hớp sâm panh nữa. “Nhìn kìa, anh ấy đang vẫy tay với tôi.” Tôi giơ tay lên hơi vẫy vẫy lại. “Chào, Luke!”

“Ồ đâu?” Lucy hét lên, nhìn thật kỹ đám đông. “Kate này, em có nhìn thấy anh ấy không?”

“Không!” cô phù dâu nói đầy tuyệt vọng. “Anh ấy trông như thế nào?”

“Anh ấy... thực sự, vừa mới biến mất rồi,” tôi nói. “Chắc anh ấy đi lấy đồ uống hay cái gì đó cho tôi.”

Lucy quay lại phía tôi lần nữa.

“Vậy... tại sao anh ấy lại không đến dự lễ ở nhà thờ?”

“Anh ấy không muốn làm gián đoạn,” tôi nói sau một thoáng ngập ngừng, và ép mình cười thật tự nhiên. “Thôi... tôi không thể giữ chân cô. Cô còn phải gặp gỡ các vị khách nữa chứ!”

“Đúng vậy,” Lucy ngập ngừng nói. “Vâng, đúng vậy.”

Cô ta nhìn tôi với ánh mắt nghi ngờ, hỏi hã đi về phía mẹ mình, và họ bắt đầu tụ tập thành một nhóm nhỏ, thường xuyên ném những cái liếc trộm về phía tôi. Sau đó, một phù dâu vội vã đến chỗ nhóm khách khác, và tất cả bọn họ lại bắt đầu liếc trộm tôi. Và rồi một người trong bọn họ lại chạy vội sang nhóm khác nữa. Cứ như xem một đám cháy rừng từ lúc bắt đầu vậy.

Một lúc sau, cô Janice xuất hiện, nhìn rất phấn khởi và xúc động, với cái mũ đầy hoa trên đầu.

“Becky ơi!” cô ấy nói. “Becky này, mọi người vừa nghe nói Luke đang ở đây!”

Và lòng tôi trĩu nặng. Làm cho cô dâu im miệng là một chuyện. Nhưng tôi không thể cho phép mình nói dối cô Janice. Tôi chỉ không thể làm như vậy. Vì vậy tôi uống vội một ngụm sâm panh, và khua cái ly về phía cô với một cử chỉ mơ hồ muốn hiểu sao thì hiểu.

“Ôi, Becky...” cô Janice vỗ tay. “Becky này, cô cảm thấy thực sự.... Bố mẹ cháu đã gặp cậu ấy chưa nhỉ? Cô biết là mẹ cháu sẽ vui ngây ngất mất thôi!”

Ôi chết tiệt.

Bỗng nhiên tôi cảm thấy khó ở. Bố mẹ tôi. Tôi đã không nghĩ đến điều đó.

“Cô Janice này, cháu phải đi... đánh thêm phấn lên mũi,” tôi nói, rồi vội vàng cất bước đi. “Hẹn gặp cô sau nhé!”

“Và Luke nữa!” cô ấy nói.

“Và Luke nữa, tất nhiên rồi!” tôi nói, và khẽ cười rít lên.

Tôi vội vã đi đến nhà vệ sinh tránh ánh mắt của mọi người, khóa trái mình lại trong căn phòng nhỏ đó, và ngồi uống nốt những giọt sâm panh ấm áp cuối cùng. OK, đừng quá hoảng hốt về chuyện này. Hãy... nghĩ thật rành mạch, và rà qua tất cả các sự lựa chọn.

Lựa chọn 1: Nói cho mọi người rằng Luke thực sự không có ở đây, rằng tôi đã nhầm.

Chỉ trừ khi tôi muốn bị ném ly sâm panh cho đến chết và không bao giờ được lộ mặt ở Oxshott nữa.

Lựa chọn 2: Nói riêng với bố mẹ tôi rằng Luke thực sự không có mặt ở đây.

Nhưng họ sẽ rất thất vọng. Họ sẽ mất thể diện, và không thể tận hưởng buổi lễ hôm nay, đó tất cả là lỗi ở tôi.

Lựa chọn 3: Tiếp tục lừa mọi người và nói sự thật với bố mẹ vào cuối ngày hôm nay.

Được. Cách này sẽ ổn. Nó phải ổn thôi. Tôi có thể dễ dàng thuyết phục mọi người rằng Luke đang ở đây khoảng một tiếng đồng hồ - và rồi tôi sẽ nói anh ấy bị đau nửa đầu cần phải nằm nghỉ thật yên tĩnh.

Đúng rồi, tôi sẽ làm theo lựa chọn này. OK - cứ thế mà làm.

Bạn biết đấy, việc này đơn giản hơn tôi nghĩ. Ngay lúc này đây tất cả mọi người dường như mặc nhiên công nhận rằng Luke đang ở đâu đó quanh đây. Bà của Tom thậm chí còn nói với tôi là đã nhìn thấy anh, và bảo chẳng phải anh cũng đẹp trai đấy chứ hay liệu tiếp theo có phải đến lượt chúng tôi không? Tôi đã nói với vô số người là anh chỉ vừa mới ở đây một phút trước, tôi lấy hai đĩa thức ăn từ chỗ tiệc ăn tự chọn - một cho tôi và một cho Luke (tôi đã đổ một đĩa xuống lòng hoa) và thậm chí còn mượn áo lễ phục của một gã lạ hoắc nào đó để nó lên cái ghế bên cạnh tôi, cứ như thể nó là của Luke. Điều tuyệt vời là không ai có thể chứng minh anh ấy không ở đây! Có quá nhiều người chạy qua chạy lại, không thể kiểm soát ai ở đây và ai không ở đây. Lẽ ra tôi nên làm việc này từ lâu rồi mới phải.

“Một phút nữa sẽ chụp ảnh tập thể,” Lucy nói, lảng xảng chạy đến chỗ tôi. “Chúng ta phải xếp thành hàng. Luke đâu rồi?”

“Đang nói chuyện với gã nào đó về giá bất động sản,” tôi trả lời không do dự. “Họ đang ở bàn uống nước.”

“Ừm, chắc chắn chị phải giới thiệu với tôi đấy,” Lucy nói. “Tôi vẫn chưa gặp anh ấy.”

“OK!” tôi nói, và cười tươi với cô ta. “Ngay khi tôi tóm cổ được anh ấy.” Tôi uống một ngụm sâm panh, nhìn lên - và mẹ tôi trong bộ trang phục đám cưới màu vàng chanh, đang tiến đến phía tôi.

Từ đầu đến giờ, tôi đã hoàn toàn cố tránh được phải gặp bố mẹ mình, chỉ bằng cách chạy thật nhanh đi chỗ khác bất kỳ lúc nào họ đến gần. Tôi biết mình thật tồi tệ - nhưng tôi không thể nói dối mẹ. Tôi nhanh chóng chuẩn bị rời đi vào vườn, hướng về phía bụi cây, lẩn tránh trợ lý của gã chụp ảnh đang chạy vòng quanh dòm lử trẻ lại. Tôi ngồi xuống dưới một gốc cây, uống nốt ly sâm panh và nhìn vô định vào bầu trời buổi chiều xanh ngắt.

Tôi ở đó có lẽ đến hàng tiếng đồng hồ, cho đến khi chân bắt đầu đau và làn gió nhẹ khiến tôi rùng mình. Rồi cuối cùng, tôi chậm rãi tha thân trở lại kín đáo vào trong lều. Tôi sẽ không quanh quẩn ở đây lâu hơn nữa. Chỉ đủ thời gian ăn một miếng bánh cưới, có lẽ vậy, và lấy thêm một chút sâm panh...

“Cô ấy đây rồi!” một giọng nói phía sau lưng tôi.

Tôi chết lặng đi một lúc - rồi từ từ quay đầu lại. Thật đáng sợ, tất cả khách mời đang đứng thành từng hàng nghiêm chỉnh ở giữa rạp, trong khi thợ chụp ảnh đang chỉnh lại giá đỡ.

“Becky này, Luke đâu rồi?” Lucy gắt gỏng. “Chúng tôi đang cố gọi mọi người đứng vào hàng.”

Chết tiệt. Chết tiệt.

“Ừm...” tôi dần lòng, cố giữ thái độ bình thản. “Có lẽ anh ấy ở trong nhà chăng?”

“Không, anh ấy không ở đó,” Kate phù dâu nói. “Tôi vừa vào trong đó tìm.”

“Vậy thì anh ấy chắc phải... ở trong vườn rồi.”

“Nhưng chị đã ở trong vườn mà!” Lucy nói, mắt nheo lại. “Chị không thấy anh ấy à?”

“Ừm... Tôi không chắc lắm.” Tôi vội vã nhìn quanh rạp, tự hỏi có nên giả vờ trông thấy anh ấy đằng xa không. Nhưng thật khác khi không còn đám đông chạy qua chạy lại nữa. Tại sao họ lại phải thôi chạy qua chạy lại chứ?

“Anh ấy chắc đang ở đâu đó!” một người phụ nữ vui vẻ nói. “Ai là người cuối cùng nhìn thấy anh ấy?”

Một sự im lặng chết người. Hai trăm con người đang nhìn tôi chằm chằm. Tôi bắt gặp ánh mắt lo lắng của mẹ, đành vội vã nhìn đi chỗ khác.

“Thực ra... tôi háng giọng. “Bây giờ tôi mới nhớ ra, anh ấy nói bị đau đầu. Vậy có lẽ anh ấy đến...”

“Có ai thoáng thấy anh ta tí nào không?” Lucy cắt ngang, lơ tôi đi. Cô ta nhìn quanh những vị khách mời đang xếp hàng nghiêm chỉnh. “Ai ở đây có thể nói họ thực sự gặp Luke Brandon bằng xương bằng thịt không? Có ai không?”

“Tôi đã gặp cậu ấy!” một giọng nói run rẩy cất lên từ phía cuối. “Đúng là một chàng trai trẻ ưa nhìn...”

“Ngoại trừ bà của Tom ra,” Lucy nói, đảo mắt nhìn quanh. “Có ai không?”

Và lại một sự im lặng kinh khủng khác.

“Tôi đã thấy chiếc áo lễ phục của cậu ấy,” cô Janice mạo muội nói. “Chứ không phải... con người cậu ấy,” cô thà thì.

“Tôi biết mà. Tôi biết trước mà!” Giọng Lucy to và hiểu thẳng. “Anh ta chưa bao giờ ở đây đúng không?”

“Tất nhiên anh ấy đang ở đây!” tôi nói, cố cho giọng mình nghe thật tự tin. “Tôi nghĩ anh ấy vừa ở trong...”

“Cô không hề hẹn hò cùng Luke Brandon đúng không?” Giọng cô ta vang the thé khắp cả rạp.

“Cô chỉ dựng lên mọi chuyện! Cô đang sống trong cái miền cổ tích buồn bã và eo hẹp của riêng cô!”

“Tôi không làm vậy!” Thật đáng sợ, giọng tôi nghẹn lại, tôi có thể cảm thấy nước mắt ứa ra. “Tôi không dựng chuyện! Luke và tôi là một đôi!”

Nhưng khi tôi nhìn lại tất cả những khuôn mặt đang nhìn mình - một vài người hân học, một vài người kinh ngạc, một vài người thích thú - tôi thậm chí còn không cảm thấy chắc điều mình vừa nói. Ý tôi là, nếu chúng tôi là một cặp, anh ấy đã ở đây, đúng không nhỉ? Anh ấy đã ở đây với tôi.

“Tôi sẽ...” giọng tôi run rẩy. “Tôi sẽ xem lại xem liệu anh ấy...”

Và không nhìn ai cả, tôi rời khỏi rạp.

“Cô ta là kẻ miệng lưỡi ngọt ngào tệ hại!” Tôi nghe tiếng Lucy nói. “Thực sự, Tom à, cô ta có thể rất nguy hiểm đấy!”

“Cô mới là đồ nham hiểm, cô gái trẻ ạ!” Tôi nghe mẹ trả miếng, giọng bà hơi run lên. “Janice này, tôi không hiểu sao chị lại để con dâu chị cư xử thô lỗ như vậy! Becky là bạn tốt của các người nhiều năm nay. Và cả đối với cậu nữa, Tom ạ, cậu đứng đó và tảng lờ như việc này không liên quan gì đến cậu. Và đây là cách cậu đối xử với con bé. Thôi nào, Graham. Chúng ta đi thôi.”

Một lát sau, tôi thấy mẹ hiện ngang đi ra khỏi rạp, chiếc mũ màu vàng chanh của bà rung rinh trên đầu, bỏ bước theo sau. Họ tiến ra lối xe đằng trước, và tôi biết họ sắp quay về nhà uống một ly trà an thần thật ngon.

Nhưng tôi không đi theo họ. Tôi không thể vác xác đến gặp họ - hay bất kỳ ai.

Tôi vội vã đi về phía cuối vườn, suýt trượt ngã. Được một quãng xa, tôi ngồi sụp xuống bãi cỏ. Tôi vui mặt vào tay - và hôm nay, lần đầu tiên tôi cảm thấy nước mắt tuôn trào.

Lẽ ra ngày hôm nay phải là một ngày tốt lành. Lẽ ra đây phải là một dịp tuyệt vời và hạnh phúc. Nhìn thấy Tom lấy vợ, giới thiệu Luke với bố mẹ tôi và toàn thể bạn bè, nhảy nhót đến tận khuya... Vậy mà, thay vào đó, nó lại bị phá hỏng. Mẹ tôi, bố tôi, cô Janice, chú Martin... Tôi thậm chí còn cảm thấy thương cho Lucy và Tom. Ý tôi là, họ không muốn tất cả những chuyện phá bình thể này ở đám cưới của mình, đúng không nhỉ?

Tôi ngồi bất động tựa như hàng năm trời, nhìn chăm chăm xuống đất. Tôi có thể nghe thấy tiếng ban nhạc bắt đầu chơi từ phía rạp, và giọng Lucy ra lệnh cho mọi người. Vài đứa trẻ đang tung túi hạt xốp trong vườn và thỉnh thoảng nó rơi gần chỗ tôi. Nhưng tôi không giật mình. Tôi ước mình có thể ngồi đây mãi mãi mà không phải gặp lại bất kỳ ai trong bọn họ.

Và rồi tôi nghe thấy tên mình, khá nhỏ ở phía bên kia bãi cỏ.

Đầu tiên tôi nghĩ Lucy nói đùa, và rằng tôi chỉ đang nghe thấy những giọng nói trong tưởng tượng. Nhưng khi ngẩng lên, tìm tôi đập thành thịch, cảm thấy như có cái gì đó chặn ngang cổ họng mình. Tôi không thể tin được điều này.

Đó là anh.

Đó là Luke, đang đi bộ qua bãi cỏ, tiến đến phía tôi, giống như một giấc mơ. Anh mặc lễ phục, cầm theo hai ly sâm panh, và tôi chưa bao giờ thấy anh đẹp trai hơn thế.

“Anh xin lỗi,” anh nói khi lại gần tôi. “Anh thực sự xin lỗi. Đến muộn bốn tiếng đồng hồ là... ừm, là không thể tha thứ.” Anh lắc đầu.

Tôi đắm đắm nhìn anh sững sờ. Tôi gần như bắt đầu tin rằng Lucy nói đúng, và rằng anh chỉ tồn tại trong trí tưởng tượng của tôi.

“Anh bị... hoãn chuyển bay à?” Cuối cùng tôi cũng lên tiếng.

“Một gã bị đau tim. Chuyến bay phải chuyển hướng...” Anh nhăn trán. “Nhưng anh đã để lại lời nhắn trên điện thoại của em ngay khi có thể. Em không nhận được à?”

Tôi chớp lấy điện thoại, đầu đón nhận ra mình đã không kiểm tra điện thoại suốt thời gian vừa rồi. Tôi quá bận rộn tạo ra một Luke trong tưởng tượng đến mức không nghĩ gì đến Luke có thực. Và chắc chắn một điều cái biểu tượng tín nhắn nhỏ bé kia đang vui vẻ nhấp nháy.

“Không, em không nhận được tin nhắn,” tôi nói, nhìn nó vô hồn. “Em đã không nhận được. Em đã nghĩ...”

Tôi đột nhiên ngừng lại và lắc đầu. Tôi không còn biết mình đã nghĩ gì từ nãy đến giờ nữa.

“Em ổn chứ?” Luke nói, ngồi xuống cạnh tôi và đưa cho tôi ly sâm panh. Tay anh dịu dàng vuốt má tôi khiến tôi giật mình.

“Không,” tôi nói, lau lau má. “Vì anh hỏi nên em mới nói, em không ổn chút nào. Anh đã hứa đến đây. Anh đã hứa, Luke ạ.”

“Anh đang ở đây mà.”

“Anh biết em muốn nói gì mà.” Tôi đau khổ ôm chặt đầu gối. “Em đã muốn anh đến chỗ làm lễ, chứ không phải đến đây khi mọi thứ đã gần kết thúc. Em đã muốn mọi người gặp anh, và nhìn thấy chúng ta bên nhau...” Giọng tôi bắt đầu run run. “Mọi thứ đã thật... tồi tệ! Tất cả bọn họ đều nghĩ em bám theo chú rể...”

Chú rể á?” Luke nghi ngờ hỏi. “Ý em là cái gã vô danh tiểu tốt có khuôn mặt nhợt nhạt tên là Tom ư?”

“Đúng là anh ta.” Tôi ngẩng lên cười bất đắc dĩ khi thấy thái độ của Luke. “Vậy anh đã gặp anh ta chưa?”

“Anh vừa gặp anh ta xong. Và cả cô vợ không lấy gì làm xinh đẹp của anh ta nữa. Đúng là một cặp.” Anh uống một ngụm sâm panh và ngồi ngả ra sau chống lên hai khuỷu tay. “À mà... trông cô ta hơi sùng sốt khi gặp anh. Gần như... há hốc mồm, cũng có thể nói vậy. Và hầu hết khách mời cũng đều như thế.” Anh nhìn tôi khó hiểu. “Có chuyện gì anh nên biết không?”

“Ừm...” tôi háng giọng. “Ừm... thực sự không có gì. Không có gì quan trọng cả.”

“Anh đã nghĩ rất nhiều,” Luke nói. “Vì khi anh bước vào cô phù dâu hét to 'Ôi Chúa ơi, anh ta tồn tại!' Có lẽ cô ta...”

“Bị điên,” tôi nói không chút do dự.

“Đúng thế.” Anh gật đầu. “Chỉ là để kiểm tra lại thôi.”

Anh nghiêng người vói lấy tay tôi và tôi để yên cho anh nắm tay mình. Chúng tôi ngồi đó im lặng một lát. Một chú chim bay qua bay lại phía trên và tôi có thể nghe thấy từ xa ban nhạc đang chơi bài “Lady in Red.”

“Becky này, anh xin lỗi vì đã đến muộn.” Giọng anh tự nhiên buồn buồn. “Anh không thể làm gì khác được. Tin anh đi, anh đã chỉ trích họ rất nhiều.”

“Em chắc chắn là anh đã làm vậy mà.” tôi hét lên tấp lự. “Anh không thể làm khác được. Chỉ là chuyện bình thường thôi mà.”

Cả hai chúng tôi lại im lặng một lúc lâu hơn.

“Sâm panh ngon,” Luke cuối cùng cũng lên tiếng, và uống một ngụm.

“Vâng,” tôi nói. “Nó... rất ngon. Ngon và... khô...” tôi ngừng lại lau mặt, cố gắng giấu đi nỗi lo lắng trong lòng.

Một phần trong tôi muốn ngồi lại đây, nói chuyện gẫu bao lâu tùy thích. Nhưng một phần khác lại đang suy nghĩ, trì hoãn thêm làm gì chứ? Có một điều duy nhất tôi muốn biết. Tôi cảm thấy bụng mình sôi lên vì lo lắng, nhưng không biết vì sao lại ép mình hít một hơi thật sâu rồi quay lại phía anh.

“Vậy mấy cuộc họp của anh ở Zurich thế nào? Cái... cái phi vụ làm ăn mới tiến triển tốt chứ?”

Tôi đang cố giữ bình tĩnh và tự chủ, nhưng tôi có thể cảm thấy môi mình bắt đầu run lên và tay tôi đang đan vào nhau.

“Becky này...” Luke nói. Anh nhìn chăm chăm vào cái ly một lúc, rồi đặt xuống. “Có chuyện này anh cần phải nói với em. Anh sẽ chuyển đến New York.”

Lòng tôi trĩu nặng tái tê. Vậy đây là đoạn kết của một ngày tồi tệ kinh hoàng. Luke sẽ rời bỏ tôi. Đây là phần kết. Mọi chuyện thế là hết.

“Đúng vậy,” tôi cố gắng, và nhún vai vô hồn. “Em hiểu. Vậy là... OK.”

Cả hai im lặng - và tôi ép mình ngẩng lên. Tình yêu trong đôi mắt thăm thẳm của Luke đã đánh gục tôi như một tia sét.

“Và anh thực sự, thực sự hy vọng...” anh cầm lấy tay tôi rồi nắm chặt, “... rằng em sẽ đi cùng anh.”

REGAL AIRLINES

VĂN PHÒNG ĐẠI DIỆN, TÒA NHÀ PRESTON, 354 ĐƯỜNG KINGSWAY, LONDON WC2 4TH

Cô Rebecca Bloomwood

Căn hộ 2

Số 4 Đường Burney

London SW6 8FD

Ngày 17 tháng Chín năm 2000

Kính gửi cô Rebecca Bloomwood:

Cảm ơn lá thư cô gửi ngày 15 tháng Chín.

Tôi vui mừng được biết cô muốn bay qua hãng chúng tôi và cũng đã hết lòng giới thiệu hãng chúng tôi với các bạn cô. Tôi đồng ý rằng việc truyền miệng trong kinh doanh là vô cùng giá trị cho một công ty như công ty chúng tôi và sẽ giúp doanh thu của chúng tôi tăng nhanh như “vũ bão.”

Thật đáng tiếc việc này không thể đem lại cho cô “một lời cảm ơn đặc biệt nho nhỏ” về chuyện hành lý như yêu cầu của cô. Regal Airlines không thể tăng định mức hành lý gửi của cô lên trên mức chuẩn là 20 kg. Bất cứ số cân nào vượt mức này sẽ bị tính phí, tôi xin gửi kèm theo đây một tờ roi giải thích rõ cho cô.

Chúc cô có một chuyến bay vui vẻ.

Mary Stevens

Giám đốc Bộ phận Chăm sóc Khách hàng.

PGNI FIRST BANK VISA

SỐ 7 QUẢNG TRƯỜNG CAMEL

LIVERPOOL LI 5NP

Cô Rebecca Bloomwood

Căn hộ 2

Số 4 Đường Burney

London SW6 8FD

Ngày 19 tháng Chín năm 2000

TIN TỐT LÀNH!!!

MỨC TÍN DỤNG MỚI CỦA QUÝ KHÁCH LÀ 10.000 BẢNG

Kính gửi cô Rebecca Bloomwood:

Chúng tôi vui mừng thông báo với cô rằng chúng tôi vừa nâng hạn mức tín dụng của cô. Theo đó, hạn mức tín dụng mới của cô là 10.000 bảng sẵn sàng cho cô sử dụng ngay và sẽ được thể hiện trên bản sao kê gửi cho cô sắp tới.

Cô có thể sử dụng hạn mức tín dụng mới này để làm rất nhiều việc. Thanh toán cho kỳ nghỉ, mua ô tô, và thậm chí là chuyển đổi số dư tài khoản từ các loại thẻ khác.

Tuy nhiên, chúng tôi nhận thấy rằng một vài khách hàng không muốn tận dụng hạn mức tín dụng mới. Nếu cô muốn giữ hạn mức tín dụng ở mức hiện thời, xin hãy gọi cho phòng Đại diện Chăm sóc Khách hàng của chúng tôi, hoặc gửi lại cho chúng tôi mẫu đơn phía dưới.

Trân trọng,

Michael Hunt

Giám đốc Bộ phận Chăm sóc Khách hàng

Tên: REBECCA BLOOMWOOD

Số tài khoản: 0003 4572 0990 2765

Tôi muốn/ không muốn chấp nhận đề nghị hạn mức tín dụng mới là 10.000 bảng.

Hãy hủy thư này nếu quý khách đã chấp nhận lời đề nghị của chúng tôi.

Bạn đang đọc truyện *Tín Đồ Shopping Oanh Tạc Manhattan* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 7

NEW YORK! Tôi sẽ chuyển đi New York! New York!

Mọi thứ đã thay đổi. Đây là lý do tại sao Luke lại bí mật như vậy. Chúng tôi đã trò chuyện vui vẻ thật lâu ở đám cưới, và Luke đã giải thích mọi điều với tôi, bỗng nhiên mọi thứ trở nên dễ hiểu. Hóa ra anh sắp mở văn phòng mới của Hãng truyền thông Brandon ở New York, liên kết với đại gia quảng cáo Michael Ellis có trụ sở tại Washington. Và Luke sẽ đến đó gây dựng văn phòng. Anh đã nói muốn rủ tôi cùng đi - nhưng anh biết tôi sẽ không muốn từ bỏ sự nghiệp của mình chỉ để bám đuôi anh. Vì thế - đây là chi tiết hay nhất - anh đã nói chuyện với vài người ở đài truyền hình, và bảo tôi có thể được nhận vào làm chuyên gia tài chính trên một kênh truyền hình Mỹ. Nói tóm lại, anh nói tôi có thể “phát lên” vì người Mỹ rất thích giọng Anh. Hiển nhiên là một nhà sản xuất đã muốn mời tôi làm việc ngay khi chỉ mới xem một cuộn băng Luke gửi cho anh ta. Điều đó không phải rất tuyệt sao?

Lý do anh ấy không nói gì trước đây là vì anh không muốn tôi nuôi hy vọng trước khi mọi việc chắc chắn. Nhưng bây giờ rõ ràng là tất cả các nhà đầu tư đều đã sẵn sàng, mọi người đều lạc quan và hy vọng thông qua lần cuối cùng thương vụ này càng som càng tốt. Công ty của Michael Ellis quảng cáo cho hầu hết các công ty tài chính lớn - và anh ấy đã nói với tất cả bọn họ về công ty mới này. Vì vậy Luke sẽ có hàng đồng khách hàng tiềm năng, ngay cả trước khi anh ấy thực sự bắt đầu.

Và biết sao không? Chúng tôi sẽ đến đó trong vòng ba ngày nữa! Vui quá! Luke sẽ họp với một vài người hậu thuẫn của anh - còn tôi sẽ đi phỏng vấn bên truyền hình và khám phá thành phố này. Chúa ơi, thật thú vị. Chỉ trong vòng bảy mươi hai giờ đồng hồ nữa tôi sẽ có mặt ở đó. Ở New York. Thành phố không bao giờ ngủ. Thành phố...

“Becky này?”

Chết tiệt. Ngay lập tức tôi tập trung trở lại và vội mỉm cười thật tươi. Tôi đang ngồi trong trường quay của chuyên mục “Morning Coffee”, làm công việc đối thoại trực tuyến qua điện thoại như thường lệ, và cô Jane gọi từ Lincoln đang cố gắng giải thích trên điện thoại rằng cô ta muốn mua bất động sản nhưng không biết nên chọn loại hình nào.

Ôi, vì Chúa. Đã bao nhiêu lần tôi phải giải thích sự khách nhau giữa kế hoạch thanh toán các khoản nợ mua bất động sản và chính sách bảo hiểm nhân thọ rồi nhỉ? Bạn biết đấy, đôi khi công việc này có thể rất thú vị, nghe mọi người nói về vấn đề của họ và cố gắng giúp họ, nhưng những lần khác thì - thành thực mà nói - nó cũng chán ngắt như công việc ở tờ Successful Saving trước đây. Ý tôi là, lại bất động sản sao? Tôi chỉ muốn hét lên, “Cô không xem chương trình tuần trước à?”

“Vâng, chị Jane này!” tôi nói, cố gắng không ngập. “Chị có lý khi lo lắng về các khoản đền bù phải trả cho người cho vay khi chị muốn chuộc lại tài sản cầm cố trước thời hạn.”

Khi nói, đầu óc tôi lại bắt đầu miên man trôi đến New York. Cứ thử nghĩ mà xem. Chúng tôi sẽ có một căn hộ ở Manhattan. Trong khu căn hộ cao cấp Upper East Side - hay có lẽ ở đâu đó thú vị như Greenwich Village. Đúng rồi! Chỗ đó chỉ có hoàn hảo trở lên.

Thành thực mà nói, tôi chưa từng nghĩ đến việc tôi và Luke sống chung... ừm, có lẽ đã từ lâu lắm rồi. Too tự hỏi nếu chúng tôi vẫn ở London thì có lẽ chúng tôi sẽ không bao giờ làm vậy. Ý tôi là, đây quả là một bước tiến lớn, đúng không nhỉ? Nhưng như Luke nói, đây là cơ hội cả đời người cho cả hai chúng tôi. Nó là điểm khởi đầu mới hoàn toàn. Đó là những chiếc taxi màu vàng và những tòa nhà chọc trời, nhà làm phim Woody Allen và bộ phim Breakfast at Tiffany's.

Điều kỳ lạ là mặc dù chưa từng đặt chân đến New York, tôi đã có thể cảm thấy mối liên hệ thân thuộc nào đó với thành phố này. Chẳng hạn như tôi thích món sushi - và đó là món ăn của New York, đúng không nhỉ? Tôi thường xem sêri hài Friends, ngoại trừ tối hôm đó tôi đi chơi. Và cả sêri hài Cheers nữa. (Ngoại trừ việc bây giờ nghĩ lại thì nó được làm ở Boston. Tuy nhiên, cũng giống nhau cả thôi, thực sự là vậy.)

“Thực ra thì Jane ạ, dù chị mua cái gì,” tôi lơ mơ nói. “Dù nó là... một... một căn hộ kếp ở Fifth Avenue... hay một căn hộ không có thang máy ở East Village... chị cũng phải tối đa hóa sức mạnh của đồng đô la. Điều này có nghĩa là...”

Tôi dừng lại khi thấy cả Emma và Rory đều nhìn tôi lạ lẫm.

“Becky này, Jane đang định mua một căn hộ liền vách ở Skegness,” Emma nói.

“Và chắc chắn là đồng bằng Anh chứ?” Rory nói, nhìn xung quanh như thể tìm sự đồng tình. “Đúng không nhỉ?”

“Được rồi, vâng,” tôi nhanh nhẩu nói. “Rõ ràng là tôi chỉ đang lấy những cái này làm ví dụ. Các nguyên lý vẫn được áp dụng dù chị định mua nhà ở bất cứ nơi nào. London, New York, Skegness...”

“Và tính trên đồng tiền của quốc gia đó, tôi e là chúng ta phải kết thúc tại đây,” Emma nói. “Hy vọng rằng điều đó sẽ giúp ích cho chị, Jane ạ, và một lần nữa cảm ơn Becky Bloomwood, chuyên gia tài chính của chúng ta... Becky, chị có thể dành thời gian nói những lời cuối cùng với khán giả được không?”

“Vẫn là lời nhắn nhủ như thường lệ,” tôi nói, cười thân thiện với máy quay. “Hãy chăm sóc tiền của bạn...”

“Và tiền của bạn sẽ chăm sóc bạn,” tất cả mọi người đều nghiêm túc đồng thanh.

“Và thông điệp đó đã kết thúc chương trình của chúng tôi,” Emma nói. “Hẹn gặp lại quý vị trong chương trình ngày mai, giới thiệu về bộ ba giáo viên đến từ Teddington...”

“... trò chuyện với người đàn ông trở thành diễn viên xiếc ở tuổi 65...” Rory nói.

“... và trao giải thưởng 5.000 bảng Anh trong trò chơi 'Nào hãy cùng dự đoán!' Xin chào tạm biệt!”

Im lặng hoàn toàn - rồi mọi người bắt đầu thư giãn khi nghe tiếng nhạc hiệu của chương trình bắt đầu vang lên âm ỉ từ loa.

“Vậy là - Becky à - chị sẽ đi New York hay đại khái thế, đúng không?” Rory nói.

“Đúng vậy,” tôi nói, cười vui vẻ với anh ấy. “Chắc khoảng hai tuần!”

“Thật tuyệt!” Emma nói. “Sao lại như vậy?”

“Ồ, tôi không biết...” Tôi nhún vai bằng quơ. “Chỉ là ý nghĩ nhất thời.”

Tôi chưa kể với ai trong ekip Morning Coffee về việc tôi sẽ chuyển đến New York. Thực ra đó là lời khuyên của Luke. Chỉ là đề phòng.

“Becky này, tôi muốn nói chuyện rất nhanh gọn thôi,” trợ lý sản xuất Zelda nói và hối hả vào trường quay cầm theo một số giấy tờ. “Hợp đồng mới của cô đã sẵn sàng để ký kết, nhưng tôi cần nói qua với cô. Có một điều khoản mới về việc đại diện cho hình ảnh của cả đài.” Cô ấy hạ giọng. “Sau tất cả sự cố với Giáo sư Jamie.”

“Đúng vậy,” tôi nói, đầy vẻ cảm thông. Giáo sư Jamie là chuyên gia tư vấn kiến thức cho chương trình Morning Coffee. Hay chí ít đã từng như vậy, cho đến tháng trước, khi tờ The Daily World viết một bài điều tra ông trong sê ri “Họ có đúng như vẻ bề ngoài?” vạch trần sự thật rằng ông ấy hoàn toàn không phải là giáo sư. Thực ra ông ta chẳng có học vị gì, ngoại trừ cái bằng rơm mua được từ trường “Đại học Oxbridge.” Tất cả mấy tờ báo khổ nhỏ này thu thập các chuyện và không ngừng đăng các bức ảnh ông đội chiếc mũ lừa bằng giấy trong chương trình từ thiện trên truyền hình năm ngoái. Thực lòng tôi cảm thấy thương ông, bởi ông đã từng đưa ra những lời khuyên rất hay.

Và tôi hơi ngạc nhiên khi tờ The Daily World lại ác ý đến thế. Thực ra bản thân tôi đã từng viết cho tờ The Daily World một hai lần, và đã luôn nghĩ họ khá biết điều, nếu xét về một tờ báo khổ nhỏ.

“Nó sẽ không mất đến năm phút đâu,” Zelda nói. “Chúng ta có thể vào phòng riêng của tôi.”

“Ừm...” tôi nói, và do dự. Bởi tôi thực sự không muốn ký bất kỳ cái gì lúc này. Không thể, khi tôi đang có ý định thay đổi công việc. “Thực sự tôi hơi vội một chút.” Điều này là đúng vì tôi phải đến văn phòng của Luke vào 12h, và rồi bắt đầu chuẩn bị mọi thứ sẵn sàng cho chuyến đi New York. (Ha! Ha-ha!) “Có thể đợi đến khi tôi quay về được không?”

“OK,” Zelda nói. “Không vấn đề gì.” Cô ấy lại cất cái hợp đồng vào phong bì màu nâu và mỉm cười với tôi. “Đi vui vẻ nhé. Đây, cô biết đấy, cô phải mua sắm khi ở đó nhé.”

“Mua sắm à?” Tôi nói cứ như thể cái ý định này chưa từng xuất hiện trong đầu tôi. “Vâng, tôi nghĩ mình có thể làm vậy.”

“Ừ nhỉ?” Emma nói. “Cô không thể đến New York mà không mua sắm! Mặc dù tôi nghĩ Becky sẽ nói chúng ta nên có kế hoạch tiết kiệm tiền thay vì mua sắm.”

Cô ấy cười vui vẻ, Zelda cũng hòa theo. Và tôi mỉm cười lại với họ, hơi cảm thấy không thoải mái. Không hiểu sao tất cả những người trong ekip Morning Coffee đều nghĩ tôi tiêu tiền rất có kế hoạch - và rằng tôi không có vấn đề gì với tiền bạc. Tuy nhiên, tôi không nghĩ điều này thực sự quan trọng.

“Một kế hoạch tiết kiệm tất nhiên là một ý kiến hay...” tôi nghe chính mình đang nói. “Nhưng như tôi vẫn thường nói, thỉnh thoảng mua sắm cũng chẳng hại gì miễn là bạn bám vào ngân sách.”

“Vậy đó là việc cô sẽ làm sao?” Emma quan tâm hỏi. “Lập ngân sách cho riêng mình sao?”

“Ồ, chắc chắn như vậy,” tôi nói về thông thái. “Đó là cách duy nhất.”

Điều này hoàn toàn đúng. Ý tôi là, rõ ràng tôi đang định lập cho mình một quỹ riêng để mua sắm khi đến New York. Tôi sẽ đặt ra những định mức khả thi và sẽ bám vào đó. Nó sẽ rất đơn giản.

Mặc dù thế việc tôi sẽ làm là lập những định mức khá rộng rãi và linh hoạt. Bởi vì sẽ luôn là ý hay nếu để ra một vài khoản để phòng những trường hợp khẩn cấp hay đột xuất nào đó.

“Cô thật quá chín chu!” Emma nói, lắc lắc đầu. “Và đó là lý do tại sao cô là chuyên gia tài chính tôi thì không...” Emma ngẩng lên, một người giao bánh sandwich đi đến chỗ chúng tôi với khay bánh sandwich. “Ôi tuyệt quá! Tôi đang sắp chết đói! Tôi sẽ ăn... thịt nướng và lê tàu.”

“Còn tôi sẽ ăn cá ngừ và ngô ngọt,” Zelda nói. “Becky này, cô muốn ăn gì?”

“Thịt bò hun khói và lúa mạch đen,” tôi nói tự nhiên. “Trộn với sốt madonne.”

“Tôi không nghĩ họ làm món đó,” Zelda nói, nhăn trán. “Họ làm sa lát giăm bông...”

“Rồi một bánh mì tròn. Kem pho mát và lox (Cá hồi hun khói). Thêm một soda.”

“Nước soda, ý cô là thế đúng không?” Zelda nói.

“Lox là cái gì vậy?” Emma bắn khoăn hỏi - và tôi vờ như không nghe thấy. Tôi thực sự không chắc Lox là cái gì - nhưng ở New York người ta ăn món này, vì thế chắc chắn nó phải ngon rồi.

“Dù nó là món gì đi nữa,” người giao bánh sandwich nói, “tôi cũng không có món đó. Cô có thể ăn pho mát, cà chua và một gói hula Hoops.”

“OK,” tôi nói miễn cưỡng rồi thò tay lấy ví. Khi tôi làm vậy, đồng thư tôi lấy sáng nay rơi ra khỏi túi rồi rơi xuống sàn nhà. Tôi vội vã thu chỗ thư lại, nhét chúng vào cái túi đựng đồ của cửa hiệu Conran, hy vọng không ai nhìn thấy chúng. Nhưng Rory khó chịu kia lại nhìn thẳng vào mặt tôi.

“Này Becky,” anh ta nói và cười hô hô. “Có phải tôi vừa nhìn thấy một cái hóa đơn nợ tiền không?”

“Không!” tôi lập tức trả lời. “Tất nhiên là không! Đó là... thiệp sinh nhật. Một cái thiệp sinh nhật treu đùa. Cho kế toán của tôi. Dù sao tôi cũng phải chạy đi đây. Chào!”

OK, vậy là điều đó không đúng. Đó là một cái hóa đơn nợ tiền. Thành thực mà nói mấy ngày vừa qua tôi nhận được vài cái hóa đơn nợ tiền mà tôi định bụng lần tránh đến khi nào có tiền mặt sẽ thanh toán. Nhưng ý tôi là, cuộc sống của tôi có nhiều chuyện quan trọng hơn mấy cái thông báo thanh toán lần chót dở hơi. Vài tháng nữa tôi sẽ sống ở bên kia Đại Tây Dương. Tôi sắp trở thành một ngôi sao truyền hình Mỹ!

Luke nói tôi sẽ có thể kiếm được gấp hai ở Mỹ cho cùng công việc tôi đang làm ở đây. Nếu không nói là còn nhiều hơn nữa! Vì thế vài cái hóa đơn rẻ tiền cũng chẳng là gì, đúng không nhỉ? Một vài đồng bằng nợ đọng cũng không thể phá hỏng giấc ngủ của tôi khi là một công dân sống trong một căn hộ đất tiền và tiện nghi ở đại lộ Park.

Chúa ơi, chắc chắn điều đó sẽ làm cho gã John Gavin kinh khủng đó phát điên lên. Cứ thử tưởng tượng bộ mặt anh ta khi tôi đi vào nói với anh ta rằng mình sắp trở thành phát thanh viên mới của CNN, với mức lương gấp sáu lần lương của anh ta. Điều đó sẽ dạy cho anh ta một bài học đau đớn. Cuối cùng tôi cũng mở lá thư thứ nhất mà anh ta gửi sáng nay, và thực sự nó làm tôi khá buồn. Anh ta có ý gì khi nói “mức nợ vượt ngưỡng” chứ? Anh ta có ý gì khi nói “ưu đãi đặc biệt” chứ? Bạn biết đấy, Derek Smeath sẽ không bao giờ đối xử thô lỗ với tôi như vậy, không bao giờ trong cả triệu năm tới.

Luke đang họp khi tôi đến, nhưng OK thôi vì tôi không ngại đi buôn chuyện đâu. Tôi thích đến thăm văn phòng Hãng truyền thông Brandon - thực ra thì tôi cũng hay ghé vào chơi, chỉ vì bầu không khí ở đó. Một nơi rất tuyệt - sàn gỗ vàng bóng, đèn chùm và ghế sofa hợp thời, mọi người đi đi lại lại tấp nập và năng động. Họ thường ở lại làm rất muộn, ngay cả khi không cần thiết - và khoảng 7h tối ai đó thường mở một chai rượu rồi chuyển quanh cho mọi người.

Hôm qua là sinh nhật Mel, trợ lý của Luke nên tôi mang cho cô ấy một món quà. Thực sự tôi rất hài lòng với món quà này - một đôi đệm tựa lưng tuyệt đẹp ở cửa hiệu Conran - và khi đưa túi đồ, tôi nghe cô ấy reo lên sung sướng, “Ôi Becky! Chị không cần làm vậy đâu!”

“Chị muốn làm thế mà!” Tôi tươi cười ngồi lên bàn làm việc của Mel khi cô ấy đang trầm trồ khen ngợi. “Vậy tin tức mới nhất là gì?”

Ồ, bạn không thể cưỡng lại một tin đồn hay. Mel đặt túi đồ xuống lấy ra một hộp kẹo bơ cứng, rồi chúng tôi hò hoi buôn những chuyện mỗi ngày như mọi ngày. Tôi nghe tất cả mọi chuyện về cuộc hẹn khủng khiếp với anh chàng tôi tệ mà mẹ cô ấy đang ra sức gán ghép, và cô ấy nghe tôi kể mọi chuyện về đám cưới của Tom. Rồi cô ấy hạ giọng và bắt đầu nhói nhét cho tôi đủ chuyện thị phi chốn công sở.

Cô ấy kể cho tôi nghe mọi thứ về hai cô lễ tân không nói chuyện với nhau kể từ ngày cả hai cùng mặc đến chỗ làm cái áo khoác giống nhau hiệu Next nhưng không ai chịu cởi ra - và cô gái làm ở phòng kế toán vừa trở lại làm sau thời gian nghỉ đẻ, sáng nào cũng nôn nhưng không chịu thừa nhận.

“Và đây là tin tức nóng hổi nhất!” cô ấy nói, đưa cho tôi hộp kẹo bơ cứng. “Em ngờ rằng Alicia đang hẹn hò trong văn phòng.”

“Không!” Tôi nhìn cô ấy kinh ngạc. “Thật sao? Với ai?”

“Với Ben Bridges.”

Tôi nhăn mặt, cố gắng định hình cái tên đó.

“Gã mới vào, trước đây làm ở Coupland Foster Bright.”

“Anh ta ư?” Tôi nhìn Mel chăm chăm. “Thật sao?”

Phải nói là tôi rất ngạc nhiên. Anh ta rất ngọt ngào nhưng hơi thấp bé và huênh hoang. Không phải tuýp người của Alicia.

“Thình thoảng em thấy họ đi cùng nhau, đại loại còn thì thầm nữa. Hôm nọ Alicia nói đến chỗ nha sĩ - nhưng khi em đến nhà hàng Rachetts thì họ cũng đang ở đó bí mật ăn trưa cùng nhau.”

Cô ấy ngừng lại khi Luke xuất hiện trước cửa ra vào ở phòng anh, anh vừa bước ra cùng người đàn ông mặc áo sơ mi tím.

“Mel này, gọi taxi cho ông Mallory được chứ?”

“Tất nhiên rồi, thưa ông Luke,” Mel nói, chuyển sang giọng của cô thư ký biết việc. Cô ấy cầm điện thoại lên, chúng tôi mỉm cười với nhau rồi đi vào phòng làm việc của Luke.

Phòng của anh ấy thật sang trọng. Tôi luôn quên là anh hoành tráng đến mức nào. Anh ấy có một cái bàn làm việc bóng lộn bằng gỗ thích do nhà thiết kế đoạt giải nào đó của Đan Mạch thiết kế, và trên các giá sách ở hộc tường đằng sau là các giải thưởng PR sáng chói của anh.

“Em cầm lấy này,” anh nói và đưa cho tôi một tập giấy tờ. Trên cùng là lá thư của ai đó tên là “Howski và Forlano, Luật sư Phụ trách Nhập cư của Hoa Kỳ,” và khi nhìn thấy dòng chữ “kế hoạch nhập như vào Hoa Kỳ của quý vị,” cảm giác phấn khích trong tôi lan cả đến những đầu ngón tay.

“Điều này thực sự đang diễn ra sao?” tôi nói, đi bộ về phía cánh cửa sổ chạy dọc căn phòng nhìn xuống đường phố tấp nập dưới kia. “Chúng mình thực sự sắp đi New York sao?”

“Anh đặt vé máy bay rồi,” anh nói, nhướn miệng cười với tôi.

“Anh biết ý em muốn nói gì mà.”

“Anh rất hiểu ý em muốn nói gì,” anh đáp lại lời tôi rồi quàng tay ôm lấy tôi. “Và nó sẽ rất thú vị.”

Chúng tôi đứng đó một lúc, cả hai chúng tôi, nhìn xuống đường phố London bận rộn dưới kia. Thật khó có thể tin được là tôi đang định bỏ lại tất cả những thứ này để sống ở một đất nước khác. Háo hức và tuyệt vời, nhưng cũng hơi đáng sợ.

“Anh có thực sự nghĩ em sẽ kiếm được việc ở đó không?” Tôi nói, như mỗi lần tôi gặp anh trong suốt tuần qua. “Anh nghĩ em sẽ tìm được việc thật chứ?”

“Tất nhiên em sẽ tìm được việc.” Anh nói chắc chắn và tự tin, tôi cảm thấy thư giãn trong vòng tay anh. “Họ sẽ yêu quý em thôi. Em tài năng và quyến rũ, và em đến với một bằng đại thành tích... không còn băn khoăn gì nữa.” Anh hôn tôi và ôm tôi thật chặt. Đoạn anh đi ra bàn làm việc, nhấn trán lơ đãng và mở tập tài liệu đồ sộ dán mác “New York.” Chẳng có gì ngạc nhiên khi nó lớn đến vậy. Hôm trước anh đã kể cho tôi rằng anh đang hướng tới một phi vụ làm ăn ở New York trong ba năm. Ba năm trời!

“Em không thể tin được anh đã lên kế hoạch làm việc này lâu đến thế mà không bao giờ nói với em,” tôi nói, nhìn anh nguệch ngoạc viết gì đó trên một bì thư.

“Ừm,” Luke đáp. Tôi ghi tập giấy tờ trong tay chặt hơn và thở thật sâu. Trong suốt một khoảng thời gian tôi luôn muốn nói điều gì đó, và bây giờ là thời điểm tốt hơn bao giờ hết.

“Luke này, anh sẽ làm gì nếu em không muốn đi New York?”

Một quãng im lặng, chẳng có gì ngoài tiếng máy tính kêu.

“Anh biết là em muốn đi,” cuối cùng Luke cũng lên tiếng. “Đó là bước đi tiếp theo rõ ràng của em.”

“nhưng... nếu em không muốn thì sao?” Tôi cắn môi. “Anh vẫn sẽ đi New York chứ?” Luke thở dài.

“Becky này - em thực sự muốn đi New York đúng không?”

“Đúng! Em rất muốn đi”

“Vậy em hỏi những câu 'nếu' để làm gì chứ? Điều quan trọng là em muốn đi, anh muốn đi... mọi thứ đều thật hoàn hảo.” Anh mỉm cười với tôi và đặt bút xuống. “Bồ mẹ em thế nào rồi?”

“Họ... ổn cả,” tôi lưỡng lự. “Họ gần như bắt đầu quen với ý tưởng này rồi.”

Điều này nói chung cũng đúng. Phải công nhận là họ đã khá sốc khi nghe tôi nói. Lẽ ra tôi nên giới thiệu Luke với họ trước khi thông báo tin kia. Bởi vì sự việc diễn ra như thế này, tôi vội vã vào nhà - bố mẹ vẫn còn mặc đồ đi dự cưới, ngồi uống trà và xem chương trình Countdown - tôi tắt tivi rồi vui vẻ nói, “bố, mẹ, con sắp chuyển đi New York với Luke!”

Rồi thì mẹ chỉ nhìn bố và nói, “Ôi. Graham. Con bé đi rồi.”

Mẹ nói vậy nhưng ý bà không phải thế - dù vậy tôi không chắc lắm

Rồi họ thực sự đã gặp Luke, anh kể với họ về kế hoạch của mình và giải thích về những cơ hội làm việc ở kênh truyền hình Mỹ dành cho tôi - và tôi có thể thấy nụ cười của mẹ nhạt dần. Mặt bà có vẻ cúi đầu xuống, nét mặt u buồn bao trùm lên cả khuôn mặt. Nhưng bà không muốn để lộ ra. Bà chỉ pha trà, đôi tay hơi run rẩy, rồi lấy một ít bánh quy - đoạn quay lại phía tôi cười rạng rỡ, và nói, “Mẹ đã luôn nghĩ con sẽ hợp với New York, Becky ạ. Đó là nơi hoàn hảo dành cho con.”

Tôi nhìn bà đăm đăm, đột nhiên nhận ra mình đang nói chuyện gì. Ra đi và sống xa nhà hàng ngàn dặm, xa bố mẹ tôi, và... toàn bộ cuộc sống của tôi, ngoại trừ không phải xa Luke.

“Bố mẹ... bố mẹ sẽ thường xuyên đến thăm con nhé,” tôi nói, giọng hơi run run.

“Chắc chắn chúng ta sẽ làm vậy, con yêu ạ! Luôn là thế.”

Bà nắm chặt tay tôi và nhìn xa xăm - rồi chúng tôi trở lại phòng khách, không nói thêm gì về chuyện này nữa.

Nhưng sáng hôm sau, khi chúng tôi xuống dưới nhà ăn sáng, bố mẹ đang mài mê chú ý vào mẫu quảng cáo về các gói kỳ nghỉ ở Florida trên tờ Sunday Times mà hai người nói dù sao cũng đã nghĩ đến từ lâu. Chiều hôm đó khi chúng tôi rời đi, họ vẫn đang cãi nhau hùng hồn không biết Disneyland ở Florida có hay hơn Disneyland ở California không - mặc dù tôi tình cờ được biết không ai trong hai người đã từng đặt chân đến Disneyland trong suốt cuộc đời mình.

“Becky này, anh phải làm việc tiếp đây,” Luke nói, cắt ngang dòng suy nghĩ của tôi. “Ngày mai là lễ khai trương quỹ mới của Scottish Prime, và anh có rất nhiều việc phải làm.” Anh nhắc điện thoại lên và quay số. “Anh sẽ gặp lại em tối nay nhé, OK?”

“OK,” tôi nói, vẫn đi chậm rãi dọc theo cửa sổ. Rồi chợt nhớ ra, tôi quay lại. “Này, anh đã nghe nói gì về Alicia chưa?”

“Cô ấy làm sao?” Luke cau mày với cái ống nghe điện thoại rồi đặt nó xuống.

“Mel đang nghi ngờ cô ấy có quan hệ tình ái! Với Ben Bridges! Anh có tin chuyện đó không?”

“Thành thực anh không tin,” Luke nói, gõ bàn phím máy tính. “Anh không thể.”

“Vậy anh nghĩ chuyện gì đang diễn ra?” Tôi ngồi lên bàn nhìn anh háo hức.

“Em yêu...” Luke nhần nại nói. “Anh thực sự phải làm việc.”

“Anh không quan tâm à?”

“Không. Miễn là họ làm công việc của mình.”

“Con người quan trọng hơn công việc của họ,” tôi trách móc. Nhưng Luke thậm chí không nghe.

Anh có cái nhìn bàng quan và xa lánh với xung quanh khi tập trung vào công việc.

“Được rồi,” tôi nói, và đảo mắt một vòng, “Gặp anh sau nhé.”

Khi tôi đi ra, Mel không có ở bàn làm việc - nhưng Alicia thì đang đứng đó trong bộ vest đen lịch lãm màu đen, nhìn chăm chăm vào đồng giấy tờ. Mặt cô ta có vẻ đỏ hơn bình thường, và tôi tự cười rúc rích trong bụng không biết liệu có phải cô ta vừa âu yếm với Ben không.

“Chào Alicia,” tôi lịch sự nói. “Chị khỏe không?”

Alicia giật mình, nhanh chóng gấp bất kể là cái gì cô ta đang đọc lại - và nhìn tôi với thái độ rất lạ cứ như teher đầu tôi vừa mọc ra hai cái sừng vậy.

“Becky à,” cô ta nói chậm rãi. “Vâng, tôi không bao giờ. Cô ấy chính là chuyên gia tài chính. Bậc thầy về quản lý tiền!”

Alicia làm sao vậy? Tại sao cái gì cô ta nói cũng như thể cô ta đang chơi một trò ngu ngốc nào đó thế?

“Vâng,” tôi nói. “Chính là tôi. Mel chạy đi đâu rồi?”

Khi tôi đến gần bàn của Mel, tôi cảm thấy chắc chắn mình đã để thứ gì trên đó. Nhưng tôi không chắc đó là cái gì. Tôi có cảm theo ô không nhỉ?

“Cô ấy đi ăn trưa rồi,” Alicia nói. “Cô ấy cho tôi xem quà chị tặng. Rất sành điệu.”

“Cảm ơn,” tôi nói cụt lùn.

“Vây là,” cô ta cười nhạt. “Tôi được biết chị sắp bám theo Luke sang New York. Có bạn trai giàu chắc thích lắm nhỉ.”

Chúa ơi, cô ta là con bò cái! Cô ta sẽ không bao giờ nói như vậy trước mặt Luke.

“Thực ra tôi không 'bám theo' Luke,” tôi vui vẻ trả đũa. “Tôi phải đi gặp mặt rất nhiều nhà sản xuất truyền hình. Đó là chuyến đi hoàn toàn độc lập.”

“Nhưng...” Alicia nhăn mặt trầm tư. “Chị bay bằng tiền của công ty, đúng không?”

“Không! Tôi tự trả tiền.”

“Tôi chỉ thắc mắc thôi!” Alicia giơ tay lên đầy tiếc nuối. “Vây chúc chị đi vui về nhé!” Cô ta thu dọn đồng giấy tờ nhét chúng vào cặp tài liệu rồi đóng sập lại. “Tôi phải đi rồi. Chào.”

“Gặp cô sau,” tôi nói và nhìn cô ta đi vội vã về phía thang máy.

Tôi đứng đó gần bàn làm việc của Mel thêm vài giây, vẫn băn khoăn không biết tôi đã để cái quái gì lại đó. Ôi, tôi không chắc nó có thể quan trọng.

Tôi về nhà thấy Suze ở hành lang, đang nói chuyện điện thoại. Mặt cô đỏ bừng và giọng nói run rẩy, ngay lập tức tôi cảm thấy có điều gì khủng khiếp vừa xảy ra. Tôi sợ hãi nhủ mảy với cô ấy - và cô ấy gật đầu lia lịa, vừa gật đầu vừa nói, “Vâng,” và “Tôi hiểu,” và “khi nào sẽ bắt đầu việc đó ạ?”

Tôi ngồi sụp xuống ghế, cảm thấy lo lắng đến bủn rủn. Cô ấy đang nói đến việc gì thế nhỉ? Một lễ tang chẳng? Một cuộc phẫu thuật não? Ngay khi tôi quyết định rời đi thì chuyện này lại xảy ra.

“Đoán xem chuyện gì nào?” Cô ấy run rẩy nói khi đặt điện thoại xuống, và tôi nhảy dựng lên.

“Suze này, mình sẽ không đi New York nữa đâu,” tôi nói, và hấp tấp nắm lấy tay cô. “Mình sẽ ở bên cậu giúp cậu vượt qua dù là chuyện gì đi chăng nữa. Có ai vừa mới... mất à?”

“Không,” Suze sùng sốt nói, còn tôi nín lặng.

“Cậu bị ốm à?”

“Không, không, Bex à, đây là một tin vui! Mình chỉ... không tin nổi.”

“Ừm, vậy là chuyện gì? Đó là chuyện gì vậy Suze?”

“Mình vừa được đề nghị phụ trách một dòng sản phẩm riêng của mình ở Hadleys. Cậu biết đấy, cái siêu thị ấy.” Cô ấy lắc đầu không tin. “Họ muốn mình thiết kế cả một dòng sản phẩm! Khung ảnh, lọ hoa, đồ văn phòng phẩm... bất cứ thứ gì mình muốn!”

“Ôi, Chúa ơi!” Tôi đưa tay lên bịt miệng. “Thật tuyệt vời!”

“Cái gã ban nãy gọi điện, bắt ngờ, nói rằng nhân viên thăm dò thị trường của ông ta đã theo dõi sức bán mặt hàng khung ảnh của mình. Rõ ràng họ chưa từng chứng kiến điều gì như thế!”

“Ôi Suze!”

“Mình không nghĩ mọi chuyện lại tiến triển tốt đẹp như vậy.” Suze vẫn còn chưa hết sốc. “Gã này gọi đó là một hiện tượng! Mọi người trong ngành công nghiệp này đều đang bàn tán về nó. Rõ ràng là cái cửa hiệu duy nhất bán không chạy lắm là cái cửa hiệu nằm cách xa đây nhiều dặm. Finchley hay chỗ nào đó.”

“Đúng rồi,” tôi mơ hồ nói. “Mình không nghĩ đã từng đến cửa hàng đó.”

“Nhưng ông ta nói đó chắc chỉ là một điểm sáng nhỏ - bởi tất cả các cửa hàng khác, ở Fulham, Notting Hill và Chelsea, đều phát triển mạnh.” Cô ấy cười e thẹn. “Rõ ràng là trong cửa hàng Gifts and Goodies, ở góc đằng kia, đồ của mình vẫn bán chạy nhất!”

“Ừ, mình không ngạc nhiên!” tôi tán thưởng. “Dễ dàng nhận thấy khung ảnh của cậu là thứ đẹp nhất trong cửa hàng đó. Dễ dàng là thứ đẹp nhất.” Tôi vòng tay ôm lấy cô ấy. “Mình rất tự hào về cậu, Suze ạ. Mình vẫn biết cậu sẽ là ngôi sao mà.”

“Ừm, mình sẽ không bao giờ làm được việc này nếu không nhờ có cậu! Ý mình là, chính cậu đã giúp mình ngay từ khi bắt đầu làm khung ảnh...” Bỗng nhiên Suze gần như bật khóc. “Ôi Bex, thực sự mình sẽ rất nhớ cậu đấy!”

“Mình biết,” tôi nói, cắn cắn môi. “Mình cũng thế.”

Chúng tôi im lặng một lúc, và thực lòng tôi nghĩ mình có thể khóc ngay được bất cứ lúc nào. Nhưng thay vào đó, tôi hít một hơi thật sâu và ngẩng lên. “Này, cậu chỉ phải mở một chi nhánh ở New York là xong.”

“Đúng vậy!” Suze nói, mặt sáng bừng lên. “Đúng thế, mình có thể làm như vậy, đúng không nhỉ?”

“Tất nhiên, cậu có thể. Cậu sẽ sớm nổi tiếng khắp cả thế giới.” Tôi ôm cô ấy. “Nào, chúng mình sẽ ra ngoài ăn mừng tối nay.”

“Ôi Bex ơi, mình rất muốn đi,” Suze nói, “nhưng mình không thể. Mình phải đi Scotland. Thực ra là...” Cô ấy nhìn đồng hồ, và mặt phụng phịu. “Ôi, mình không nghĩ là muộn đến thế. Tarquin sắp đến rồi.”

“Tarquin cũng đến đây à?” tôi sững sờ nói. “Bây giờ à?”

Tarquin là anh họ của Suze và là một trong những người giàu nhất Anh Quốc. (Anh ta cũng là một trong những người ăn mặc xấu nhất.) Anh ta rất ngọt ngào nhưng tôi chưa từng bao giờ chú ý đến anh ta - cho đến một ngày, vài tháng trước, chúng tôi có một buổi tối hẹn hò đầy ngọt ngào. Ngay cả những ký ức về nó cũng khiến tôi không thoải mái. Về cơ bản, cuộc hẹn đó diễn ra tốt đẹp (ít nhất là, tốt đẹp ngay cả khi tôi không nhận thấy anh ta hấp dẫn hay có bất kỳ điểm chung gì với tôi) - cho đến khi Tarquin bắt gặp tôi liếc nhìn quynh sổ séc của anh ta. hay chí ít, tôi nghĩ anh ta đã làm vậy. Tôi không dám chắc anh ta nhận thấy điều gì - và thành thực, tôi không có hứng thú khám phá.

“Mình đưa anh ấy đến nhà di mình dự bữa tiệc gia đình thân mật,” Suze nói. “Ồ đó bọn mình là những người duy nhất dưới 90 tuổi.”

Khi cô ấy vội vã vào phòng mình, chuông cửa reo và cô ấy gọi vọng ra, “Cậu mở cửa được không Bex? Có lẽ là anh ấy.”

Ôi Chúa ơi. Ôi Chúa ơi. Tôi thực sự không cảm thấy sẵn sàng làm việc này.

Cố gắng làm ra bộ vô tư, tôi mở cửa vui vẻ chào, “Tarquin!”

“Becky!” anh ta nói, nhìn tôi chằm chằm như thể tôi là báu vật bị mất tích của Tutankhamen.

Trông anh ta xương xẩu và kỳ lạ chưa từng thấy, với cái áo len đan tay màu xanh lá cây ngớ ngẩn nhô ra bên dưới cái áo gilê bằng vải tuyết, và một chiếc đồng hồ quả quýt cũ mèm đại tướng lủng lẳng ở túi quần. Tôi rất tiếc, nhưng chắc chắn người đàn ông giàu thứ 15 ở Anh, hay dù anh ta là gì đi nữa, thì cũng nên mua một cái đồng hồ mới đẹp để hiệu Timex chứ nhỉ?

“Vâng - anh vào nhà đi ạ,” tôi vồn vã, đưa tay ra chào kiểu chủ nhà hàng người Ý.

“Tuyệt,” Tarquin nói rồi theo tôi vào phòng khách. Một khoảng lặng vụng về giữa chúng tôi khi tôi chờ anh ta ngồi xuống; thực ra, tôi bắt đầu cảm thấy thiếu kiên nhẫn khi anh ta ngập ngừng lớn vồn quanh phòng. Tôi chợt hiểu anh ta đang chờ tôi ngồi xuống nên vội vã thả mình xuống chiếc ghế sofa,

“Anh muốn một chút không?” tôi lịch sự hỏi.

“Hơi sớm,” Tarquin nói, cười vẻ không tự nhiên.

(Nhân tiện “một chút” là cách nói của Tarquin khi nói đến uống rượu. Và cái quần thì được thay bằng “hai ống” và... bạn có thể hình dung ra rồi đấy.)

Chúng tôi lại sa vào khoảng im lặng chết người khác. Tôi không thể không nhớ đến những chi tiết khủng khiếp trong cuộc hẹn hò kia - vì như khi anh ta cổ hờn tôi nhưng tôi vờ như bị cuốn hút vào một bức tranh gần đó. Ôi Chúa ơi. Quên ngay. Quên ngay.

“Anh... Anh nghe nói em sắp chuyển đi New York,” Tarquin đột ngột nói, nhìn chằm chằm vào sàn nhà. “Có đúng không vậy?”

“Vâng,” tôi nói, không thể ép mình nín cười. “Vâng, kế hoạch là như vậy ạ.”

“Anh đã từng đến New York một lần,” Tarquin nói. “Thực sự thì không thích nó lắm.”

“Đúng,” tôi nói về suy xét. “Đúng, em tin điều đó. Nó hơi khác với Scotland, đúng không ạ? Đảo điên hơn rất nhiều...”

“Chính xác!” Anh ấy reo lên, như thể tôi nói điều gì đó rất sâu sắc. “Nó đúng là như thế. Rất đảo điên. Con người ở đó thì rất bình thường. Khá điên, theo ý kiến của anh.”

So sánh với cái gì chứ? Tôi muốn cãi lại. Ít nhất họ cũng không gọi nước là “Ho” và hát nhạc Wagner ở chỗ đông người.

Nhưng như vậy thì có vẻ không được tử tế lắm. Vì thế tôi không nói gì, và anh ấy cũng không nói gì - tới khi cánh cửa mở ra, cả hai chúng tôi đều nhìn lên đầy biết ơn.

“Chào anh,” Suze nói, đứng ở cửa. “Tarkie, anh đã đến! Nghe này, em phải đi lấy xe vì tối hôm trước đã đỗ xe cách đây mấy dãy phố. Em sẽ bấm còi khi nào quay lại, và chúng ta có thể khởi hành. OK?”

“OK,” Tarquin nói, gật gù đầu. “Anh sẽ đợi ở đây cùng Becky.”

“Thật tuyệt!” tôi nói, cố gắng cười thật tươi tắn.

Suze biến mất, tôi vụng về quay người tại chỗ, Tarquin đuổi hai chân ra nhìn chúng chăm chăm. Ôi, việc này thật như tra tấn. Chính hình ảnh về anh ta làm tôi phát cáu - và bỗng nhiên tôi nhận thấy mình phải nói gì đó lúc này, hoặc tôi sẽ biến đi New York mà tuột mất cơ hội.

“Tarquin này,” tôi nói, giọng sắc lạnh. “Có chuyện này em... em thực sự muốn nói với anh. Thực sự em đã muốn nói điều này từ lâu rồi.”

“Gì vậy?” Anh ta nói, đầu ngẩng lên. “Chuyện... chuyện gì vậy?” Anh ta lo lắng nhìn vào mắt tôi khiến tôi cảm thấy hơi căng thẳng. Nhưng giờ đã bắt đầu, tôi buộc phải tiếp tục. Tôi phải nói với anh ta sự thật. Tôi hất tóc ra đằng sau và thở sâu.

“Cái áo chui đầu,” tôi nói. “Nó thực sự không hợp với cái áo gilê.

“Ồ,” Tarquin nói, vẻ sùng sốt. “Thế à?”

“Đúng thế!” tôi nói, cảm thấy nhẹ nhõm như trút được gánh nặng. “Thực sự... nó rất khủng khiếp.”

“Anh có nên cởi nó ra không?”

“Nên. Thực ra, anh nên cởi cả cái áo gilê kia ra.”

Anh ta ngoan ngoãn lột chiếc áo chui đầu ra rồi cả áo gilê ra nữa - và thật ngạc nhiên, trông anh ta khá hơn rất nhiều khi chỉ mặc chiếc áo sơ mi màu xanh. Gần như... bình thường! Rồi trong tôi bỗng dấy lên niềm cảm hứng.

“Đợi đã!”

Tôi vội vào phòng mình túm lấy túi đồ trên ghế. Có một cái áo chui đầu tôi mua cách đây mấy ngày làm quà sinh nhật cho Luke nhưng lại phát hiện ra anh ấy có một cái y hệt nên định giữ nó lại.

“Đây!” tôi nói khi quay trở lại phòng khách. “Anh mặc cái này vào. Cửa hãng Paul Smith đấy.”

Tarquin chui vào chiếc áo chui đầu màu đen trơn, kéo nó xuống - và thật khác biệt! Anh ta bắt đầu trông thực sự khác biệt.

“Tóc của anh,” tôi nói, nhìn anh ta soi mói. “Chúng ta cần làm cái gì đó với mái tóc của anh.”

Mười phút sau tôi làm ướt, sấy khô và làm mềm tóc anh với một chút keo mềm. Và... tôi không cần nói với bạn. Đó là một sự biến hình.

“Tarquin này, trông anh rất tuyệt!” Tôi nói, và thực sự nghĩ vậy. Trông anh ấy vẫn gầy gò xương nhưng bỗng nhiên không còn lập dị nữa, anh ấy nhìn cũng... khá thú vị.

“Thật sao?” Tarquin nói, nhìn lại bản thân chăm chăm. Trông anh có vẻ khá sốc, nhưng quan trọng là về lâu dài anh sẽ cảm ơn tôi.

Tiếng còi ô tô kêu vang bên ngoài khiến cả hai chúng tôi đều giật mình.

“Ừm... Chúc anh đi vui vẻ,” tôi nói, bỗng nhiên cảm thấy mình như mẹ anh ấy. “Sáng mai, chỉ cần làm ướt tóc trở lại và lùa các ngón tay vào trong tóc, nhìn nó sẽ OK thôi.”

“Được rồi,” Tarquin nói, nhìn tôi cứ như thể tôi vừa đưa cho anh ấy một công thức toán học dài phải ghi nhớ. “Anh sẽ cố nhớ. Còn cái áo chui đầu này thì sao? Anh gửi trả em qua đường bưu điện nhé?”

“Đừng trả lại!” tôi sợ hãi nói. “Nó là của anh, hãy giữ lấy mà mặc. Một món quà.

“Cảm ơn em,” Tarquin nói. “Anh... rất biết ơn em, Becky ạ.”

Anh ấy tiến lại gần thom vào má tôi, và tôi lỏng ngóng vỗ nhẹ vào tay anh. Khi anh ra khỏi cửa, tôi cảm thấy mình đang hy vọng anh sẽ may mắn ở bữa tiệc này, và tìm thấy ai đó. Anh thực sự xứng đáng được như vậy.

Khi nghe tiếng ô tô của Suze đi khỏi, tôi tha thân vào bếp pha một cốc trà, bản khoản không biết làm gì cho hết buổi chiều. Tôi cũng định viết thêm một chút cho quyển sách hướng dẫn của mình. Nhưng một lựa chọn khác là xem chương trình Manhattan hôm qua Suze ghi băng lại cho tôi, và đó thực sự sẽ là tư liệu hữu ích cho chuyến đi của tôi. Bởi vì, suy cho cùng, tôi cũng cần chuẩn bị tốt.

Tôi luôn có thể bắt tay vào cuốn sách khi từ New York trở về mà. Chính xác.

Tôi vừa vui vẻ đút cuộn băng video vào đầu máy thì chuông điện thoại reo.

“Ồ, xin chào,” giọng một cô gái. “Xin lỗi vì làm phiền chị. Xin mượn phép chị có phải là Becky Bloomwood không ạ?”

“Đúng rồi,” tôi nói, với tay lấy chiếc điều khiển từ xa.

“Tôi là Sally,” cô gái nói. “Tôi là thư ký mới ở chương trình Morning Coffee. Hôm trước chúng ta đã gặp nhau rồi.

“Ồ, Ừm... vâng!” Tôi nhú mày, cố gắng nhớ lại.

“Chúng tôi chỉ muốn kiểm tra xem chị sẽ ở khách sạn nào ở New York trong trường hợp cần liên lạc gấp.”

“Tôi sẽ ở khách sạn Bốn Mùa.”

“Bốn... Mùa,” Sally cẩn thận nhắc lại. “Tuyệt quá.”

“Cô có nghĩ họ có thể muốn tôi làm một phóng sự từ New York hay đại loại gì đó không?” tôi háo hức hỏi. Như vậy sẽ rất tuyệt! Một phóng sự đặc biệt từ New York!

“Có thể,” Sally nói. “Và chị đi cùng ông... Luke Brandon?”

“Đúng vậy.”

“Bao nhiêu đêm ạ?”

“Ừm... mười ba à? Hay mười bốn? Tôi không chắc lắm.” Tôi liếc mắt vào tivi, băn khoăn không biết có bỏ lỡ nhiều không. Chắc chắn họ không phát quảng cáo bánh quy giòn của hãng Walker nữa thì phải?

“Chị sẽ ở phòng bình thường hay phòng suite?”

“Tôi nghĩ là phòng suite. Tôi có thể kiểm tra lại...”

“Không, đừng lo,” Sally vui vẻ nói. “Thôi, tôi không làm phiền chị thêm nữa. Chúc chị đi vui vẻ!”

“Cảm ơn cô!” Tôi nói, đúng lúc mở ra phần đầu của bộ phim. “Chắc chắn chúng tôi sẽ rất vui vẻ.”

Dập điện thoại, tôi tiến lại chiếc sofa, hơi nhú mày. Tại sao Sally cần biết liệu tôi có ở trong phòng suite hay không? Trừ khi... có lẽ cô ấy chỉ tò mò.

Nhưng rồi tôi quên tất cả mọi chuyện, khi bản Rhapsody in Blue của Greshwin chọt vang lên xe tan bầu không khí, màn hình tràn ngập các hình ảnh về Manhattan. Tôi nhìn chăm chăm vào cái tivi, bị lôi cuốn hoàn toàn. Đây sẽ là nơi chúng tôi đến! Chỉ trong vòng ba ngày nữa chúng tôi sẽ có mặt ở đó! Tôi chỉ không thể, không thể ngồi đợi!

“Little Ridings”

34 đường Copse

Eastbourne

Sussex

Ngày 21 tháng Chín năm 2000

Rebecca thân mến:

Cảm ơn về lá thư và những lời chúc tốt lành của cô. Tôi đang hưởng thụ kỳ nghỉ hưu thật trọn vẹn, cảm ơn cô.

Tôi rất tiếc được biết cô đang gặp trục trặc trong khi làm việc cùng John Gavin. Hãy để tôi khẳng định với cô rằng anh ta không phải là người máy vô cảm được lập trình để làm cuộc đời cô khổ sở. Nếu cô bị tổng cổ ra đường trắng tay ngoại trừ một đôi giày, tôi chắc chắn anh ta sẽ quan tâm chứ không “cười man rợ và bỏ đi.”

Nếu cô còn giữ vững thiện chí, tôi chắc chắn mối quan hệ của cô với anh ta sẽ được cải thiện. Cô có đủ mọi khả năng để kiểm soát tài khoản của mình, miễn là cô đều đặn thanh toán các khoản nợ.

Tôi mong nhận được tin tức của cô.

Chúc cô mọi điều tốt đẹp nhất,

Derek Smeath

REGAL AIRLINES

VĂN PHÒNG ĐẠI DIỆN. TÒA NHÀ PRESTON. 354 ĐƯỜNG KINGSWAY. LONDON WC2 4TH

Cô Rebecca Bloomwood

Căn hộ 2

Số 4 đường Burney

London SW6 8FD

Ngày 23 tháng Chín năm 2000

Kính gửi cô Rebecca Bloomwood:

Cảm ơn lá thư cô gửi ngày 18 tháng Chín, và tôi rất tiếc khi biết rằng chính sách về hành lý gửi của hãng chúng tôi đã tạo cho cô những cú sốc tinh thần và những nếp nhăn.

Tôi chấp nhận rằng cô có thể nhẹ cân hơn đáng kể, mà như cô chỉ ra, “một doanh nhân béo ị đến từ Antwerp, mặt béo ị như nhét đầy bánh rán.” Thật đáng tiếc Regal Airlines vẫn không thể tăng định mức hành lý gửi của cô lên trên mức chuẩn 20kg.

Xin cô cứ tự nhiên làm đơn kiến nghị và viết thư cho phu nhân thủ tướng Cherie Blair. Tuy nhiên, chính sách của chúng tôi sẽ vẫn không có gì thay đổi.

Xin chúc cô một chuyến bay vui vẻ.

Mary Stevens

Giám đốc Bộ phận Chăm sóc Khách hàng

Bạn đang đọc truyện *Tin Đồ Shopping Oanh Tạc Manhattan* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 8

TÔI ĐƯỢC sinh ra để sống ở Mỹ.

Chúng tôi mở ở đây được một đêm mà tôi đã hoàn toàn cảm thấy yêu nơi này. Đầu tiên là, khách sạn của chúng tôi rất tuyệt vời - những trần nhà cao tuyệt đẹp và làm bằng đá vôi và đá cẩm thạch. Chúng tôi ở một phòng suite rộng lớn nhìn ra Central Park, với một phòng thay đồ ốp các miếng gỗ hình ô vuông và nhà tắm tuyệt vời nhất chỉ năm giây là xả đầy nước. Mọi thứ thật sang trọng và xa xỉ và... còn nhiều điều nữa. Giống như đêm hôm qua, sau khi chúng tôi đặt chân đến đây, Luke gợi ý xuống dưới uống mấy ly rượu trước khi đi ngủ - thành thực mà nói, ly martini họ mang cho tôi là ly rượu to lớn nhất tôi từng thấy. Thực ra, tôi gần như không thể uống hết. (Nhưng cuối cùng tôi đã cố gắng uống cạn. Và tôi lại uống thêm một ly nữa, chỉ vì sẽ thật hạ đẳng nếu từ chối.)

Ngoài ra, mọi người lúc nào cũng rất tử tế. Nhân viên khách sạn mỉm cười bất cứ khi nào trông thấy bạn - và khi bạn nói “Cảm ơn,” họ sẽ đáp lại, “Không có gì,” điều mà người ta không bao giờ làm ở Anh, cũng hơi đáng phàn nàn một chút. Tôi lấy làm ngạc nhiên khi nhận được một bó hoa dễ thương và lời mời ăn trưa của Elinor, mẹ Luke, một bó hoa khác của mấy người bên truyền hình mà tôi sắp gặp vào thứ Tư, và một giỏ hoa quả của ai đó tôi chưa bao giờ nghe tới nhưng rõ ràng rất “mòn mĩ” muốn được gặp tôi!

Ý tôi là, lần cuối cùng Zelda ở chương trình Morning Coffee gửi giỏ hoa quả cho tôi là khi nào nhỉ?

Tôi nhấp một ngụm cà phê, và mỉm cười hạnh phúc với Luke. Chúng tôi đang ngồi ăn sáng trước khi anh ấy vội vã đi họp, và tôi vừa quyết định sẽ làm gì với khoảng thời gian của mình. Tôi không có cuộc gặp mặt nào trong vài ngày tới nên hoàn toàn có thể đi thăm một số bảo tàng hay tản bộ ở Central Park... hay... ghé vào một hoặc hai cửa hàng..

“Cô có muốn dùng thêm không ạ?” một giọng nói vang lên gần phía tôi, tôi ngẩng lên thấy một người bồi bàn đang mỉm cười mời tôi uống cà phê. Bạn thấy điều tôi nói chưa? Họ không ngừng mời chúng ta dùng thêm cà phê kể từ khi ta ngồi xuống ghế, và khi tôi yêu cầu một cốc nước cam họ mang cho tôi một cốc to bự, được bày biện thêm cái vỏ cam mát lạnh. Và còn cả những cái bánh kẹp ngon tuyệt tôi vừa ăn nữa chứ... Ý tôi là, ăn sáng với bánh kẹp. Đúng là thiên tài, phải không nhỉ?

“Vậy anh đoán em sẽ đi đến phòng tập đúng không?” Luke hỏi, khi gấp tờ Daily Telegraph lại. Anh đọc tất cả loại báo mỗi ngày, cả của Mỹ và của Anh. Điều này khá hay vì tôi vẫn có thể đọc mục từ vi trên tờ The Daily World.

“Phòng tập sao?” tôi bối rối hỏi.

“Anh tưởng đó là thói quen thường ngày của em,” anh nói, rồi với tay lấy tờ Financial Times. “Tập thể dục thẩm mỹ mỗi sáng.”

Tôi đang định nói, “Anh đừng có buồn cười thế chứ!” thì chợt nhớ ra hình như mình đã tuyên bố hùng hồn điều gì đó trong lúc nói chuyện tối qua. Sau khi

uống ly martini thứ hai.

Được thôi, thế cũng được. Tôi có thể đi đến phòng tập. Thực ra thì đi đến phòng tập cũng tốt. Và rồi tôi có thể.... Ừm, tôi nghĩ mình có thể ngắm cảnh. Có lẽ xem vài tòa nhà nổi tiếng.

Bạn biết đấy, tôi chắc chắn đã đọc ở đâu đó rằng Bloomingdale là công trình kiến trúc đáng ngưỡng mộ.

“Và sau đó em sẽ làm gì?”

“Em không biết,” tôi mơ hồ nói, dời mắt nhìn người bồi bàn đặt một đĩa thịt nướng kiểu Pháp xuống bàn bên cạnh chúng tôi. Chúa ơi, món đó ngon quá. Tại sao chúng tôi lại không có những thứ như thế này ở Châu u chứ? “Đi khám phá New York, em đoán vậy.”

“Anh vừa hỏi lễ tân, có một chương trình tham quan đi bộ có người hướng dẫn sẽ xuất phát từ khách sạn vào lúc 11h. Người giữ cửa đã nhiệt tình giới thiệu nó.”

“Ồ hay đấy,” tôi nói, uống một ngụm cà phê. “Vậy em nghĩ mình có thể tham gia...”

“Trừ phi em không quan tâm đến chuyện mua sắm.” Luke nói thêm rồi với tay lấy tờ Times, còn tôi nhìn anh chăm chăm đầy vẻ hoài nghi. Bạn “không quan tâm đến chuyện mua sắm.” Bạn quan tâm đến những việc khác.

Điều này thực ra cũng khiến tôi suy nghĩ. Có lẽ tôi nên tham gia chương trình này - rồi sau đó kết thúc luôn cả chuyện tham quan.

“Đi tham quan có người hướng dẫn nghe có vẻ hay,” tôi nói. “Thực ra, đó là cách tuyệt vời để làm quen với thành phố mới nơi ta sống. Tượng Nữ thần Tự do này, Central Park này...”

“Đừng đến Central Park,” Luke chen vào.

“Tại sao không? Ở đó nguy hiểm ạ?”

“Nó có thể nguy hiểm, nhưng đó không phải là lý do.” Luke ngẩng lên với vẻ mặt nghiêm túc và trù mến. “Sự thật là anh muốn tự mình giới thiệu với em nơi ấy. Đó là một trong những nơi anh yêu thích nhất trên thế giới này.”

“OK.” Tôi mỉm cười với anh, cảm thấy xúc động. “Em sẽ không đến Central Park đâu.”

Khi anh mở tung tờ Times tôi quan sát anh kĩ hơn. Hàm anh cứng lại và anh có vẻ không hoàn toàn giữ được vẻ tự tin thường ngày. Thực sự trông anh... lo lắng, tôi ngạc nhiên khi nhận thấy điều này.

“Anh ổn chứ?” tôi quan tâm hỏi han. “Anh bố trí xong cuộc gặp mặt rồi chứ? Mà anh gặp ai vậy?”

“Các nhà đầu tư chứng khoán của Mason Forbes,” Luke nói. “Một trong những công ty anh luôn mong được ký hợp đồng với tư cách đối tác.”

“Tuyệt quá! Được mà, em chắc chắn mọi việc sẽ diễn ra tốt đẹp.”

“Anh cũng hy vọng thế.” Anh im lặng một lát. “Việc bàn bạc lúc này đã hoàn tất. Bàn bạc, lên kế hoạch và hứa hẹn. Giờ là lúc anh cần bắt đầu nhận được vài kết quả. Vài chữ ký.”

“Anh sẽ có các chữ ký!” Tôi tự tin cầm tờ The Daily World lên. “Hãy nghe mục tử vi của anh này: 'Một ngày dành cho các phi vụ làm ăn và chiếm cảm tình của ai đó. Nếu bạn tin vào bản thân mình, người khác cũng sẽ tin vào bạn. Bạn đang bắt đầu một chuỗi thành công.' “ Tôi ngẩng lên. “Anh thấy chưa? Chùm sao của anh cũng nói lên điều đó.”

“Để anh xem cái đó nào,” Luke nói, giật tờ báo khỏi tay tôi trước khi tôi kịp cản anh ấy lại.

Chết tiệt.

“Anh phải thoáng đoán được ẩn ý sâu xa....” tôi vội vã nói thêm

“Anh hiểu,” anh ấy nói, nhìn xuống trang tử vi và mỉm cười. “Được rồi, điều đó nghe cũng có lý. Vậy, em muốn nghe tử vi của mình chứ?”

“Em đã...”

“'Hãy dành ngày hôm nay khám phá những điều mới mẻ xung quanh,' “ Luke nói, vờ như đang đọc. “'Hãy nhớ giữ túi bạn thật chắc và ở đây cái đó được gọi là ví. Chúc một ngày vui vẻ - nhưng đừng cảm thấy mình bắt buộc phải chúc những người hoàn toàn xa lạ một ngày tốt lành.”

Anh mỉm cười với tôi và tôi cười lớn. Khi anh cất báo, tôi uống một ngụm cà phê, nhìn quanh phòng ăn thấy các doanh nhân sang trọng và các quý bà ăn vận chín chu đang ngồi trên những chiếc ghế sọc xa hoa. Tiếng đàn piano vang lên dịu dàng khiến tôi cảm thấy mình như đang ở trung tâm của một thế giới đa sắc tộc văn minh. Ở bàn bên, người phụ nữ ở bàn bên đang nói về tủ quần áo của Đệ nhất Phu nhân, và tôi hào hứng lắng nghe cho đến khi bà ta đưa mắt nhìn tôi.

Đệ nhất Phu nhân. Ý tôi là, nó nghe ân tượng hơn nhiều so với “phu nhân thủ tướng”

“Chúa ơi, thử nghĩ mà xem, Luke,” tôi mơ màng nói. “Chỉ vài tuần nữa thôi, đây sẽ là nhà của chúng ta. Chúng ta sẽ trở thành người New York thực thụ!”

Tôi nhận thấy mình đang nghĩ phải mua thêm vài thứ đồ màu đen nữa. Mọi người ở đây dường như toàn mặc đồ đen...

“Becky này,” Luke nói. Anh đặt tờ báo xuống, và đột nhiên trông anh hơi nghiêm nghị. “Có chuyện này anh luôn định nói với em. Mọi thứ đã hơi gấp gáp nên anh chưa có cơ hội nào để nói - nhưng anh thực sự nghĩ em nên nghe chuyện này.”

“OK,” tôi nói ra chiều thấu hiểu. “Chuyện gì ạ?”

“Đây là một bước ngoặt, chuyển đến một thành phố mới, nhất là thành phố đặc biệt lớn như New York. Nó không giống với London...”

“Em hiểu,” tôi gật đầu. “Anh phải cắt móng tay đi.”

Luke hơi nhăn trán bối rối trước khi tiếp tục: “Anh đã đến đây nhiều lần - và thậm chí đôi lúc anh cũng cảm thấy quá sức. Áp lực khủng khiếp, và nhịp sống hối hả ở đây, thành thực mà nói lớn hơn rất nhiều so với London.”

“Đúng thế. Vậy... anh muốn nói gì?”

“Anh đang muốn nói anh nghĩ em nên từ từ thích nghi. Đừng kỳ vọng sẽ hoà nhập ngay lập tức. Em có thể sẽ thấy hơi sốc khi bắt đầu cuộc sống ở đây.”

Tôi nhìn anh chằm chằm, cảm thấy lúng túng.

“Anh không nghĩ em sẽ chịu nổi nhịp sống này à?”

“Anh không nói vậy,” Luke nói. “Anh chỉ muốn nói - hãy từ từ làm quen với thành phố này. Cảm nhận nó; xem liệu em có thể thực sự cảm thấy mình đang sống ở đây không. Em có thể sẽ ghét nó! Em có thể sẽ quyết định không chuyển đến đây nữa. Tất nhiên, anh thực sự hy vọng em sẽ không như vậy - nhưng cũng nên giữ một quan điểm sống phóng khoáng.”

“Đúng thế,” tôi chậm rãi nói. “Em hiểu.”

“Vì thế hãy xem ngày hôm nay trôi qua thế nào - và chúng ta sẽ nói thêm về chuyện này vào tối nay. OK chứ?”

“OK,” tôi nói, trầm tư uống cạn cốc cà phê.

Tôi sẽ cho Luke thấy tôi có thể hoà nhập vào thành phố này. Tôi sẽ cho anh ấy thấy tôi có thể là một người New York thực thụ. Tôi sẽ đi đến phòng tập, sẽ ăn bánh mì tròn, và rồi tôi sẽ... bắn ai đó, có lẽ lại thế?

Không, có lẽ đến phòng tập là đủ rồi.

Tôi thực sự mong bắt đầu tập thẩm mỹ, vì tôi đã mua một bộ quần áo tập tuyệt đẹp của DKNY trong một đợt giảm giá năm ngoái, và đây là lần đầu tiên tôi có cơ hội mặc nó! Tôi đã định tham gia ở một phòng tập, thực ra tôi thậm chí đã đến đăng ký một khoá trọn gói ở trung tâm Holmes Place ở Fulham. Nhưng rồi tôi đọc một bài báo thật sự rất thú vị nói rằng bạn có thể giảm hàng chục cân chỉ bằng cách vận động liên tục. Chỉ bằng cách co ngón tay và mọi thứ! Vì vậy tôi đã nghĩ sẽ theo phương pháp đi thay vì đi phòng tập, và dành tiền tiết kiệm được mua một cái váy mới.

Nhưng đó không phải vì tôi không thích tập hay điều gì khác. Và nếu tôi định sống ở New York, tôi sẽ phải đến phòng tập hàng ngày. Ý tôi là, nó là luật hay sao ấy. Vì thế đây là một cách tốt để thích nghi với môi trường mới.

Khi đặt chân đến lối vào trung tâm thẩm mỹ, tôi ngó qua bộ dạng của mình - và tôi thậm chí ngỡ ngàng. Người ta nói người New York hầu hết mảnh mai như cây bút chì và rất cân đối, đúng không nhỉ? Nhưng tôi cho rằng mình còn cân đối hơn rất nhiều so với một vài nhân vật ở đây. Ý tôi là hãy nhìn gã hói mặc áo phông màu ghi xám ở đằng kia xem. Trông anh ta cứ như thể cả đời chưa bao giờ bén mảng đến gần phòng tập.

“Chào,” một giọng nói cất lên. Tôi ngẩng lên thấy một gã toàn cơ bắp mặc chiếc quần tập Lycra sành điệu đang tiến về phía tôi. “Tôi là Tony. Hôm nay cô khoẻ chứ?”

“Tôi khoẻ, cảm ơn anh,” tôi nói, và bình thần kéo giãn gân khoeo một chút. (Ít nhất, tôi nghĩ đó là gân khoeo của mình. Cái ở trên chân của bạn.) “Chỉ là đến tập thẩm mỹ.”

Tôi thờ ơ nhảy đôi lần lướt hai chân, đan tay vào nhau, và kéo giãn hai tay trước ngực. Tôi có thể thấy hình ảnh phản chiếu của mình ở phía kia phòng - và phải thừa nhận trông tôi dễ thương không tả nổi.

“Cô có thường xuyên tập luyện không?” Tony hỏi.

“Không phải ở phòng tập,” tôi nói, cúi xuống chạm các đầu ngón chân - rồi cúi xuống lưng chừng đặt tay lên đầu gối. “Nhưng tôi đi bộ rất nhiều.”

“Tuyệt vời!” Tony nói. “Trên máy chạy? hay chạy việt dã?”

“Hầu hết là quanh các cửa hiệu.”

“OK...” anh ta hoài nghi nói.

“Và tôi thường xuyên xách những thứ khá nặng,” tôi giải thích. “Anh biết đấy, các túi đồ và các thứ.”

“Đúng rồi...” Tony nói, trông có vẻ không tin lắm. “Ừm... cô có muốn tôi chỉ cho cô máy móc ở đây hoạt động thế nào không?”

“Không cần đâu,” tôi tự tin nói. “Tôi sẽ ổn cả thôi.”

Thành thực mà nói, tôi không buồn nghe anh ta giải thích từng chiếc máy và các chế độ của nó. Ý tôi là, tôi không phải một con ngốc, đúng không nào? Tôi lấy cái khăn tắm từ một chồng đây, quàng nó quanh cổ và tiến thẳng đến cái máy chạy mà đáng lý ra phải khá dễ sử dụng. Tôi bước lên một cái máy chạy và xem xét các nút bấm trước mặt. Một ô nhấp nháy chữ “thời gian,” suy nghĩ một lúc tôi ấn “40 phút,” nghe có vẻ hợp lý. Ý tôi là, đó là khoảng thời gian bạn sẽ đi bộ, đúng không? Nó nhấp nháy chữ “chương trình” và sau khi ấn xuống phía dưới xem các sự lựa chọn, tôi chọn “Everest,” cái này có vẻ thú vị hơn nhiều so với “đi bộ trên đồi.” Rồi nó lại nhấp nháy sang “cấp độ”. Hmm. Cấp độ. Tôi nhìn xung quanh tìm một vài lời khuyên nhưng không thấy Tony đâu.

Cái gã hói cũng đang treo lên cái máy chạy bên cạnh tôi, và tôi ngả người sang.

“Xin lỗi,” tôi lịch sự nói. “Theo anh tôi nên chọn cấp độ nào?”

“Cũng còn tùy,” gã nói. “Cô khoẻ đến mức nào?”

“Ừm,” tôi nói, cười khiêm tốn. “anh biết đấy...”

“Tôi đang chạy ở cấp độ 5, nếu điều đó có ích cho cô,” gã nói, mạnh mẽ nhấn vào máy.

“OK,” tôi nói. “Cảm ơn anh!”

Ừm, nếu anh ta ở cấp độ 5 thì chắc tôi phải ở cấp độ 7. Ý tôi là, thành thực mà nói cứ nhìn anh ta đi - và nhìn tôi xem.

Tôi treo lên máy nhấn phím “7” rồi nhấn phím “Khởi động.” Cái máy chạy bắt đầu di chuyển, và tôi bắt đầu bước đi. Thật dễ chịu! Tôi thực sự nên đến phòng tập thường xuyên hơn. Hay, thực sự tôi nên tham gia vào một phòng tập.

Nhưng rõ ràng là ngay cả khi bạn không tập thể dục thẩm mỹ, bạn vẫn có thể duy trì ở mức cân đối tự nhiên. Điều này hoàn toàn không có vấn đề gì với tôi cả. Thực ra là nó quá dễ dàng. Tôi lẽ ra nên chọn cấp độ...

Từ từ đã. Cái máy này đang dựng đứng lên. Và nó cũng chạy nhanh hơn. Tôi đang chạy để bắt kịp với nó.

Việc này OK thôi. Ý tôi là, đây mới là mục đích, đúng không nhỉ? Chạy cho khoẻ khoắn và dễ chịu. Cứ chạy, thở hổn hển một chút, nhưng điều đó có nghĩa tim tôi đang làm việc. Điều này thật hoàn hảo. Miễn là nó không...

Nó lại dựng đứng lên lần nữa. và thậm chí còn nhanh hơn. Và nhanh hơn nữa.

Tôi không thể làm được việc này. Mặt tôi đỏ lên. Ngực tôi đang đau. Tôi đang thở dốc, và bám chặt vào hai tay cầm của máy. Tôi không thể chạy nhanh thế này. Tôi phải chạy chậm lại một chút.

Tôi luống cuống đâm mạnh vào cái bàn điều khiển - nhưng cái máy vẫn quay tít - và bỗng nhiên còn chạy nhanh hơn nữa. Ôi không. Làm ơn, dừng.

Dòng chữ “Thời gian còn lại: 38 phút” đang nhấp nháy trên bảng điều khiển trước mặt tôi. Ba mươi tám phút nữa sao?

Tôi liếc sang bên phải - và gã hói kia vẫn đang dễ dàng chạy hết tốc lực cứ như thể anh ta đang chạy qua một cánh đồng hoa cúc vậy. Tôi muốn nhờ anh ta giúp đỡ nhưng tôi không thể mở mồm ra được. Tôi không thể làm bất cứ việc gì ngoại trừ việc giữ cho đôi chân chuyển động nhanh nhất có thể.

Nhưng bỗng nhiên anh ta liếc mắt về phía tôi, và sắc mặt anh ta biến chuyển.

“Cô ơi. Cô ổn chứ?”

Anh ta vội bấm máy của mình cho nó từ từ dừng lại, rồi nhảy sang ấn mạnh vào cái máy của tôi.

Cái máy chậm dần, rồi đột ngột trở về trạng thái đứng yên, tôi ngã gục xuống một bên băng trượt, thở hổn hển.

“Uống chút nước đi,” anh ta nói, đưa cho tôi một cốc nước.

“Cảm... cảm ơn,” tôi nói, và loạng choạng xuống khỏi cái máy chạy, vẫn thở hổn hển. Phổi tôi cảm giác như sắp nổ tung, và khi tôi liếc nhìn hình phản chiếu của mình ở phía đối diện, mặt tôi đỏ như củ cải đường.

“Có lẽ hôm nay cô chỉ nên tập thể thôi,” người đàn ông nói, nhìn tôi đầy lo lắng.

“Vâng,” tôi đáp. “Vâng, có lẽ tôi sẽ làm vậy.” Tôi uống một ngụm nước, cố gắng bình thường trở lại. “Tôi nghĩ thực sự vấn đề là tôi chưa quen với máy móc của Mỹ.”

“Cũng có thể,” người đàn ông nói, gật đầu. “Chúng có thể khá rắc rối. Tất nhiên, cái này,” anh ta nói thêm, vui vẻ đập đập vào nó, “được sản xuất ở Đức.”

“Đúng vậy,” tôi lúng túng nói. “Vâng. Thôi, dù thế nào cũng cảm ơn anh đã giúp đỡ.”

“Rất sẵn lòng,” người đàn ông nói - và khi anh ta trở lại máy chạy của mình, tôi có thể thấy anh ta mỉm cười.

Ôi Chúa ơi, chuyện đó thật đáng xấu hổ. Tắm rửa và thay đồ xong, tôi đi xuống tiền sảnh khách sạn tham gia tour đi bộ quanh thành phố, cảm thấy hơi uể oải. Có lẽ Luke nói đúng. Có thể tôi không chịu được nhịp sống của New York. Hẳn đây là một ý tưởng ngớ ngẩn, việc tôi chuyển đến nơi này cùng anh. Ý tôi là, nếu tôi không thể theo kịp cái máy chạy thì làm sao tôi có thể theo kịp cả thành phố này?

Nhóm người tham quan đã tập hợp ở đó, hầu hết già hơn tôi nhiều, vận áo gió và giày thể thao chắc bền chuyên dụng để đi bộ đường dài. Tất cả bọn họ đều đang lắng nghe một cậu thanh niên trẻ nhiệt tình nói cái gì đó về tượng Nữ thần Tự do.

“Chào cô!” cậu ta nói, ngừng lại khi tôi đến gần. “Cô cũng tham gia tour à?”

“Vâng, đúng vậy,” tôi nói.

“Tên cô là gì?”

“Rebecca Bloomwood,” tôi nói, hơi đỏ mặt một chút khi tất cả những người còn lại quay ra nhìn tôi. “Tôi đã thanh toán ở chỗ lễ tân sáng nay.”

“Vâng, xin chào cô Rebecca!” cậu ta nói, đánh dấu cái gì đó vào danh sách. “Tôi là Christoph. Chào mừng đến với nhóm chúng tôi. Cô đã đi giày đi bộ chưa?” Cậu ta nhìn xuống đôi boot của tôi (màu tím nhạt, cao gót, hàng khuyến mại năm ngoái của hãng Bertie) và nụ cười hân hoan nhạt dần. “Cô có biết tour tham quan này kéo dài ba tiếng đồng hồ không? Tất cả phải đi bộ.”

“Chắc chắn rồi,” tôi ngạc nhiên nói. “Đó là lý do tại sao tôi đi đôi boot này.”

“Đúng vậy,” Christoph nói lưỡng lự. “Vâng, OK.” Cậu ta nhìn quanh. “Tôi nghĩ thế là được rồi, vậy chúng ta bắt đầu chuyến đi!”

Cậu ta dẫn đường ra khỏi khách sạn, tiến đến phố 57. Đó là một con phố rộng và tấp nập, với các cổng vào có mái che, cây trồng giữa các khoảng trống và xe limousine đậu trước các cửa hiệu đắt tiền. Khi những người khác hào hứng đi theo Christoph dọc vỉa hè, tôi thấy mình đi chậm lại, ngược nhìn lên. Hôm nay là một ngày trời quang mây tạnh - ánh sáng mặt trời rải khắp các vỉa hè và toà nhà - khi nhìn quanh tôi hoàn toàn bị choáng ngợp. Chúa ơi, thành phố này thật kỳ diệu. Ý tôi là, hiển nhiên tôi biết rằng New York đầy rẫy các toà nhà chọc trời. Nhưng chỉ khi bạn thực sự đứng trên phố, nhìn ngược lên các toà nhà, bạn mới nhận ra rằng... ừm, chúng vĩ đại đến thế nào. Tôi nhìn lên nóc các toà nhà chọc trời, cho đến khi cổ tôi đau như và bắt đầu cảm thấy chóng mặt. Rồi tôi từ từ nhìn xuống, từng tầng từng tầng một cho đến cửa sổ tầng trưng bày hàng. Và tôi nhận ra mình đang nhìn chăm chăm vào hai từ. Prada và Giày.

Ồ.

Giày Prada. Ngay trước mặt tôi.

Tôi sẽ chỉ nhìn thật nhanh thôi.

Khi tất cả những người khác hợp lại, tôi vội vã đi đến cửa sổ nhìn chăm chăm vào giày đế thấp màu nâu sẫm với đường khâu màu kem. Chúa ơi, chúng đẹp tuyệt trần. Tôi băn khoăn không biết chúng bao nhiêu tiền? Bạn biết đấy, ở đây đồ Prada có lẽ khá rẻ. Có lẽ tôi nên ghé vào và...

“Rebecca này.”

Tôi giật mình nhìn quanh thấy đoàn tham quan đã ở cuối phố cách tôi khoảng 20 mét, tất cả đều nhìn tôi chăm chăm.

“Xin lỗi,” tôi nói, và miễn cưỡng kéo mình ra khỏi cửa sổ gian trưng bày hàng. “Tôi đang đến đây.”

“Lát nữa sẽ có thời gian mua sắm,” Christoph vui vẻ nói.

“Tôi hiểu,” tôi nói, và cười dễ chịu. “Xin lỗi về chuyện đó.”

“Không sao.”

Tất nhiên cậu ta nói hoàn toàn có lý. Sẽ còn khối thời gian để đi mua sắm. Còn đầy thời gian.

Được. Tôi sẽ tập trung vào tour tham quan.

“Vây, Rebecca này,” Christoph vui vẻ nói, khi tôi gia nhập trở lại với nhóm. “Tôi vừa mới nói với những người khác rằng chúng ta đang hướng đến Phố 57 Đông rồi đến Fifth Avenue, đại lộ nổi tiếng nhất thành phố New York.”

“Tuyệt quá!” tôi nói. “Nghe có vẻ rất hay!”

“Fifth Avenue là đường phân chia giữa 'Khu Đông' và 'Khu Tây,’” Christoph tiếp tục. “Bất kỳ ai quan tâm đến lịch sử đều muốn biết điều đó...”

Tôi gạt đầu ra chiều am hiểu khi cậu ta nói, và cố gắng tỏ ra hứng thú. Nhưng khi chúng tôi đi bộ đến cuối phố, đầu tôi hết quay trái lại quay phải, giống như ai đó đang xem trận đấu quần vợt. Christian Dior, Hermès, Chanel... COn phố này thật kỳ diệu. Giá mà chúng tôi có thể đi chậm lại một chút, và được ngắm kỹ hơn - nhưng Christoph vẫn đang dẫn đầu đoàn như dẫn đầu một cuộc hành quân, và mọi người khác trong nhóm đang vui vẻ bám theo cậu ta, thậm chí không thèm liếc mắt tới những thứ đẹp đẽ quanh họ. Trên mặt họ không có mắt hay sao ấy?

“... chỗ chúng ta chuẩn bị ghé thăm là hai địa điểm nổi tiếng: trung tâm Rockefeller, nơi vài người trong các bạn sẽ cùng chơi trượt băng...”

Chúng tôi rẽ vào một góc phố - và tìm tôi bằng đập hân hoan. Tiffany's. Cửa hiệu Tiffany's đang ở ngay trước mặt tôi! Tôi phải lén nhìn thật nhanh. Ý tôi là, đây là linh hồn của New York. Những chiếc hộp màu xanh da trời xinh xắn, những chiếc ruy-băng trắng, và những hạt đậu bạc đẹp mỹ miều kia... Tôi rón rén bước đến cửa sổ gian trưng bày nhìn thềm thuồng vào các món đồ bên trong. Wow. Cái vòng cổ kia mới lộng lẫy làm sao. Ôi Chúa ơi, và hãy nhìn cái đồng hồ kia đi, những viên kim cương nhỏ đính quanh viền kia. Tôi băn khoăn không biết những thứ như thế sẽ tốn bao nhiêu...

“Này, mọi người ơi, chờ chút đã!” Giọng Christoph vang lên. Tôi ngẩng đầu lên, tất cả bọn họ lại cách xa tôi hàng dặm chết tiệt. Làm thế nào họ đi bộ nhanh thế nhỉ? “Cô ôn chứ, Rebecca?” cậu ta gọi to, vui vẻ nhưng hơi miễn cưỡng. “Cô phải cố gắng đuổi theo mọi người chứ! Chúng ta còn phải đi nhiều nơi nữa!”

“Xin lỗi,” tôi nói, vội vã đuổi theo nhóm. “Chỉ liếc mắt qua cửa hiệu Tiffany's thôi mà.” Tôi mỉm cười với người phụ nữ đi bên cạnh, hy vọng bà ta sẽ cười lại với mình. Nhưng mà ta nhìn tôi vô cảm rồi kéo chặt cái mũ của chiếc áo khoác lông thừng màu ghi xám sát đầu.

“Như tôi đã nói,” Christoph nói khi chúng tôi lại tiếp tục cất bước đi, “năm phía trên Phố 14, Manhattan được thiết kế như một cái lưới, vì thế...”

Tôi cố gắng tập trung được một lúc. Nhưng không có tác dụng. Tôi không thể nghe thấy gì. Ý tôi là, cứ tiếp tục đi. Đây là Fifth Avenue! Mấy người phụ nữ đang sải bước dọc trên đại lộ trong những chiếc áo khoác là lượt và đeo kính tâm, những chiếc taxi vàng đang bấm còi về phía nhau, hai người đàn ông đang đứng ở góc phố, cãi lộn bằng tiếng Ý... Chỗ nào tôi nhìn cũng thấy những cửa hàng đẹp long lanh. Kia là cửa hiệu Gucci, còn đũa là cửa hiệu Gap lớn nhất mà tôi từng thấy trong đời... và ôi Chúa ơi, hãy nhìn những gian trưng bày phía kia kia! Chúng tôi vừa đi ngang qua cửa hiệu hãng Armani Exchange mà thậm chí không ai thèm dừng lại...

Mấy người này làm sao vậy? Có phải họ là những kẻ phạm phụ tục từ không nhỉ?

Chúng tôi đi xa hơn chút nữa, tôi đang cố ngó qua thật nhanh vào bên trong gian trưng bày tràn ngập những chiếc mũ trông thật ấn tượng thì... ôi Chúa ơi. Chỉ... chỉ cần nhìn đằng kia. Đó là trung tâm mua sắm Saks Fifth Avenue. Ngay đằng kia, bên kia phố. Một trong những trung tâm mua sắm nổi tiếng nhất thế giới. Hết tầng này đến tầng khác toàn quần áo, giày dép và túi xách... Ôn Chúa, cuối cùng thì Christoph cũng đã biết thưởng thức và dừng lại.

“Đây là một trong những địa điểm nổi tiếng nhất ở New York,” cậu ta nói và ra hiệu. “Nhiều người New York thường xuyên ghé thăm nơi tôn nghiêm lộng lẫy này - mỗi tuần một lần hoặc thậm chí thường xuyên hơn thế. Có những người thậm chí còn đến đây hàng ngày! Chúng ta không có nhiều thời gian nên chỉ xem lướt qua bên trong nhưng những ai cảm thấy quan tâm thì luôn có thể quay trở lại đây.”

“Nó rất cổ phải không?” một người đàn ông nói giọng Scandinavi hỏi.

“Toà nhà này có từ năm 1879,” Christoph nói, “và được thiết kế bởi James Renwich.”

Thôi nào, tôi sốt ruột khi ai đó hỏi về kiến trúc. Ai quan tâm đến người thiết kế toà nhà này chứ? Ai quan tâm đến mấy cái công trình xây bằng đá chứ? Quan trọng là bên trong có gì.

“Chúng ta đi vào trong chứ?” cuối cùng Christoph cũng lên tiếng hỏi.

“Chắc chắn rồi!” Tôi vui vẻ nói, nhanh chóng sang bên kia đường, đi thẳng đến lối vào.

Chỉ khi bàn tay tôi thực sự đặt lên trên cánh cửa thì tôi mới nhận ra không ai đi cùng tôi cả. Họ đâu hết cả rồi? Bối rối, tôi quay đầu lại, những người cuối cùng trong đoàn đang đi vào một nhà thờ lớn xây bằng đá, bên ngoài có tấm biển ghi “Thành đường Patrick.”

Ôi.

Ôi, tôi hiểu rồi. Cậu ta nói “một nơi tôn nghiêm lộng lẫy” nghĩa là...

Đúng vậy. Tất nhiên rồi.

Tôi do dự, tay đặt lên cánh cửa, cảm thấy giằng xé. Tôi nên đi vào trong thánh đường. Tôi nên cảm nhận một chút văn hoá và sẽ trở lại Saks sau.

Nhưng rồi... việc đó sẽ giúp tôi biết mình có muốn sống ở New York hay không thế nào được nhỉ? Đi nhìn quanh cái thánh đường cổ nào đó sao?

Thứ nghĩ mà xem chúng tôi có bao nhiêu triệu thánh đường ở Anh chứ? Và có bao nhiêu chi nhánh của Saks Fifth Avenue?

“Cô có vào trong không?” một giọng nói nồn nóng ở phía sau lưng tôi.

“Có chứ!” tôi nói, và quyết định. “Chắc chắn rồi. Tôi sẽ vào trong.”

Tôi đi qua cánh cửa gỗ nặng nề vào bên trong khu mua sắm, cảm thấy gần như nồn nao vì quá hào hứng. Tôi chưa bao giờ cảm thấy háo hức thế này kể từ khi Octagon lát lại sàn nhà được thiết kế đặc biệt và tôi được mời đến dùng tiệc sâm panh dành cho khách có thẻ mua hàng.

Ý tôi là, lần đầu tiên đến thăm bất kỳ một cửa hiệu nào đều lý thú cả. Như có một dòng điện chạy xuyên qua người bạn khi bạn mở cánh cửa ra; hy vọng rằng, tin tưởng rằng đây sẽ là cửa hiệu của mọi cửa hiệu., nơi có mọi thứ bạn muốn, với giá rẻ kỷ diệu. Nhưng lần này còn tuyệt hơn cả nghìn lần. Cả triệu lần. Vì đây không phải là cái cửa hiệu cũ nào đó, đúng không nhỉ? Đây là cửa hiệu nổi tiếng nhất thế giới. Tôi thực sự đang ở đây. Tôi đang ở trung tâm mua sắm Saks nằm trên Fifth Avenue ở New York. Khi thông thả bước vào cửa hiệu - bất minh không được vội vã - tôi cảm thấy như đang chuẩn bị đi hẹn hò với một ngôi sao truyền hình Hollywood vậy.

Tôi lang thang qua gian hàng nước hoa, nhìn ngó quanh những tấm trang trí thanh lịch của Art Deco; những trần nhà cao và thoáng khí; hình trang trí hoa lá khắp nơi. Chúa ơi, đây hẳn là một trong những cửa hiệu đẹp nhất tôi từng đặt chân đến. Phía sau là những thang máy cổ điển mang lại cho bạn cảm giác đang ở trong phim cùng với Cary Grant, và trên cái bàn nhỏ là một chồng các chỉ dẫn sơ đồ của trung tâm mua sắm. Tôi cảm một tờ lên, chỉ đề xác định vị trí của mình lúc này... và không thể tin được điều này. Cái trung tâm mua sắm này có đến mười tầng.

Mười.

Tôi nhìn chăm chăm vào danh sách, sững sờ cả người. Tôi thấy mình như đứa trẻ đang cố chọn một cái kẹo trong nhà máy sản xuất sôcôla. Tôi nên bắt đầu đi từ đâu đây? Tôi nên làm gì đây? Đi từ trên xuống? Đi từ dưới lên? Tất cả những cái tên này như nhảy bổ vào người tôi, mời gọi tôi. Anna Sui. Calvin Klein. Kate Spade. Kiehl. Tôi sẽ mắc chứng thờ quá nhanh mất thôi.

“Xin lỗi.” Một giọng nói cắt ngang dòng suy nghĩ, tôi quay lại thấy một cô gái đeo thẻ tên của trung tâm Saks đang mỉm cười với mình. “Tôi có thể giúp gì cho quý khách ạ?”

“Ừm... vâng,” tôi nói, vẫn nhìn chăm chăm vào bảng chỉ dẫn. “Thực sự tôi đang cố gắng nghĩ xem nên bắt đầu từ đâu.”

“Chỉ quan tâm đến quần áo? Hay phụ kiện? Hay giày ạ?”

“Vâng,” tôi bối rối. “Cả hai. Tất cả. Mọi thứ. Ừm... một cái túi,” tôi nói ngẫu nhiên. “Tôi cần một cái túi mới!”

Điều này là đúng. Ý tôi là, tôi đã mang theo nhiều túi sang đây nhưng bạn luôn có thể làm gì đó với một cái túi mới. Ngoài ra, tôi còn để ý thấy tất cả các phụ nữ ở Manhattan dường như đều sở hữu những chiếc túi thiết kế lịch lãm - vì thế đây là một cách hay để tôi thích nghi với thành phố này.

Cô gái mỉm cười với tôi thân thiện.

“Túi xách và các phụ kiện ở phía đằng kia,” cô gái nói, chỉ tay hướng dẫn. “Có thể chị muốn bắt đầu từ đó rồi đi ngược lên trên.”

“Vâng,” tôi nói. “Tôi sẽ làm vậy. Cảm ơn cô!”

Chúa ơi, tôi tôn thờ việc mua sắm ở nước ngoài. Ý tôi là, mua sắm ở đâu cũng tuyệt như nhau, nhưng mua sắm ở nước ngoài có những điểm ưu việt sau:

1. Bạn có thể mua được những thứ mà bạn không thể mua được ở Anh.
2. Bạn có thể ra về ta đây khi về nhà. (“Thực sự tôi đã mua thứ này ở New York đấy.”)
3. Tiền nước ngoài thì không tính, vì vậy bạn có thể tiêu xài thả phanh tùy thích

Được rồi, tôi biết điểm cuối cùng không hoàn toàn đúng. Đâu đó trong tôi biết rằng đồng đô la là

đồng tiền chính danh với một giá trị thực. Nhưng ý tôi là, hãy nhìn chúng xem Tôi chỉ không thể coi chúng là tiền thật được. Tôi có cả đồng đô la trong ví và cảm giác như đang nắm giữ cả ngân hàng trong tờ Cờ tỷ phú. Hôm qua, tôi đi mua vai tờ tạp chí ở một quầy báo bên đường, và khi đưa trả tờ 20 đô, tôi cảm giác như đang chơi trò mua bán vậy. Nó như một dạng kỳ quặc của chứng mất ngủ do thay đổi múi giờ - bạn chuyển sang một ngoại tệ và đột nhiên cảm thấy như mình chẳng tiêu gì cả.

Vì vậy tôi lang thang trong một gian hàng bán túi xách, thử hết chiếc túi đẹp đề này đến chiếc túi đẹp đề khác mà chẳng ngó ngàng gì nhiều đến giá cả. Thình thoảng tôi cảm một mắc giá lên và mơ màng cố gắng tính xem thực tiền nó đáng giá bao nhiêu, nhưng phải thú nhận rằng tôi không thể nhớ được tỷ giá chính xác.

Vấn đề là, việc này không quan trọng. Bởi vì đây là nước Mỹ, và mọi người đều biết rằng giá cả ở Mỹ thực sự thấp. Ai cũng biết điều đó. Vì thế, về cơ bản tôi đang thực hiện nguyên tắc mọi thứ đều rất hời. Ý tôi là, cứ nhìn mấy cái túi xách thiết kế riêng tuyệt đẹp này đi. Có lẽ chúng chỉ bằng một nửa giá ở Anh, nếu không nói là còn ít hơn!

Tôi đang lang vãng ở khu trưng bày DKNY thì một phụ nữ đứng tuổi mặc bộ vest màu đồng xách một chiếc túi Gucci đi đến phía tôi.

“Cái nào hợp hơn?” bà nói. “Cái này...” Bà đưa ra một cái túi xa tanh màu râm nắng. “...hay cái này...” Bà lại đưa ra một cái màu nhạt hơn. “Dùng cho buổi tối,” bà nói thêm.

“Ừm...” Tôi nhìn bộ vest của bà rồi lại nhìn mấy cái túi - và tự hỏi làm thế nào để nói với bà rằng không có cái nào hợp cả. “Vấn đề là, cả hai cái đại để đều có gam màu nâu... và bộ vest của bác lại thiên về màu đồng, màu vàng...”

“không phải hợp với bộ vest!” bà nói. “Hợp với con chó coi!”

Tôi nhìn bà bối rối - rồi nhìn thấy một khuôn mặt bé xíu thò ra từ cái túi xách Gucci. Ôi Chúa ơi! Đây có phải là con chó thật không vậy?”

“Đừng nấp vào thế, Muffy!” người phụ nữ nói, thọc tay vào túi kéo nó ra. Thành thực mà nói, nhìn nó giống con chuột hơn là con chó - nhưng là con chuột với cái đeo cổ hiệu Gucci và băng tên lấp lánh như kim cương.

“Bác muốn mua một cái túi hợp... với con chó của bác à?” tôi hỏi lại cho chắc.

“Nếu không tìm được cái túi nào, tôi sẽ lại phải nhuộm lông cho nó lần nữa.” Người phụ nữ thở dài. “Mà việc này thì rất mất thời gian...”

“Không, đừng làm vậy!” Tôi nhanh nhẩu nói. “Cháu nghĩ cái túi màu nhạt hơn sẽ thật hoàn hảo.”

“Bác nghĩ cháu có lý đấy.” Bà nhìn kỹ lại lần nữa, rồi gật đầu. “Cảm ơn cháu đã giúp đỡ. Cháu có chó không?”

“Ừm... không ạ.”

Người phụ nữ nhìn tôi hoài nghi rồi nhét con chó vào trong chiếc túi Gucci. Bà đi khỏi, và tôi lại tiếp tục tìm kiếm, băn khoăn tự hỏi liệu tôi có cần mua một con chó để trở thành người New York chính hiệu không. Nhưng tôi chỉ thích những con chó to. Và bạn không thể xách theo một con chó tha mồi giống Labrador trong cái giỏ hiệu Fendi đúng không nhỉ?

Cuối cùng tôi chọn được một cái túi da màu râm nắng hiệu Kate Spade tuyệt đẹp, và mang nó đến quầy thu ngân. Nó có giá 500 đô, nghe thì có vẻ nhiều nhưng “một triệu lia” nghe cũng rất nhiều, đúng không nào? Nhưng bấy nhiêu cũng chỉ đáng 50 xu Mỹ. Vì thế cái này chắc chắn là hời rồi.

Khi người bán hàng đưa hoá đơn cho tôi, chị ấy thậm chí còn nói gì đó về nó như là “một món quà” và tôi hân hoan tán thành.

“Một món quà hoàn hảo! Ý tôi là, ở London, nó có lẽ phải tốn...”

“Gina này, em có lên tầng trên không?” người phụ nữ cắt ngang, quay ra phía đồng nghiệp. “Gina sẽ đưa quý khách lên tầng bảy,” chị ta nói và mỉm cười với tôi.

“OK,” tôi nói, hơi băn khoăn một chút. “Ừm... OK.”

Gina vẫy tay ra hiệu cho tôi rồi rít, và sau một hồi do dự, tôi đi theo cô ấy, băn khoăn không biết trên tầng bảy có gì. Có lẽ là một gian phòng đẹp để dành cho khách hàng của Kate Spade, với sân pinh miễn phí hay gì đó chẳng!

Chỉ đến khi chúng tôi đặt chân đến một gian hàng có tên “Điểm Gợi Quà”, tôi mới chợt nhận thấy chuyện gì đang diễn ra. Khi tôi nói món quà, chắc chắn cô ấy đã nghĩ tôi muốn nói đến một món quà thực sự...

“Chúng ta đến nơi rồi!” Gina vui vẻ nói. “Những hộp quà có chữ ký của Saks rất được ưa chuộng, hoặc quý khách có thể chọn giấy gói cao cấp.”

“Đúng thế!” tôi nói. “Ừm... cảm ơn cô rất nhiều! Mặc dù thực sự tôi không định...”

Nhưng Gina đã đi mất và hai quý cô đằng sau quầy gói quà đang mỉm cười mời gọi tôi.

Chuyện này hơi đáng xấu hổ.

“Chị đã quyết định chọn loại giấy nào chưa?” người phụ nữ lớn tuổi hơn vui vẻ nói với tôi.

“Chúng tôi có một loạt các loại ruy-băng và đồ trang trí.”

Ôi, quý tha mà bắt nó đi! Tôi sẽ gói quà vậy. Ý tôi là, chỉ mất 7 đô là 50 xu thôi mà - và cũng hay khi có cái gì đó để mở ra khi quay về phòng khách sạn.

“Vâng!” tôi nói, tươi cười lại với cô ấy. “Tôi muốn cái giấy màu bạc kia, làm ơn, và ruy-băng màu tím... và một chùm quả mâm xôi màu bạc kia.”

Người phụ nữ với tay lấy giấy và bắt đầu khéo léo gói cái túi của tôi lại - gọn gàng hơn bất cứ thứ gì tôi tự gói trong đời mình. Và bạn biết đấy, việc này khá vui! Có lẽ tôi nên thường xuyên dùng dịch vụ gói quà tặng.

“Món quà này gửi tặng ai ạ?” người phụ nữ nói, mở một cái thiệp và lấy ra chiếc bút màu bạc.

“Ừm... gửi đến Becky,” tôi mơ hồ nói. Ba cô gái, mặc quần bò và đi boots cao gót, vừa đi vào gian gói quà, tôi hơi tò mò bởi cuộc đối thoại giữa họ.

“... rẻ hơn bán buôn...”

“... hạ giá hàng mẫu...”

“...quần bò của Earl...”

“Và quà tặng này của ai gửi ạ?” người phụ nữ gói quà vui vẻ nói.

“Ừm... từ Becky,” tôi nói mà không hề suy nghĩ. Cô gói quà nhìn tôi hơi lạ và tôi chợt nhận ra điều mình vừa nói. “Một... một cô Becky khác,” tôi vụng về nói thêm

“... hạ giá hàng mẫu...”

“... Alexander McQueen, màu xanh nhạt, giảm giá 80%...”

“... hạ giá hàng mẫu...”

“... hạ giá hàng mẫu...”

Tôi không thể chịu đựng thêm được nữa.

“Xin lỗi,” tôi quay lại nói. “Tôi không cố ý nghe lỏm câu chuyện của các chị nhưng tôi chỉ muốn biết một điều. Hạ giá hàng mẫu là cái gì vậy?”

Cả gian gói quà trở nên im lặng. Mọi người nhìn tôi chăm chăm, thậm chí cả người phụ nữ cầm cái bút màu bạc.

“Chị không biết hạ giá hàng mẫu là gì sao?” một cô gái mặc áo khoác da cuối cùng cũng lên tiếng, cứ như thể tôi vừa nói mình không biết bảng chữ cái vậy.

“Ừm... không,” tôi đáp, cảm thấy mặt mình đang đỏ dần lên. “Không, tôi... không biết.” Cô gái nhướn mày, đưa tay vào trong túi xách, lục lọi và cuối cùng lôi ra một cái thẻ. “Chị yêu quý, đây là hạ giá hàng mẫu.”

Tôi cầm lấy cái thẻ từ tay cô ấy - và khi tôi đọc xong, tôi nổi da gà vì hứng thú.

HẠ GIÁ HÀNG MẪU

Quần áo thiết kế, giảm 50-70%.

Ralph Lauren, Comme des Garçons, Gucci.

Túi xách, giày, hàng dệt kim, giảm 40-60%.

Prada, Fendi, Lagerfeld.

“Cái này có thật sao?” Cuối cùng tôi cũng thờ lại được, ngẩng lên. “Ý tôi là, tôi có thẻ... có thể đến đó đúng không?”

“Ồ, có chứ,” cô gái nói. “Chương trình này có thật. Nhưng nó chỉ diễn ra trong một ngày.”

“Một ngày?” Tim tôi bắt đầu đập nhanh vì hốt hoảng. “Chỉ một ngày?”

“Một ngày,” cô gái nghiêm túc khẳng định lại. Tôi liếc nhìn mấy cô gái khác - và họ đều gật đầu tán thành.

“Những đợt hạ giá hàng mẫu không thông báo rộng rãi,” một người giải thích.

“Có thể có đợt ở bất cứ đâu. Chúng chỉ xuất hiện bất chợt.”

“Rồi chúng ra đi. Biến mất.”

“Và bạn chỉ phải đợi đến dịp tiếp theo.”

Tôi nhìn hết khuôn mặt này đến khuôn mặt khác, như bị thôi miên hoàn toàn. Tôi cảm thấy mình như một nhà thám hiểm đang nghiên cứu về một bộ lạc du cư huyền bí nào đó.

“Vậy chị có muốn bắt kịp dịp ngày hôm nay?” cô gái mặc đồ màu xanh da trời nói, gõ vào tấm thẻ thức tỉnh tôi trở lại với hiện tại, “chị nên nhanh lên.”

Tôi chưa bao giờ di chuyển nhanh đến vậy khi ra khỏi cái gian hàng đó. cầm chặt túi đồ Saks Fifth Avenue, tôi bắt taxi, thở hổn hển khi đọc địa chỉ ghi trên tấm thẻ, và thả mình xuống ghế.

Tôi không biết chúng tôi đang đi đâu hay những địa điểm nổi tiếng nào chúng tôi vừa đi qua - nhưng tôi không quan tâm. Miễn là có quần áo thiết kế giảm giá, vậy thì đó là tất cả những gì tôi cần biết.

Chúng tôi dừng lại, và tôi trả tiền cho tài xế, chắc chắn tôi phải boa cho anh ta một nửa để anh ta không nghĩ tôi là một khách du lịch người Anh keo kiệt nào đó - và tìm đập thành thịch, tôi xuống xe.

Phải thú nhận rằng ấn tượng đầu tiên là mọi thứ có vẻ không hứa hẹn gì nhiều. Tôi đang ở một con phố với các toà nhà văn phòng và các cửa hàng nhìn không mấy hấp dẫn. Trên tấm thẻ đó ghi rõ là chương trình hạ giá hàng mẫu ở số 405, nhưng khi tôi đi dọc theo các dãy số trên đường thì số 405 hoá ra lại chỉ là một toà nhà văn phòng khác. Tôi đã đến nhầm nơi à? Tôi đi dọc vỉa hè một lát, sầm soi nhìn các toà nhà - nhưng không có dấu hiệu gì cả. Tôi thậm chí không biết mình đang ở quận nào.

Bỗng nhiên tôi cảm thấy nản chí và hơi ngu ngốc. Lẽ ra hôm nay tôi nên đi theo tour đi bộ đã được tổ chức ngon lành - vậy mà thay vì thế tôi lại làm gì thế này? Tôi đã vội và đi đến một khu vực lạ hoắc nào đó trong thành phố, nơi có thể tôi sẽ bị bóp cổ cướp đồ bất cứ lúc nào. Thực sự, chuyện này có lẽ là một mưu đồ đen tối nào đó, tôi rầu rĩ suy nghĩ. Ý tôi là, thành thực mà nói quần áo thiết kế mà giảm đến 70% ư? Lẽ ra tôi nên nhận ra rằng điều đó còn lâu mới...

Chờ chút. Chờ... một phút xem sao.

Chiếc taxi khác đến, và một cô gái mặc váy Miu Miu đang xuống xe. Cô ta nhìn vào mẫu giấy, đi bộ thật nhanh dọc trên vỉa hè rồi biến mất sau cánh cửa 405. Một lúc sau, hai cô gái nữa xuất hiện trên phố - và như tôi thấy, họ cũng đi vào trong.

Có lẽ đúng địa chỉ này rồi.

Tôi đẩy cánh cửa kính ra, đi vào một gian phòng tối tăm, và gạt đầu lo lắng với người gác cửa đang ngồi bên bàn.

“Ừm... xin lỗi,” tôi lịch sự nói. “Tôi đang tìm...”

“Tầng 12,” anh ta chán nản nói. “Thang máy ở cuối phòng.”

Tôi bước vội tới cuối phòng, đi vào cái thang máy cũ kỹ, và ấn tầng 12. Chậm rãi và kéo kẹt, chiếc thang máy từ từ đi lên - tôi bắt đầu nghe thấy âm thanh đinh tai nhức óc với âm lượng mỗi lúc một lớn khi tôi càng lên tầng trên. Thang máy đột nhiên kêu rầm, cánh cửa mở ra... và ôi Chúa ơi. Đây là một hàng người xếp nối đuôi nhau à?

Một hàng dài các cô gái đang xếp từ cánh cửa cuối hành lang. Nhiều cô mặc áo khoác cashmere, nhiều cô mặc vest đen, nhiều cô lại lắc lư mái tóc đuôi gà trẻ trung và tán chuyện sôi nổi trên điện thoại di động. Không cô nào là không trang điểm, đi giày sành điệu và xách theo một cái túi hàng hiệu nào đó, nếu không thì ít nhất cũng là cái ví đựng tiền xu xinh xắn nhất của Louis Vuitton - và rì rầm trong các cuộc nói chuyện rai rác những cái tên của các hãng thời trang danh tiếng. Tất cả bọn họ đều dồn lên phía trước, di chuyển chầm chậm từng phân trên sàn nhà với những đôi giày cao gót nhọn hoắt, và trong mắt bọn họ toát lên một cái nhìn khàn thiết. Chốc chốc lại có ai đó lách mình ra khỏi cánh cửa, cầm theo một túi đồ to đùng, không có tên hiệu - và khoảng ba cô gái chen vào được bên trong. Rồi ngay khi tôi chui được vào phía cuối hàng thì có tiếng hét lên, và một phụ nữ mở cánh cửa ra, vài mét sau lưng tôi.

“Một lối vào khác đằng này,” bà ta hét lên. “Đi lối này!”

Ngay trước mặt tôi, cả một hàng dài toàn đầu là đầu ngoái lại. Hàng loạt người hít hơi một lúc - rồi như một đợt thủy triều, các cô gái lao về phía tôi. Tôi nhận thấy mình đang lao về phía cánh cửa, chỉ để tránh không bị đốn ngã - và bỗng nhiên tôi đứng ở giữa phòng, hơi choáng váng, mọi người tản ra và hướng đến các giá để hàng.

Tôi nhìn quanh, cố gắng xác định phương hướng. Hết giá này đến giá khác toàn quần áo, các bàn phủ kín túi xách, giày và khăn quàng cổ. Tôi đã tìm được một cái áo dệt kim của Ralph Lauren... một giá toàn áo khoác lông lấy... một đồng túi Prada... Ý tôi là, giống như giấc mơ trở thành hiện thực vậy! Chỗ nào tôi cũng nhìn thấy các cô gái quàng khăn chọn đồ, tìm các nhãn hiệu, đeo thử túi. Những móng tay được cắt tỉa cào vào các thứ đồ cứ như móng vuốt của những con chim ăn thịt và tôi không tin được sao chúng có thể làm việc nhanh đến thế. Khi nhìn cô gái đứng trước mặt tôi, tôi thấy hoảng hốt. Cô ấy ôm một đồng đồ mà tôi thậm chí còn chưa bắt đầu. Nếu tôi không vào đó, mọi thứ sẽ biến mất tiêu. Tôi phải chớp ngay cái gì đó!

Tôi vật vờ mới đến được một trong các giá để hàng và bắt đầu nhìn qua những chiếc váy bằng the xếp li. Ba trăm đô giảm xuống còn bảy mươi đô! Ý tôi là, ngay cả khi bạn chỉ mặc nó một lần... Và ôi Chúa ơi, những chiếc quần tuyệt đẹp bằng vải hoa in, nhãn hiệu nào đó tôi chưa từng nghe thấy nhưng giảm đến 90%! Và một cái áo khoác da... và những cái túi xách Prada kia. Tôi phải mua một trong những chiếc túi Prada kia!

Khi nín thở với lấy một cái thì tay tôi đụng phải tay một cô gái khác.

“Này!” cô ta ngay lập tức nói, và vỗ lấy cái túi. “Tôi ở đây trước!”

“Ồ,” tôi nói. “Ừm... xin lỗi,” Tôi nhanh chóng chớp lấy một cái khác, thành thật mà nói, cái này nhìn giống hệt. Khi cô gái kiểm tra bên trong cái túi, tôi không thể không nhìn chằm chằm vào móng tay cô ấy. Chúng được giũa thành hình vuông trang trí cẩn thận với hai gam màu hồng khác nhau. Làm như thế phải mất bao lâu nhỉ? Khi cô ấy ngẩng lên, tôi nhìn thấy tóc cô ấy cũng có hai tông màu - các lọn tóc nâu và tím - trong khi môi cô ấy được kẻ cẩn thận đường viền bằng màu tía và tô đều bằng màu hoa cà nhạt.

“Có chuyện gì không?” cô ấy nói, đột nhiên nhìn tôi khiến tôi giật mình.

“Không! Tôi chỉ đang băn khoăn... không biết phòng thay đồ ở đâu?”

“Phòng thay đồ á?” Cô ấy cười khúc khích. “Cô có đùa không đấy? Không có chuyện đó đâu.”

“Ồ.” Tôi lại nhìn xung quanh và thấy một cô gái da đen xinh đẹp, cao khoảng mét bảy, cởi hết quần áo chỉ còn lại áo ngực và quần lót. “Tôi hiểu rồi. vậy chúng ta...thay đồ luôn ở đây à? Tuyệt!” tôi chấp nhận. “Không vấn đề gì cả.”

Tôi do dự bắt đầu cởi dần cúc áo khoác, tự nhủ với bản thân rằng không có lựa chọn nào khác - và dù sao thì cũng chẳng ai nhìn cả. Nhưng thái độ của Cô gái Hai-Tông màu thay đổi khi cô ấy nhìn tôi.

“Cô là người Anh à?”

“Vâng. Cô nhận ra giọng nói của tôi à?”

“Tôi yêu người anh!” Mắt cô ấy sáng lên. “Bộ phim đó, Notting Hill đúng không? Tôi yêu bộ phim đó!”

“Ồ đúng rồi! Tôi cũng thế.”

“Cái anh chàng xứ Wales đó. Anh ta thật hài hước!” Cô ấy bỗng nhiên nhăn mặt lại khi tôi nhấc chân ra khỏi giày. “Này, khoan đã. Cô không nên thay đồ ở ngoài như thế này.”

“Tại sao không?”

“Bởi vì cô là người Anh! Ai cũng biết người Anh rất kín đáo. Nó giống như... căn bệnh dân tộc hay gì đó.”

“Thực ra, việc đó ổn mà...”

“Đừng ngại việc đó, tôi sẽ lo vụ này.” Tôi hoảng hốt khi cô gái sai bước thật nhanh vỗ vào người một phụ nữ mặc đồ đen đứng ở cửa. “Xin lỗi. Cô gái này là người Anh. Cô ấy cần một chỗ riêng để thử đồ. OK?”

Người phụ nữ quay ra nhìn tôi chăm chăm như thể tôi là người sao Hoả và tôi lo lắng mỉm cười lại.

“Thật ra, đừng lo. Tôi không thấy phiền...”

“Cô ấy cần riêng tư!” cô gái khẳng khái. “Họ khác chúng ta nhiều. Đó là một nền văn hoá khác. Cô ấy có thể đi vào sau các giá để hàng ở đằng kia được không?”

“Làm ơn. Tôi không muốn...”

“Thế nào cũng được,” người phụ nữ nói, đảo mắt nhìn. “Chỉ cần không làm lộn xộn đồ đang bày là được.”

“Cảm ơn,” tôi nói với cô gái, hơi lúng túng một chút. “Nhân tiện giới thiệu tôi là Becky.”

“Jodie.” Cô ấy mỉm cười thật tươi với tôi. “Rất thích đôi boot của cô!”

Tôi biến mất sau các giá để hàng và bắt đầu thử hết tất cả quần áo gom được. Với mỗi cái tôi đều cảm thấy hứng khởi một chút - và khi cầm đến chiếc túi Prada, trong tôi trào dâng niềm vui. Prada giảm giá đến 50%! Ý tôi là, việc này làm cho cả chuyến đi giá trị, chỉ việc này thôi cũng đủ.

Sau khi thử xong xuôi, tôi ra khỏi giá hàng thì thấy Jodie đang chui vào một chiếc váy co giãn màu trắng.

“Đợt hạ giá hàng mẫu này thật tuyệt!” Cô ấy ca tụng. “Tôi như... tôi đang dừng ở đâu nhỉ?”

“Tôi biết cô muốn nói gì,” tôi mỉm cười vui vẻ với cô ấy. “À mà cái váy đó rất tuyệt đấy.”

“Cô sẽ mua tất cả chỗ đồ chứ?” cô ấy nói, và nhìn đồng hồ trên tay tôi đầy ngưỡng mộ.

“Không phải tất cả.” Tôi sục tay vào đồng hồ. “Không phải... cái quần này. Còn các thứ khác thì có.”

“Tuyệt! Mua đi, cô gái.”

Khi tôi vui vẻ đi đến bàn thanh toán, căn phòng vang lên những giọng phụ nữ the the và tôi có thể thấy những mẫu hội thoại trôi nổi khắp nơi.

“Minh phải mua nó,” một cô gái nói, ướm cái áo khoác lên người. “Minh chắc phải mua nó thôi.”

“OK, việc mình sẽ làm là, mình chỉ việc tống 450 đô mình tiêu ngày hôm nay vào phần thế nợ,” một cô gái khác nói với bạn mình khi họ bước ra cửa, chất theo đầy túi đồ. “Ý mình là, 450 đô trong vòng 30 năm tới thì sẽ là cái gì nhỉ?”

“Một trăm phần trăm cashmere!” một người khác reo lên. “Cô có nhìn thấy cái này không? Chỉ có 50 đô la! Tôi phải mua ba cái mới được.”

Tôi quảng đồng đồ lên bàn nhìn quanh căn phòng sáng trưng và ồn ã, nhìn các cô gái chạy đi chạy lại, chộp lấy các món đồ, quàng thử những chiếc khăn, chất đầy những thứ mới tinh hào nhoáng lên cánh tay. Và tôi bỗng cảm thấy ấm lòng, một sự nhận thức mạnh mẽ về bản thân. Đây là đồng loại của tôi. Tôi đã tìm thấy quê hương mình.

Vài giờ sau, tôi trở lại khách sạn Bốn Mùa, vẫn còn đang phấn khích tột cùng. Sau vụ hạ giá hàng mẫu, tôi ra ngoài uống cà phê “chào mừng đến New York” cùng Jodie. Chúng tôi ngồi ở một bàn đá cẩm thạch, nhâm nhi ly cà phê Frappuccinos được lọc hết chất cafein và nhấm nháp bánh nướng xốp không có chất béo bị quả nam việt quất, rồi cả hai chúng tôi tính toán chính xác số tiền chúng tôi tiết kiệm được khi mua được mấy món hời này (1.230 đô đối với trường hợp của tôi!). Chúng tôi thoả thuận sẽ gặp lại nhau lần nữa trong suốt chuyến thăm của tôi - và rồi Jodie nói cho tôi tất cả về cái trang Web tuyệt vời hàng ngày gửi cho bạn mọi thông tin về các sự kiện kiểu như thế này. Hàng ngày! Ý tôi là, sự lựa chọn là vô hạn. Bạn có thể dành cả đời để đến các đợt hạ giá hàng mẫu!

Bạn biết đấy. Về lý thuyết là vậy.

Tôi đi lên phòng - và khi mở cửa ra, tôi thấy Luke đang ngồi ở bàn đọc mấy tờ báo.

“Chào anh!” Tôi hồn hên nói, vớt các túi đồ lên chiếc giường rộng lớn. “Nghe này, em cần dùng mấy xách tay.”

“Được thôi,” Luke nói, “Chắc chắn rồi”. Anh ấy cầm cái máy xách tay lên đưa cho tôi, và tôi cầm lấy, ngồi lên giường. Tôi mở máy xách tay, xem lại mẫu gấu Jodie đưa cho, rồi gõ địa chỉ vào.

“Vậy ngày hôm nay của em thế nào?” Luke hỏi.

“Nó rất tuyệt!” tôi nói, và nóng vội gõ vào bàn phím. “Em đã làm quen được với một người bạn mới, và em đã đi thăm rất nhiều nơi trong thành phố... Ồi, anh hãy nhìn vào trong chiếc túi màu xanh đi! Em đã mua cho anh mấy cái áo sơ mi rất đẹp!”

“Em đã bắt đầu cảm nhận được nơi này chưa?”

“Ồ, em nghĩ vậy. Ý em là, rõ ràng vẫn còn sớm...” Tôi nhăn nhó với cái màn hình. “Chạy đi nào, em cảm nhận được rồi.”

“Nhưng em không bị choáng ngợp chứ?”

“Ừm... không hẳn,” tôi lo lắng nói. Aha! Đột nhiên màn hình ngập tràn các hình ảnh. Một hàng kệ nhỏ xíu trên cùng - và logo viết, “Vui vẻ. Thời trang. Ở New York. Trang chủ website The Daily Candy!

Tôi nhấn vào phần “Đăng nhập” rồi nhanh chóng gõ địa chỉ email của mình, khi Luke đứng lên đến bên tôi, nét lo lắng hiện ra trên khuôn mặt anh.

“Vậy thì hãy nói cho anh, Becky à,” anh nói. “Anh biết chắc chắn tất cả việc này rất xa lạ và đáng sợ đối với em. Anh biết em không thể tìm thấy chỗ đứng ở đây chỉ mới trong một ngày. Nhưng với những ấn tượng đầu tiên - em có nghĩ sẽ làm quen được với New York không? Em có nghĩ có thể thấy mình đang sống ở đây không?”

Tôi gõ chữ cái cuối cùng đầy hào hứng, nhấn nút “Gửi”, rồi nhìn anh trầm ngâm.

“Anh biết sao không? Em nghĩ em có thể làm được việc này.”

HOWSKI VÀ FORLANO

LUẬT SƯ CHUYÊN VỀ NHẬP CƯ VÀO HOA KỲ

568 E.PHỐ 56

NEW YORK, N.Y. 10016

Cô Rebecca Bloomwood:

Cảm ơn cô đã hoàn tất đơn xin nhập cảnh vào Hoa Kỳ. Như cô đã biết, các nhà chức trách mong muốn được đánh giá tài sản cũng như tài năng đặc biệt mà cô có thể mang đến cho đất nước này.

Trong mục B69 đề cập đến các khả năng đặc biệt, cô viết, “Tôi rất giỏi môn hoá học, hãy hỏi bất cứ ai ở trường Oxford.” Thực sự chúng tôi đã liên lạc với hiệu phó trường Đại học Oxford nhưng ông ấy đã không thể chỉ ra mối liên quan nào đến thành tích của cô.

Cả huấn luyện viên nhảy xa của đội tuyển Olympic Anh Quốc cũng vậy.

Chúng tôi gửi kèm thư này mấy mẫu đơn mới và yêu cầu cô khai lại lần nữa.

Trân trọng.

Chương 9

HAI NGÀY SAU, tôi cảm thấy hơi choáng ngợp bởi những cảnh vật và âm thanh của New York. Tôi đã đi bộ qua nhiều dãy phố đến nỗi chân tôi đau nhức, và tôi đã nhìn thấy những điều thú vị đến kinh ngạc. Chẳng hạn như ở Bloomingdale, người ta có một nhà máy sản xuất sôcôla! Và có cả một quận chẳng có gì nhưng lại đầy rẫy những cửa hiệu giày!

Tôi vẫn cố rủ Luke cùng đi ngắm tất cả những khung cảnh kỳ diệu này nhưng anh chỉ tham dự hết cuộc họp này đến cuộc họp khác. Anh gặp khoảng hai mươi người mỗi ngày - ra sức thuyết phục những khách hàng tiềm năng và móc nối với những người làm truyền hình, và thậm chí còn đi tìm bằng mắt bằng mở văn phòng ở khu tài chính. Anh nói trong bữa sáng hôm qua rằng anh cần nhanh chóng bắt tay vào công việc và gặt hái được những thành công ban đầu ngay khi vừa đến. Tôi định nói đùa một chút về việc “Hãy bẻ gãy một chân đi!” (*)... nhưng rồi tôi quyết định không nói nữa. Thời gian này Luke đang nghĩ mọi việc hơi nghiêm túc một chút.

Cùng với việc gây dựng công ty mới, sáng nào anh cũng nhận được những báo cáo tường tận từ Alicia ở London - cô ta không ngừng gọi fax cho anh ấy phê chuẩn và gửi những e-mail dài không cần thiết. Tôi biết cô ta chỉ làm vậy để phô trương tài năng với Luke - và điều thực sự khó chịu là nó có tác động. Chẳng hạn như việc, hai khách hàng gọi điện than phiền vài chuyện, nhưng khi anh ấy gọi cho Alicia, cô ta đã nhanh chóng hành động và giải quyết xong. Rồi thì tôi phải nghe đến 15 phút về việc cô ta giới thiệu ra sao, cô ta đang làm tốt công việc như thế nào - và tôi cứ gặt đầu mãi như thể hoàn toàn tán thành. Nhưng tôi vẫn không thể chịu được cô ta. Một sáng nọ, cô ta gọi điện khi Luke đã ra ngoài, và khi tôi cầm máy lên, cô ta nói, “Rất xin lỗi vì làm phiền đến giấc ngủ tuyệt vời của chị!” với cái giọng đầy kẻ cả, và cúp máy trước khi tôi kịp nghĩ ra câu trả lời hay.

Tuy nhiên, đừng lo. Điều tích cực là Luke và tôi đã thu xếp được một chuyến đi dạo trong Central Park - dù chỉ là 5 phút. Và một chiều nọ, Luke đưa tôi đến phà Staten Island, nơi này thật kỳ diệu - trừ cái lúc tôi làm rơi chiếc mũ lưỡi trai bóng chày mới của mình xuống biển.

Rõ ràng tôi không cố ý hét to như vậy. Và tôi cũng không cố ý để người phụ nữ lớn tuổi ấy nghe nhầm mà nghĩ tôi bị mất “con mèo” - chắc chắn tôi cũng không muốn bà ấy khăng khăng đòi con tàu dừng lại. Chuyện này gây ra chút ồn ào lộn xộn, thực sự hơi đáng xấu hổ. Tuy nhiên, đừng lo - như Luke nói, ít nhất thì tất cả các du khách mang theo máy quay kia cũng có cái gì đó để quay phim.

Nhưng bây giờ đang là sáng thứ Tư. Những ngày nghỉ đã trôi qua - và tôi có một linh cảm mơ hồ về nỗi sợ hãi chết người. Hôm nay là cuộc hẹn đầu tiên của tôi với hai người rất quan trọng bên truyền hình đến từ đài HLBC. Tôi thực sự rất sợ.

Luke đã đi ăn sáng từ sớm gặp gỡ Michael và công ty sẵn sàng đầu người hàng đầu nào đó chuyên tìm kiếm người tài trong lĩnh vực PR. Công ty này sẽ cung cấp nhân viên cho anh ấy, vì thế tôi bị bỏ lại một mình trên giường, nhâm nhi cà phê và nhắm nháp cái bánh sừng bò, tự nhủ với mình đừng lo lắng. Bí quyết là đừng hốt hoảng, hãy luôn bình tĩnh và tự tin. Luke cứ cam đoan mãi với tôi rằng đây chỉ là một cuộc gặp mặt, không phải cuộc phỏng vấn, chỉ đơn giản là sự ra mắt. Anh ấy gọi nó là bữa trưa “đề-làm-quen-với-em.”

Nhưng ở một khía cạnh nào đó, ăn trưa còn đáng sợ hơn phỏng vấn. Điều gì xảy ra nếu bạn làm rơi cái gì đó? Điều gì xảy ra nếu tôi không boa cho đúng người. Điều gì xảy ra nếu tôi không thể nghĩ ra cái gì đó để nói mà ngồi đó trong sự im lặng ngượng ngùng?

Tôi dành cả buổi sáng trong phòng, cố gắng đọc Wall Street Journal và xem CNN - nhưng việc đó thậm chí còn làm tôi sợ hơn. Ý tôi là, mấy người dẫn chương trình truyền hình Mỹ này tài tình không chê vào đâu được. Họ không bao giờ nói nhịu, không bao giờ bông đùa, và họ biết mọi thứ. Chẳng hạn như ai là tham tán thương mại của I rắc và những ảnh hưởng của việc trái đất nóng dần lên đối với Pê ru. Và tôi ở đây, nghĩ rằng tôi có thể làm được cái mà họ làm.

Vấn đề khác của tôi là nhiều năm nay tôi chưa từng tham gia một cuộc phỏng vấn hân hoan nào cả. Chương trình Morning Coffee chưa bao giờ buồn phỏng vấn tôi, tôi chỉ việc cứ thế mà làm thôi. Còn công việc cũ của tôi ở chuyên mục Successful Saving, tôi chỉ có một buổi tán gẫu thân mật với Philip, tổng biên tập, vốn đã biết tôi từ các buổi họp báo trước đó. Vì vậy ý nghĩ phải gây được sự chú ý của hai nhân vật lạ hoắc chưa hề gặp nào đó là điều thật đáng sợ.

“Hãy cứ là chính em,” Luke luôn nói vậy. Nhưng thành thực mà nói, đó là một ý nghĩ thật nực cười. Ai cũng biết, cốt lõi của việc phỏng vấn không phải là để thể hiện bạn là ai mà giả vờ bạn là bất kỳ kiểu người nào người ta yêu cầu cho công việc đó. Đó là lý do tại sao người ta gọi nó là “kỹ xảo phỏng vấn.”

Bộ trang phục tôi sẽ mặc phỏng vấn là cái áo vest đen tuyệt đẹp mua ở Whistles, với cái chân váy khá ngắn được khâu bằng một đường chỉ đỏ nhả nhận. Tôi kết hợp chúng với một đôi giày cao gót và một cái quần tất mỏng đắt tiền. (Hay còn gọi nó là “bít tất dài” vì từ bây giờ tôi phải gọi như vậy. Nhưng thành thực mà nói, nghe cứ như trong kịch Shakespeare hay gì đó.) Khi tôi đến nhà hàng đã hẹn, nhìn mình trong cánh cửa kính, tôi hoàn toàn bị ấn tượng. Nhưng cùng lúc đó, một nửa trong tôi muốn bỏ chạy, từ bỏ ý định, và mua cho mình một đôi giày thật đẹp để an ủi.

Dù sao tôi cũng không thể làm vậy. Tôi phải vượt qua chuyện này. Lý do bụng tôi cảm thấy trống rỗng và tay tôi ướt đầm mồ hôi là vì việc này thực sự quan trọng đối với tôi. Tôi không thể tự nhủ rằng mình không quan tâm và nó không quan trọng, giống như cái cách tôi vẫn làm với hầu hết mọi chuyện.

Bởi vì chuyện này thật sự quan trọng. Nếu tôi không cố gắng kiếm được một công việc ở New York thì tôi sẽ không thể sống ở đây. Nếu tôi phá hỏng cuộc phỏng vấn và lan truyền khắp nơi, rằng tôi không còn hy vọng - thì mọi chuyện đều kết thúc. Ôi Chúa ơi. Chúa ơi...

OK, bình tĩnh nào, tôi tự trấn an mình. Tôi có thể làm việc này. Tôi có thể làm được. Và sau đó, tôi sẽ tự chiều đãi mình một bữa nho nhỏ. Cái trang web Kẹo ngọt Mỗi ngày gửi mail cho tôi sáng nay, và rõ ràng là siêu thị lớn bán đồ trang điểm ở SoHo có tên gọi Sephora này đang có chương trình khuyến mãi đặc biệt ngày hôm nay đến 4h chiều. Mọi khách hàng đều được tặng một gói kẹo - nếu bạn mua trị giá 50 đô, bạn sẽ được tặng một cái hộp trang điểm đặc biệt được chạm khắc cầu kỳ! Ý tôi là, điều này thật thú vị, đúng không?

Khoảng hai giây sau khi email đó được gửi đến, tôi cũng nhận được một cái từ Jodie, cô gái tôi đã gặp ở chương trình hạ giá hàng mẫu lần trước. Tôi đã kể với cô ấy rằng tôi hơi lo lắng về cuộc gặp mặt với mẹ của Luke - cô ấy nói tôi nên cải thiện lại bề ngoài cho dịp này và Sephora chắc chắn là địa điểm cần đến, vậy tôi có muốn gặp cô ấy không? Sẽ rất vui, ít nhất là...

Đấy, bạn thấy không, tôi đã cảm thấy khá hơn rồi, chỉ cần nghĩ đến chuyện đó. OK, cố lên cô gái. Hãy đi gặp họ đi.

Tôi dồn hết sức đẩy cánh cửa mở ra, và bỗng nhiên thấy mình đang ở trong một nhà hàng rất sang trọng, tất cả đều là đồ sơn mài đen với vải lanh trắng và những bể cá đầy màu sắc.

“Xin chào,” nhân viên khách sạn trong trang phục đen nói.

“Chào,” tôi nói. “Tôi đến đây để gặp...”

Chết tiệt, tôi hoàn toàn quên tên những người tôi sắp gặp.

Ôi, khởi đầu tuyệt đấy, Becky! Việc này thật chuyên nghiệp đấy.

“Anh chờ... một chút được không?” Tôi nói và quay đi, mặt hơi đỏ. Tôi lục mẩu giấy - chúng đây rồi. Judd Westbrook và Kent Garland.

Kent à? Đấy có phải là một cái tên có thật không nhỉ?

“Tôi là Rebecca Bloomwood,” tôi nói với anh nhân viên, vội vã nhét mẩu giấy trở lại túi xách, “đến gặp Judd Westbrook và Kent Garland của đài truyền hình HLBC.”

Anh ta dò danh sách rồi mỉm cười lạnh nhạt. “À vâng. Họ đã đến đây rồi.”

Tôi thở thật sâu, đi theo anh ta đến bàn ăn - và họ kìa rồi. Một phụ nữ tóc vàng trong bộ vest màu be và một người đàn ông nổi bật trong bộ vest đen cũng không chệch vào đâu được đeo cả vạt màu lục xám. Tôi đấu tranh với bản thân để không chạy trốn, cố mỉm cười thật tự tin, và giờ tay ra. Họ đều ngẩng lên nhìn tôi, không ai nói gì trong một lúc - và tôi cảm thấy tội lỗi như vừa phá vỡ một nghi thức chuẩn mực nào đó. Ý tôi là, ở Mỹ người ta bắt tay đúng không nhỉ? Bạn có nên hôn má không nhỉ? Hay cúi đầu?

Và may thay, người phụ nữ tóc vàng đứng dậy nắm tay tôi thật ấm áp.

“Becky!” cô ta nói. “Rất vui mừng được gặp chị. Tôi là Kent Garland.”

“Judd Westbrook,” người đàn ông nói, nhìn tôi với ánh mắt sâu thẳm. “Chúng tôi rất háo hức được gặp chị.”

“Tôi cũng vậy!” tôi nói. “Và cảm ơn anh chị vì bó hoa rất đáng yêu!”

“Không có gì,” Judd nói, và dẫn tôi ra ghế ngồi. “Đó là vinh hạnh của chúng tôi.”

“Một vinh hạnh lớn lao,” Kent nói.

Một quãng im lặng chờ đợi.

“Vâng, đó cũng là... niềm vinh hạnh to lớn đối với tôi,” tôi nhanh nhẩu nói. “Vô cùng... lớn lao.”

Từ nãy đến giờ là ồn. Nếu chúng tôi cứ tiếp tục nói với nhau niềm vinh hạnh như thế nào, tôi chắc sẽ ồn cả thôi. Tôi thận trọng đặt túi xách xuống sàn nhà, cùng với mấy tờ Financial Times và Wall Street Journal. Tôi cũng đã nghĩ đến tờ South China Morning Post nhưng lại quyết định như thế kể ra hơi quá.

“Quý khách muốn dùng đồ uống gì ạ?” người phục vụ bàn nói, xuất hiện ngay cạnh tôi.

“À vâng!” Tôi nói, và lo lắng nhìn lướt quanh bàn xem mọi người đã gọi gì rồi. Kent và Judd đều đã có một cốc đầy cái gì đó nhìn như cocktail G&T, vì thế tốt hơn hết là tôi nên theo họ. “Làm ơn cho cock-tail G&T.”

Thành thực mà nói, tôi nghĩ mình cần nó, chỉ để thư giãn. Khi tôi mở thực đơn ra, cả Judd và Kent đều chăm chú nhìn tôi cảnh giác, cứ như thể họ nghĩ tôi có thể đột nhiên bùng nổ thành bông hoa hay cái gì đó vậy.

“Chúng tôi đã xem các băng ghi hình của chị,” Kent nói, nhòai người về phía trước. “Và chúng tôi thấy rất ấn tượng.”

“Thật thế à?” tôi nói, và rồi nhận ra giọng mình không nên tỏ ra quá đỗi ngạc nhiên như vậy. “Thật ra,” tôi nhắc lại, cố gắng tỏ ra bình thản. “Vâng, ừm, thật sự tôi rất tự hào về chương trình, đương nhiên là...”

“Chị biết đấy, Rebecca, chúng tôi sản xuất một chương trình có tên là Consumer Today,” Kent nói. “Hiện giờ chúng tôi rất muốn cho thêm phần tư vấn đại loại như kịch bản chị đang làm ở Anh.” Cô ấy liếc nhìn Judd, người cũng đang gật đầu đồng tình.

“Rõ ràng chị có niềm đam mê trong lĩnh vực tài chính cá nhân,” anh ta nói.

“Ồi,” tôi nói, hơi choáng. “Ừm...”

“Điều này toả sáng trong các chương trình của chị,” anh ta mạnh mẽ khẳng định. “Cũng như sức hút mà chị truyền tải qua các chủ đề chị làm.”

Sức hút ư?

“Chị biết đấy, chị thực sự rất độc đáo, Rebecca ạ,” Kent đang nói. “Một cô gái trẻ gần gũi và duyên dáng, kiến thức chuyên môn cao và đầy sức thuyết phục, trong những điều chị nói...”

“Chị là nguồn cảm hứng cho những người đang gặp khó khăn về tài chính ở khắp nơi,” Judd đồng ý.

“Điều chúng tôi ngưỡng mộ nhất là tính kiên nhẫn chị thể hiện khi làm việc với những người này.”

“Sự cảm thông chị dành cho họ...”

“... và phong cách trẻ trung của chị nữa chứ!” Kent nói, và nhìn tôi chăm chú. “Làm thế nào chị giữ được phong cách đó thế?”

“Ừm... chị biết đấy! Cái đó... tự nhiên mà có, tôi nghĩ vậy...” Người phục vụ bưng đĩa đồ uống trước mặt tôi và tôi cảm nhận lấy nó đầy biết ơn. “Ừm, cạn ly nào, mọi người!” tôi nói, nâng cao cái ly lên.

“Cạn ly!” Kent nói. “Chị đã sẵn sàng gọi món chưa Rebecca?”

“Chắc chắn rồi!” tôi đáp và nhanh chóng nhìn thật nhanh thực đơn. “Ừm... làm ơn cho món cá vược, và salad rau.” Tôi nhìn những người khác. “Và chúng ta dùng chung bánh mì tỏi chứ?”

“Tôi không ăn các món làm bằng bột mì,” Judd lịch sự nói.

“Không sao,” tôi nói. “VẬY... còn Kent?”

“Tôi không ăn các món có nhiều cacbon-hydrat,” cô ấy vui vẻ nói. “Nhưng chị cứ tự nhiên. Tôi chắc là nó rất ngon!”

“Không, không sao,” tôi nhanh nhẩu nói. “Tôi sẽ chỉ dùng cá vược.”

Chúa ơi, làm sao tôi ngốc nghếch thế chứ? Tất nhiên người Manhattan không ăn bánh mì tỏi.

“Và đồ uống gì ạ?” người bồi bàn hỏi.

“Ừm...” tôi nhìn quanh bàn. “Tôi không biết. Có lẽ là rượu vang nho trắng chẳng? Mọi người muốn uống gì nhỉ?”

“Nghe ổn đấy,” Kent nói với một nụ cười thân thiện, và tôi thở phào nhẹ nhõm. “Chỉ thêm một chút nước khoáng Pellegrino nữa cho tôi,” cô ấy nói thêm, và chỉ vào cái cốc của mình.

“Cả tôi nữa,” Judd nói.

Pellegrino sao? Họ đang uống Pellegrino à?

“Tôi cũng chỉ uống nước thôi!” tôi nói nhanh. “Tôi không cần rượu nữa! Nó chỉ là ý nghĩ nhất thời. Anh chị biết đấy...”

“Đừng!” Kent nói. “Chị cứ uống bất cứ thứ gì chị thích!” Cô ấy mỉm cười với người bồi bàn.

“Làm ơn cho một chai vang nho trắng, cho vị khách của chúng tôi.”

“Thành thực...” tôi nói, mặt đỏ lên.

“Rebecca này,” Kent nói, giơ tay lên và mỉm cười. “Bất cứ thứ gì làm chị thấy thoải mái.”

Ồi tuyệt thật. Giờ thì cô ấy nghĩ tôi chắc chắn là một kẻ nghiện rượu. Cô ấy nghĩ tôi không thể sống sót qua một bữa trưa để-làm-quen-với-em mà không uống say tụy lụy.

Được rồi, đừng lo. Mọi việc đã vậy rồi. Và sẽ OK thôi. Tôi sẽ chỉ uống một ly. Một ly, và thế là đủ.

Và đó thực sự là việc tôi định làm. Uống một ly và kết thúc ở đó.

Nhưng vấn đề là, cứ mỗi lần tôi uống hết ly rượu của mình thì người bồi bàn lại đến đổ đầy nó lần nữa, và chẳng hiểu thế nào tôi lại thấy mình uống tiếp. Hơn nữa, có vẻ sẽ hơi tiếc khi gọi cả một chai rượu mà lại không uống.

Và rồi cuộc là, đến lúc chúng tôi ăn xong, tôi cảm thấy hơi... Ừm. Tôi nghĩ chỉ một từ là say. Một từ khác là say bí tỉ. Nhưng không thành vấn đề, bởi vì chúng tôi đã thực sự có một thời gian vui vẻ cùng nhau, và tôi thực sự tỏ ra rất dí dỏm. Có lẽ vì tôi đã thư giãn một chút. Tôi đã kể cho họ nghe rất nhiều chuyện vui nhộn ở hậu trường chương trình Morning Coffee, họ lắng nghe chăm chú và đều nói cùng một câu “rất ấn tượng.”

“Tất nhiên người Anh các chị rất khác với chúng tôi,” Kent nói đầy suy tư, khi tôi kể cho cô ấy nghe về cái lần anh chàng quay phim Dave đến trường quay say bí tỉ đến độ ngã bổ nhào vào giữa một cảnh quay và làm cho Emma ngó tay vào mũi. Chúa ơi, việc đó rất buồn cười. Thực sự, tôi đã không thể nhịn được cười khi nghĩ về chuyện này.

“Chúng tôi rất thích khiếu hài hước kiểu Anh của chị,” Judd nói và nhìn tôi chăm chú như thể đang chờ đợi một câu chuyện cười khác.

OK, nhanh lên. Nghĩ ra cái gì đó vui nhộn đi. Chất hài hước kiểu anh. Ừm... Fawlty Towers (**) chẳng? Hay Ab Fab (***)?

“Đừng đề cập đến chiến tranh!” Tôi nghe tiếng mình kêu lên. “Ôi anh yêu quý.” Tôi cười khi khi, Judd và Kent trao nhau ánh mắt khó hiểu.

Vừa lúc đó, cà phê được mang tới. Ít nhất thì tôi cũng đang uống cà phê, Kent thì đang uống trà dùng cho bữa sáng ở Anh, và Judd đang uống cái thứ thảo mộc nào đó mà anh ta đưa cho bồi bàn pha.

“Tôi rất thích trà,” Kent nói, mỉm cười với tôi. “Rất thanh tao. Này, Rebecca. Ở Anh, có một phong tục mà bạn xoay ấm trà ba lần theo chiều kim đồng hồ để xua đuổi tà ma. Điều đó có đúng không? Hay là ngược chiều kim đồng hồ?”

Xoay cái ấm trà à? Tôi chưa bao giờ nghe về việc xoay cái ấm trà quái gở nào.

“Ừm... để tôi nhớ xem nào.”

Tôi nhăn mặt suy tư, cố gắng nhớ lại lần gần đây nhất mình uống trà rót ra từ một cái ấm. Nhưng hình ảnh duy nhất xuất hiện trong đầu tôi là việc Suze nhúng một túi trà vào cái cốc to trong khi dùng răng xé một gói KitKat.

“Tôi nghĩ là ngược chiều kim đồng hồ,” cuối cùng tôi cũng lên tiếng. “Bởi vì một câu nói cổ xưa, ‘Ma quỷ bò quanh cái đồng hồ... nhưng không bao giờ đi theo chiều ngược lại.’”

Tôi đang nói cái quái gì thế? Tại sao tự nhiên tôi lại nói giọng Scotland thế này?

“Tuyệt diệu!” Kent nói, uống một ngụm trà. “Tôi mê một những phong tục lâu đời của Anh như thế này. Chị có biết phong tục nào khác không?”

-----

*. Câu trong nguyên bản là “Break a leg!”. Đây là câu nói dùng để chúc ai đó may mắn. - ND.

**. Fawlty Towers là phim hài tình thế nổi tiếng của Anh được phát sóng trên đài BBC, gồm hai xêri vào năm 1975 và 1979.

***. Ab Fab là tên viết tắt của phim hài tình thế “Absolutely Fabulous” nổi tiếng của Anh.

“Tất nhiên rồi!” Tôi hào hứng nói. “Tôi biết rất nhiều.”

Thôi nào, Becky. Hãy thôi ngay bây giờ đi.

“Chẳng hạn như, chúng tôi có một phong tục rất cổ xưa về... về việc ‘xoay bánh ăn cùng trà.’”

“Thật sao?” Kent nói. “Tôi chưa bao giờ nghe thấy phong tục đó.”

“Ồ có mà,” tôi tự tin nói. “Là thế này, chị lấy cái bánh ăn khi uống trà...” tôi bốc một chiếc bánh mì từ chỗ người bồi bàn vừa đi qua. “Và chị... xoay nó trên đầu như thế này... và chị... chị đọc nhỏ một câu chú có vần...”

Các mảnh vụn bánh mì đang bắt đầu rơi xuống đầu tôi, và tôi không thể nghĩ đến câu gì khác để đọc cho vần với chữ bánh ăn cùng trà, vì vậy tôi đặt chiếc bánh xuống và uống một ngụm cà phê. “Họ làm như vậy ở vùng Cornwall,” tôi nói thêm.

“Thật sao?” Judd nói đầy hứng thú. “Bà tôi cũng đến từ vùng Cornwall. Tôi phải hỏi bà về nó thôi!”

“Chỉ rải rác vài nơi ở Cornwall,” tôi giải thích. “Chỉ vài điểm nhất định thôi.”

Judd và Kent nhìn nhau đầy khó hiểu - rồi cả hai bỗng phá lên cười.

“Khiếu hài hước kiểu Anh của chị!” Kent nói. “Nó thật mới mẻ.”

Trong giây lát tôi không hiểu mình nên phản ứng lại thế nào - rồi tôi cũng bắt đầu cười. Chúa ơi, điều này thật tuyệt. Chúng tôi mỗi lúc nói chuyện một rôm rả. Rồi mặt Kent sáng bừng lên.

“Này, Rebecca, tôi đã định nói. Tôi có một cơ hội khá thú vị dành cho chị. Tôi không biết chị có kế hoạch gì cho chiều nay không. Nhưng tôi có một cái vé có một không hai... đến...”

Cô ấy dừng lại để tặng thêm phần hiệu quả, mỉm cười phóng khoáng, và tôi nhìn cô ấy hào hứng bất ngờ. Một vé đi dự chương trình hạ giá hàng mẫu của hãng Gucci. Chắc chắn là thế rồi!

“...Hội thảo Thường niên của Hiệp hội các nhà Đầu tư Tài chính!” cô ấy nói đầy tự hào.

Tôi không thể nói được điều gì trong một lúc.

“Thật thế à?” Cuối cùng tôi cũng lên tiếng, giọng tôi hơi cao hơn bình thường. “Chị... chị chắc đang đùa!”

Làm thế quái nào mà tôi thoát khỏi vụ này được?

“Tôi biết!” Kent vui vẻ nói. “Tôi nghĩ chị sẽ rất vui. Vậy nếu chị không làm gì chiều nay thì...”

“Tôi sắp làm gì đó! Tôi muốn gào khóc. Tôi sẽ đi Sephora tút lại vẻ bề ngoài của mình.

“Có một vài diễn giả được đánh giá rất cao,” Judd nói thêm. “Bert Frankel chẳng hạn.”

“Thật sao?” tôi nói. “Bert Frankel!”

Tôi chưa bao giờ nghe nói đến cái gã Bert Frankel quái quỷ đó.

“Vây... tôi có cái vé vào cửa ở đây...” Kent nói, vờ tay lấy cái túi xách.

Nhanh lên. Tôi phải nói cái gì đó nếu không muốn phải dành cả buổi chiều quý giá ở New York ngồi trong một phòng hội thảo ảm đạm nào đó.

“Thật đáng tiếc!” Tôi nghe thấy mình kêu lên. “Bởi vì thực ra...”

Tôi không thể nói với họ là tôi phải đi thử son môi.

“Thực ra... chiều nay tôi đã có kế hoạch ghé thăm bảo tàng Guggenheim.”

Phù. Ai lại đi phản đối việc khám phá văn hóa chứ.

“Thật sao?” Kent nói, nhìn hơi thất vọng. “Chị không thể để việc này sang ngày khác được sao?”

“Tôi e là không thể,” tôi nói. “Có một vật trưng bày đặc biệt mà tôi hằng ao ước muốn xem kể từ khi... kể từ khi tôi còn là đứa trẻ lên sáu.”

“Thật sao?” Kent nói, mắt mở to.

“Đúng vậy.” Tôi nhào người về phía trước đầy vẻ nghiêm túc. “Lúc tôi nhìn thấy bức ảnh chụp nó trong cuốn sách mỹ thuật của bà tôi, nó đã là khát vọng của tôi từ hồi còn bé cho đến khi đặt chân đến thành phố New York, và tôi phải xem tác phẩm nghệ thuật này. Bây giờ tôi đang ở đây... Tôi chỉ không thể chờ lâu hơn được nữa. Tôi hy vọng anh chị hiểu...”

“Tất nhiên rồi!” Kent nói. “Tất nhiên là chúng tôi hiểu chứ! Thật là một câu chuyện có sức lôi cuốn!” Cô ấy và Judd trao cho nhau những cái nhìn ẩn tượng, và tôi mỉm cười khiêm tốn lại với họ.

“Vây... tác phẩm nghệ thuật đó là gì vậy?”

Tôi nhìn cô ấy chăm chăm, vẫn mỉm cười. OK, nhanh lên, nghĩ đi. Bảo tàng Guggenheim. Các bức tranh đương đại à? Hay điêu khắc?

Tôi 50-50 với phương án các bức tranh đương đại. Giá mà tôi có thể gọi điện thoại cho người thân.

“Thực sự... tôi không nên nói,” cuối cùng tôi cũng lên tiếng. “Tôi luôn coi sở thích nghệ thuật là một vấn đề rất riêng tư.”

“Ồ,” Kent nói, trông cô ấy hơi ngạc nhiên một chút. “Vây thì, tất nhiên, tôi không có ý xâm phạm dưới bất kỳ hình thức nào...”

“Kent này,” Judd nói, liếc nhìn đồng hồ một lần nữa. “Chúng ta thực sự phải...”

“Đúng rồi,” Kent nói. Cô ấy uống thêm một ngụm trà nữa rồi đứng lên. “Tôi xin lỗi, Rebecca, chúng tôi có cuộc họp vào lúc 2h30. Nhưng thật vinh hạnh

được gặp chị.”

“Tất nhiên rồi!” tôi nói. “Không sao đâu!”

Tôi cố đi thật vững theo họ ra ngoài nhà hàng. Khi đi qua xô đá đựng rượu tôi hơi lảo đảo nhận ra không ít thì nhiều mình cũng phải uống hết cả chai. Thật đáng xấu hổ. Nhưng tôi không nghĩ ai đó phát hiện ra đâu.

Chúng tôi ra ngoài nhà hàng, Judd đã gọi sẵn một chiếc taxi cho tôi.

“Thật tuyệt khi được gặp chị, Rebecca ạ,” anh nói. “Chúng tôi sẽ báo cáo lại với phó giám đốc phụ trách sản xuất chương trình của chúng tôi, và chúng ta sẽ... giữ liên lạc nhé! Hãy thật vui về ở bảo tàng Guggenheim nhé.”

“Chắc chắn rồi!” tôi nói, bắt tay từng người một. “Chắc chắn tôi sẽ rất thích mà. Cảm ơn hai anh chị nhiều nhé!”

Tôi lên taxi và đóng sập cửa lại.

“Chào,” tôi nói với người lái taxi, rồi nhìn xem Judd và Kent đã đi khỏi chưa. “Tôi muốn đi...”

“Bảo tàng Guggenheim,” người lái xe chen vào. “Tôi đã nghe thấy rồi.”

“Thực ra không phải vậy, tôi muốn đến trung tâm mua sắm SoHo. Cái siêu thị Sephora ở Broadway.”

Người lái xe xoay người lại nhìn tôi. Anh ta to lớn, da ngăm đen, và khuôn mặt anh ta đang nhăn nhúm lại.

“Thế còn bảo tàng Guggenheim thì sao?”

“Ừm... chắc tôi sẽ đến đó sau.”

“Sau à?” người lái xe nói. “Cô không thể đến xem qua loa bảo tàng Guggenheim được. Guggenheim là một bảo tàng rất đẹp. Picasso này, Kandinsky này. Cô không muốn bỏ qua chỗ này đâu.”

“Tôi sẽ không bỏ qua! Thực sự đấy, tôi hứa. Vậy chúng ta đi đến siêu thị Sephora bây giờ được chứ? Làm ơn?”

Một sự im lặng phản đối từ hàng ghế trước.

“Được rồi,” cuối cùng anh ta cũng lên tiếng và bắt đầu nổ máy.

Khi chúng tôi đi khỏi, tôi ngả mình sau ghế thật thoải mái. Tôi nghĩ bữa ăn trưa thực sự khá suôn sẻ. Có lẽ ngoại trừ lúc tôi kể với họ giai thoại về Rory và con chó dẫn đường. Và cả chuyện tôi trượt chân ngã trên đường vào nhà vệ sinh nữa. Nhưng rồi, những chuyện đó có thể xảy ra với bất cứ ai mà. Sự thật là, tôi đang lún sâu hơn vào New York. Mới chỉ ba ngày, nhưng tôi đã bắt nhịp được ngôn ngữ và mọi thứ. Chẳng hạn như hôm qua, tôi nói Đi tìm hiểu mà thậm chí không cần phải nghĩ. Và tôi khen một chiếc váy là dễ thương!

Chúng tôi đỗ lại trước vạch dành cho người đi bộ, tôi nhìn chăm chú ra ngoài bản đồ không biết đang ở phố nào - bỗng nhiên tôi chết cứng vì sợ.

Kia là Judd và Kent. Ngay đằng kia, trước mặt chúng tôi. Họ đang sang đường. Kent đang say sưa nói điều gì đó và Judd thì gật đầu. Ôi Chúa ơi. Tôi không thể để họ nghĩ tôi đi sai đường được. Nhanh lên, trốn đi.

Tìm đập thành thịch, tôi ngồi sụp xuống dưới ghế, và gần như cúi xuống cả sàn xe, cố gắng núp sau cuốn Wall Street Journal. Trời, tại sao không có thêm không gian trong mấy cái taxi này chứ?

“Ở phía sau OK chứ cô?” người lái taxi nói.

“Ồn cả,” tôi nín thở. Tôi cẩn thận ngoi đầu lên - và ồ Chúa, Judd và Kent đã biến mất. Khi bò lồm ngồm lên ghế, tôi đập đầu vào cửa xe.

“Này cô!” một giọng nói kỳ quái vang lên làm tôi giật bắn mình sợ hãi. “Cẩn thận chứ! An toàn là cần thiết, OK? Vì thế thắt dây an toàn vào đi!”

“OK,” tôi nói giọng khiêm nhường. “Xin lỗi về chuyện đó. Tôi thực sự xin lỗi. Tôi sẽ không làm như vậy nữa.”

Lóng ngóng cài lại dây an toàn, tôi bắt gặp ở trong gương ánh mắt của người lái xe.

“Đó là một thông báo được thu băng lại,” anh ta nói đầy khinh miệt. “Cô đang nói chuyện với một cái máy thu âm đấy.”

Tôi biết rồi.

Chúng tôi dừng lại ở siêu thị Sephora trên đại lộ Broadway, tôi gửi một nắm đô la cho người lái taxi, anh ta nhìn tôi đắm đắm.

“Quý cô vừa uống rượu đúng không?”

“Không,” tôi phần nộ nói. “Ý tôi là... có. Nhưng chỉ là một chút rượu trong lúc ăn trưa...”

Người lái taxi lách đầu lái xe đi khỏi, và tôi bước không vững về phía siêu thị Sephora. Thành thực mà nói, tôi cảm thấy hơi chóng mặt. Tôi đẩy cánh cửa mở ra và... wow. Đèn pha nhảy múa khắp bên trong siêu thị sáng choang, quanh quây thu ngân đen bóng; quanh những tấm thảm chùi chân màu đỏ sẫm; quanh cả hàng ngàn lọ son móng tay bằng thủy tinh. Tiếng nhạc xập xình, các cô gái chạy qua chạy lại khắp nơi, và những anh chàng ăn mặc rất thời trang trong những chiếc áo polo màu đen có cổ và mũ đội đầu đồng phục đang phát các túi kẹo. Tôi mê mẩn nhìn ngó xung quanh, tôi chưa bao giờ thấy nhiều mỹ phẩm thế này trong đời. Hàng giá, hàng giá son môi. Hàng giá, hàng giá phấn mắt. Đủ các màu như cầu vồng bảy sắc. Và ôi, nhìn kìa, những cái ghế xinh xắn để bạn ngồi đánh thử, cả những cái gương cá nhân nữa. Nơi này... ý tôi là, nơi này là thiên đường.

“Chào Becky, cuối cùng chị cũng đến được!” Tôi ngẩng lên thì thấy Jodie đang vẫy tôi ở quầy lược. Hôm nay, cô mặc một cái váy chui đầu sọc đỏ và trắng, khi tôi tiến lại gần, tôi thấy móng tay cô ấy cũng được sơn sửa lại màu kẻ đỏ và trắng cho đồng bộ với váy. “Đã sẵn sàng lột xác chưa?”

Cô dẫn tôi đến chỗ những cái ghế xinh xắn kia để tôi ngồi xuống cảm giác thật dễ chịu. Một cô gái mặc đồ đen tiến lại gần tôi với nụ cười thân thiện tự giới thiệu mình là Mona, chuyên gia trang điểm của tôi ngày hôm nay.

“Chị đã nghĩ chị sẽ trang điểm như thế nào chưa ạ?” cô nói khi bật một chiếc đèn chiếu lên soi vào mặt tôi.

“Ừm, tôi trang điểm để đi gặp mẹ bạn trai tôi,” tôi giải thích. “Tôi muốn trông đại loại... chín chu một chút.”

“Lịch sự và tinh tế đúng không ạ?”

“Chính xác!”

“Tôi hiểu ý chị rồi,” Mona nói, gật đầu. “Màu nâu sẫm và màu be. Gương mặt khó có thể bỏ qua.”

“Màu nâu sẫm á?” Jodie nói, nhướn mày. “Đã có ai nhìn xinh đẹp với màu nâu sẫm chưa?”

“Và có lẽ một màu thật nhẹ nhàng với môi thôi,” Mona nói, tăng lò Jodie. “Hãy để tôi bắt đầu với một lớp kem lót sáng màu...”

Cô ấy vội tay lấy một miếng mút trang điểm rồi nhẹ nhàng phủ phấn lên khắp mặt tôi. Khi cô ấy bắt đầu đánh mắt cho tôi, tôi thấy Jodie đứng đằng sau, khuôn mặt thoáng hiện một cái nhìn xét nét.

“Đổi với phong cách lịch lãm này thì màu môi nhẹ nhàng có tác dụng hơn,” Mona nói.

“Đúng vậy,” tôi nói, gật đầu ra chiều hiểu biết. “Chắc chắn rồi!”

“Tôi sẽ đi lấy mascara...”

Cô ấy biến mất về phía đằng trước cửa hàng và tôi nhắm mắt lại. Nói thật, đầu tôi vẫn đang quay cuồng vì thứ rượu đó, tôi thấy khó ngồi thẳng bằng trên cái ghế bé xíu này.

Bỗng nhiên má tôi lạnh lạnh, tôi ngẩng lên, Jodie đang đứng trước mặt tôi, nhúng ngón tay vào một cái lọ nhỏ.

“Chị đang làm gì đấy?” tôi yếu ớt nói.

“Làm cho chị thú vị lên một chút!” cô ấy nói, và chấm chấm nhẹ vào má tôi. “Tất cả những thứ trung tính vớ vẩn này! Cứ như thể đó là thứ chị muốn từ một cuộc trùng tu bề ngoài vậy?”

“Ừm...”

“Tôi biết chị quá lịch sự nên không muốn than phiền. Người Anh các chị thực sự cần phải tỏ thái độ một chút.” Cô ấy đứng lùi ra sau, gật đầu hài lòng. “Nào, chị đã bao giờ đeo lông mi giả chưa? Bởi vì họ có rất nhiều thứ đó ở đây.”

“Jodie, tôi không chắc...”

“Này!” Cả hai chúng tôi cùng ngẩng lên thấy Mona tiến lại gần, khuôn mặt cô ấy thoáng hiện cảm giác bị lãng mạ. “Cái quái gì đang diễn ra thế này? Mặt cô ấy bị làm sao thế?”

“Vừa nãy cô ấy trông thật buồn tẻ,” Jodie bướng bỉnh nói.

“Vừa rồi trông cô ấy rất cổ điển!” Mona chống nạnh. “Ừm, giờ thì chị phá hỏng nó rồi!”

“Trên mặt tôi có cái gì thế?” tôi hỏi, kéo cái gương về phía mình. Chính khuôn mặt tôi đang nhìn lại. Mịn màng và màu be, với màu mắt thật nhẹ nhàng, màu môi kín đáo... và màu nhũ bạc trên má.

“Trông thật tuyệt, đúng không?” Jodie thần nhiên nói. “Trông đẹp hơn nhiều với màu nhũ.”

Tôi liếc nhìn khuôn mặt khó chịu của Mona, bất chợt cảm thấy hơi có lỗi.

“Thực ra, Mona này,” tôi nói thật nhanh, “tôi thực sự rất muốn mua vài sản phẩm chị vừa dùng. Thực ra là... tất cả chúng. Như vậy có được không?”

“Ồ,” Mona nói, giọng hơi cứng nhắc. “Ừm, vâng, tất nhiên rồi. Chúng thuộc dòng sản phẩm hơi đắt một chút...”

“Không thành vấn đề!” tôi vội vã quay lại phía Jodie. “Và... tôi sẽ mua cả phần nhũ nữa. Tôi mua tất!”

Mười phút sau tôi thấy mình đã ở ngoài Sephora, tay nắm chặt hai túi đồ đầy mỹ phẩm, trọn bộ chổi trang điểm mới, một cái mũ đội màu bạc để tắm vòi hoa sen, và một loại kem gì màu nâu sẫm mà tôi ném vào ở phút cuối. Tôi không biết chắc nó là cái gì - nhưng cái lọ thì đẹp mỹ miều!

“OK,” tôi nói, bối rối nhìn con phố tấp nập trước mặt. “Đi đâu tiếp đây?”

“Bạn yêu quý, tôi phải đi rồi,” Jodie nói, ngẩng lên từ cái máy nhắn tin. “Tôi đã nghỉ ăn trưa năm tiếng đồng hồ rồi. Nhưng nếu chị muốn trải nghiệm thực sự ở SoHo thì có một cửa hiệu Dean and DeLuca ở ngay trước mặt...” CÔ ấy xoay vai tôi cho đến khi tôi nhìn sang mặt phố bên kia. “...và cứ đi dọc là cửa hiệu Scoop, nơi chị có thể mua cái áo phông đắt nhất trên cả hành tinh này...”

“Còn kia thì sao?” Tôi nói, chỉ tay vào cửa hiệu tuyệt đẹp và sáng choàng đập vào mắt tôi.

“Kate's Paperie. Đẹp chết người.”

“Nó bán cái gì?” tôi băn khoăn hỏi. “Chỉ toàn giấy thôi sao?”

“Chỉ toàn giấy!” cô ấy cười sáng sủa. “Chị đi xem đi. Và nghe này, chị vẫn muốn lúc nào đó gặp lại nhau chứ?”

“Tôi rất muốn thế!” Tôi vui vẻ nói. “Tôi còn ở đây ít nhất một tuần nữa. Cảm ơn, Jodie.”

“Không có gì.”

Tôi nhìn Jodie vội vã lên tàu điện ngầm, bỗng nhận ra gót giày nhọn hoắt của cô ấy cũng được sơn sọc đỏ và trắng. Cái đó thật tuyệt! Cô ấy kiểm chúng ở đâu ra vậy?

“Jodie oi!” tôi hét lên nhưng cô ấy không nghe thấy. Không sao, lần sau tôi sẽ hỏi cô ấy.

Khi cô ấy biến mất xuống ga tàu điện ngầm, tôi chậm rãi đi bộ đến cửa hiệu Kate's Paperie. Thành thực mà nói tôi thực sự không hứng thú với giấy lắm. Có lẽ tôi cũng không tốn hơi mà đi vào đấy. Nhưng cũng chẳng hại gì nếu ghé vào một lát...

Tôi dừng lại khi đi tới ô kính bày hàng, nhìn chằm chằm vào mấy thứ đồ trưng bày, sững sờ. Khi Jodie nói giấy, tôi đã tưởng tượng ra hàng chồng giấy photo. Tôi không biết cô ấy ám chỉ... Ý tôi là, cứ nhìn mấy cái giá bày toàn giấy gói quà màu đá cẩm thạch này đi. Cả cái hộp bằng giấy bồi kia nữa chứ. Và cả cái dây rua bằng đính hạt tuyệt đẹp kia nữa! Tôi chưa bao giờ nhìn thấy những thứ gì như vậy!

Tôi đẩy cửa mở, dạo quanh, chiêm ngưỡng cách sắp xếp những loại giấy gói quà tuyệt đẹp được tô điểm với hoa khô, sợi cọ, và những cái nơ hình con bướm, các album ảnh, các hộp đựng giấy viết tinh tế... Và ôi Chúa ơi, hãy nhìn những cái bưu thiếp này đi!

Bạn thấy chưa, đây mới chính là nó. Đây là lý do tại sao New York tuyệt đến vậy. Họ không chỉ có những cái thiệp buồn tẻ cũ rích ghi Chúc mừng Sinh nhật. Họ còn có cả thiệp làm bằng tay trang trí với mấy bông hoa lấp lánh ghép thành những câu dí dỏm như “Chúc mừng vì đã đẻ sinh đôi!” và “Rất buồn khi biết tin hai bạn chia tay!”

Tôi đi đi lại lại, sững sờ nhìn những giá hàng. Tôi phải có vài cái thiệp thế này mới được. Như cái thiệp tòa lâu đài xòe ra tuyệt đẹp này chẳng hạn, với lá cờ bên trên có dòng chữ “Tôi yêu ngôi nhà mới sửa lại của bạn!” Ý tôi là, tôi thực sự không biết ai mới sửa lại nhà, nhưng tôi có thể giữ nó cho đến khi mẹ tôi quyết định dán giấy lại phòng khách. Và cái thiệp được phủ bằng có nhân tạo với dòng chữ “Gửi đến huấn luyện viên quần vợt xuất sắc với những lời cảm ơn.” Bởi vì tôi luôn dự định sẽ học chơi quần vợt vào mùa hè tới, và biết đâu tôi lại muốn cảm ơn huấn luyện viên của mình, phải không?

Tôi nhặt thêm vài cái nữa, rồi đi đến giá đựng thiệp mời. Và cái này thậm chí còn tuyệt hơn! Thay vì chỉ nói “Tiệc tùng đi” họ nói những câu đại loại như “Gặp nhau ở Câu Lạc Bộ ăn bữa nhẹ buổi sáng nhé!” và “Hãy đến ăn với chúng tôi một bữa pizza thân mật nhé!”

Bạn biết đấy, tôi nghĩ nên mua vài cái này. Sẽ thật là thiếu cần nếu không làm vậy. Tôi và Suze có thể dễ dàng tổ chức một bữa tiệc pizza, đúng không nhỉ? Và chúng tôi sẽ không bao giờ tìm thấy thiệp mời kiểu này ở Anh. Và chúng thật xinh, với những miếng bánh pizza nhỏ xù lấp lánh ở dọc mép thiệp! Tôi cẩn thận đặt năm hộp thiệp mời vào giỏ mua hàng, cùng với những chiếc thiệp xinh xắn, và vài tờ giấy gói quà có sọc kẻ hình việc kẹo, tôi không thể cưỡng lại được những thứ này, rồi đi ra quầy thu ngân. Khi người bán hàng quét mã vạch, tôi nhìn quanh cửa hàng lần nữa, liệu mình có để sót thứ gì không - và chỉ khi cô ấy thông báo tổng số tiền thì tôi mới ngẩng lên vì hơi sốc - Nhiều thế cơ à? Chỉ vài cái thiệp thôi mà?

Tôi băn khoăn một lúc không biết mình có thực sự cần tất cả chỗ này không. Chẳng hạn như cái thiệp viết “Nghỉ lễ Hanukkah vui vẻ nhé, Sếp!”

Nhưng rồi, biết đâu có ngày chúng lại hữu ích thì sao, đúng không nhỉ? Và nếu tôi định chuyển đến New York sống thì tôi cũng sẽ phải làm quen với việc thường xuyên gửi tặng các tấm bưu thiếp đắt tiền, vì thế thực sự đây cũng là một dạng thích nghi với môi trường sống.

Khi ra đến cửa, tôi lảng máng nhận thấy đại loại một loại âm thanh gì đó róc rách như tiếng nước chảy - và bỗng nhiên nhận ra nó phát ra từ cái điện thoại di động của tôi.

“Alô!” tôi nói, gì sát vào tai. “Ai đấy ạ?”

“Alô. Anh đây,” Luke nói. “Anh nghe nói bữa trưa của em rất suôn sẻ.”

“Thật sao?” tôi nói, cảm thấy hơi ngạc nhiên. “Anh nghe ở đâu thế?”

“Anh vừa nói chuyện với một vài người ở đài HLBC. Rõ ràng là em đã rất ấn tượng. Rất dễ chịu, như lời họ nói.”

“Wow! Thật sao? Anh chắc chứ?”

“Hoàn toàn chắc. Họ còn nói em quyến rũ thế nào và yêu văn hóa ra sao... Anh thậm chí còn nghe nói họ gọi taxi cho em để đi đến bảo tàng Guggenheim”

“Đúng thế,” tôi nói, nhào người ra nhìn một con dao dọc giấy. “Họ đã làm vậy.”

“Ừ, anh rất ngạc nhiên khi nghe kể toàn bộ câu chuyện về giấc mơ thời thơ ấu của em,” Luke nói.

“Kent cũng đã rất ấn tượng.”

“Thật sao?” tôi mơ hồ nói. “Vâng, vậy là tốt rồi.”

“Chắc chắn rồi!” Luke ngừng lại. “Hồi lạ là sáng nay không thấy em nhắc gì đến bảo tàng Guggenheim, đúng không nhỉ? Hay thực sự... chưa từng nghe. Anh đang ghi nhớ trong đầu mình rằng em đã luôn khao khát được đến đó từ khi là cô bé sáu tuổi.”

Bỗng nhiên tôi nghe thấy sự châm biếm trong giọng nói của anh, và chợt tỉnh táo ra. Anh ấy gọi để giễu cợt tôi đúng không?

“Em chưa bao giờ nhắc đến bảo tàng Guggenheim à?” tôi ngây thơ nói, và để lại con dao dọc giấy vào chỗ cũ. “Sao lạ thế nhỉ?”

“Không phải sao?” Luke nói. “Lạ chưa từng thấy. Vậy bây giờ em đang ở đó à?”

Điên thật!

Tôi im lặng một lúc. Tôi chỉ không thể thú nhận với Luke rằng tôi lại đi mua sắm. Nhất là sau lần anh ấy chế giễu tôi về chuyến đi tham quan quanh thành phố có hướng dẫn viên đó. Tôi hiểu rồi, tôi biết mười phút tách khỏi đoàn trong một chuyến tham quan dài ba tiếng đồng hồ thì không đáng là bao - nhưng tôi lại đi xa quá như đến trung tâm mua sắm Saks thì không được, đúng không nhỉ?

“Vâng,” tôi ngoan cố. “Đúng vậy, thực sự em đang ở đây.”

Điều này cũng gần đúng sự thật. Ý tôi là, chắc chắn tôi sẽ đến đó sau khi rời khỏi đây.

“Tuyệt!” Luke nói. “Em đang xem tác phẩm đặc biệt nào vậy?”

Ôi, im đi.

“Cái gì cơ?” tôi nói, bỗng lên cao giọng. “Xin lỗi, em đã không đề ý! Luke này, em phải tắt điện thoại đi rồi. Người... ừm... người phụ trách đang kêu ca. Thôi, em sẽ gặp anh sau nhé.”

“Sáu giờ ở quán bar Royaltan,” anh ấy nói. “Em có thể gặp Michael, cộng sự mới của anh. Và anh rất muốn nghe em kể về buổi chiều nay của em”

Bây giờ tôi cảm thấy hơi có lỗi. Lẽ ra tôi không nên nói với Luke là mình đang ở bảo tàng Guggenheim. Lẽ ra tôi nên nói thật.

Nhưng điều đó đâu có quan trọng... bởi vì việc tôi sẽ làm là đi đến đó ngay bây giờ. Ngay phút này! Sau này tôi có thể quay lại khu SoHo vào một ngày khác đúng không?

Tôi bước đi chậm rãi trên con phố tấp nập, tự nhủ rằng việc tôi sẽ làm là gọi ngay một chiếc taxi và đi thẳng đến đó. Không trì hoãn. Đi thẳng đến bảo tàng Guggenheim và tắm mình trong một không gian văn hóa tuyệt vời nào đó. Tuyệt vời. Thực sự tôi không thể chờ được nữa.

Tôi đến một góc phố và không thể bước tiếp. Một chiếc xe taxi sáng đèn chậm chậm vượt qua - nhưng vì lý do lạ lùng nào đó cánh tay tôi không thể giờ lên. Bên kia phố có một sạp hàng bán kính rân nhái hàng hiệu và tôi bỗng cảm thấy khao khát muốn qua đó lục xem một lượt. Nhìn xem kia, cửa hàng kia đang giảm giá quần bò Calvin Klein. Mà tôi thì thực sự rất cần một cái quần bò mới... Tôi lại còn chưa đến cửa hàng Dean and DeLuca nữa chứ...

Ôi, tại sao bảo tàng Guggenheim lại không thể nằm ở khu SoHo chứ?

Chờ một phút.

Mọi người cứ đẩy tôi ra để đi mà tôi không thể nhấc chân lên được. Mắt tôi như đóng đinh vào cái gì đó gắn chặt vào mặt tiền phía trên lối vào. Tôi không thể tin được cái mình đang nhìn thấy.

Chữ GUGGENHEIM nhìn lại tôi chăm chăm, to như trời. Cứ như thể Chúa nghe thấy lời cầu nguyện của tôi vậy.

Nhưng cái gì đang diễn ra vậy? Có phải bảo tàng Guggenheim bỗng nhiên chuyển chỗ không? Hay là có hai bảo tàng Guggenheim?

Tôi vội vã tiến đến cánh cửa ra vào, nhận thấy nơi này hơi nhỏ đối với một bảo tàng - vậy có lẽ nó không phải là bảo tàng Guggenheim chính. Có lẽ nó là chi nhánh ở SoHo theo xu hướng thức thời nào đó chăng? ĐÚNG thế! Ý tôi là nếu ở London có thể có Tate Gallery và Tate Modern thì tại sao ở New York lại không thể có bảo tàng Guggenheim và bảo tàng Guggenheim ở SoHo? Nghe rất tuyệt đấy!

Tôi thận trọng đẩy cánh cửa mở ra - chắc chắn một điều, cả khu bảo tàng đều trắng và rộng rãi, với những tác phẩm đương đại đặt trên bệ, mọi người đi lại nhẹ nhàng, thì thầm với nhau.

Bạn biết đấy, chỗ này cũng giống như tất cả các bảo tàng khác thôi. Đẹp đẽ và nhỏ bé, cảm giác đầu tiên là thế, vì vậy bạn không cảm thấy mệt phờ khi đi lại loay quanh. Ý tôi là, có lẽ bạn có thể đi hết chỗ này chỉ trong vòng nửa giờ đồng hồ. Ngoài ra, mọi thứ ở đây nhìn rất thú vị. Chẳng hạn như, hãy nhìn vào những khối lập phương màu đỏ ấn tượng trong cái tủ kính kia. Và bức tranh in trù tượng tuyệt vời treo trên tường này nữa.

Khi tôi đang dán mắt nhìn bức tranh in trù tượng ở đây ngưỡng mộ thì một cặp đôi đi tới ngắm nhìn nó, rồi bắt đầu thì thầm với nhau nó đẹp thế nào. Rồi cô gái hồn nhiên hỏi, “Nó bao nhiêu tiền nhì?”

Tôi đang định quay về phía cô ấy với một nụ cười thân thiện và nói, “Đó cũng là điều tôi luôn muốn biết!” thì thật ngạc nhiên, người đàn ông vươn tay lật xem mặt sau. Một cái móc giá dính ở phía sau!

Một móc giá trong viện bảo tàng! Tôi không thể tin được điều này! Chỗ này thật hoàn hảo! Cuối cùng thì một người có suy nghĩ tiên tiến nào đó cũng nhất trí với tôi - rằng người ta không muốn chỉ ngắm nhìn các tác phẩm nghệ thuật, họ còn muốn biết nó giá bao nhiêu nữa. Tôi sẽ viết cho mấy người ở bảo tàng Victoria và Albert về việc này.

Và bạn biết đấy, ngay lúc này tôi đang chăm chú nhìn quanh, tất cả các tác phẩm trưng bày dường như đều có móc giá. Những khối lập phương màu đỏ ở tủ kính kia cũng có giá, và cả cái ghế kia nữa, và cả cái... cả cái hộp bút chì kia nữa.

Thật kỳ lạ, có cả hộp bút chì ở trong viện bảo tàng. Khoan đã, có thể đó là nghệ thuật sắp đặt. Tôi tiến đến lại gần đó để nhìn kỹ hơn - và có cái gì đó in trên từng chiếc bút chì. Có lẽ một thông điệp ý nghĩa nào đó về nghệ thuật, hoặc về cuộc sống... Tôi thì lại gần hơn, đầy hứng thú, và nhận thấy mình đang đọc dòng chữ “Cửa hàng Bảo Tàng Guggenheim.”

Cái gì?

Cái này là một...

Tôi ngẩng đầu lên nhìn quanh bối rối.

Tôi đang ở trong một cửa hàng sao?

Bỗng nhiên tôi nhận thấy nhiều thứ mà lúc trước đã không nhìn thấy. Như hai quầy thu ngân ở góc bên kia. Và có ai đó đang ra khỏi cửa hàng với một vài túi đồ.

Làm sao tôi lại không nhận ra đây là một cửa hàng nhì? Nhưng... Điều này càng nghe càng không có lý. Chẳng lẽ đây chỉ là một cửa hàng thôi sao?

“Xin lỗi,” tôi nói với một cậu bé tóc vàng hoe có đeo biển tên. “Tôi có thể hỏi - đây là cửa hàng à?”

“Vâng thưa cô,” cậu bé lịch sự trả lời. “Đây là Cửa hàng Bảo tàng Guggenheim.”

“Thế bảo tàng Guggenheim thực sự nằm ở đâu? Với tất cả bức vẽ của Picasso và mọi thứ?”

“Nếu muốn xem các bức vẽ của Picasso cô phải đi đến bảo tàng chính, nằm ở Fifth Avenue trên phố 89,” cậu bé nói.

“Được rồi.” Tôi nhìn cậu bé bối rối. “Vậy để tôi làm rõ lại việc này nhé. Bạn có thể đến đây và mua rất nhiều đồ - và không ai quan tâm liệu bạn có đến bảo tàng hay không à? Ý tôi là, bạn không cần phải trình vé vào cửa hay gì đó đúng không?”

“Không, thưa cô.”

“Vậy bạn... bạn chỉ có thể mua đồ à?” Tôi cất cao giọng vui vẻ. “Thật tuyệt hảo!” Tôi chợt thấy thái độ hơi sốc của cậu bé nên vội nói thêm. “Ý tôi là, tất nhiên tôi rất muốn đi xem các tác phẩm nghệ thuật. Rất rất muốn. Tôi chỉ... cậu biết đấy. Hỏi lại cho kỹ.”

“Nếu cô quan tâm đến việc đi thăm viện bảo tàng,” cậu bé nói. “cháu có thể cho cô bản đồ chỉ đường. Cô có muốn đi thăm không ạ?”

“Ừm...”

Nào, đừng đưa ra một quyết định vội vàng nào cả.

“Ừm... tôi không chắc lắm,” tôi cẩn trọng nói. “Cậu chờ tôi một phút được không?”

“Chắc chắn rồi,” cậu bé nói, nhìn tôi với ánh mắt hơi lạ, rồi tôi ngồi xuống chiếc ghế màu trắng, nghĩ ngợi rất lung.

OK, đây là giải pháp. Ý tôi là, hiển nhiên tôi có thể vào trong một chiếc taxi và đến đó dù nó ở bất kỳ chỗ nào, rồi dành cả buổi chiều ngắm nhìn các bức vẽ của Picasso.

Hoặc là... tôi chỉ cần mua một cuốn sách về các tác phẩm của Picasso. Bởi vì vấn đề là, bạn có thực sự cần phải nhìn tận mắt một tác phẩm nghệ thuật để chiêm ngưỡng nó không? Tất nhiên là không. và ở một khía cạnh nào đó, lật qua một quyển sách sẽ thú vị hơn nhiều so với đi lang thang khắp các phòng tranh - bởi vì tôi chắc chắn sẽ tìm hiểu được đầy đủ hơn, nhanh hơn, và thực sự học hỏi được nhiều hơn.

Bên cạnh đó, cái mà họ có trong cái cửa hàng này chẳng phải là nghệ thuật sao, phải không nào? Ý tôi là, tôi đã cảm nhận thêm khá nhiều về văn hoá. Chính xác.

Vài giờ sau, tôi có mặt ở quán bar Royalton với một nụ cười rạng rỡ và mẫn nguyện. Tôi chưa hề có một buổi chiều mua sắm nào thành công như thế này kể từ... ừm, kể từ hôm qua.

Tôi gửi tất cả các túi đồ ở quầy gửi đồ rồi đi thẳng vào quán bar nho nhỏ hình tròn mà Luke có nói tôi sẽ gặp anh ấy và cộng sự mới của anh. Michael Ellis.

Tôi đã nghe khá nhiều về cái gã Michael Ellis này trong suốt mấy ngày qua. Rõ ràng là anh ta sở hữu một công ty quảng cáo lớn ở Washington và là bạn thân thiết nhất của chủ tịch. Hay là phó chủ tịch nhỉ? Dù sao thì cũng đại loại như vậy. Về cơ bản, anh ta là một nhân vật quan trọng, và có ảnh hưởng quyết định đến vụ làm ăn mới của Luke. Vì thế tốt hơn hết là tôi nên gây ấn tượng với anh ta.

Chúa ơi, nơi này sành điệu quá, tôi nghĩ vậy khi bước vào trong. Tất cả đều bằng da và mạ crôm, và mọi người mặc những bộ quần áo đen tuyền với những kiểu tóc thật hợp với trang phục. Tôi bước vào cái quán bar hình tròn mờ mờ tối, và Luke kia rồi, đang ngồi bên bàn. Thật ngạc nhiên, anh ngồi đó một mình.

“Chào anh!” tôi nói, và hôn anh. “Vậy bạn của anh đâu rồi?”

“Đang nghe điện thoại,” Luke nói. Anh ra hiệu cho người bồi bàn. “Cho thêm một ly cocktail gimlet ở bàn này nữa nhé.” Anh nhìn tôi giễu cợt khi tôi ngồi xuống. “Vậy, em yêu, bảo tàng Guggenheim thế nào hả em?”

“Hay ạ,” tôi nói giọng đầy hiếu thắng. Ha, hahaha. Tôi đã làm bài tập trên taxi rồi. “Em thực sự thích thú với loạt các hình khối bằng acrylic dựa trên những hình dạng đơn giản kiểu Euclid.”

“Thật sao?” Luke nói, nhìn hơi ngạc nhiên.

“Thật mà. Cái cách người ta hấp thụ và phản chiếu ánh sáng thuần túy... Thật mê hoặc. À mà, nhân tiện em mua cho anh một món quà.” Tôi đặt ụych cuốn Nghệ thuật trừu tượng và các nghệ sỹ lên đùi anh ấy, rồi uống ly nước đặt trước mặt, cố gắng không to ra quá kiêu căng.

“Em thực sự đã đến bảo tàng Guggenheim!” Luke nói, đọc lướt qua quyển sách đầy hoài nghi.

“Ừm... đúng thế.” Tôi nói. “Tất nhiên em đã đến đó.”

OK, tôi biết mình không nên nói dối bạn trai. Nhưng chuyện này cũng gần như sự thật phải không? Tôi thực sự đã đến bảo tàng Guggenheim. Xét trên bình diện động nhất của từ này.

“Chuyện này rất thú vị,” Luke nói. “Thế em có xem bức tượng điêu khắc của Brancusi không?”

“Ừm... ừm...” Tôi liếc nhìn qua vai anh ấy, cố xem xem anh ấy đang nói về cái gì. “Ừm, em đã tập trung hơn vào... ừm...”

“Trên má em có gì đấy?” Luke nói, bỗng nhìn tôi chăm chăm. Tôi ngạc nhiên giơ tay lên sờ thấy một vệt nhũ màu bạc. Tôi đã quên hết tất cả những cái này.

“Đó là... một phần của nghệ thuật sắp đặt.” Tôi nghe thấy bản thân mình đang lên tiếng. “Tác phẩm có tên là Những chòm sao. Họ có tất cả những cái này, ừm... nhũ bạc, và họ bôi cái này lên người anh...”

“Và đây là Michael,” Luke cắt ngang. Anh ấy gấp quyển sách lại và tôi nhanh chóng nhét nó vào túi xách. Ồn Chúa vì việc đó. Tôi hứng thú nhìn lên xem cái gã Michael nổi tiếng này trông như thế này - và suýt nữa thì sặc nước.

Tôi không thể tin được chuyện này. Đó là anh ta. Michael Ellis là cái gã hói ở phòng tập. Lần trước anh ta nhìn thấy tôi, tôi đã ngã dưới chân anh ta.

“Hi!” Luke đứng dậy nói. “Becky này, đây là Michael Ellis, cộng sự mới của anh.”

“Chào anh,” tôi nói, và cố mỉm cười điềm tĩnh. “Anh khoẻ chứ?”

Ôi, điều này lẽ ra không được phép xảy ra chứ. Nên có luật rằng những người bạn gặp ở phòng tập thì không bao giờ nên gặp ở ngoài đời thực cả.

“Chúng tôi đã có vinh hạnh được gặp nhau rồi,” Michael Ellis nói rồi lau linh bắt tay tôi và ngồi xuống phía đối diện. “Becky và tôi đã tập thể dục ở cùng phòng tập tại khách sạn. À mà sáng nay không thấy cô đến tập.”

“Sáng nay à?” Luke nói, và nhìn tôi băn khoăn khi ngồi xuống. “Becky à, anh nghĩ em nói là phòng tập đóng cửa.”

Chết tiệt.

“Ồ. Ừm, thì...” Tôi uống một hơi và hắng giọng. “Khi em nói nó đóng cửa, thì điều em thực sự muốn nói là... là...” Giọng tôi yếu ớt rồi tắt dần.

Và tôi thực sự muốn gây ấn tượng tốt.

“Tôi đang nghĩ cái gì ấy nhỉ?” Michael đột nhiên lên tiếng. “Tôi chắc sắp điên mất rồi! Không phải là sáng nay. Sang nay phòng tập đóng cửa. Để tu sửa toàn bộ, tôi nghĩ thế.” Anh ta cười toe toét với tôi và tôi cảm thấy mặt mình đang đỏ dần lên.

“Vậy thì,” tôi nói, nhanh chóng chuyển chủ đề. “Anh đang... anh đang hợp tác làm ăn cùng Luke. Điều đó thật tuyệt! Vậy việc đó tiến triển thế nào rồi ạ?”

Tôi thật lòng chỉ hỏi cho ra vẻ lịch sự để đánh lạc hướng khỏi chủ đề tập luyện ở phòng tập của tôi. Tôi đang mong cả hai người họ sẽ bắt đầu giải thích cận kề tí mĩ cho tôi, và tôi có thể gật đầu trong lúc nghe và thưởng thức đồ uống. Nhưng ngạc nhiên thay, lại có một sự im lặng ngưng đọng.

“Câu hỏi rất hay,” cuối cùng Luke cũng lên tiếng và nhìn Michael. “Vậy Clark đã nói gì?”

“Chúng tôi đã nói chuyện lâu,” Michael đáp. “Không được hoàn toàn thoải mái.”

Tôi nhìn hết người này đến người kia, cảm thấy bối rối.

“Có chuyện gì không ổn sao?”

“Điều đó còn tùy,” Michael nói.

Anh ta bắt đầu kể cho Luke về cuộc điện thoại của anh ta với ai đó tên Clark, và tôi cố gắng lắng nghe ra chiều am hiểu. Nhưng vấn đề là, tôi bắt đầu cảm thấy chóng mặt. Hôm nay tôi đã uống bao nhiêu rồi nhỉ? Tôi thậm chí không muốn nghĩ về điều đó nữa, thành thực mà nói. Tôi ngã người tì vào cái tựa lưng bằng da, mắt nhắm lại, lắng nghe giọng nói của họ như thể lòn vờn từ xa trên đầu tôi.

“... đại để là nghi ngờ...”

“... nghĩ rằng họ có thể thay đổi được các điều khoản đã ký...”

“... chi phí quản lý... giảm chi phí... với Alicia Billington điều hành văn phòng ở London...”

“Alicia sao?” tôi ngồi dậy. “Alicia sắp điều hành văn phòng ở London sao?”

“Gần như vậy,” Luke nói, bỗng dừng lại giữa chừng. “Sao hả em?”

“Nhưng...”

“Nhưng sao cơ?” Michael nói, nhìn tôi đầy quan tâm. “Tại sao cô ấy lại không thể điều hành văn phòng ở London chứ? Cô ấy thông minh, đầy tham vọng...”

“Ồ. À... không có gì,” tôi lí nhí.

Tôi không thể nói đồng dạng rằng, “Vì cô ta hoàn toàn là một con bò cái.”

“Nhân tiện đây, anh đã nghe nói cô ấy vừa mới đính hôn chưa?” Luke nói. “Với Ed Collins của công ty Hill Hanson.”

“Thật sao?” tôi ngạc nhiên nói. “Em nghĩ cô ấy có quan hệ tình cảm với... tên gì nhỉ?”

“Với ai?” Michael hỏi.

“Ừm... ai đó.” Tôi uống một ngụm gimler cho tỉnh táo đầu óc. “Cô ấy đã bí mật đi ăn trưa với anh ta, và còn nhiều chuyện khác nữa!”

Tên anh ta là gì nhỉ? Tôi thực sự cầu.

“Becky rất thích tò mò các chuyện đồn thổi nơi công sở,” Luke nói và cười cợt chế nhạo. “Thật không may, một ai đó đã không nói chính xác rồi.”

Tôi giận dữ nhìn anh ấy. Anh ấy đang cố nói gì nhỉ? Rằng tôi na ná người chuyên tung ra các tin đồn thổi chẳng?

“Không có gì sai nếu quan tâm tới các tin đồn thổi chốn văn phòng.” Michael nói với một nụ cười thật thân thiện. “Chỉ đề cập nhật thông tin thôi mà.”

“Chính xác!” tôi đồng ý. “Tôi không thể đồng ý hơn thế. Tôi luôn nói với Luke rằng, anh nên quan tâm đến những người làm việc cho mình. Nó giống như việc tôi đưa ra các tư vấn tài chính trên truyền hình vậy. Bạn không thể chỉ nhìn vào các con số, bạn phải nói chuyện với chúng. Giống như... giống như Enid ở Northampton vậy!” Tôi nhìn Michael đầy trông đợi trước khi nhớ ra rằng anh ta không biết Enid là ai. “Về thủ tục bà ấy đã sẵn sàng nghỉ hưu,” tôi giải thích. “Lương hưu và các thứ khác. Nhưng trên thực tế...”

“Bà ấy lại... không sẵn sàng?” Michael gọi ý.

“Chính xác! Bà ấy thực sự yêu thích công việc và chỉ vì người chồng ngu ngốc của bà ấy muốn bà ấy thôi việc. Bà ấy mới chỉ 55 tuổi!” Tôi khua cái ly. “Ý tôi là, không phải người ta nói cuộc sống bắt đầu ở tuổi 55 sao?”

“Tôi không chắc họ nói như vậy,” Michael nói, mỉm cười. “Nhưng có lẽ người ta nên như vậy.” Anh ấy nhìn tôi rất thích thú. “Hôm nào đó tôi muốn đón xem chương trình của chị. Nó có được phát sóng ở Mỹ không?”

“Không,” tôi tiếc nuối nói. “Nhưng tôi sẽ sớm làm một cái giống như vậy trên truyền hình Mỹ, và lúc đó anh có thể xem!”

“Tôi rất mong đến ngày đó.” Michael nhìn đồng hồ và uống cạn ly. “Tôi phải đi rồi, e là thế. Chúng ta sẽ nói chuyện sau Luke nhé. Và rất vui được gặp chị, Becky ạ. Nếu có lúc nào đó tôi cần tư vấn tài chính, tôi đã biết phải tìm ai rồi!”

Rồi anh ta rời khỏi quán bar, tôi dựa vào chiếc ghế mềm mại của mình và quay sang nhìn Luke. Không còn vẻ ngoài thư thái thường ngày, anh ấy đang căng thẳng nhìn vào khoảng không trong khi tay xe một bao diêm thành các mẫu nhỏ.

“Michael có vẻ rất tốt tính!” tôi nói. “Rất thân thiện.”

“Ừ,” Luke nói về xa cách. “Đúng vậy.”

Tôi uống một ngụm guinê và nhìn Luke kỹ hơn. Anh đang có biểu hiện giống hết tháng trước, khi một nhân viên của anh làm lộn xộn một thông cáo báo chí khiến vài số liệu mật bị lộ ra ngoài. Tâm trí tôi lại tha thần về cuộc nói chuyện ầm ĩ tôi thoáng nghe lúc nãy - và khi nhìn khuôn mặt anh, tôi bắt đầu cảm thấy hơi lo lắng.

“Luke này,” cuối cùng tôi cũng lên tiếng. “Có chuyện gì vậy? Có gì trục trặc với vụ làm ăn của anh à?”

“Không,” Luke nói mà không hề nhúc nhích.

“Vậy Michael có ý gì khi anh ta nói 'Còn tùy' vậy?” Và cả cái gì đó liên quan đến việc thay đổi các điều khoản đã cam kết nữa?”

Tôi nhòm ngó về phía trước cố nắm lấy tay anh, nhưng Luke không đáp lại. Khi nhìn anh im lặng âu lo, tôi dần dần để ý đến những câu chuyện và nhạc nhẽo xung quanh chúng tôi trong quán bar mờ mờ đó. Ở bên cạnh một phụ nữ đang mở một cái hộp bé xíu của cửa hàng Tiffany's và há hốc miệng ra vì kinh ngạc - nếu như thường lệ thì tôi đã vứt một cái khăn giấy xuống sàn nhà và nhào người ra để liếc xem cô ta có cái gì. Nhưng lần này tôi quá lo lắng.

“Luke này,” Tôi nhào người về phía trước. “Thôi nào, nói cho em đi. Có chuyện gì vậy?”

“Không,” Luke nói cụt lùn và dốc cả ly nước vào miệng. “không có chuyện gì cả. Mọi thứ vẫn tốt đẹp. Thôi nào, chúng ta cùng đi đi.”

Bạn đang đọc truyện *Tín Đồ Shopping Oanh Tạc Manhattan* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 10

SÁNG HÔM SAU tôi tỉnh dậy, đầu đau như búa bổ. Chúng tôi roài quán bar Royaltan đến một chỗ nào đó ăn tối, và thậm chí tôi lại uống thêm rất nhiều - tôi còn không nhớ nổi mình đã quay lại khách sạn. Ổn Chúa hôm nay tôi không phải phỏng vấn. Nói thật, tôi có thể vui vẻ dành cả ngày nằm trên giường với Luke.

Nhưng anh đã dậy, ngồi cạnh cửa sổ, nói chuyện rất dứt khoát trên điện thoại.

“OK, Michael. Hôm nay tôi sẽ nói chuyện với Greg. Chúa mới biết được. Tôi không biết gì cả.” Anh lắng nghe một chút. “Có thể sự việc như vậy đó. Nhưng tôi sẽ không để cơ hội làm ăn thứ hai của chúng ta sụp đổ đâu.” Dừng lại một lúc. “Được, nhưng việc đó sẽ làm kế hoạch của chúng ta bị đẩy lùi lại - cái gì cơ, sáu tháng à? OK. Tôi hiểu việc anh đang đề cập. Được. Tôi hứa đấy. Chúc mừng.”

Anh đặt máy điện thoại xuống, nhìn ra cửa sổ đầy căng thẳng, và tôi vỗ nhẹ lên khuôn mặt còn đang ngái ngủ của mình, cố gắng nhớ xem liệu tôi có mang theo thuốc đau đầu không.

“Luke, có chuyện gì vậy?”

“Em dậy rồi à?” Luke nói, xoay người lại mỉm cười ngay với tôi. “Em ngủ ngon không?”

“Có chuyện gì vậy?” tôi hỏi lại, tăng lên câu hỏi của anh. “Có chuyện gì với việc làm ăn của anh thế?”

“Mọi việc đều ổn cả,” Luke vội vã nói, và quay lại phía cửa sổ.

“Mọi thứ không ổn!” tôi cãi lại. “Luke, em không mù. Em không điếc. Em có thể thấy chuyện gì đó đang diễn ra.”

“Chỉ là một sự cố nhỏ,” Luke nói sau một lúc im lặng. “Em không cần lo lắng chuyện đó đâu.” Anh lại vớ lấy cái điện thoại. “Anh gọi đồ ăn sáng cho em nhé? Em muốn ăn gì?”

“Thôi đi!” tôi gào lên giận dữ. “Luke, em không phải một ai đó... một ai đó xa lạ! Chúng ta chuẩn bị sống cùng nhau, vì Chúa! Em luôn ở bên cạnh anh. Hãy nói cho em chuyện gì thực sự đang diễn ra. Việc làm ăn của anh đang gặp trục trặc đúng không?”

Im lặng - vào một giây phút khủng khiếp nào đó, tôi đã nghĩ Luke sẽ nói tôi cứ đi mà lo việc của tôi. Nhưng rồi anh lùa tay vào tóc, nói đồng dục và ngẩng lên.

“Em nói đúng. Sự thật là, một trong những bên hậu thuẫn của anh tỏ ra lo lắng.”

“Ồ,” tôi nói, và xì mặt ra. “Sao lại thế?”

“Bởi vì một tin đồn chó chết nào đó đang lan ra rằng bọn anh sắp mất khách hàng Ngân hàng London.”

“Thật sao?” Tôi nhìn anh chăm chú, cảm thấy nỗi lo lắng ớn lạnh chạy dọc sống lưng. Ngay cả tôi cũng biết Ngân hàng London quan trọng thế nào đối với Brandon Communications. Họ là một trong những khách hàng đầu tiên của Luke - và họ vẫn đóng góp một phần tư lợi nhuận hàng năm của công ty. “Tại sao những người này lại phao tin đồn như thế?”

“Chết tiệt, không hiểu nổi.” Anh lại thọc tay vào tóc. “Tất nhiên Ngân hàng London lúc đầu hoàn toàn phủ nhận tin đồn đó. Nhưng rồi, họ lại công nhận. Và tất nhiên không thể làm gì được khi anh ở đây mà không ở đó...”

“Vậy anh đang định bay về London à?”

“Không.” Anh ngẩng lên. “Như vậy sẽ làm mọi việc rối tung lên. Mọi việc ở đây đã đủ khó khăn rồi. Nếu anh đột nhiên biến mất thì...” Anh lắc đầu, tôi nhìn anh đầy lo lắng.

“Vậy... điều gì xảy ra nếu nhà đầu tư của anh rút vốn?”

“Bọn anh sẽ tìm một người khác.”

“Nhưng nếu anh không thể tìm được thì sao? Anh sẽ từ bỏ ý định đến New York chứ?”

Luke quay người lại nhìn tôi - bỗng nhiên anh lại mang cái nhìn vô hồn và đáng sợ từng khiến tôi muốn chạy trốn khỏi anh tại các buổi họp báo.

“Không có chuyện đó.”

“Nhưng ý em là, việc làm ăn của anh ở London đã thực sự thành công,” tôi khẳng định lại. “Ý em là, anh không phải thành lập một công ty ở New York, đúng không? Anh chỉ việc...”

Tôi dõi theo nét mặt của anh.

“Được rồi,” tôi lo lắng nói. “Ừm... em chắc chắn mọi việc sẽ lại Ok thôi. Cuối cùng sẽ ổn cả.”

Cả hai chúng tôi im lặng một lúc - rồi Luke dường như nghĩ ra điều gì đó và ngẩng lên.

“Anh e là anh có một số việc phải làm hôm nay,” anh bất ngờ lên tiếng. “Vì thế anh không thể đến dự bữa trưa gây quỹ cùng em với mẹ anh được.”

Ôi chết tiệt. Mẹ của Luke. Tất nhiên, đúng là hôm nay rồi.

“Mẹ anh không thể thay đổi kế hoạch sao?” tôi gợi ý. “Như thế chúng ta có thể đi cùng nhau?”

“Rất tiếc là không thể,” Luke nói. Anh ngoảnh miệng cười, nhưng tôi có thể thấy nỗi thất vọng thực sự trên khuôn mặt anh, và thoáng cảm thấy phần nộ với mẹ anh.

“Chắc chắn bà có thể sắp xếp được mà...”

“Bà có thời gian biểu làm việc rất bận rộn. Một khi bà cho rằng anh đã không báo trước thì...” Anh nhăn mặt. “Em biết đấy, mẹ anh không phải tuýp người phụ nữ... có nhiều thời gian rảnh rỗi. Bà có rất nhiều công việc quan trọng. Bà không thể thay đổi các kế hoạch dù rất muốn.”

“Tất nhiên là không rồi,” tôi vội vã nói. “Dù sao thì cũng ổn thôi. Em sẽ dùng bữa trưa này với mẹ anh một mình, được chưa?” tôi nói thêm, cố gắng không tỏ ra bị yếu thế trước lời cảnh báo kia.

“Bà phải đi spa trước,” Luke nói, “và bà đề nghị em cùng đi đấy.”

“Được thôi!” tôi cân trọng. “Vâng, chắc là sẽ rất vui...”

“Và rồi bà sẽ đưa em đến bữa trưa từ thiện. Đó là cơ hội để hai người hiểu rõ về nhau hơn. Anh thực sự hy vọng hai người sẽ hoà hợp.”

“Tất nhiên rồi,” tôi khẳng định. “Chắc chắn sẽ rất tốt đẹp.” Tôi ra khỏi giường, đến bên Luke, và quàng tay quanh cổ anh. Mặt anh vẫn rất căng thẳng, tôi đưa tay xoa nhẹ những nếp nhăn trên lông mày anh. “Đừng lo lắng, Luke nhé. Rồi mọi người sẽ xếp hàng dài ủng hộ anh thôi. Xung quanh toà nhà luôn ấy chứ.”

Luke gượng cười và hôn tay tôi.

“Hãy hy vọng như vậy nhé!”

Khi ngồi ở chỗ lễ tân đợi mẹ Luke đến, tôi có cảm giác lo lắng xen lẫn tò mò. Ý tôi là, không biết chúng tôi sẽ nói chuyện gì để bắt đầu nhỉ? Nếu tôi gặp mẹ kế của Luke thì bà có thể kể với tôi mọi điều về Luke khi anh còn là một đứa trẻ, và sẽ đưa cho tôi xem các bức ảnh tức cười nữa. Nhưng mẹ đẻ của Luke chỉ hiếm hoi gặp anh khi anh còn là một cậu bé. Hiển nhiên bà ấy có gửi những món quà to vật đến trường cho anh và thăm anh khoảng ba năm một lần.

Chắc bạn đang nghĩ hân anh hơi phần uất về chuyện này - nhưng anh lại yêu quý bà ấy. Thực ra đơn giản là anh không thể tìm được một điểm gì xấu khi nhắc đến bà. Tôi đã từng hỏi anh có quan tâm đến chuyện bị bà bỏ rơi hay không - nhưng anh bảo vệ bà, nói rằng bà không có sự lựa chọn. Anh còn giữ một bức ảnh to quyn rũ của bà trong phòng làm việc ở nhà - cái ảnh này to hơn nhiều so với ảnh cưới của bố và mẹ kế anh. Tôi thỉnh thoảng cũng tự hỏi liệu họ có nghĩ gì về chuyện đó không. Nhưng tôi nghĩ mình không nên đã động đến chuyện đó.

“Rebecca à?” Một giọng nói cắt ngang dòng suy nghĩ của tôi và tôi ngược lên, sững sốt. Một phụ nữ cao, thanh lịch, mặc bộ vest nhả nhện, chân rất dài và đi giày da cá sấu, đang nhìn tôi chăm chặp. Đó là một bức ảnh quyn rũ bằng xương bằng thịt! Bà giống y chang trong ảnh, với hai gò má cao và đánh phấn màu sẫm, kiểu tóc của Jackie Kennedy - ngoại trừ làn da bà căng hơn và đôi mắt to vẻ không tự nhiên. Thực ra thì bà nhìn như thể khó mà nhắm được mắt.

“Chào bác!” tôi nói, chân run rẩy và đưa tay ra. “Chào bác.”

“Elinor Sherman,” bà ấy lễ nhè giọng nửa Anh nửa Mỹ rất kỳ quặc. Tay bà lạnh và xương, đeo hai chiếc nhẫn kim cương to bự, chọc cả vào tay tôi. “Rất vui được gặp cháu.”

“Luke rất tiếc vì không thể đến được ạ,” tôi nói, và đưa cho bà ấy món quà anh đưa tôi tặng bà. Khi bà bóc quà, tôi không thể không mở to mắt ra mà nhìn. Một chiếc khăn hiệu Hermès!

“Đẹp đấy,” bà nhăm nhẩn nói rồi nhét lại nó vào hộp. “Xe ô tô của bác đang chờ ở ngoài.”

“Luke đã rất mong bác cháu mình có thể hiểu nhau thêm một chút,” tôi nói, và mỉm cười thân thiện.

“Bác chỉ có thể đi đến 2h15,” Elinor tỉnh queo.

“Ồ,” tôi nói. “Vâng, không s...”

“Như thế cũng là dư dật thời gian rồi. Chúng ta đi chứ?”

Ồ! Một cái xe có tài xế riêng. Một cái túi da cá sấu hiệu Kelly - và đôi hoa tai kia có phải ngọc lục bảo thật không nhỉ?

Khi xe chuyển bánh, tôi không thể không lén nhìn Elinor. Bây giờ khi ngồi kế bên tôi mới nhận ra bà già hơn tôi tưởng, có lẽ cũng đến 50 tuổi rồi. Mặc dù trông bà rất tuyệt vời thì cũng chỉ như một bức ảnh kiểu diêm bị để ra ngoài ánh sáng mặt trời và bị phai bớt màu - rồi lại được tô vẽ kỹ lưỡng với đồ trang điểm. Lông mi của bà nặng trĩu mascara, mái tóc thì bóng lộn toàn keo xịt tóc và các móng tay được sơn tía quá đà, trông chúng cứ như men sứ màu đỏ vậy. Bà hoàn toàn... chài chuốt. Đóng bộ trong cái cách mà tôi biết mình không bao giờ có thể như thế được, dù có bao nhiêu người đến trau chuốt cho tôi.

Ý tôi là, hôm nay trông tôi cũng khá được, tôi nghĩ thế. Thực ra, trông tôi rất sắc nét. Tạp chí Vogue của Mỹ nói khuy nh hướng màu đen và trắng đang là tiêu điểm trong thời gian này, vì vậy tôi đã kết hợp một chân váy chữ A màu đen với một sơ mi trắng mua được trong đợt hạ giá hàng mẫu lần trước, và đôi giày đen cao gót tuyệt đẹp. Tôi đã đánh mắt giống như cách Mona chi cho tôi. Sáng nay tôi thực sự hài lòng với bản thân mình. Nhưng bây giờ, khi Elinor sẫm soi tôi, tôi chợt nhận ra một móng tay của mình hơi nham nhở, bên mép một chiếc giày có vết bẩn nhỏ xíu - và ôi Chúa ơi, có phải sợi chỉ kia đang thông xuống từ cái chân váy của tôi không? Liệu tôi có nên giặt nó ra không?

Thật bình tĩnh, tôi đặt một tay lên đùi để che cái sợi chỉ bị tuột kia. Có lẽ bà ấy chưa nhìn thấy. Nó cũng không đến mức lộ liễu thế, đúng không?

Nhưng Elinor lặng lẽ lục túi xách, lát sau đưa cho tôi một cái kéo nhỏ bằng bạc có tay cầm bằng đồi mồi.

“Ồi... ơ, cháu cảm ơn,” tôi lúng túng nói. Tôi cắt cái sợi chỉ đáng ghét kia rồi đưa trả lại cái kéo, cảm giác giống như đứa trẻ đang ngồi trên ghế nhà trường. “Việc này luôn xảy ra mà,” tôi nói thêm, và khẽ cười đầy lo lắng. “Sáng nay cháu đã soi gương và nghĩ trông mình khá ổn nhưng rồi khi ra khỏi nhà...”

Tuyệt thật, bây giờ tôi lại đang lấp bắp. Từ từ nào, Becky.

“Người Anh không thể nào ăn vận chải chuốt được,” Elinor nói. “Trừ phi đó là con ngựa.”

Khoé miệng bà nhếch lên vài milimét cô nặn ra một nụ cười - mặc dù phần còn lại trên khuôn mặt bà vẫn không xê dịch - và tôi phá lên cười nịnh bợ.

“Chuyện đó rất thú vị đấy ạ! Bạn cùng nhà với cháu cũng rất thích ngựa. Nhưng ý cháu là, bác cũng là người Anh, đúng không ạ? Vậy mà nhìn bác thực sự... không chê vào đâu được!”

Tôi thực sự hài lòng khi tranh thủ ném vào một lời khen nho nhỏ, nhưng nụ cười trên khuôn mặt Elinor đột nhiên biến mất. Bà nhìn tôi trừng trừng vô cảm và bỗng nhiên tôi hiểu Luke lấy ở đâu ra cái thái độ dửng dưng đáng sợ đó.

“Bác vốn bẩm sinh là công dân Mỹ.”

“Đúng vậy ạ,” tôi nói. “Vâng, cháu nghĩ bác cũng ở đây một thời gian. Nhưng ý cháu là, trong tim bác, bác vẫn còn là... bác sẽ không nói bác là... Cháu muốn nói là, Luke rất Anh...”

“Bác đã sống ở New York hầu hết thời kỳ trưởng thành của mình,” Elinor lạnh lùng nói. “Bất cứ sự liên hệ nào của bác với nước Anh đều đã biến mất từ lâu rồi. Nơi đó đã lỗi thời hai mươi năm rồi.”

“Đúng ạ.” Tôi nhiệt thành gật đầu đồng tình, cố gắng tỏ ra mình hoàn toàn hiểu được ý của bà. Chúa ơi, việc này thật khó khăn. Tôi cảm giác như mình đang bị soi dưới kính hiển vi vậy. Tại sao Luke lại không cùng đến đây nhỉ? Hoặc sao bà ấy không thể thay đổi lịch hẹn nhỉ? Ý tôi là, chẳng nhẽ bà ấy lại không muốn gặp anh sao?

“Rebecca này, ai nhuộm tóc cho cháu vậy?” Elinor đột ngột hỏi.

“Đấy là... đấy là tóc tự nhiên của cháu,” tôi nói, lo lắng sờ một lọn tóc.

“Meione,” bà ấy nghi ngờ nói. “Bác không biết tên. Không biết cô ấy làm việc ở salon nào nhỉ?”

Tôi hoàn toàn im lặng một lúc.

“Ừm... vâng,” cuối cùng tôi cũng đáp ứng. “Thực ra... cháu... cháu không chắc bác đã từng nghe đến chỗ này. Nó rất... nhỏ.”

“Ừm, bác nghĩ cháu nên thay đổi màu tóc,” Elinor nói. “Gam màu đó rất không tinh tế.”

“Đúng thế ạ!” tôi vội vã nói. “Chính xác là thế ạ!”

“Thế có thánh Julien, Guinevere von Landlenburg ở phố bond rất được. Cháu có biết Guinevere von Landlenburg không?”

Tôi ra chiều suy nghĩ, cứ như thể đang dò lại danh bạ điện thoại trong đầu vậy. Cứ như thể đang kiểm tra lại tất cả các anh chàng Guinevere mà tôi biết vậy.

“Ừm... không ạ,” cuối cùng tôi cũng lên tiếng. “Cháu không nghĩ là mình biết.”

“Họ có một cái nhà ở South Hampton.” Bà lôi ra một hộp phấn rồi soi gương. “Năm ngoái thỉnh thoảng chúng tôi có đến đó cùng với gia đình Bonneilles.”

Người tôi sờ ra. Gia đình Bonneilles. Cứ như trong cái tên Sacha de Bonneilles vậy. Cứ như trong cái tên bạn gái cũ của Luke vậy.

Luke chưa bao giờ kể cho tôi rằng họ là bạn của gia đình anh.

OK, tôi sẽ không căng thẳng đâu. Chỉ vì Elinor đã không đủ tế nhị khi nhắc đến gia đình Sacha. Nó cũng không hẳn như bà ấy đang đề cập đến cô ta...

“Sacha là một cô gái được dạy dỗ rất cẩn thận,” Elinor nói, dập nắp hộp phấn lại. “Cháu đã bao giờ nhìn thấy con bé lướt ván chưa?”

“Chưa ạ.”

“Hay chơi polo(*) chưa?”

* Một môn thể thao người chơi cưỡi ngựa dùng chày có cán dài đánh bóng vào trong các cầu môn.

“Chưa ạ,” tôi rầu rĩ nói. “Cháu chưa từng xem.”

Bỗng nhiên Elinor hống hách đập vào tấm chắn bằng kính sau lưng người tài xế.

“Anh rẽ quá nhanh ở góc đó đấy!” bà ta nói. “Tôi sẽ không nhấc lại nữa đâu, tôi không muốn bị chết ở trên ghế đâu. Này, Rebecca,” bà ta nói, chỉnh lại tư thế ngồi và liếc nhìn tôi về không hài lòng. “Cháu thích những gì?”

“Ừm...” Tôi mở miệng ra rồi ngậm lại. Đầu óc tôi hoàn toàn trống rỗng. Thôi nào, tôi cũng phải có vài sở thích chứ. Tôi làm gì vào cuối tuần nào? Tôi làm gì để thư giãn nào?

“Vâng, cháu...”

Chuyện này thật nực cười. Phải có cái gì đó trong cuộc sống của tôi ngoài chuyện mua sắm chứ.

“Vâng, chắc chắn là cháu rất thích... gặp gỡ giao lưu bạn bè,” tôi do dự bắt đầu. “Và tìm hiểu về... về thời trang thông qua... ừm... thông qua các cuốn tạp chí...”

“Cháu có thích thể thao không?” Elinor nhìn tôi lạnh lùng. “Cháu có đi săn không?”

“Ừm... không ạ. Nhưng... gần đây cháu bắt đầu tập đấu kiếm!” Tôi đột nhiên hào hứng nói thêm. Tôi có mua quần áo tập rồi mà, đúng không? “Và cháu chơi piano từ khi sáu tuổi.”

Hoàn toàn đúng như vậy. Không cần đề cập đến việc tôi bỏ học piano khi tôi chín tuổi.

“Thực ra,” Elinor nói, và mỉm cười lạnh lùng. “Sacha cũng rất xuất sắc ở lĩnh vực âm nhạc. Con bé đã đọc tấu các bản sonata viết cho piano của Beethoven ở London hồi năm ngoái. Cháu có đi không nhỉ?”

Sacha đáng ghét kia. Với cái môn lướt ván chết tiệt và các bản sonata chết tiệt.

“không ạ,” tôi nhảm nhảm. “Nhưng cháu... tình cờ cháu cũng từng đọc tấu. Các bản sonata của Wagner.”

“Các bản sonata của Wagner sao?” Elinor hỏi lại đầy nghi ngờ.

“Ừm... vâng ạ.” Tôi háng giọng, cố gắng nghĩ làm sao thoát khỏi cái chủ đề thành tích này. “Vâng chắc hẳn bác rất tự hào về Luke!”

Tôi hy vọng câu hỏi này sẽ khơi mào một cuộc chuyện trò vui vẻ so với mười phút trước đây. Nhưng Elinor chỉ nhìn tôi rồi im lặng cứ như thể tôi nói điều gì đó nhảm nhí vậy.

“Về... về công ty của anh và mọi thứ.” Tôi gan lì nhấn thêm vào chủ đề đó. “Anh thực sự thành công. Có vẻ như anh rất quyết tâm thành công ở New York, ở Mỹ.” Elinor cười mỉa mai với tôi.

“Người ta chẳng là gì cho đến khi họ thành công ở Mỹ.” Bà nhìn ra ngoài cửa sổ. “Chúng ta đến nơi rồi.”

Ồn Chúa vì điều đó.

Thật xứng tầm với Elinor, cái spa chăm sóc sắc đẹp này thật sự rất tuyệt vời. Khu vực lễ tân giống hệt như hang động của Ai cập, với những cái cột, tiếng nhạc đặt diu và mùi dầu hương liệu dễ chịu thoang thoảng. Chúng tôi đi lên tầng đến bàn lễ tân, nơi một người phụ nữ thanh lịch trong bộ quần áo vải lanh màu đen gọi Elinor “Bà Sherman” rất kính cẩn. Họ thì thầm một lúc với nhau, và người phụ nữ kia thỉnh thoảng liếc nhìn tôi gật đầu, còn tôi cố giả vờ như không nghe mà nhìn vào bảng giá dành cho dịch vụ tắm dầu hương liệu. Rồi Elinor đột ngột quay lại dẫn tôi đến chỗ ngồi đợi có một ấm trà bạc hà và tấm biển đề yêu cầu khách hàng nói khẽ, tôn trọng sự yên tĩnh của spa.

Chúng tôi ngồi im một lúc thì có một cô gái trong bộ đồng phục trắng đến chào tôi rồi đưa tôi đi đến phòng trị liệu có để sẵn một cái áo choàng và một đôi dép đi trong nhà, tất cả đều được bọc trong giấy bóng kính xen lô fan. Khi tôi thay đồ, cô ấy mài tán gẫu với đám đồng nghiệp ở quầy thu ngân còn tôi háo hức đoán xem mình được phục vụ gì ở đây. Elinor cứ khẳng khái đòi trả tiền tất cả các dịch vụ trị liệu của tôi dù tôi có dùng bao nhiêu dịch vụ đi chăng nữa - và rõ ràng là bà ấy đã chọn dịch vụ “trị liệu toàn thân”, không biết là cái gì. Tôi hy vọng nó sẽ bao gồm cả dịch vụ mát xa trị liệu để thư giãn nữa, nhưng khi tôi ngồi xuống giường, tôi nhìn thấy một bát đầy sáp ong đun nóng.

Tôi cảm thấy bụng mình khó ở. Tôi chưa bao giờ chịu được việc đắp sáp ong để lột lông chân. Không phải vì tôi sợ đau nhưng vì...

Thôi, được rồi. Bởi vì tôi sợ đau.

“Vâng là dịch vụ trị liệu của tôi bao gồm cả tẩy lông chân sao?” tôi nói, cố gắng tỏ ra bình thản.

“Quý khách đã đăng ký dịch vụ tẩy lông toàn thân,” cô nhân viên trị liệu trả lời, và nhìn tôi đầy ngạc nhiên. “Từ đầu đến chân. Hai chân, hai cánh tay, hai lông mày, và Brazilian.”

Cánh tay sao? Lông mày sao? Tôi cảm thấy cổ họng mình thắt lại vì sợ hãi. Tôi chưa từng sợ hãi như thế này bao giờ kể từ lần đám lưng ở Thái Lan.

“Brazilian à?” tôi nói giọng sin sít. “Đó là... đó là cái gì vậy?”

“Đó là một dạng tẩy lông vùng bikini. Tẩy hoàn toàn.”

Tôi nhìn cô ta chăm chú. Đầu tôi làm việc quá tải. Không phải ý cô ta là...

“Vậy mời quý khách nằm xuống giường...”

“Chờ đã!” tôi nói, cố giữ giọng bình tĩnh. “Khi cô nói 'toàn bộ', tức là cô muốn nói...”

“Ừm, đúng vậy.” Nhân viên trị liệu mỉm cười. “Sau đó nếu quý khách muốn, tôi có thể cho một hình xăm nhỏ bằng pha lê vào... chỗ đó. Hình trái tim khá phổ biến. Hoặc có teher là chữ cái đầu trong tên của một người đặc biệt nào đó.”

Không. Điều này thực sự không thể được.

“Vậy, xin mời quý khách nằm xuống giường thư giãn.”

Thư giãn sao? Thư giãn à?

Cô ấy đi đến chỗ cái bát sáp ong nấu chảy đó - và tôi cảm thấy hoảng sợ.

“Tôi sẽ không làm dịch vụ này,” tôi nghe mình đang lên tiếng, và tụt xuống khỏi giường. “Tôi sẽ không làm dịch vụ này.”

“Hình xăm ạ?”

“Không xăm gì cả.”

“Không xăm gì sao?”

Nhân viên trị liệu tiến lại gần phía tôi, tay bưng bát sáp ong - và trong cơn hoảng loạn, tôi lùi lại phía sau giường, quàng cái áo choàng lại quanh người để phòng thủ.

“Nhưng bà Sherman đã thanh toán trước tất cả dịch vụ trị liệu này.”

“Tôi không quan tâm bà ấy đã thanh toán những gì,” tôi nói và lùi lại. “Cô có thể tẩy lông chân tôi. Nhưng không phải cánh tay tôi. Và chắc chắn là không... không phải cái kia. Cái trái tim bằng pha lê gì đó.”

Nhân viên trị liệu trông rất lo lắng.

“Bà Sherman là một trong những khách hàng thân thiết nhất của chúng tôi. Bà ấy đã yêu cầu cụ thể dịch vụ 'tẩy lông từ đầu đến chân' cho cô.”

“Bà ấy sẽ không bao giờ biết!” tôi khấn khoản. “Bà ấy sẽ không bao giờ biết! Ý tôi là bà ấy chắc không định nhìn chứ? Bà ấy sẽ không hỏi con trai mình xem liệu chữ cái đầu tên anh ta có được xăm ở trên... của bạn gái anh không chứ?” Tôi không thể cho phép mình nói từ bộ phận. “Ý tôi là, thôi nào. Bà ấy không làm thế đúng không?”

Tôi ngừng lại, bầu không khí ngột thở chỉ được phá tan bởi tiếng sáo êm dịu.

Rồi bỗng nhiên nhân viên trị liệu bật cười. Tôi bắt gặp ánh mắt của cô ấy và tôi cũng bắt đầu cười như bị ma làm.

“Cô nói đúng,” nhân viên trị liệu nói, rồi ngồi xuống dụi mắt. “Cô nói đúng. Bà ấy sẽ không bao giờ biết.”

“Vậy chúng ta giao kèo nhé?” tôi nói. “Cô chỉ tẩy lông chân và lông mày cho tôi, và chúng ta sẽ giữ bí mật về phần còn lại.”

“Thay vì đó tôi có thể mất xa cho cô,” nhân viên trị liệu nói. “Để cho hết thời gian.”

“Đúng thế!” tôi thờ phào. “Hoàn hảo!”

Cảm thấy nhẹ nhõm hơn một chút, tôi nằm xuống giường, nhân viên trị liệu đắp khăn tắm lên người tôi một cách chuyên nghiệp.

“Vậy là bà Sherman có con trai ạ?” cô ấy nói nhẹ nhàng và vuốt tóc tôi ra phía sau.

“Đúng vậy.” tôi ngẩng lên, hơi ngạc nhiên. “Vậy bà ấy thậm chí chưa bao giờ nhắc đến anh ta sao?”

“Không, nếu như tôi nhớ không nhầm. Bà ấy đến đây làm nhiều năm nay rồi...” Nhân viên trị liệu nhún vai. “Tôi luôn luôn tâm niệm rằng bà ấy không có con cái.”

“Ồ vậy à,” tôi nói và nằm xuống dưới, cố gắng không biểu lộ sự ngạc nhiên.

Một tiếng rưỡi đồng hồ sau, tôi ra khỏi phòng trị liệu, cảm giác lâng lâng. Tôi có một cặp lông mày hoàn toàn mới, đôi chân mịn màng và cảm giác sáng khoái lan khắp cơ thể nhờ liệu pháp mát xa dầu thơm tuyệt vời.

Elinor đang chờ ở bàn lễ tân, khi tôi đến gần, bà ấy đảo mắt nhìn tôi xét nét từ trên xuống dưới. Trong khoảnh khắc kinh khủng nào đó, tôi nghĩ bà ấy sẽ bắt tôi xắn tay áo lên để kiểm tra độ mịn màng của cánh tay - nhưng tất cả những gì bà ấy nói là, “Lông mày của cháu nhìn khá hơn nhiều rồi đấy.” Rồi bà ấy quay mặt bước ra ngoài cửa, còn tôi vội vã theo sau.

Khi quay trở lại xe, tôi hỏi, “Bác cháu mình sẽ ăn trưa ở đâu ạ?”

“Nina Heywood tổ chức một bữa tiệc từ thiện nho nhỏ và thân mật ủng hộ những nạn nhân đang chết đói ở Uganda,” bà trả lời, mắt sầm soi những ngón tay tía tót kỳ lưỡng của mình. “Hầu như tháng nào bác ấy cũng tổ chức những sự kiện như thế này. Cháu có biết gia đình nhà Heywood không? Hay gia đình nhà van Gelder?”

Tất nhiên tôi không biết cái quái gì về họ cả.

“Không ạ,” tôi nghe mình trả lời. “Nhưng cháu biết gia đình nhà Webster.”

“Nhà Webster à?” Bà ấy nhướn đôi lông mày cong hình cung lên. “Có phải gia đình Webster ở Newport không?”

“Gia đình Webster ở Oxshott cơ ạ. Janice và Martin.” Tôi nhìn bà ấy ngây thơ. “Bác có biết họ không ạ?”

“Không,” Elinor nói và nhìn tôi lạnh lùng. “Bác không nghĩ là mình biết họ.”

Chúng tôi im lặng trong suốt chặng đường còn lại. Rồi bỗng nhiên xe dừng, chúng tôi xuống xe, đi bộ vào cái sảnh sang trọng nhất và lớn nhất mà tôi từng thấy, một người mặc đồng phục đứng canh cửa và gương soi treo ở khắp nơi. Chúng tôi bước vào cái thang máy mạ vàng đưa lên chắc phải rất rất nhiều tầng với một người đàn ông đội mũ lưỡi trai, rồi đi vào một căn hộ. Tôi chưa bao giờ nhìn thấy bất kỳ căn hộ nào như thế.

Nơi này thật sự rất hoành tráng, sàn nhà làm bằng đá cẩm thạch, có cầu thang đôi và một cái piano trang trọng được đặt trên bục. Tường được phủ lụa sáng màu trang trí với những bức tranh to có khung màu vàng, và trên các cột khắp phòng là những dải hoa trang trí được treo rủ xuống, tôi chưa nhìn thấy những thứ này bao giờ. Những người phụ nữ gầy như que tăm trong những bộ quần áo đắt tiền đang chuyện trò sôi nổi, vài quý ông ăn vận đẹp đẽ đang lịch sự lắng nghe, những người hầu bàn đang đi mời sâm panh, và một cô gái trong chiếc váy thướt tha đang chơi đàn hạc.

Đây là một bữa trưa từ thiện nho nhỏ sao?

Chủ nhà của chúng tôi, bà Heywood, là một phụ nữ nhỏ nhắn mặc đồ màu hồng, bà định bắt tay tôi thì người phụ nữ đội chiếc mũ đính đầy châu báu đến khiến bà sao nhãng. Elinor giới thiệu tôi với bà Parker, ông Wunsch, và cô Kutomi, rồi đi mất, khiến tôi phải vận hết khả năng bắt chuyện với mọi người, mặc dù có vẻ như họ đang suy đoán chắc tôi phải là bạn thân của hoàng tử William.

“Kể cho tôi đi,” bà Parker gục gĩa. “Thế cậu trai trẻ tội nghiệp đó đã chịu đựng thế nào sau... mất mát to lớn như thế?” bà ấy thì thầm.

“Cậu bé đó có phẩm cách cao quý bẩm sinh,” ông Wunsch nói rất mạnh mẽ. “Những người trẻ tuổi ngày nay cần học nhiều điều từ cậu ấy. Nói cho tôi có phải cậu ấy định gia nhập quân ngũ không?”

“Cậu ấy... cậu ấy không hề nhắc tới chuyện đó,” tôi nói không mấy nhiệt tình. “Ông làm ơn thứ lỗi.”

Tôi chuồn ra nhà vệ sinh - nó cũng rộng lớn xa xỉ như phần còn lại của ngôi nhà, với những cái giá để các loại xà phòng cao cấp và những lọ nước hoa miễn phí, và một cái ghế tựa thoải mái để ngồi. Tôi có phần ước rằng mình có thể ở trong này cả ngày, thực sự như vậy. Nhưng tôi không dám nán nã lâu hơn nữa, chẳng may Elinor lại đi tìm tôi. Tôi đành ráng sức ép mình đứng dậy quay trở lại với đám đông kia, nơi đám người bồi bàn đang đi lại khẽ khàng, miệng lẩm bẩm, “Bữa trưa sẽ được phục vụ ngay bây giờ.”

Khi mọi người tiến đến chỗ hai cánh cửa to lớn kia, tôi nhìn quanh tìm Elinor nhưng không thấy đâu cả. Một quý bà lớn tuổi mặc váy ren đen đang ngồi trên chiếc ghế cạnh tôi, rồi bà ấy bắt đầu đứng dậy tì vào chiếc ghế.

“Hãy để cháu giúp bà,” tôi nói, vội vã tiến đến khi bà ấy loạng choạng. “Để cháu cầm giúp bà ly sâm panh nhé!”

“Cảm ơn cháu yêu quý!” Người phụ nữ mỉm cười khi tôi nắm tay bà, và chúng tôi cùng chậm rãi bước vào phòng ăn lộng lẫy như một toà lâu đài. Mọi người kéo ghế ngồi xuống quanh những chiếc bàn ăn tròn, và đám bồi bán nhanh chóng phục vụ bánh mì.

“Margaret,” bà Heywood nói, tiến đến chìa tay về phía bà cụ. “Cầm lấy tay tôi đi. Bây giờ để tôi đưa bà đến chỗ ngồi...”

“Cô gái trẻ này đang giúp tôi rồi,” bà nói khi tự mình ngồi xuống ghế, còn tôi mỉm cười khiêm nhường với bà Heywood.

“Cảm ơn cô nhé!” bà ấy lo lắng nói. “Bây giờ, cô có thể cầm giúp tôi chiếc ly... và mang một ít nước ra bàn này được không?”

“Tất nhiên rồi!” tôi nói và mỉm cười thân thiện. “Không vấn đề gì.”

“Còn tôi uống cocktail G&T,” một người đàn ông lớn tuổi ngồi xuống gần đó nói thêm, xoay xoay người trong ghế.

“Sẽ có ngay.”

Chuyện vừa rồi chứng minh mẹ mình nói đúng. Cách làm quen với một người là giúp đỡ họ. Tôi cảm thấy rất đặc biệt, đang giúp đỡ chủ nhà. Cứ như thể tôi đang đứng ra tổ chức tiệc cùng bà ấy vậy?

Tôi không chắc nhà bếp ở đâu nhưng đám người bồi bàn đều tiến đến một góc ở cuối phòng. Tôi đi theo họ qua hai cánh cửa, và thấy mình đang ở trong một gian bếp mà mẹ tôi chắc hẳn sẽ khao khát muốn có. Khắp nơi lát đá granite và cẩm thạch, một cái tủ lạnh trông giống quả tên lửa không gian, và một cái lò nướng bánh pizza được gắn vào tường! Đám bồi bàn mặc áo sơ mi trắng đang vội vã bê ra bê vào các khay thức ăn, hai bếp trưởng đứng ở khu vực trung tâm bên cái lò nướng, đang cầm những cái chảo nóng sôi sùng sục, tiếng ai đó đang hét lên, “Chết tiệt, đồng khăn ăn ở đâu rồi?”

Tôi tìm thấy một chai nước và một cái cốc, đặt chúng lên khay rồi nhìn quanh xem bình rượu gin ở đâu. Khi tôi cúi xuống mở cánh tủ đựng đồ ăn ra thì một người đàn ông với mái tóc tẩy màu cắt ngắn vỗ nhẹ vào vai tôi.

“Này! Cô đang làm gì đây?”

“Ồ, xin chào!” tôi nói, và đứng dậy. “Tôi chỉ đang tìm chai rượu gin. Có người muốn uống cocktail G&T.”

“Chúng ta không có thời gian cho cái đó!” anh ta quát lên. “Cô có nhận thấy đang thiếu người phục vụ không? Chúng ta cần mang thức ăn đặt lên bàn!”

Đang thiếu người phục vụ sao? Tôi nhìn anh ta trừng trừng không hiểu gì một lúc. Rồi khi đưa mắt nhìn xuống cái chân váy màu đen của mình, tôi chợt hiểu ra mọi việc, và tôi phá lên cười kinh ngạc.

“Không! Tôi không phải là... Ý tôi là, tôi thực ra là một trong những...”

Tôi nói như thế nào để không xúc phạm anh ta nhỉ? Tôi chắc chắn làm một người bồi bàn cũng cần phải có rất nhiều kỹ năng. Dù sao thì biết đâu anh ta lại là một diễn viên nghiệp dư trong thời gian rảnh rỗi.

Nhưng khi tôi đang rùng mình thì anh ta đặt vào tay tôi một cái khay bạc đầy cá hun khói.

“Cầm lấy! Ngay bây giờ!”

“Nhưng tôi không phải...”

“Ngay bây giờ! Thức ăn đặt lên bàn!”

Sợ hãi, tôi vội vã đi ngay. OK. Việc tôi cần làm là thoát khỏi anh ta, đặt cái khay này ở đâu đó và tìm chỗ ngồi của mình.

Thật can trọng tôi quay trở lại phòng ăn, và tha thẩn giữa hai dãy bàn, tìm xem có mặt bàn nào trống để đặt cái khay lên không. Nhưng dường như không có cái bàn nào hay thậm chí cái ghế trống nào. Tôi thực sự không thể đặt nó lên sàn nhà, nhưng thật đáng xấu hổ nếu len lỏi vào đám khách và đặt nó lên bàn.

Chuyện này thực sự khó chịu. Cái khay khá nặng, cánh tay tôi bắt đầu. Tôi đi qua ghế của ông Wunsch và khẽ mỉm cười với ông, nhưng ông ấy thậm chí không nhận ra tôi. Cứ như thể tôi bỗng biến thành người tàng hình vậy.

Chuyện này thật nực cười. Phải có chỗ nào đó để tôi đặt cái khay này xuống chứ.

“Cô-có-định-phục-vụ-thức-ăn-không-đấy?” một giọng nói giận dữ rít lên phía sau lưng khiến tôi giật nảy mình.

“OK!” tôi đáp lại, cảm thấy hơi lo sợ. “OK, tôi sẽ phục vụ đây.”

Ôi, vì Chúa. Có lẽ việc đơn giản hơn là cứ việc phục vụ món này. Rồi ít ra thì nó cũng biến mất, và tôi có thể ngồi xuống. Tôi ngần ngại tiến đến cái bàn gần nhất.

“Ừm... có ai muốn ăn một ít cá hồi hun khói không? Tôi nghĩ đây là cá hồi... còn đây là thịt cá hồi...”

“Rebecca?”

Một cái đầu với kiểu tóc rất thanh lịch ở trước mặt tôi đang ngoái nhìn quanh khiến tôi giật nảy mình. Elinor đang ngẩng lên nhìn tôi trừng trừng, hai con mắt bà ấy như hai lưỡi dao.

“Chào bác,” tôi lo lắng nói. “Bác có muốn ăn một chút cá không?”

“Cô nghĩ cô đang làm gì vậy?” bà ấy nói nhỏ đầy giận dữ.

“Ồ!” tôi nín thở. “Ừm, cháu chỉ, bác biết đấy, đang giúp một tay...”

“Tôi sẽ dùng chút cá hồi hun khói, cảm ơn cô,” một phụ nữ mặc áo khoác màu vàng nói. “Cô có nước xốt không béo của Pháp chứ?”

“Ừm... vâng, vấn đề thực sự tôi không phải là...”

“Rebecca!” giọng Elinor bắn ra từ cái miệng chỉ hé mở. “Đặt nó xuống. Chỉ việc... ngồi xuống đi.”

“Vâng. Tất nhiên rồi.” Tôi bối rối liếc nhìn khay đựng cá. “Hay là cháu cứ tiếp mọi người, vì dù sao cháu cũng đang đứng ở đây mà...”

“Đặt nó xuống! Ngay bây giờ!”

“Vâng.” Tôi ngo ngác nhìn một lúc, rồi thấy một người bồi bàn đang tiến đến phía mình cầm theo một chiếc khay trống. Trước khi anh ta kịp phản ứng, tôi gửi nhờ khay cá hồi hun khói vào tay của anh ta rồi vội vã chạy về chỗ mình với đôi chân run rẩy, nhẹ nhàng cào lại tóc.

Khi ngồi xuống, tôi trải rộng cái khăn ăn trên đầu gối, cả bàn ăn im lặng. Tôi nhón miệng cười thật thân thiện nhưng không ai đáp lại. Rồi một người phụ nữ lớn tuổi đeo khoảng sáu chuỗi ngọc chai lớn và mấy trổ thính nhoài người về phía Elinor thăm thi, đủ to để tất cả chúng tôi đều nghe thấy, “Con trai cô hện hò với.. một cô hầu bàn à?”

NGÂN SÁCH CHI TIÊU

Ở NEW YORK CỦA BECKY BLOOMWOOD

NGÂN SÁCH CHI TIÊU HÀNG NGÀY (TRỪ BỊ)

Thức ăn

\$50

Mua sắm

\$50 \$100

Chi tiêu vặt

\$50 \$60 \$100

TỔNG CỘNG

\$250

NGN SÁCH CHI TIÊU HÀNG NGÀY (ĐÃ ĐIỀU CHỈNH)

NGÀY THỨ BA

Thức ăn

\$50

Mua sắm

\$100

Chi tiêu vặt

\$365

Các khoản chi khác

\$229

Cơ hội mua sắm hạ giá hàng mẫu đặc biệt

\$567

Cơ hội mua sắm hạ giá hàng mẫu đặc biệt khác

\$128

Các khoản chi đột xuất

Các chi phí thiết yếu phục vụ cho công việc (giày dép)

Bạn đang đọc truyện *Tin Đồ Shopping Oanh Tạc Manhattan* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 11

“CÔ ẤY ĐÃ LÀM VẬY Ạ?” Ngập ngừng hồi lâu Luke nhăn trán và liếc nhìn tôi, “Ừm, con chắc cô ấy không làm...” Anh dừng lại rồi im lặng khiến tôi cảm thấy hơi lo sợ.

Vài ngày sau, ở đầu dây bên kia, Elinor đang nói chuyện với Luke. Chỉ Chúa mới biết được bà ấy nói gì về tôi. Tôi ước chúng tôi có một cái bộ đàm.

Nghĩ lại, tôi không nên nghe.

“Thật sao?” Luke tỏ ra ngạc nhiên. “Con hiểu rồi. Thú vị thật.” Anh háng giọng. “Còn về vấn đề đó - liệu hai mẹ con mình có thể thu xếp gặp nhau không?”

Ồn Chúa. Họ đã ngừng nói chuyện về tôi.

“Ồ, con hiểu.” Sự thất vọng bộc lộ rõ trong giọng nói của Luke. “Không, tất nhiên con hiểu.

Vâng, con sẽ làm vậy. Tạm biệt mẹ.” Anh đặt ống nghe xuống, nhìn nó trong giây lát.

“Vậy là,” tôi nói, cố gắng tỏ ra thản nhiên. “Mẹ anh nghĩ gì về em?”

“Ồ! Ừm...” Luke nhăn mặt khó hiểu. “Bà nói em... quá háng hái. Không biết bà muốn nói gì nhỉ?”

“Em không biết!” Tôi cười khúc khích. “Có lẽ là... anh biết đấy... chăm chỉ! Vậy, ừm... bà có nhắc đến món quà anh gửi không?” Tôi nói thêm để thay đổi chủ đề.

“Không.” Luke đáp sau một lát ngừng lại. “Thực ra bà không hề nhắc đến.”

“Ồ,” tôi nói, cảm thấy phần nộ với Elinor. “Ừm, anh biết đấy, bà đã thực sự rất thích nó.”

“Em nghĩ vậy à?”

“Chắc chắn đấy!” tôi quả quyết. “Bà... bà đã gần như bật khóc, bà rất hài lòng. Và bà nói anh là cậu con trai ngoan nhất thế giới.”

“Thật sao?” Mặt Luke tràn ngập niềm vui. “Bà đã nói thế ư?”

Tôi mỉm cười mơ hồ cúi xuống đôi giày. Có lẽ đó không phải hoàn toàn là sự thật. Nhưng ý tôi là, tôi không thể nói với anh rằng bà ấy chỉ nhét nó vào trong hộp cứ như thể đó là một đôi tất của hãng Woolworth's, đúng không?”

“Hẹn gặp em sau nhé.” Luke nhắc cặp tài liệu lên rồi hôn tôi. “Và chúc em may mắn sáng nay.”

“Cảm ơn anh!” tôi vui vẻ đáp lại, cảm thấy hơi háo hức.

Tất cả thật đột ngột, mọi thứ ở đây đang bắt đầu khởi động. Tôi liên tiếp nhận được điện thoại của những người muốn gặp mình, mà theo cách gọi của Luke là “hiệu ứng bóng tuyết” (*) và anh mong rằng mọi việc sẽ suôn sẻ. Ngày hôm qua tôi có ba cuộc gặp với các ông chủ truyền hình của các đài khác nhau - và hôm nay tôi ăn sáng với Greg Walters từ Blue River Productions. Anh ta là người đã gửi giỏ hoa quả cho tôi và nói “mòn mủ” muốn được gặp tôi. Cả đời tôi chưa bao giờ có ai “mòn mủ” muốn được gặp mình như vậy!

* Nguyên bản là “snowball effect”: cách nói bóng bẩy chỉ một quá trình bắt đầu, từ ý nghĩa, tầm quan trọng và quy mô nhỏ phát triển lên ở mức lớn hơn với tốc độ nhanh.

Một giờ sau, tôi đang ngồi trong nhà hàng khách sạn Bốn Mùa, cảm giác mình như một ngôi sao truyền hình. Greg Walters cao và tám nắng, và có tên ở khắp các kênh truyền hình mà tôi từng biết.

“Cô đang rất được yêu thích,” anh ta nói liên hồi, chỉ ngừng để cắn một miếng bánh sừng bò rồi lại nói tiếp. “Cô có nhận ra điều đó không?”

“Ừm... vâng...”

“Đừng.” Anh ta giơ tay lên. “Đừng e thẹn. Cô đã nổi tiếng khắp thành phố này. Các hãng đang tranh giành để có được cô.” Anh ta uống một ngụm cà phê và nhìn vào mắt tôi. “Tôi sẽ rất thành thật - tôi muốn dành cho cô một chương trình riêng.”

Tôi nhìn anh ta chăm chú, gần như không thể thở được vì háo hức.

“Thật sao? Chương trình riêng của tôi sao? Làm gì cơ?”

“Làm gì cũng được. Chúng tôi sẽ tìm cho cô một thể loại thích hợp hơn cả.” Anh ta uống thêm ngụm cà phê nữa. “Cô là một nhà bình luận chính trị, đúng không?”

“Ừm... không hẳn vậy,” tôi lúng túng nói. “Tôi làm về tài chính cá nhân. Anh biết đấy, thuế chấp và những thứ khác.”

“Đừng vậy.” Greg gật đầu. “Tài chính. Vậy tôi nghĩ... ngay lập tức xuất hiện trong đầu tôi là... phố Wall. Phố Wall gặp Ab Fab gặp Oprah. Cô có thể làm như vậy, đúng không?”

“Ừm... chắc chắn rồi.”

Tôi tự tin đáp lại và ăn thêm một mẫu bánh sừng bò nữa.

“Tôi phải đi rồi,” anh ta nói sau khi uống hết cốc cà phê. “Nhưng mai tôi sẽ gọi điện lại cho cô và sẽ thiết kế một cuộc gặp với giám đốc phụ trách phát triển của chúng tôi. Như vậy ổn chứ?”

“Ồn cả!” tôi nói, cố gắng tỏ vẻ bình thản nhất. “Như vậy thật tốt đấy!”

Một niềm vui lớn lan toả khắp khuôn mặt tôi khi anh ta đi khỏi. Chương trình của riêng tôi! Mọi thứ đang ngày càng tốt dần lên. Mọi người tôi nói chuyện đều có vẻ muốn tôi làm cho họ, và tất cả bọn họ đều mời tôi những bữa ăn ngon, ngày hôm qua, ai đó còn nói tôi có thể có sự nghiệp ở Hollywood, điều này khỏi cần phải bàn. Hollywood!

Ý tôi là, cứ thử hình dung tôi có một chương trình riêng ở Hollywood nhì! Tôi sẽ có thể sống trong một ngôi nhà hoành tráng nào đó ở Beverly Hill, và có thể đi tiệc tùng với tất cả các ngôi sao điện ảnh. Có thể Luke sẽ lập thêm chi nhánh của công ty anh ở Los Angeles. Ý tôi là, những người sống ở đó cũng cần PR chứ- anh cũng có thể dễ dàng chuyển từ tài chính sang điện ảnh. Và... đúng rồi! Chúng tôi có thể cùng nhau thành lập một công ty sản xuất phim!

“Thật là một bất ngờ thú vị,” một giọng nói vui vẻ cất lên, tôi ngược nhìn ngơ ngác khi thấy Michael Ellis đang kéo ghế ngồi ở bàn gần đó.

“Ôi!” tôi nói, dứt tâm trí mình khỏi chuyện giải thưởng Oscars. “Ôi, xin chào. Sang đây ngồi với tôi đi!” Tôi lịch sự chỉ vào chiếc ghế đối diện.

“Tôi không làm phiền cô chứ?” anh ấy nói và ngồi xuống.

“Không hề. Tôi vừa có một cuộc gặp mặt ở đây nhưng đã xong xuôi cả rồi.” Tôi nhìn quanh mơ hồ. “Luke không đi với anh à?”

Michael lắc đầu.

“Sáng nay anh ấy sẽ nói chuyện với mấy người bên JD Slade. Mấy nhân vật quan trọng.”

Người bồi bàn đến mang cái đĩa của Greg đi, và Michael gọi một cốc cappuchino.

“Vậy... mọi việc diễn ra thế nào rồi?” tôi nói, hơi hạ thấp giọng. “Luke nói với tôi rằng một trong những nhà đầu tư đang bắt đầu lo ngại.”

“Đừng vậy.” Michael gật đầu nghiêm túc. “Tôi không biết cái quái gì đang xảy ra nữa.”

“Nhưng tại sao các anh lại cần nhà đầu tư chứ?” tôi hỏi. “Ý tôi là Luke cũng có khá nhiều tiền...”

“Không bao giờ đầu tư bằng tiền của chính bạn,” Michael nói. “Nguyên tắc số 1 trong kinh doanh. Bên cạnh đó, Luke còn có những kế hoạch rất vĩ đại, và những kế hoạch vĩ đại lại cần rất nhiều vốn.” Anh ấy ngẩng lên. “Cô biết đấy, người đàn ông của cô là một người rất tham vọng. Rất quyết tâm để thành công ở đây.”

“Tôi biết,” tôi nói, đảo mắt nhìn. “Tất cả những gì anh ấy làm là làm việc.”

“Làm việc là tốt,” Michael nói, nhướn mày nhìn vào cốc cà phê. “Ám ảnh thì lại... rất không tốt.”

Anh ấy im lặng một lát, rồi ngẩng lên và mỉm cười. “Nhưng như tôi được biết thì mọi thứ đang diễn ra rất tốt với cô đúng không?”

“Thực sự đúng như vậy,” tôi nói, không thể nào giữ được bình tĩnh nữa. “Thực sự, mọi việc diễn ra tuyệt vời! Tôi đã có những cuộc gặp mặt tuyệt vời, mọi người đều muốn dành cho tôi một công việc! Tôi chỉ vừa mới gặp Greg Walters của hãng Blue River Productions, anh ta nói sẽ để tôi làm một chương trình riêng. Và ngày hôm qua, ai đó còn nói cả về Hollywood!”

“Thật tuyệt vời,” Michael nói. “Thực sự rất tuyệt!” Anh ấy uống một ngụm cà phê rồi nhìn tôi suy tư “Giá mà tôi có thể nói một lời.”

“Điều gì vậy?”

“Những người làm truyền hình này. Cô không nhất thiết phải tin mọi điều họ nói đâu.”

Tôi nhìn anh ấy, hơi chưng hửng.

“Ý anh là gì?”

“Những gã này thích ba hoa,” Michael nói, chậm rãi khuấy cốc cà phê. “Điều đó giúp bọn họ cảm thấy dễ chịu. Và họ tin vào mọi thứ họ nói tại thời điểm họ nói. Nhưng khi động chạm đến vấn đề tiền bạc...” Anh ấy dừng lại, ngược lên nhìn tôi. “Tôi chỉ không muốn cô thất vọng.”

“Tôi sẽ không thất vọng đâu!” tôi phần nộ cãi lại. “Và tôi rất rất hy vọng họ đang làm như vậy. Tất cả những điều tôi muốn nói là...”

Anh im lặng khi một người giữ cửa mặc đồng phục dừng lại bên bàn chúng tôi.

“Thưa cô Bloomwood,” anh ta nói. “Tôi có thư cho cô!”

“Cảm ơn anh!” tôi ngạc nhiên nói.

Tôi mở phong bì anh ta đưa, và lôi ra mấy tờ giấy - đó là bức thư của Kent Garland từ hãng HLBC.

“Được đấy!” tôi nói, không thể không nở một nụ cười chiến thắng. “Có vẻ như HLBC không chỉ biết nói chuyện ba hoa. Có vẻ như họ muốn nói chuyện công việc.” Tôi đưa mảnh giấy cho Michael Ellis, rất muốn nói thêm, “Thấy chưa?”

“Hãy gọi cho trợ lý của Kent để sắp xếp một buổi thử hình,” Michael đọc to. “Ừm, có vẻ như tôi đã sai,” anh ấy nói và mỉm cười. “Và tôi rất vui về điều đó.” Anh ấy nâng cốc cà phê về phía tôi. “Vậy chúc cô thử hình thành công nhé!”

OK. Ngày mai tôi sẽ mặc gì đây? Tôi sẽ mặc gì đây? Ý tôi là, đây là một thời khắc quan trọng nhất trong đời tôi, một buổi thử hình cho một đài truyền hình của Mỹ. Trang phục của tôi phải sắc nét, đẹp mắt, ăn hình, không chệch vào đâu được... Ý tôi là, tôi không có gì cả. Không gì cả.

Tôi đảo quanh đồng quần áo của mình đến cả triệu lần và lại nằm vật ra giường, kiệt sức. Tôi không thể tin được đến nước này mình lại không có nổi một bộ quần áo lên hình.

Ừm, không có gì cả. Tôi không có sự lựa chọn.

Tôi cầm cái túi lên để biết chắc ví của mình trong đó, khi vừa sờ đến cái áo khoác thì chuông điện thoại reo.

“Alô,” tôi nói vào ống nghe, hy vọng đó là Luke.

“Bex!” giọng nói của Suze, rất nhỏ và xa cách.

“Suze!” tôi vui vẻ nói. “Chào cậu!”

“Mọi việc thế nào?”

“Mọi việc diễn ra rất tốt!” tôi nói. “Minh gặp khá nhiều người và bọn họ đều rất thiện cảm. Mọi thứ rất tuyệt!”

“Bex này! Thật là tuyệt!”

“Cậu khoẻ không?” Tôi hơi cau mày khi nghe giọng cô ấy. “Mọi việc ổn cả chứ?”

“Ừ, ổn cả!” Suze nói. “Mọi việc ổn cả. Ngoại trừ việc...” Cô ấy chần chừ. “Minh chỉ nghĩ là cậu nên biết, một người đàn ông gọi đến sáng nay về việc cậu nợ cửa hàng nào đó một ít tiền. La Rosa, trên phố Hampstead.”

“Thế à?” Tôi xị mặt ra. “Lại là họ sao?”

“Ừ. Anh ta hỏi liệu khi nào thì cậu ra khỏi phòng chính hình.”

“Ồi,” tôi nói sau khi ngừng lại một lúc. “Ừ. Vậy... cậu đã nói gì?”

“Bex, tại sao anh ta lại nghĩ cậu phải vào phòng chính hình vậy?”

“Minh không biết,” tôi lảng tránh. “Có lẽ anh ta nghe thấy điều gì đó. Hoặc là... hoặc là có thể mình đã viết cho anh ta một lá thư kỳ quặc nào đó...”

“Bex này,” Suze ngắt lời, giọng cô ấy hơi run run. “Cậu đã nói với mình sẽ thanh toán tất cả các hoá đơn đó. Cậu đã hứa mà!”

“Minh đã thanh toán chúng rồi mà!” Tôi vói tay lấy cái lược và bắt đầu chải tóc.

“Bằng cách nói với họ là dù của cậu bật ra không đúng lúc sao?” Suze hét lên. “Ý mình là, thành thực mà nói, Bex à...”

“Nghe này, cậu đừng căng thẳng. Mình sẽ giải quyết tất cả mọi chuyện khi mình về đến nhà.”

“Anh ta nói sẽ có những biện pháp mạnh đấy! Anh ta nói đã rất thông cảm những nhân nhượng như vậy là quá đủ rồi, và...”

“Họ luôn luôn nói như vậy,” tôi xoa dịu. “Suze này, cậu thực sự không cần phải lo lắng đâu. Mình sắp kiếm được tiền ở đây rồi. Mình sẽ rất giàu! Mình sẽ có thể trang trải mọi nợ nần, và mọi thứ sẽ lại ổn!”

Im lặng, và tôi có thể hình dung được Suze đang ngồi trên sàn phòng khách, quấn chặt những lọn tóc quanh ngón tay.

“Thật sao?” cuối cùng cô ấy cũng lên tiếng. “Vậy mọi thứ diễn ra tốt đẹp cả chứ?”

“Đúng vậy! Ngày mai mình sẽ đi thử hình, gã này muốn để mình làm một chương trình riêng, họ thậm chí còn nói cả đến chuyện Hollywood!”

“Hollywood sao?” Suze hét lên. “Tuyệt cú mèo!”

“Mình biết!” Tôi mỉm cười trước gương. “Không phải quá tuyệt sao? Mình nổi tiếng! Cái gã ở hãng Blue River Productions đã nói như thế?”

“VẬY... cậu định mặc gì đến buổi thử hình?”

“Chắc mình đi đến Barneys đây,” tôi vui vẻ nói. “Chọn một bộ quần áo mới!”

“Barneys ư?” Suze hoảng hốt nói. “Bex này, cậu đã hứa với mình là không vung tay quá trán đấy nhé! Cậu chắc chắn đã hứa với mình là sẽ bám theo ngân sách đấy nhé!”

“Mình vẫn tiêu trong ngân sách cho phép mà! Mình hoàn toàn bám lấy nó mà! Mình đã viết tất cả ra rồi! Mà dù sao thì đây cũng là chi phí công việc. Mình đang đầu tư vào sự nghiệp.”

“Nhưng...”

“Suze này, cậu không thể kiếm ra tiền nếu cậu không tiêu trước đã. Ai cũng biết thế mà! Ý mình là, cậu phải tiêu tiền vào những thứ cần thiết chứ, đúng không nhỉ?”

Im lặng một lúc.

“Mình cũng nghĩ thế,” Suze nói đầy hoài nghi.

“Vớ lại dù sao thì thế tin dụng dùng để làm gì cơ chứ?”

“Ồi Bex...” Suze thờ dãi. “Thực ra, chuyện đó thật buồn cười - đó chính là điều mà cô gái ở cục thuế mới nói ngày hôm qua.”

“Cô gái nào ở cục thuế?” Tôi nhăn mặt nhìn vào gương và với tay lấy bút kẻ mắt.

“Cô gái mới ghé qua sáng nay,” Suze nói mơ hồ. “Cô ấy có một cái bìa kẹp hồ sơ. Cô ấy hỏi rất nhiều câu hỏi về mình, về căn hộ, và hỏi cậu trả mình bao nhiêu tiền thuê nhà... chúng mình đã tán gẫu rất vui vẻ. Mình kể với cô ấy về chuyện cậu đang ở Mỹ, và về Luke... và về cả công việc truyền hình của cậu nữa...”

“Tuyệt thật,” tôi nói, không thực sự chăm chú lắng nghe. “Chuyện đó nghe có vẻ hay đấy. Nghe này, Suze, mình chắc phải chạy ra ngoài rồi. Nhưng thực sự cậu đừng lo lắng nhé. Nếu ai khác còn gọi cho mình thì cậu chỉ việc không trả lời điện thoại. Được chứ?”

“Ừm... được,” Suze nói. “Vậy chúc cậu ngày mai may mắn nhé!”

“Cảm ơn cậu!” tôi nói và dập điện thoại. Ha-ha-ha! Đến Barneys thôi!

Barneys. Tôi đại loại phải để dành nơi này đến cuối cùng đấy, giống như một thanh sôcôla đặc biệt vậy. Lúc này đây khi đi vào qua cánh cửa xoay màu đen độc đáo và bước chậm chậm trên sàn nhà được khám sáng màu rồi nhìn tất cả những con người xinh đẹp kia đang sắm soi những giá trưng bày tràn ngập các món trang sức thức thời... tôi cảm thấy mình như cô bé Goldilocks trong truyện Goldilocks và ba chú gấu đang tìm được chiếc ghế phù hợp. Tiếng nhạc inh tai và bầu không khí thật tuyệt, trông mọi người dường như đang rất vui vẻ...

Tôi nấn ná một lát bên giá hàng bày bán vòng cổ pha lê tuyệt đẹp màu xanh nước biển. Nhìn tôi sẽ giống như một nàng tiên cá nếu đeo cái vòng này. Tôi băn khoăn không biết nó bao nhiêu tiền. Tôi vừa mới sắm soi nhìn mác giá thì một cô bán hàng tiến đến gần chỗ tôi - và tôi giật bán mình. Tôi không ở đây để mua vòng cổ. Tôi đến để mua thứ tôi cần.

Cảm thấy tự hào, tôi ép mình ra khỏi gian hàng đó. Quay lại với công việc nào. Tôi nghiên cứu tờ giấy hướng dẫn về cửa hiệu rồi đi cầu thang cuốn lên tầng cao nhất của trung tâm mua sắm, nhìn lướt qua những cái bể cá, mấy cái lồng với những chú chim sắc sỡ sắc màu... và mọi nơi tôi nhìn đều là những bộ quần áo đẹp tuyệt trần.

Ôi Chúa ơi, quần áo. Chúng là những bộ quần áo đẹp nhất mà tôi từng thấy! Chỗ nào tôi nhìn cũng thấy các dáng áo quần, màu sắc và mẫu mã mà tôi chỉ muốn vồ lấy mà chạm vào, mà vuốt ve. Nhưng tôi không thể dành cả ngày chỉ để kinh ngạc ngắm nghía những bộ đồ len đan tay và các đôi dép kết cườm. Tôi phải tập trung vào mục tiêu. Một bộ trang phục cho ngày mai, không gì nữa.

Đúng thế. Vậy chính xác là tôi muốn cái gì? Có lẽ là một cái áo khoác, như thể nhìn tôi sẽ rất uy quyền - nhưng nó phải là một cái áo khoác thật phù hợp. Không quá hộp, không quá cứng nhắc... chỉ cần những đường nét gọn gàng và đẹp đẽ. Và có lẽ một cái chân váy. Hoặc là chỉ cần nhìn những cái quần kia xem. Nhìn chúng mới thật kỳ diệu làm sao, nếu như tôi có một đôi giày phù hợp...

Tôi chậm rãi lang thang từng tầng một, cố gắng lưu những thứ cần nhớ vào đầu. Rồi cuối cùng khi chắc chắn rằng mình không bỏ qua thứ đồ gì cả, tôi bắt đầu thu thập lại những đồ có thể chọn lựa. Một cái áo khoác hiệu Calvin Klein... và một cái chân váy...

“Xin lỗi?”

Một giọng nói cắt ngang suy nghĩ của tôi khi tôi với tay lấy cái áo sát nách, tôi ngạc nhiên quay lại. Một phụ nữ mặc vest đen đang mỉm cười với tôi.

“Cô có muốn giúp gì bây giờ không?”

“Ừm... ời, cảm ơn!” tôi nói. “Liệu cô có thể cầm mấy cái này giúp tôi không...” Tôi đưa cho cô ấy đồng quần áo vừa chọn được, và cô ấy thoáng cười.

“Khi tôi nói giúp đỡ là... hôm nay chúng tôi tiến hành một chiến dịch quảng cáo đặc biệt về dịch vụ tư vấn mua sắm cá nhân. Chúng tôi mong muốn được giới thiệu dịch vụ này đến đông đảo khán giả. Vì vậy rất mong quý khách có thể dành thời gian lắng nghe phần giới thiệu, vẫn còn khá nhiều nội dung nữa.”

“Được rồi,” tôi hào hứng nói. “Chính xác là gì...”

“Những nhà tư vấn mua sắm được đào tạo và giàu kinh nghiệm của chúng tôi có thể giúp quý khách tìm được chính xác thứ mà quý khách đang tìm kiếm,” người phụ nữ vui vẻ nói. “Họ có thể giúp quý khách tìm được phong cách của riêng mình, chỉ tập trung vào những mẫu mã phù hợp với quý khách, và giúp quý khách vượt qua được mê cung thời trang.” Cô khẽ cười, và tôi có cảm giác như hôm nay cô đã diễn bài này mấy lần rồi.

“Tôi hiểu,” tôi suy tư nói. “Vấn đề là... tôi không chắc mình thực sự cần người chỉ dẫn. Thế nên cảm ơn cô rất nhiều nhưng...”

“Dịch vụ này rất tuyệt hảo,” người phụ nữ nói. “Hôm nay chúng tôi còn phục vụ cả trà, cà phê hay sâm panh nữa.”

Sâm panh sao? Sâm panh miễn phí sao?

“Ồi!” tôi nói. “Ừm, thực ra... cái đó nghe cũng có vẻ thú vị đấy. Thôi, được rồi!”

Khi theo cô lên tầng ba, tôi cũng nghĩ những người tư vấn mua sắm này được đào tạo chắc hẳn phải biết nhiều thứ lắm - và họ có thể có con mắt nhìn hoàn toàn khác. Họ sẽ có thể chỉ cho tôi một phần trong con người tôi mà trước kia tôi chưa từng nhận ra!

Chúng tôi dừng lại ở một căn phòng thử đồ lớn, người phụ nữ mỉm cười dắt tôi vào.

“Chuyên gia tư vấn của quý khách ngày hôm nay sẽ là Erin,” cô nói. “Erin mới chỉ mới gia nhập với chúng tôi gần đây vì thể thỉnh thoảng cô ấy có thể nhận được sự chỉ dẫn của chuyên viên tư vấn cao cấp của Barneys. Như thế có được không ạ?”

“Không sao cả!” tôi nói, và cởi bỏ áo khoác.

“Quý khách muốn uống trà, cà phê hay sâm panh ạ?”

“Sâm panh,” tôi nhanh chóng đáp lại. “Cảm ơn cô.”

“Tốt rồi,” cô ấy nói và mỉm cười. “À, đây là Erin.”

Tôi hứng thú ngẩng lên thấy một cô gái cao gầy đang đi vào phòng thay đồ. Cô có mái tóc thẳng vàng hoe và một cái miệng nhỏ, nhìn đại loại như bị ép. Thực ra cả khuôn mặt cô nhìn như thể cô vừa bị kẹp giữa hai cánh cửa thang máy và chưa hoàn toàn hồi phục.

“Xin chào,” cô ấy nói, và tôi say sưa nhìn miệng cô khi cô ấy cười. “Tôi là Erin - tôi sẽ giúp chị chọn được bộ quần áo phù hợp nhất với những yêu cầu của chị.”

“Tuyệt!” tôi nói. “Tôi không thể chờ đợi hơn được nữa.”

Tôi băn khoăn không biết làm thế nào cô Erin này có được công việc ở đây. Chắc hẳn không phải vì gu chọn giày của cô ấy

“Vây...” Erin nhìn tôi trầm ngâm. “Hôm nay chị định tìm đồ gì ạ?”

“Ngày mai tôi có buổi thử hình,” tôi giải thích. “Tôi muốn trông đại loại là... trang nhã và cá tính, nhưng lại gần gũi nữa. Có lẽ với một chút thông minh tinh nghịch phảng phất đâu đó.”

“Thông minh tinh nghịch,” Erin nhắc lại rồi viết nguyệt ngọc vào giấy. “Được rồi ạ. Và chị đang nghĩ sẽ chọn... một bộ vest? Hay một cái áo khoác?”

“Vâng,” tôi nói, giải thích chính xác thứ mình đang tìm kiếm. Erin lắng nghe chăm chú, và tôi nhận thấy một phụ nữ tóc đen nhánh đeo kính gọng đồi mồi thỉnh thoảng đến bên cửa ra vào phòng thử đồ của chúng tôi cũng lắng nghe.

“Tôi hiểu rồi,” Erin nói sau khi tôi nói xong. “Ừm, chắc hẳn chị cũng đã có một vài ý tưởng rồi.” Răng cô khẽ đập vào nhau một lúc. “Tôi đang nghĩ... chúng tôi có một chiếc áo khoác rất đẹp hơi ôm người của Moschino, với những bông hoa hồng ở cổ...”

“Ồ, tôi biết cái đó!” tôi vui vẻ nói. “Tôi cũng đang nghĩ đến cái đó đấy!”

“Kết hợp với... một chiếc chân váy mới trong bộ sưu tập của Barneys...”

“Cái màu đen đúng không?” tôi nói. “Với những cái khuy ở đây đúng không? Đúng rồi, tôi cũng đã nghĩ đến cái đó, nhưng nó hơi ngắn. Tôi đang nghĩ đến một chiếc chân váy đến đầu gối. Cô biết đấy, với dài ruy băng ở viền...”

“Rồi chúng ta sẽ biết ngay thôi,” Erin nói và mỉm cười vui vẻ. “Hãy để tôi bày vài bộ ra cho chị xem, rồi chúng ta có thể ngắm nhìn.”

Khi cô ấy đi lấy quần áo, tôi ngồi xuống nhâm nhi ly sâm panh. Thực sự, việc này không tệ. Ý tôi là, nó mất ít sức hơn là tự mình chạy quanh cái cửa hàng này. Tôi có thể nghe lỏm được câu chuyện to nhỏ ở buồng thử quần áo bên cạnh - và bỗng nhiên một giọng phụ nữ cất lên đau khổ, “Tôi chỉ muốn dạy cho thằng khốn đó một trận. Tôi chỉ muốn dạy cho hắn một bài học!”

“Chúng ta sẽ làm vậy, Marcia ạ,” một giọng nói bình tĩnh an ủi đáp lại, theo tôi là giọng của người phụ nữ đeo kính gọng đồi mồi, “Chúng ta sẽ làm vậy. Nhưng không phải trong cái quần màu đỏ hoa anh đào kia.”

“Được rồi!” Erin quay trở lại phòng thử đồ, đẩy một cái kệ toàn quần áo vào. Tôi đảo mắt nhìn chúng thật nhanh, và nhận ra vài thứ tôi đã tự chọn cho mình. Nhưng cái chân váy đến đầu gối thì sao? Còn cả bộ áo vest và chiếc quần màu cà tím với cái đai bằng da tuyệt đẹp nữa chứ?

“Vâng, đây là cái áo khoác để chị thử... và cái chân váy...”

Tôi nhận đồ từ tay cô ta, và nhìn cái chân váy đầy hoài nghi. Tôi đã biết là nó quá ngắn mà. Nhưng thôi, cô ta là một chuyên gia, tôi đoán thế... Tôi nhanh chóng thử cái chân váy và áo khoác rồi đi tới đứng trước gương, ngay cạnh Erin.

“Cái áo khoác đẹp tuyệt!” tôi nói. “Và nó vừa người tôi như in. Tôi thích đường may này.”

Tôi thực sự không muốn nói gì về cái chân váy. Ý tôi là, tôi không muốn làm tổn thương cô ta nhưng nhìn nó thật kinh khủng.

“Bây giờ, hãy thử xem nào,” Erin nói. Cô đứng ngoe đầu sang một bên và nheo mắt nhìn tôi trong gương. “Cuối cùng thì tôi nghĩ cái chân váy dài đến đầu gối vẫn đẹp hơn.”

“Giống như cái tôi nói với cô đấy!” tôi nhẹ nhõm nói. “Nó ở tầng bảy, bên cạnh gian hàng...”

“Có lẽ thế,” cô ta nói và mỉm cười. “nhưng tôi đang nghĩ đến một vài cái váy khác...”

“Hay là cái váy của Dolce & Gabbana ở tầng ba,” tôi nói thêm. “Lúc này tôi nhìn thấy nó. Hay cái của DKNY.”

“DKNY sao?” Erin nói và nhướn mày. “Tôi không nghĩ vậy...”

“Người bán hàng ở đó đã nói với tôi chúng là mẫu mới nhất mà. Rất đẹp. Cô nên đi xem đi!” Tôi quay lại quan sát thật kỹ bộ trang phục của cô ấy. “Cô biết không? Cái váy DKNY màu hoa cà ấy sẽ rất hợp với cái áo cao cổ mà cô đang mặc đấy. Và cô có thể kết hợp chúng với đôi boots cao gót mới của hãng Stephane Kelian. Cô biết chúng chứ?”

“Tôi biết mấy cái đó,” Erin nói chắc chắn. “Đôi bằng da cá sấu và da lộn.” Tôi nhìn cô ta ngạc nhiên.

“Không, không phải đôi đó. Đôi mới ra cơ. Với những đường khâu ra tới phía sau. Chúng đẹp tuyệt trần! Thực sự chúng nhìn sẽ thật tuyệt vời với một cái chân váy ngang đầu gối...”

“Cảm ơn chị!” Erin cao giọng cất ngang. “Tôi sẽ ghi nhớ cái đó.”

Thành thực mà nói, tôi chỉ muốn mách nước cho cô ta vài chiêu. Bạn sẽ nghĩ cô ta rất vui khi tôi quan tâm đến cửa hàng của cô ta đến vậy!

Mặc dù vậy, tôi phải thú nhận, cô ta dường như chẳng thông thạo cho lắm.

“Chào cô!” một giọng nói vọng từ phía cửa, người phụ nữ đeo kính gọng đồi mồi đang ti vào cửa, nhìn tôi đầy quan tâm. “Mọi việc vẫn ổn cả chứ?”

“Tuyệt vời, cảm ơn!” tôi nói, và cười vui vẻ với cô ta.

“Vâng,” người phụ nữ nói và nhìn Erin. “Cô sẽ mặc thử cái chân váy ngang đầu gối cho khách hàng của chúng ta. Được chứ?”

“Vâng,” Erin nói, mỉm cười hơi miễn cưỡng. “Tôi sẽ đi lấy nó ngay.”

Khi cô ấy đi khỏi, tôi không thể cưỡng lại việc đảo qua đảo lại chỗ quần áo, chỉ để xem cô ấy đã mang ra những gì nữa. Người phụ nữ đeo kính nhìn tôi một lúc, rồi đi vào đưa tay ra bắt.

“Christina Rowan,” cô nói. “Tôi phụ trách dịch vụ tư vấn mua sắm cá nhân.”

“Vâng, xin chào!” tôi nói, và ngắm nhìn cái áo sơ mi màu xanh nhạt của hãng Jill Stuart. “Tôi là Becky Bloomwood.”

“Cô đến từ nước Anh, tôi đoán thế, nhờ giọng nói của cô?”

“London, nhưng tôi sắp chuyển đến New York!”

“Thật sao?” Christina Rowan mỉm cười thân thiện với tôi. “Hãy nói cho tôi biết, cô làm gì Becky? Có phải cô làm trong lĩnh vực thời trang không?”

“Ồ không. Tôi làm về tài chính.”

“Tài chính sao! Thật vậy sao!” Cô nhướn mày.

“Tôi tư vấn tài chính trên truyền hình. Chị biết đấy, về lương hưu và các vấn đề khác...” Tôi vói tay cầm lên một chiếc quần cashmere mềm mại. “Chúng đẹp quá đúng không? Đẹp hơn nhiều so với chiếc của Ralph Lauren. Mà còn rẻ hơn nữa chứ.”

“Chúng thật tuyệt đúng không?” Cô ấy nhìn tôi bán khoán khó hiểu. “Ừm, rất vui khi có một vị khách nhiệt tình như cô.” Cô ấy cho tay vào túi áo khoác rồi lôi ra một tấm danh thiếp. “Hãy đến cửa hàng chúng tôi khi cô quay lại đây nhé.”

“Chắc chắn rồi!” tôi vui vẻ nói với cô ấy. “Cảm ơn chị rất nhiều!”

Khi tôi rời cửa hàng Barneys thì cũng là bốn giờ chiều. Tôi gọi taxi quay trở lại khách sạn Bốn Mùa. Khi đẩy cửa vào phòng và ngắm nhìn mình trong chiếc gương lặn lê trên bàn phấn, tôi vẫn còn phấn khích kỳ lạ, gần như bị quá khích vì những việc tôi đã làm. Những thứ tôi đã mua.

Tôi biết mình chỉ định ra ngoài mua một bộ quần áo để đi thử hình. Nhưng cuối cùng tôi lại mua... Ừm, tôi đoán là mình vừa hoi... hơi quá đà. Vậy là cái danh sách mua sắm của tôi như sau:

1. Áo khoác Moschino
  2. Chân váy Barneys đến đầu gối
  3. Đồ lót của Calvin Klein
  4. Một đôi quần tất mới
- và...
5. Một cái váy dạ hội của Vera Wang

Chỉ là... trước khi bạn kịp nói gì đó, tôi biết mình vốn không định mua cái váy dạ hội này. Tôi biết rằng khi Erin nói, “Chị có quan tâm đến đồ dạ hội không?”, tôi chỉ cần nói không.

Nhưng ôi Chúa ơi. Ôi Chúa ơi. Cái váy Vera Wang đó. Màu tím sẫm, với đường khoét thấp phía sau lưng và những cái dây lấp lánh. Nhìn nó đúng là hoàn hảo dành cho một ngôi sao điện ảnh. Mọi người sẽ xúm lại nhìn khi tôi mặc nó, rồi khi tôi kéo tấm màn sân khấu lại phía sau, họ sẽ trầm trồ kinh ngạc.

Chỉ chăm chú nhìn chính mình cũng đủ khiến tôi như bị thôi miên. Mê một bởi vẻ ngoài của tôi bây giờ, bởi hình ảnh mà tôi có thể có. Không còn bàn cãi gì nữa. Tôi phải có nó. Tôi phải có. Và khi ký thẻ tín dụng... tôi không còn là mình nữa. Tôi là Grace Kelly. Tôi là Gwyneth Paltrow. Tôi là một ngôi sao toả sáng nào đó, thân nhiên ký vài ngàn đô mà vẫn mỉm cười vang với nhân viên bán hàng, cứ như thể cái món hàng đó chẳng là gì cả.

Hàng ngàn đô la.

Mặc dù vậy, đối với nhà thiết kế như Vera Wang, cái giá đó thực sự là...

Ừm, nó thực sự rất...

Tôi cảm thấy hơi choáng. Tôi thậm chí không muốn nghĩ nó tốn bao nhiêu tiền nữa. Vấn đề là, tôi có thể mặc nó nhiều năm liền. Đúng thế! Nhiều năm và nhiều năm nữa. Tôi cần quần áo hàng hiệu khi sắp trở thành ngôi sao truyền hình nổi tiếng. Ý tôi là, tôi sẽ tham dự nhiều sự kiện quan trọng mà tôi thì không thể đến đó trong bộ đồ của M&S, đúng không nào? Chính xác là vậy!

Hạn mức tín dụng mới của tôi là 10.000 bảng. Đó là vấn đề cốt lõi. Ý tôi là, họ sẽ không đưa tiền cho tôi tiêu nếu không nghĩ tôi có thể trả được.

Bỗng nhiên tôi nghe thấy tiếng động ngoài cửa, và nhanh chóng tỉnh lại. Tim đập thình thịch, tôi bước đến tủ quần áo để tổng tất cả chỗ đồ mới sắm vào, mở cửa ra, nhét vội cái túi Barneys vào trong - rồi đóng cửa và quay lại mỉm cười vừa khi Luke bước vào và đang nói chuyện điện thoại.

“Tất nhiên là tôi vẫn đang kiểm soát được tình hình chó chết này,” anh giận dữ tuôn vào điện thoại. “Khốn nạn, bọn họ nghĩ mình là ai cơ chứ?” Anh dừng lại và im lặng một lúc. “Tôi không cần bay về London! Alicia có thể kiểm soát được mọi việc. Cô ấy nói hoàn toàn không có vấn đề gì với công ty bảo hiểm Provident cả, cô ấy đã nói chuyện với họ hôm nay và họ rất vui vẻ. Một vài kẻ thối mồm. Chỉ Chúa mới biết là ai. Được, tôi biết rồi,” anh nói giọng bình tĩnh hơn. “Được, OK, cứ làm như vậy đi. Ngày mai gặp anh nhé, Michael. Cảm ơn.”

Anh tắt điện thoại, cất đi, rồi nhìn tôi như thể quên mất tôi là ai. Nhưng rồi lông mày anh giãn ra, và anh mỉm cười.

“Chào em!” anh nói, thả cái cặp tài liệu rơi xuống ghế.

“Chào anh!” tôi vui vẻ nói, đi ra khỏi cánh cửa tủ quần áo. “Người xa lạ.”

“Anh biết,” Luke nói, vỗ nhẹ vào mặt một cách mệt mỏi. “Anh xin lỗi. Mọi thứ gần đây... nói thực là như một cơn ác mộng. Anh đã nghe nói về buổi thử hình của em. Tin tuyệt vời!”

Anh đi đến quầy bar mini, rót một ly scotch rồi đặt nó xuống. Và lại rót một ly khác cho mình, uống liền một tợp khiếp tôi nhìn anh đầy lo lắng. Tôi nhận thấy mặt anh tái đi và căng thẳng, dưới hai mắt xuất hiện một quầng thâm.

“Mọi việc... vẫn ổn cả chứ?” tôi lí nhí hỏi.

“Mọi việc vẫn đang tiến triển,” anh đáp. “Đó là tất cả những gì anh có thể nói.” Anh đi về phía cửa sổ, đắm đắm nhìn ra những tòa nhà chọc trời lấp lánh ở Manhattan còn tôi mỉm cười đầy lo lắng.

“Luke này... không ai khác có thể đến những cuộc họp này ư? Không ai khác có thể bay đi đâu đó và chịu cái gánh nặng công việc này ư? Như... Alicia chẳng hạn?”

Tôi gần như sắp chết khi nhắc đến tên cô ta nhưng tôi đang thực sự lo lắng. Dù sao thì Luke lắc đầu, lòng tôi cũng nhẹ nhõm hơn một chút.

“Anh không thể đưa tới một ai đó mới vào lúc này. Anh đã gắng gượng được đến lúc này; anh sẽ phải tiếp tục đối mặt với nó. Anh chỉ không thể hiểu được tại sao bọn họ lại quá nguyên tắc như vậy. Anh không hiểu tại sao họ lại quá...” Anh ngồi xuống ghế tựa và uống một ngụm rượu. “Ý anh là, Chúa ơi, họ hỏi anh nhiều kinh khủng. Anh biết người Mỹ rất kỷ cương nhưng...” Anh lắc đầu chán nản. “Họ phải biết mọi thứ. Về mọi khách hàng, mọi khách hàng tiềm năng, mọi người từng làm cho công ty ấy, mọi cái biên bản ghi nhớ chết tiệt mà anh từng gửi... Có bất kỳ khả năng kiện tụng nào không? Ai là người làm ở bàn lễ tân vào năm 1993? Anh đi xe ô tô gì? Anh dùng loại kem đánh răng... chết tiệt gì? Và bây giờ, với những tin đồn như thế này... họ lại bắt đầu lục tung mọi thứ lên lần nữa.”

Anh dừng lại và uống cạn ly rượu, tôi đau đầu nhìn anh, bất lực.

“Nghe nói thì họ thật khủng khiếp!” tôi nói, và một ánh cười lộ lên trên khuôn mặt Luke.

“Họ không kinh khủng. Họ chỉ là những nhà đầu tư bảo thủ và lười biếng - có cái gì đó đang làm họ lo sợ. Anh không biết là cái gì.” Anh gất lên. “Anh chỉ cần làm cho họ bình tâm lại.”

Giọng anh hơi run run và khi liếc nhìn tôi thấy tay anh đang nắm chặt ly. Thật sự tôi chưa từng thấy Luke như thế này bao giờ. Thường thì trông anh bao giờ cũng bình tĩnh, và thư thái...

“Luke này, em nghĩ tối nay anh nên nghỉ ngơi. Tối nay anh không phải họp, đúng không?”

“Không,” Luke nói, ngẩng lên. “Nhưng anh phải xem lại một số việc cần chuẩn bị trước. Một cuộc họp quan trọng vào ngày mai, với tất cả các nhà đầu tư. Anh cần chuẩn bị kỹ.”

“Anh chuẩn bị kỹ rồi!” tôi đáp. “Việc anh cần làm lúc này là nghỉ ngơi. Nếu anh làm việc cả đêm nay, anh sẽ chỉ mệt mỏi, căng thẳng và dễ nổi cáu.” Tôi lại gần anh, lấy cái ly khỏi tay anh, và bắt đầu mát xa lưng anh. “Thôi nào Luke. Anh thực sự cần phải nghỉ ngơi tối nay. Em cược là Michael cũng đồng ý như thế. Đúng không?”

“Anh ấy lúc nào cũng bảo anh phải vui vẻ lên,” Luke thú nhận sau một hồi im lặng.

“Đúng thế, vậy thì hãy vui vẻ lên! Thôi nào, một vài giờ vui vẻ sẽ không có hại cho bất kỳ ai cả. Chúng ta hãy ăn mặc thật đẹp, đi tới một nơi nào đó thật đẹp, nhảy nhót, và uống cocktail...” Tôi nhẹ nhàng hôn lên phía sau cổ anh. “Ý em là, đến New York làm cái quái gì nếu như không tận hưởng nó chứ?”

Im lặng - trong giây phút kinh khủng nào đó tôi nghĩ Luke sắp nói anh không có thời gian. Nhưng rồi đột nhiên, anh quay lại - và ồ Chúa, tôi thấy một nụ cười thoáng qua trên môi anh.

“Em nói đúng,” anh nói. “Thôi nào, hãy làm như thế đi.”

Rốt cuộc đó lại là một buổi tối huyền diệu nhất, tuyệt vời nhất và hào nhoáng nhất trong đời tôi. Tôi mặc chiếc váy Vera Wang còn Luke mặc bộ com lê

đẹp nhất của anh, rồi chúng tôi đến một nhà hàng sang trọng được bày biện như một du thuyền Art Deco, nơi đây những con người xinh đẹp đang ăn tôm hùm và một ban nhạc jazz cổ điển đang chơi, cứ như trong phim vậy. Luke gọi rượu Bellini, rồi chúng tôi nâng cốc, khi thoải mái, anh kể cho tôi nghe nhiều hơn về chuyện làm ăn. Thực ra anh đang bắt đầu tin tưởng tôi hơn nhiều so với trước đây.

“Cái thành phố này,” anh nói và lắc đầu. “Đúng là một nơi đòi hỏi cao. Cứ như... trượt xuống vách đá dựng đứng vậy. Nếu mình chỉ mắc một lỗi là tiêu đời. Mình sẽ trượt ngã.”

“Nhưng nếu mình không mắc lỗi nào thì sao?”

“Mình sẽ thắng,” Luke nói. “Mình sẽ toàn thắng.”

“Anh sẽ thắng,” tôi tự tin nói. “Ngày mai anh sẽ toàn thắng.”

“Và em sẽ làm bọn họ phải thốt lên kinh ngạc ở buổi thử hình ngày mai,” Luke nói, khi ấy một người bồi bàn mang món ăn đầu tiên đến bên bàn chúng tôi - đây là cách bày hải sản tuyệt vời nhất, đồ ăn được bày trên những cái đĩa sáu cạnh. Anh ta rót rượu, và Luke nâng ly lên cùng với tôi.

“Chúc mừng em, Becky. Em sắp thành công lớn.”

“Không, anh mới là người sắp thành công lớn,” tôi đáp, cảm thấy niềm vui lan toả khắp người.

“Cả hai chúng ta sẽ thành công lớn!”

Có lẽ do rượu Bellini làm cho đầu óc tôi như thế - những bỗng nhiên tôi cảm thấy hết như lúc ở cửa hàng Barneys. Tôi không còn là Becky cũ kỹ nữa - tôi là một ai đó mới mẻ và toả sáng. Tôi lên liếc nhìn mình trong chiếc gương gần đó, cảm thấy niềm vui rạo rực. Ý tôi là, hãy cứ nhìn tôi đi! Thật đỉnh đặc và chải chuốt, trong một nhà hàng ở New York, mặc chiếc váy ngắn đồ, với anh bạn trai tuyệt vời và thành đạt - và sẽ đi thử hình vào ngày mai với một đài truyền hình của Mỹ!

Tôi cảm thấy hoàn toàn đắm chìm trong hạnh phúc. Cái thế giới xa hoa và hào nhoáng này là nơi tôi đã luôn hướng tới. Những chiếc xe hơi lớn sang trọng và những bó hoa; lông mày được tỉa tót và những bộ quần áo được thiết kế riêng ở Barney; một cái ví chật đầy danh thiếp của những ông chủ truyền hình. Đây là đồng loại của tôi, đây là nơi tôi thuộc về. Cuộc sống xưa cũ của tôi dường như cách xa đây hàng triệu, hàng triệu dặm, chỉ như một chấm nhỏ li ti ở chân trời. Bố, mẹ, và Suze... căn phòng bữa bột của tôi ở Fulham... xem EastEnders và ăn pizza... Ý tôi là, hãy đổi mặt với nó đi. Những cái đó chưa bao giờ là chính tôi cả, đúng không nhỉ?

Cuối cùng chúng tôi cũng ra ngoài vài tiếng đồng hồ liền. Chúng tôi nhảy theo ban nhạc jazz, ăn món kem trái cây tráng miệng ngon tuyệt và nói chuyện về mọi thứ trên đời trừ công việc. Luke yêu cầu ban nhạc chơi bài These Foolish Things mà tôi chết mê chết mệt - rồi hát theo khi chúng tôi nhảy (sai nhạc kinh khủng nhưng tôi chẳng nói gì cả). Trở lại khách sạn, cả hai đều cười vang, bước hơi lảo đảo, và bàn tay Luke đang khéo léo lẩn vào trong váy của tôi.

“Thưa cô Bloomwood?” người gác cửa nói khi chúng tôi đi qua bàn lễ tân. “Có một tin nhắn gửi đến cho cô, nhắc cô hãy gọi cho Susan Cleath-Stuart, ở London. Bất cứ khi nào cô quay về. Rõ ràng là nó rất khẩn cấp.”

“Chúa ơi,” tôi nói, đảo mắt nhìn quanh. “Cô ấy chắc gọi để giảng giải cho tôi về việc tôi đã tiêu bao nhiêu tiền vào chiếc váy mới đây. ' Bao nhiêu? Ôi Bex, lẽ ra cậu không nên...”

“Quả là một chiếc váy đẹp tuyệt,” Luke nói, đưa tay lên xuống vuốt ve. “Dù nó có đẹp đến cỡ nào thì em cũng nên để hờ một chút ở đây... và một chút...”

“Cô có muốn ghi lại số điện thoại đó không ạ?” người gác cửa nói, đưa ra một mẫu giấy.

“Không, cảm ơn,” tôi nói, xua xua tay. “Mai tôi sẽ gọi cho cô ấy.”

“Và làm ơn,” Luke nói thêm, “hãy chặn tất cả các cuộc gọi đến phòng của chúng tôi, cho đến khi tôi báo lại.”

“Được rồi ạ,” người gác cửa đáp và nháy mắt. “Chúc ông ngủ ngon. Chúc quý cô ngủ ngon.”

Chúng tôi đi lên bằng thang máy, mỉm cười ngó ngán với nhau trong gương - và khi vào đến phòng, tôi nhận ra rằng mình thực sự say túy lúy. Điều an ủi duy nhất của tôi là Luke nhìn cũng say bê bối.

“Đó là,” tôi nói khi cánh cửa phòng khép lại sau lưng, “là đêm tuyệt vời nhất trong cuộc đời em. Trên cả tuyệt vời.”

“Nó vẫn chưa kết thúc mà,” Luke nói, tiến lại gần tôi với ánh mắt đầy ẩn ý. “Anh cảm thấy cần phải thưởng cho em vì những lời nhận xét sâu sắc nhất của em, thưa cô Bloomwood. Em đã đúng. Chỉ làm việc và không nghỉ ngơi...” Anh bắt đầu nhẹ nhàng kéo cái dây váy Vera Wang của tôi xuống khỏi vai. “Hãy yêu nhau đi em...” anh thì thầm vào da thịt tôi. “Một lần rất...”

Rồi chúng tôi bỗng nhiên đổ nhào xuống giường, môi anh đặt lên môi tôi, đầu óc tôi quay cuồng với rượu và niềm phấn khích. Khi anh cởi áo sơ mi ra, tôi chợt thấy mình trong gương. Tôi nhìn vào cái vẻ mê đắm và hạnh phúc của chính mình trong giây lát, nghe thấy một giọng nói cất lên từ bên trong: hãy nhớ mỗi phút giây này. Hãy nhớ mỗi phút giây này, Becky, bởi vì ngay lúc này đây, cuộc sống thật hoàn hảo.

Phần còn lại là cảm giác mơ hồ vì say rượu, lâng lâng hạnh phúc, rồi chìm vào quên lãng. Điều cuối cùng tôi có thể nhớ là Luke hôn vào mí mắt tôi chúc ngủ ngon và rằng anh yêu tôi. Đó là điều cuối cùng.

Và rồi, như một vụ đâm xe, chuyện đó xảy ra.

THE DAILY WOLRD THỨ SÁU NGÀY 2 THÁNG MƯỜI NĂM 2000

HỌ CÓ ĐÚNG NHƯ VỀ BỀ NGOÀI?

CHUYÊN GIA TÀI CHÍNH THỰC CHẤT CHỈ LÀ MỘT MỐ LỘN XỘN VỀ TÀI CHÍNH!

Cô ta ngồi trên chiếc ghế sofa trong chương trình Morning Coffee, đưa ra lời khuyên cho hàng triệu khán giả về các vấn đề liên quan đến tài chính. Nhưng chỉ từ The Daily World mới có thể lật tẩy rằng chính con người đạo đức giả Becky Bloomwood cũng đang trong cơn khủng hoảng tài chính. Becky, người luôn nói câu cửa miệng “Hãy chăm lo đến tiền của bạn - và tiền của bạn sẽ chăm lo cho bạn,” đang bị truy đuổi vì những khoản nợ ước tính hàng ngàn bảng, và chính giám đốc ngân hàng nơi cô ta vay tiền đã “dán mác” cho cô ta là “một nỗi ô nhục.”

Lệnh triệu tập của toà án

Hãng quần áo La Rosa vừa mới phát đơn kiện kẻ phá sản Becky, trong khi người bạn cùng nhà Susan Cleath-Stuart (ảnh bên phải) đã thừa nhận rằng Becky thường xuyên nợ tiền nhà. Trong khi đó, Becky vô trách nhiệm lại chẳng hề xấu hổ đi du hí bằng chuyên cơ phản lực sang New York với anh bạn trai doanh nhân Luke Brandon (ảnh phía dưới, bên phải). “Becky hiển nhiên chỉ lợi dụng Luke vì tiền,” một nguồn tin bên trong tập đoàn Brandon Communications cho biết. Trong khi đó cô Cleath-Stuart lại thừa nhận muốn Becky biến đi. “Tôi sẽ có một không gian rộng rãi hơn để làm việc,” cô ấy nói. “Có lẽ tôi sẽ phải thuê một văn phòng”

Kẻ nghiện tiêu xài

Ở khách sạn Bốn Mùa xa xỉ, cô gái vô lối 26 tuổi tiết lộ không hề biết chỗ mình đang ở tồn kém thế nào. Phóng viên của chúng tôi đã quan sát thấy cô ta phung phí hơn 100 bảng chỉ để mua vài cái buru thiếp, rồi tiếp tục vung tay quá trán hơn nữa khi mua những bộ quần áo xa xỉ và những món quà trị giá tổng cộng 1.000 bảng chỉ trong vài giờ đồng hồ.

Sốc

Những khán giả của chương trình Morning Coffee đã phẫn nộ khi phát hiện ra sự thật về chuyên gia tài chính tự xưng kia. “Tôi hoàn toàn choáng váng” Irene Watson ở Sevenoaks bình luận. “Tôi đã gọi điện cho Becky vài tuần trước để tìm lời khuyên về những thoả thuận ngân hàng. Giờ thì tôi ước chưa bao giờ lắng nghe một lời nào của cô ta, và chắc chắn tôi sẽ phải hỏi thêm ý kiến của nhiều người khác nữa.” Bà mẹ của hai đứa con nói thêm. “Tôi đã sốc và cảm thấy khinh bỉ khi những nhà sản xuất của chương trình Morning Coffee.

Bạn đang đọc truyện *Tin Đồ Shopping Oanh Tạc Manhattan* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 12

LÚC ĐẦU, tôi không thấy điều gì bất ổn cả. Tôi tỉnh dậy, thực sự lơ mơ - và thấy Luke mang cho tôi một cốc trà.

“Sao em không kiểm tra các tin nhắn nhỉ?” anh nói, hôn tôi, rồi đi vào nhà tắm. Sau khi uống vài ngụm trà, tôi cầm ống nghe điện thoại lên và ấn nút sao.

“Bạn có hai mươi ba tin nhắn,” giọng nói của cái điện thoại vang lên, và tôi nhìn nó kinh ngạc. Hai mươi ba?

Có lẽ đều là tin nhắn mời làm việc! là ý nghĩ ban đầu của tôi. Có lẽ ai đó gọi từ Hollywood! Thật sự phấn chấn, tôi ấn nút để nghe tin nhắn đầu tiên. Nhưng đó không phải tin nhắn mời làm việc - đó là Suze - và giọng cô ấy nghe thực sự suy sụp.

“Bex này, hãy gọi ngay cho mình. Ngay khi cậu nhận được tin nhắn này. Chuyện này... chuyện này thực sự khẩn cấp. Bye”

Giọng nói trong điện thoại hỏi tôi có muốn nghe những tin nhắn còn lại không - và một giây nào đó, tôi lưỡng lự. Nhưng nghe giọng Suze có vẻ rất thảm thiết - tôi nhớ ra, cảm thấy tội lỗi, là hôm qua cô ấy cũng gọi. Tôi quay số điện thoại - thật bất ngờ, nó bật sang chế độ tự trả lời trên điện thoại của cô ấy.

“Hi! Minh đây!” tôi nói ngay khi giọng nói thu âm của Suze kết thúc. “Ừm, nếu cậu không có nhà mình hy vọng dù là chuyện gì thì nó cũng sẽ qua đi...”

“Bex này!” Giọng Suze như phá thùng mùng nhĩ của tôi. “Ôi Chúa ơi, Bex, cậu đã ở đâu thế?”

“Ồ ngoài,” tôi mơ hồ nói. “Và rồi đi ngủ. Suze này, mọi việc thế...”

“Bex này, mình chưa bao giờ nói những câu đó!” cô ấy cắt ngang, nghe rất đau khổ. “Cậu phải tin mình. Mình chưa bao giờ nói điều gì như thế. Họ đã... bẽ cong mọi thứ. Mình đã nói với mẹ cậu, mình không biết gì...”

“Mẹ mình sao?” tôi băn khoăn hỏi. “Suze này, từ từ đã. Cậu đang nói đến chuyện gì thế?”

Im lặng

“Ôi Chúa ơi,” Suze nói. “Bex này, cậu chưa đọc nó sao?”

“Đọc cái gì?” tôi nói.

“Ờ The Daily World,” Suze nói. “Mình... mình nghĩ cậu có tất cả các tờ báo của Anh chứ.”

“Bọn mình có,” tôi nói, vỗ nhẹ khuôn mặt khô cong của mình. “Nhưng họ vẫn để ở ngoài. Có... có cái gì về mình sao?”

“Không,” Suze nhanh nhẩu nói. “Không, ý mình là... có một chuyện rất vật vãnh. Nhưng nó không đáng để đọc đâu. Mình thực sự không buồn xem. Thực ra... hãy quăng cái tờ The Daily World đó đi, mình sẽ làm thế. Chỉ việc... cho nó vào thùng rác, thậm chí đừng mở nó ra.”

“Có cái gì kinh khủng lắm à?” tôi lo lắng nói. “Chân mình nhìn mập quá à?”

“Thực sự không có gì mà!” Suze nói. “Không có gì! À thế cậu... đã đến trung tâm Rockefeller chưa? Chắc phải tuyệt lắm đấy! Hay là cửa hiệu bán lẻ đồ chơi cao cấp FAO Schwarz? Hay là...”

“Suze, thôi nào,” tôi cắt ngang. “Mình sẽ đi lấy nó đây. Mình sẽ gọi lại cho cậu sau.”

“OK, nghe này, Bex, chỉ cần nhớ là,” Suze vội vã nói. “Gần như không có ai thèm đọc cái tờ The Daily World đó đâu. Cậu biết đấy chắc chỉ khoảng ba người. Đến mai nó sẽ chẳng còn là gì nữa. Ai cũng biết tờ báo đó chỉ luôn đem đặt...”

“Đúng thế,” tôi nói, cố gắng giữ giọng thoải mái. “Mình sẽ nhớ lời cậu dặn. Và đừng lo lắng Suze nhé! Nhưng chuyện nhảm nhí ngu ngốc đó sẽ không làm mình lo sợ đâu!”

Nhưng khi đặt điện thoại xuống, tay tôi hơi run run. Họ nói cái quái gì về tôi thế không biết. Tôi vội vã ra cửa, nhặt vội chồng báo lên, và mang tất cả vào giường ngủ. Tôi nắm ngay lấy tờ The Daily World, luống cuống mở ra đọc. Từng trang từng trang một... nhưng không có gì cả. Tôi quay lại từ đầu đọc qua các trang ký cằng hơn, rồi nhìn vào những cái tit đóng khung nho nhỏ - thực sự thì chẳng có cái gì đề cập đến tôi cả. Tôi ngả người vào gối, điếng cả người. Suze nói về cái quái gì vậy? Tại sao cô ấy lại...

Rồi tôi nhìn vào giữa hai trang báo trải rộng. Một trang bị gấp lại, troi trên giường, chắc là bị rơi ra ngoài khi tôi nắm lấy tờ báo. Thật chậm rãi, tôi với tay lấy tờ báo. Tôi mở ra. Và cứ như thể có ai đó đâm thọc vào bụng tôi vậy.

Có một bức ảnh của tôi. Đó là bức ảnh tôi không nhận ra được - không được đẹp dễ lắm. Tôi đang đi bộ, ở một cái phố nào đó... Một con phố ở New York, tôi bỗng nhận ra. Tôi đang xách rất nhiều túi đồ mới sắm. Có một bức ảnh của Luke, trong một khung tròn. Và cả một bức ảnh nhỏ của Suze. Và tit báo là...

Tôi không thể nói với bạn nó viết cái gì. Tôi thậm chí không thể nói ra được. Nó... nó thật khủng khiếp.

Đó là một bài báo khổng lồ, trải rộng cả giữa mặt báo. Khi đọc nó, tim tôi đập thình thịch; đầu tôi vừa nóng vừa lạnh. Thật là kinh tởm. Nó quá... cá nhân. Mới đọc một nửa mà tôi đã không thể chịu được nữa. Tôi gấp tờ báo lại và nhìn lên, thờ ơ, cảm thấy như muốn ói ra.

Rồi đột nhiên, tay run rẩy, tôi mở nó ra lần nữa. Tôi phải đọc xem chính xác họ nói cái gì. Tôi phải đọc từng dòng khủng khiếp và ô nhục đó.

Cuối cùng cũng đọc xong, tôi ngồi đó, thờ ơ, cố gắng giữ bình tĩnh. Tôi không thể tin được chuyện này thực sự đang diễn ra. Chắc nó phải được in đến hàng triệu bản. Không kịp ngăn lại nữa rồi. Tôi chợt nhận ra nó đã được tung ra bán mấy giờ đồng hồ trước. Chắc bố mẹ tôi đọc nó rồi. Mọi người tôi biết chắc cũng đã đọc nó. Tôi bất lực rồi.

Khi tôi ngồi đó, chuông điện thoại lại kêu ré lên khiến tôi giật mình thon thót. Một lúc sau, chuông lại reo, tôi nhìn nó chằm chặp sợ hãi. Tôi không thể cầm máy được. Tôi không thể nói chuyện với bất kỳ ai, kể cả Suze.

Chuông điện thoại reo lên lần thứ tư, Luke bước ra khỏi buồng tắm, quần khăn tắm quanh bụng và tóc vuốt ngược ra đằng sau.

“Em có định nghe không đấy?” anh nói nhảm nhảm, rồi chớp lấy ống nghe. “Alô. Vâng. Tôi là Luke Brandon đây.”

Tôi cảm thấy lo sợ đến cứng người, và quần chặt cái chân lông ngỗng quanh người.

“Được rồi,” Luke vẫn đang nói. “Tốt rồi. Hẹn gặp lại anh lúc đó nhé.” Anh đặt điện thoại xuống và viết nguệch ngoạc cái gì đó lên tập giấy.

“Ai vậy anh?” tôi nói, cố gắng giữ giọng bình tĩnh.

“Một thư ký của công ty JD Slade,” anh nói, đặt bút xuống. “Thay đổi chỗ hẹn gặp.”

Anh bắt đầu thay quần áo, và tôi không nói gì cả. Tay tôi nắm chặt lấy tờ The Daily World. Tôi muốn cho anh xem... nhưng lại cũng không muốn làm vậy. Tôi không muốn anh đọc được những điều kinh khủng này về tôi. Nhưng tôi cũng không thể để anh biết qua một người khác.

Tôi không thể ngồi đây mà im lặng mãi được. Tôi nhắm mắt lại - rồi hít một hơi thật sâu và nói, “Luke này, có một bài về em ở trên báo.”

“Tốt,” Luke sao những nói, vẫn thất cả vạt. “Anh nghĩ là em sẽ thu hút được dư luận mà. Báo nào thế em?”

“Nó... nó không được tốt lắm,” tôi nói, liếm đôi môi khô cong của mình. “Nó thực sự rất khủng khiếp.”

Luke nhìn tôi kỹ hơn rồi quan sát thái độ của tôi.

“Ôi, Becky,” anh nói, “chắc nó không tệ đến thế chứ. Thôi nào, đưa anh xem nào. Nó viết gì thế?” Anh đưa tay ra nhưng tôi bất động.

“Nó... nó thực sự rất tồi tệ. Và có một cái ảnh to đùng...”

“Hôm nó tóc em rối tung à?” Luke bông đùa, và thò tay vào túi áo khoác. “Becky này, không có bài báo nào đúng 100% sự thật đâu. Em sẽ luôn luôn tìm thấy cái gì đó làm mình khó chịu, hoặc là tóc em hay là cái gì đó như em nói...”

“Luke!” tôi chán nản nói. “không phải chuyện đó. Anh hãy... xem đi.”

Tôi từ từ mở bài báo ra và đưa nó cho Luke. Anh vui vẻ cầm lấy nó nhưng khi liếc nhìn, nụ cười của anh dần tắt.

“Cái quái gì thế này - Đây có phải là anh không?” Anh liếc nhìn tôi, và tôi ghen lì, không dám nói bất cứ điều gì. Rồi anh đọc qua cả trang báo, trong khi tôi nhìn theo đầy lo lắng.

“Cái này có thật không?” Cuối cùng anh cũng lên tiếng. “Có điều gì đúng sự thật không?”

“Kh... không!” tôi lắp bắp. “Ít nhất... không... không phải tất cả. Một vài chuyện...”

“Em đang nợ tiền sao?”

Tôi nhìn ánh mắt anh, cảm thấy mặt mình đỏ lựng.

“Một... một chút. Nhưng ý em là, không như họ nói... Ý em là, em không biết gì về vụ kiện tụng kia...”

“Chiều thứ Ba!” Anh nhìn vào tờ báo. “Ôn Chúa. Em đã đến bảo tàng Guggenheim mà. Tìm vé vào cửa đi, chúng ta sẽ chứng minh là em ở đó, hãy chứng minh cho họ...”

“Em... thực ra... Luke này...” Anh ngừng lên và tôi cảm thấy thực sự sợ hãi. “Em đã không đến bảo tàng Guggenheim. Em... em đã đi... mua sắm”

“Em đã đi...” Anh nhìn tôi chăm chú rồi im lặng và bắt đầu đọc lại.

Khi đọc xong, anh ngừng lên nhìn tôi vô cảm.

“Anh không tin được chuyện này,” anh nói nhỏ đến nỗi tôi gần như không nghe thấy gì.

Tôi cảm nhận thấy sự dữ dần nơi anh - và sáng hôm nay là lần đầu tiên tôi cảm thấy nước mắt mình tràn ngập khoé mắt.

“Em hiểu,” tôi run rẩy nói. “Chuyện này thật kinh khủng. Chắc hẳn bọn họ đã theo dõi em. Chắc hẳn bọn họ luôn bám theo em, quan sát em, điều tra em...” Tôi nhìn anh chờ đợi một phản ứng, nhưng anh chỉ nhìn thẳng về phía trước. “Luke này, anh không có điều gì muốn nói sao? Anh có nhận ra là...”

“Becky này, em có nhận ra không?” anh cất ngang. Anh quay về phía tôi - và trước thái độ của anh, tôi cảm thấy như máu dồn hết lên mặt. “Em có nhận thấy chuyện này tồi tệ thế nào với anh không?”

“Em thực sự xin lỗi,” tôi ghen ngào. “Em biết anh không thích bị lên báo...”

“Vấn đề không phải ở chỗ quái quỷ đó...” Anh cố ngừng lại và nói bình tĩnh hơn, “Becky này, em có nhận ra việc này sẽ khiến anh trông thế nào không? Ngày hôm nay và các ngày khốn nạn sắp tới nữa?”

“Em... em không biết...” tôi thì thầm.

“Một tiếng nữa anh phải đi họp để thuyết phục ngân hàng đầu tư New York bảo thủ và hẹp hòi đó rằng anh hoàn toàn có thể kiểm soát được mọi việc trong vấn đề kinh doanh và cả cuộc sống cá nhân của anh. Tất cả bọn họ chắc sẽ đọc bài báo này. Anh sẽ thành trò cười!”

“Nhưng tất nhiên anh có thể kiểm soát được mọi việc!” tôi lập tức nói. “Luke này, chắc chắn họ sẽ nhận ra... chắc chắn họ không...”

“Nghe này,” Luke nói, quay người lại. “Em có biết là ở cái thành phố này người ta nghĩ gì về anh không? Ấn tượng chung của bọn họ về anh ở đây là - vì một lý do không thể giải thích được - họ cho là anh đang mất dần khả năng kiểm soát.”

“Mất khả năng kiểm soát sao?” tôi sợ hãi hét lên.

“Đó là những gì anh nghe thấy.” Luke hít thở thật sâu và bình tĩnh. “Việc anh làm suốt mấy ngày qua là, mẹ kiếp, làm việc cật lực để thuyết phục những người này rằng ấn tượng của họ về anh là sai. Và anh hoàn toàn làm chủ được tình hình. Rằng anh đã làm dư luận bình tâm lại. Và bây giờ...” Anh đập mạnh tờ báo và tôi nhả mặt lại.

“Có lẽ... có lẽ bọn họ sẽ không xem bài báo đó.”

“Becky này, bọn họ xem mọi thứ,” Luke nói. “Đó là nghề của họ. Đó là...”

Anh dừng lại khi tiếng chuông điện thoại vang lên. Sau một chút ngập ngừng, anh nhấc điện thoại lên.

“Chào Michael. À. Anh đã đọc rồi à? Đúng thế, tôi biết. Không đúng lúc gì cả. Được rồi. Gặp anh ngay nhé.” Anh đặt điện thoại xuống và vói tay lấy cặp tài liệu mà không nhìn tôi.

Tôi cảm thấy ớn lạnh và run lẩy bẩy. Tôi đã làm gì thế này? Tôi đã phá hỏng mọi thứ. Những cụm từ trong bài báo đó cứ lộn vồn trong tâm trí tôi, làm tôi phát ốm. Becky vô trách nhiệm... Becky đạo đức giả... Và họ nói đúng. Họ hoàn toàn đúng.

Khi tôi ngẩng lên, Luke đang đóng cặp tài liệu, đập tách một cái.

“Anh phải đi,” anh nói. “Anh sẽ gặp em sau.” Ra đến cửa, anh do dự và quay lại, bỗng nhiên nhìn rất khó hiểu. “Nhưng anh không hiểu. Nếu không đến bảo tàng Guggenheim thì em lấy đâu ra quyển sách tặng anh?”

“Ở cửa hàng của bảo tàng,” tôi lí nhí. “Trên đại lộ Broadway.”

“Nhưng những thứ lấp lánh trên mặt em nữa. Em đã nói chúng là...”

“Em... em đã đi trang điểm thử. Luke này, em thực sự xin lỗi... em...”

Tôi lặng đi chìm vào cảm nín đáng sợ. Tôi có thể cảm thấy tim mình đập thình thịch, máu dồn cả lên hai tai. Tôi không biết phải nói gì, phải làm sao để bào chữa cho bản thân mình.

Luke nhìn tôi vô cảm rồi gật khô khốc, quay đi, và vói tay xoay nắm cửa.

Khi cánh cửa khép lại sau lưng anh, tôi vẫn ngồi bất động một lát, nhìn đăm đăm về phía trước. Tôi không thể tin được tất cả chuyện này lại đang thực sự xảy ra. Chỉ vài giờ đồng hồ trước thôi chúng tôi còn đang cạn ly rượu Bellini với nhau. Tôi đang mặc chiếc váy Vera Wang và chúng tôi nhảy theo bản nhạc của Cole Porter, tôi chuyển choáng trong hạnh phúc. Còn bây giờ...

Điện thoại lại reo lên nhưng tôi vẫn bất động. Chỉ đến tiếng chuông thứ 8 tôi mới nhúc nhích.

“Alô.”

“Alô,” một giọng nói vui vẻ cất lên. “Có phải chị Becky Bloomwood đấy không?”

“Vâng,” tôi thận trọng nói.

“Chị Becky này, tôi là Fiona Taggart của tờ Daily Herald. Tôi quá vui mừng vì cuối cùng cũng gặp được chị! Becky này, chúng tôi rất quan tâm đến việc viết một phóng sự hai phần về chị và vấn đề... nho nhỏ của chị, chúng ta gọi vậy được chứ?”

“Tôi không muốn nói về chuyện đó,” tôi lẩm bẩm.

“Vậy là chị từ chối à?”

“Miễn bình luận,” tôi nói và run rẩy đập mạnh điện thoại. Ngay lập tức chuông điện thoại reo lên, và tôi nhấc máy lên.

“Miễn bình luận, được chưa?” tôi hét lên. “Miễn bình luận! Miễn...”

“Becky? Con yêu đấy à?”

“Mẹ ơi!” Khi nghe thấy giọng nói của bà, tự nhiên nước mắt tôi giàn giụa. “Ôi, mẹ ơi, con thực sự xin lỗi.” Tôi nghẹn ngào. “Chuyện này thật khủng khiếp. Con đã làm hỏng mọi chuyện. Con chỉ không biết... Con đã không nhận ra rằng...”

“Becky này!” giọng bà cất lên ở đường dây bên kia, thật thân thuộc và đầy tin cậy. “Con yêu! Con không cần phải xin lỗi! Bọn phóng viên đồn mạt kia mới cần phải xin lỗi. Bịa ra những chuyện như vậy. Đặt điều cho người khác. Tôi nghiệp con bé Suzie đã gọi điện và rất khổ sở. Con biết đấy, con bé đã cho con kia ba cái bánh bích quy bourbon và một thanh KitKat và đây là những gì nó đã trả ơn đấy. Toàn những lời dối trá kinh khủng! Ý mẹ là, già vờ là nhân viên cục thuế. Chúng đáng bị bỏ tù!”

“Mẹ này...” tôi nhắm mắt lại, gần như không thể nói điều gì. “Không hoàn toàn là chuyện đom đặt. Họ... họ không dựng mọi chuyện lên đâu ạ.” Im lặng một lát, và tôi có thể nghe thấy mẹ đang thờ dốc đầu lo lắng ở đầu dây bên kia. “Con cũng... cũng nợ một ít!”

“Ừm,” mẹ nói sau một quãng im lặng - và tôi có thể nghe thấy tiếng bà đang gắng gượng để nghe cho lạc quan hơn. “Ừm. Như vậy thì sao? Ngay cả khi con có nợ chẳng nữa thì đây cũng không phải việc của bọn họ, đúng không?” Bà ngừng lại một chút, và tôi có thể nghe được giọng nói ở gần bà.

“Chính xác! Bố con nói, 'nếu kinh tế Mỹ có thể nợ đến hàng tỷ đô la mà vẫn tồn tại được thì con cũng có thể.'”

Chúa ơi, tôi yêu cha mẹ mình quá. Nếu tôi nói với họ tôi vừa giết người thì chắc họ sẽ sớm tìm ra lý do nào đó giải thích tại sao nạn nhân kia lại đáng bị giết.

“Con cũng nghĩ vậy,” tôi ghen ngào. “Nhưng hôm nay Luke có cuộc họp quan trọng và tất cả các nhà đầu tư của anh chắc sẽ đọc bài báo này...”

“Thì sao? Dư luận không tốt đâu phải là chuyện hiếm gặp gì. Bây giờ con hãy ngừng cao đầu lên,

Becky! Hãy tiến lên phía trước. Suzie nói với bố mẹ là hôm nay con có buổi thử hình. Đúng vậy không con?”

“Vâng. Con chỉ chưa biết là mấy giờ. Lẽ ra nhà sản xuất phải gọi điện cho con rồi.”

“Ừ. Con hãy can đảm lên nhé. Hãy đi tắm ngay đi và uống một cốc trà với ba viên đường nhé. Và một ít rượu mạnh, bố con dặn thế đấy. Và nếu bất kỳ tên phóng viên nào gọi điện thì hãy bảo chúng biến đi nhé!”

“Có phóng viên nào làm phiền bố mẹ không ạ?” tôi cảnh giác hỏi.

“Sáng nay có một tên nhãi ranh đến đây hỏi mấy câu,” mẹ tôi hăm hở. “Nhưng bố con đã vác máy xén cỏ đuổi theo nó rồi.”

Mặc dù đang buồn như vậy nhưng tôi vẫn bật cười khúc khích.

“Chắc con phải đi đây mẹ ạ. Nhưng con sẽ gọi cho mẹ sau. Và... con cảm ơn bố mẹ.”

Khi đặt điện thoại xuống, tôi cảm thấy tốt hơn hàng triệu lần. Mẹ tôi nói đúng. Tôi phải lạc quan đến buổi thử hình và cố gắng làm tốt hết sức mình. Có lẽ Luke hơi thái quá một chút. Có lẽ anh sẽ quay về trong tâm trạng khá hơn.

Tôi gọi cho lễ tân khách sạn, nói với họ hãy ghi lại tất cả các cuộc điện thoại từ tập đoàn HLBC. Rồi tôi vội vã đi tắm, dốc hết một chai dầu tắm Uplift mua ở hội chợ Sephora, và ngâm mình nửa giờ đồng hồ trong bồn tắm dầu hoa hồng. Khi lau khô người, tôi bật kênh MTV lên và nhảy nhót quanh phòng theo Janet Jackson - và khi mặc xong bộ quần áo ăn-tượng-chết-người mua ở Barneys tôi cảm thấy mình khá hơn rất nhiều, nhưng đầu gối tôi hơi run run. Tôi có thể làm được việc này. Tôi có thể mà.

Họ vẫn chưa gọi, vì thế tôi cầm điện thoại lên gọi xuống lễ tân.

“Xin chào,” tôi nói. “Tôi chỉ muốn kiểm tra xem tập đoàn HLBC sáng nay có gọi điện cho tôi không.”

“Tôi không nghĩ là có đâu ạ,” cô gái vui vẻ đáp.

“Cô có chắc không? Họ không để lại tin nhắn nào sao?”

“Không thưa cô.”

“OK. Cảm ơn cô.”

Tôi đặt điện thoại xuống và suy nghĩ một hồi. Được thôi, mọi chuyện sẽ ổn mà. Tôi chỉ việc gọi cho họ là xong. Ý tôi là, tôi cần biết giờ thử hình, đúng không nào? Kent đã chẳng nói với tôi là hãy gọi cho cô ấy bất cứ lúc nào và bất cứ việc gì tôi cần. Cô ấy đã nói, đừng ngần ngại.

Tôi lấy danh thiếp của cô ấy ra khỏi túi xách và cẩn thận ấn số.

“Xin chào!” một giọng nói vui vẻ cất lên. “Văn phòng của Kent Garland xin nghe, đây là trợ lý của cô ấy, Megan. Tôi có thể giúp gì cho cô ạ?”

“Xin chào!” tôi nói. “Tôi là Rebecca Bloomwood. Làm ơn cho tôi nói chuyện với Kent được không?”

“Lúc này Kent đang họp,” Megan vui vẻ nói. “Tôi có thể ghi lại lời nhắn được không ạ?”

“Vâng, tôi chỉ gọi để xem hôm nay mấy giờ thì tôi đến thử hình được,” tôi đáp. Và phải nói tôi bỗng nhiên tự tin hẳn lên. Ai thèm quan tâm đến cái tờ Daily World rác rưởi kia chứ? Tôi sắp xuất hiện trên đài truyền hình của Mỹ. Tôi sắp thành một ngôi sao tầm cỡ.

“Tôi hiểu rồi,” Megan nói. “Rebecca này, liệu chị có thể giữ máy một lúc...”

Cô ấy chuyển chế độ chờ máy, và tôi thấy mình đang lắng nghe tiếng hơi lạo xạo của bản Heard It through the Grapevine. Bản nhạc kết thúc và một giọng nói cất lên nói với tôi rằng cuộc gọi của tôi rất quan trọng đối với tập đoàn HLBC... và rồi nó lại bắt đầu... thì bỗng nhiên Megan quay trở lại.

“Chào, chị Rebecca đúng không? Tôi là Kent sẽ hoãn buổi thử hình hôm nay của chị. Cô ấy sẽ gọi lại cho chị khi nào sắp xếp được.

“Sao cơ?” tôi nói, nhìn vô hồn vào gương mặt trang điểm của mình trong gương. “Hoãn lại sao? Nhưng... tại sao chứ? Cô có biết khi nào nó sẽ được sắp xếp lại không?”

“Tôi không rõ lắm,” Megan vui vẻ nói. “Hiện giờ Kent đang rất bận với xêri mới Consumer Today.”

“Nhưng... nhưng đó chính là chương trình tôi sẽ phải tham gia thử hình! Xêri mới của chương trình Consumer Today!” Tôi thở sâu, cố gắng không tỏ ra quá lo lắng. “Cô có biết khi nào cô ấy sẽ thu xếp lại thời gian không ạ?”

“Tôi thực sự không biết đâu ạ. Hiện tại lịch làm việc của cô ấy dày đặc... và sau đó cô ấy lại đi nghỉ hai tuần nữa...”

“Nghe này,” tôi nói, cố gắng thật bình tĩnh. “Tôi thực sự rất muốn nói chuyện với Kent. Việc này rất quan trọng. Cô có thể tìm cô ấy cho tôi được chứ? Tôi chỉ nói rất nhanh thôi.”

Im lặng một lúc... rồi Megan thở dài.

“Để xem tôi có liên lạc được với cô ấy không nhé?”

Một bài hát lại lạo xạo vang lên - rồi bỗng nhiên Kent ở đầu dây bên kia.

“Chào Becky. Chị khoẻ không?”

“Chào chị!” tôi nói, cố gắng sao cho giọng mình thật thoải mái. “Tôi khoẻ. Tôi nghĩ mình hiểu chuyện gì đang diễn ra ngày hôm nay. Buổi thử hình thế nào hả chị?”

“Đúng thế,” Kent trầm tư nói. “Nói thật với chị, Becky ạ, có một vài vấn đề mới nảy sinh mà chúng tôi cần phải xem xét. OK? Vì vậy chúng tôi sẽ chuyển lịch thử hình sang ngày khác khi chúng tôi đã có quyết định rõ ràng hơn về mọi chuyện.”

Bỗng nhiên tôi chờ người ra vì sợ. Ôi, làm ơn đi mà, không.

Chắc hẳn cô ấy đã đọc tờ The Daily World rồi, đúng không nhỉ? Đó là việc mà cô ta đang nói đến. Tôi ghi chặt ống nghe, tìm đập thỉnh thoảng, thậm chí muốn giải thích mọi chuyện với cô ấy, muốn nói với cô ấy rằng chuyện đó thực chất không tồi tệ như trên báo. Phần nửa nội dung thậm chí không đúng với sự thật và rằng điều đó không có nghĩa tôi không giỏi ở lĩnh vực tôi làm...

Nhưng tôi không thể cho phép mình làm vậy. Tôi thậm chí không dám đề cập đến chuyện đó.

“Vậy là chúng ta sẽ giữ liên lạc nhé,” Kent nói. “Xin lỗi vì làm phiền chị hôm nay - lẽ ra tôi nên nói Megan gọi điện lại cho chị...”

“Không sao đâu!” tôi nói, cố gắng nghe thật vui vẻ và dễ chịu. “Vậy... chị nghĩ khi nào chúng ta có thể sắp xếp lại lịch gặp được?”

“Tôi thực sự không chắc lắm... Xin lỗi, Becky. Tôi phải đi bây giờ. Có vấn đề ở trường quay. Nhưng cảm ơn chị vì đã gọi điện. Và chúc chị vui vẻ trong thời gian còn lại của chuyến đi nhé!”

Điện thoại tắt phụt và tôi từ từ đặt nó xuống.

Tôi sẽ không đi thử hình. Nói cho cùng họ cũng không muốn tôi nữa.

Tôi đã mua quần áo mới và mọi thứ.

Tôi có thể cảm thấy mình thở gấp gấp và gấp gấp hơn nữa - và trong giây phút khủng khiếp nào đó tôi nghĩ mình có thể khóc ngay được.

Nhưng rồi tôi lại nghĩ đến mẹ tôi - và cố gắng ép mình ngẩng cao đầu. Tôi sẽ không để cho bản thân mình suy sụp. Tôi sẽ mạnh mẽ và lạc quan. HLBC không phải là con cá duy nhất trong đại dương. Có rất nhiều người khác muốn được làm việc với tôi. Khó! Ý tôi là hãy nhìn... hãy nhìn Greg Walters đi. Anh ta bảo muốn tôi gấp giám đốc phát triển của anh ta, đúng không nhỉ? Ừm, có lẽ chúng ta có thể sắp xếp vài việc hôm nay. Đúng thế! Có lẽ vào cuối ngày hôm nay, tôi sẽ có chương trình của riêng mình!

Tôi nhanh chóng tìm số điện thoại và quay số với đôi tay run rẩy - thật tuyệt, tôi nói máy ngay được với anh ta. Điều này còn gì tuyệt hơn. Nói máy ngay lập tức.

“Xin chào, anh Greg đúng không ạ? Tôi là Becky Bloomwood.”

“Becky à! Thật mừng vì được nghe thấy giọng nói của chị!” Greg nói, nghe có vẻ không tập trung. “Mọi chuyện vẫn ổn chứ?”

“Ừm... tốt cả! Tôi thực sự rất vui khi gặp anh ngày hôm qua,” tôi nói, nhận ra giọng mình đang run run vì lo lắng. “Và tôi đã rất thích thú với các ý tưởng của anh.”

“Vâng, tuyệt quá! Vậy là... chị vẫn đang tận hưởng chuyến đi của mình chứ?”

“Vâng! Tôi vẫn đang tận hưởng đây.” Tôi hít thở sâu. “Greg này, hôm qua anh nói tôi nên gặp giám đốc phát triển của anh...”

“Chắc chắn rồi!” Greg nói. “Tôi biết Dave sẽ rất mong được gặp chị. Cả hai chúng tôi đều nghĩ chị rất có triển vọng. Rất triển vọng.”

Tôi thấy nhẹ cả người. Ồn Chúa. Ồn...

“Vậy là lần tới chị đến đây,” Greg nói, “chị hãy gọi điện cho tôi, và chúng ta sẽ sắp xếp mọi việc nhé!”

Tôi nhìn chăm chú vào cái điện thoại, sốc và đau nhói. Lần sau khi tôi đến đây sao? Nhưng có thể là hàng tháng trời nữa. Có thể là không bao giờ. Không phải anh ta muốn...

“Hãy hứa chị sẽ làm như thế chứ?”

“Ừm... OK,” tôi nói, cố gắng không để lộ vẻ thất vọng tràn trề trong giọng nói của mình. “Thật tuyệt!”

“Và có lẽ chúng ta sẽ gặp nhau khi tôi có dịp đến London.”

“OK!” tôi vui vẻ nói. “Tôi cũng hy vọng như vậy. Ừm... hẹn sớm gặp anh. Và rất vui vì được gặp anh!”

“Rất tuyệt khi được gặp chị, Becky à!”

Tôi vẫn giữ nụ cười tươi tắn giả tạo trên môi ngay cả khi điện thoại tắt hẳn. Và lần này tôi không thể ngăn cho nước mắt dâng đầy trong mắt mình rồi từ từ rơi xuống đôi má, làm trôi đi lớp trang điểm.

Tôi ngồi một mình trong phòng khách sạn hàng giờ liền. Bữa trưa đến rồi đi, nhưng tôi không thể ăn được gì. Điều lạc quan duy nhất mà tôi làm là lắng nghe những tin trên điện thoại, xoá tất cả đi trừ những tin nhắn của mẹ mà tôi đã nghe đi nghe lại nhiều lần. Đó là tin nhắn mà bà chắc hẳn đã gửi khi vừa đọc xong tờ The Daily World

“Bây giờ,” bà đang nói. “Có một vài rắc rối nho nhỏ ở đây vì một bài báo ngu ngốc. Con hãy đừng chú ý đến nó làm gì, Becky ạ. Hãy luôn luôn nhớ rằng, bức ảnh đó ngày mai thôi sẽ bị vứt vào hàng triệu những cái giỏ đựng chó.”

Chẳng hiểu vì lý do gì mà mỗi lần nghe tin nhắn này tôi đều bật cười. Vì thế tôi ngồi đó, dờ khóc, dờ cười, để cho cả vũng nước mắt rơi trên váy mà không buồn lau.

Tôi muốn về nhà. Vì điều gì đó muôn đời vẫn thế, tôi ngồi trên sàn, người lắc lư, để dòng suy nghĩ mông lung chạy nhảy vòng quanh. Nghĩ đi nghĩ lại một chuyện. Sao tôi có thể ngu ngốc như thế chứ? Tôi phải làm gì đây? Làm sao tôi dám nhìn mặt ai bây giờ?

Tôi cảm thấy mình như đang ở trên một cái đu quay siêu tốc kể từ khi đặt chân đến New York. Giống như một chuyến đi huyền bí trong phim của Disney - ngoại trừ việc lẽ ra phải bay vào không gian thì tôi lại quay cuồng trong những cửa hiệu, khách sạn, phòng vắng và ăn trưa, vây quanh bởi ánh nến, những màu sắc lấp lánh và những giọng nói thuyết phục tôi rằng mình sắp là người nổi tiếng.

Và tôi tin mỗi giây phút đó. Tôi không biết nó không hề có thực.

Rồi, một lúc sau, tôi nghe thấy tiếng mở cửa, cảm giác những môi mềm tan biến đi nhiều. Tôi khấn khoản muốn lao tới sà vào vòng tay của Luke; khóc oà lên, và nghe anh nói rằng mọi việc sẽ ổn cả. Nhưng khi anh đi vào, tôi cảm thấy cả người mình cứng lại vì sợ hãi. Thái độ của anh căng thẳng và nghiêm nghị; mặt anh nhìn như thể vừa được tạc ra từ một khối đá.

“Chào anh,” cuối cùng tôi cũng lên tiếng. “Em... em đã bắn khoản không biết anh ở đâu.”

“Anh đi ăn trưa cùng Michael,” Luke nói nhát gừng. “Sau buổi họp.” Anh cởi áo khoác ngoài và cẩn thận treo nó lên mắc áo trong khi tôi sợ hãi quan sát.

“Vậy...” khó khăn lắm tôi mới dám hỏi câu này. “Mọi việc diễn ra tốt đẹp chứ?”

“Không hẳn là tốt, không hề.”

Lòng tôi nhói đau. Điều này có nghĩa là gì? Chắc chắn... chắc chắn nó không thể...

“Nó bị... hoãn lại sao?” Cuối cùng tôi cũng gượng hỏi.

“Câu hỏi hay đấy,” Luke nói. “Những người ở JD Slade nói họ cần thêm thời gian.”

“Tại sao họ lại cần thêm thời gian?” tôi nói, liếc đôi môi khô rát của mình.

“Họ có một vài điều do dự,” Luke nói nhảm nhảm. “Họ cũng không xác định được những do dự này là gì.”

Anh sống sượng tháo cả vạt ra và bắt đầu cởi cúc áo sơ mi. Anh thậm chí không thèm nhìn tôi. Cứ như thể anh không thể cho phép mình nhìn mặt tôi vậy.

“Anh có...” tôi nghẹn ngào. “Anh có nghĩ họ đã xem bài báo kia không?”

“Ồ, anh nghĩ như vậy,” Luke nói. Có một cái gì đó trong giọng nói của anh khiến tôi chùn bước.

“Ừ, anh khá chắc là họ đã đọc rồi.”

Anh lần xuống cái cúc áo cuối cùng. Đột nhiên, trong con giận dữ, anh giật tung nó ra.

“Luke,” tôi vô vọng nói. “Em... em thực sự xin lỗi. Em... em không biết mình có thể làm gì.” Tôi thở sâu. “Em sẽ làm bất cứ việc gì có thể.”

“Không có gì cả,” Luke nói ráo hoảnh.

Anh đi về phía buồng tắm và sau đó một lúc tôi nghe thấy tiếng vòi sen. Tôi không cử động nổi. Tôi thậm chí không thể nghĩ gì. Tôi cảm thấy tê liệt, cứ như thể đang bò trên một vách đá dựng đứng, cố gắng không để tuột chân.

Cuối cùng thì Luke cũng bước ra, và thậm chí không để ý đến sự có mặt của tôi, anh mặc một cái quần bò màu đen và một cái áo chui đầu màu đen. Anh rót một ly rượu và im lặng. Bên ngoài cửa sổ tôi có thể nhìn thấy cả Manhattan. Không khí trở nên nặng nề và ánh đèn bật lên ở khắp mọi cửa sổ, từ tầng tầng xa. Nhưng tôi có cảm giác như thế giới này đã co rúm lại vào căn phòng này, trong bốn bức tường này. Tôi chợt nhận ra thậm chí mình đã không ra ngoài cả ngày hôm nay.

“Hôm nay em cũng không đi thử hình,” cuối cùng tôi cũng lên tiếng.

“Vậy à.” Giọng Luke ráo hoảnh và lạnh nhạt, và tôi không thiết gì đến bản thân mình nữa, cảm giác oán hận thoáng nhói lên trong tôi.

“Anh thậm chí không muốn biết tại sao à?” tôi nói, kéo mạnh đám tua rua của chiếc lót ghế.

Im lặng một lát rồi Luke lên tiếng, cứ như thể phải gõ mình lên vậy. “Tại sao?”

“Bởi vì không ai còn quan tâm đến em nữa.” Tôi hất tóc ra đằng sau. “Anh không phải là người duy nhất phải chịu một ngày tồi tệ đâu, Luke ạ. Em đã phá hỏng mọi cơ hội của em rồi. Không ai còn muốn biết đến em nữa.”

Sự nhục nhã như bò trườn khắp người tôi khi nhớ lại tất cả các tin nhắn điện thoại tôi phải nghe sáng nay, lịch sự hủy các cuộc hẹn và hủy bỏ các bữa trưa.

“Và em biết đó là lỗi của mình em,” tôi tiếp tục. “Em biết điều đó. Nhưng ngay cả như vậy...” Giọng tôi bắt đầu lạc đi và tôi thở thật sâu. “Mọi việc thực sự không tốt đẹp gì cho cả em nữa.” Tôi ngẩng lên nhưng Luke không hề di dịch một phân. “Anh có thể... anh có thể bày tỏ một chút cảm thông không?”

“Bày tỏ một chút cảm thông à?” Giọng Luke ráo hoảnh nhắc lại.

“Em biết mình đã chuốc vạ vào thân...”

“Đừng thế! Chính em đã làm thế!” Giọng Luke vỡ tung lên trong con giận dữ dồn nén, và cuối cùng anh cũng quay lại nhìn vào mặt tôi. “Becky này, không ai ép em phải đi tiêu ngàn ấy tiền! Ý anh là, anh biết em thích mua sắm. Nhưng vì Chúa. Tiêu xài như thế này thì... Thật là hết sức vô trách nhiệm. Em không thể hăm bản thân mình lại sao?”

“Em không biết!” tôi cãi trả trong run rẩy. “Có lẽ thế. Nhưng em không biết mọi việc lại trở thành vấn đề... một vấn đề sống còn chết tiệt như thế này, được chưa? Em đã không biết mình lại bị thoe dối, Luke ạ. Em không cố tình làm việc này.” Quá hoảng sợ, tôi cảm thấy nước mắt mình đang tuôn chảy trên má. “Anh biết đấy, em không làm hại ai cả. Em không giết ai cả. Có lẽ em chỉ hơi ngốc nghếch...”

“Hơi ngốc nghếch. Đó là câu nói giảm nói tránh của năm đấy.”

“OK, vậy thì em ngốc nghếch! Nhưng em không phạm tội gì cả...”

“Em không nghĩ vứt bỏ một cơ hội là một tội lỗi sao?” Luke giận dữ nói. “Bởi vì như anh biết...” Anh lắc đầu. “Chúa ơi, Becky này! Cả hai chúng ta đã có tất cả. Chúng ta đã có cả New York này.”

Tay anh nắm chặt lại thành nắm đấm. “Và bây giờ, hãy nhìn cả hai ta xem. Tất cả chỉ vì em quá bị ám ảnh với việc mua sắm...”

“Ám ảnh sao?” tôi hét lên. Bỗng nhiên tôi không thể chịu được ánh mắt trách móc của anh nữa.

Em bị ám ảnh sao? Vậy anh thì sao?”

“Ý em là gì?” anh thô lỗ hỏi.

“Anh bị ám ảnh bởi công việc! Bởi việc phải thành công ở New York! Điều đầu tiên anh nghĩ khi xem bài báo đó không phải là em hay... hay cảm giác của em, đúng không? Mà là bài báo đó sẽ ảnh hưởng thế nào đến anh và phi vụ làm ăn của anh.” Giọng tôi run lên. “Tất cả những gì anh quan tâm là sự thành công của chính anh, và em luôn xếp thứ hai. Ý em là, anh thậm chí không buồn kể cho em về chuyện đến New York cho đến khi mọi việc đã được quyết định! Anh chỉ đòi hỏi em sẽ... đồng ý và làm đúng những gì anh muốn. Không ngạc nhiên tại sao Alicia nói em là kẻ bám đuôi theo anh!”

“Em không bám theo anh,” anh nôn nóng nói.

“Đúng thế đấy! Đó là cách anh nhìn nhận về em, đúng không? Như một kẻ nhỏ bé nào đó, một người chỉ việc... lấp một chỗ nhỏ vào kế hoạch vĩ đại của anh. Và em đã ngu ngốc, em đã tuân theo việc đó...”

“Anh không có thời gian cho chuyện này,” Luke nói và đứng dậy.

“Anh không bao giờ có thời gian cả!” tôi nói trong nước mắt. “Suze còn dành nhiều thời gian cho em hơn anh! Anh không có thời gian đến dự đám cưới của Tom; kỳ nghỉ của chúng ta đã biến thành một cuộc họp; anh không có thời gian để thăm bố mẹ em...”

“Thì anh không có nhiều thời gian mà!” Luke đột nhiên quát lên khiến tôi sợ hãi im lặng. “Vì anh không có thời gian ngồi nói những chuyện tầm phào vớ vẩn với em và Suze.” Anh lắc đầu giận dữ.

Em có nhận ra là anh đã làm việc vất vả và khốn nạn thế nào không? Em có biết vụ làm ăn này quan trọng thế nào không?”

“Tại sao nó lại quan trọng?” Tôi nghe giọng mình đang hét lên. “Tại sao lại quan trọng đến mức khốn nạn thế với việc phải thành công ở New York? Để anh có thể gây ấn tượng với con bò cái mẹ anh sao? Bởi vì nếu anh cố gắng gây ấn tượng với bà ta thì Luke này, em đầu hàng ngay bây giờ thôi! Bà ấy sẽ không bao giờ xúc động đâu. Không bao giờ! Ý em là, bà ấy thậm chí còn không buồn gặp anh nữa! Chúa ơi, anh đã mua cho bà ta một cái khăn Hermès mà bà ta thậm chí còn không thèm sắp xếp lại lịch để dành thậm chí năm phút cho anh nữa!”

Tôi ngừng lại, thở hổn hển, và im lặng hoàn toàn.

Ôi chết tiệt, lẽ ra tôi không nên nói vậy.

Tôi liếc nhìn Luke thật nhanh, còn anh đang nhìn tôi chăm chú giận tím mặt.

“Em đã gọi mẹ anh là gì?” anh từ tốn nói.

“Nghe này, em... em không có ý như vậy.” Tôi nghẹn ngào, cố gắng giữ giọng bình tĩnh. “Em chỉ nghĩ... cần xem xét cho hợp lý mọi việc. Tất cả những việc em làm là mua sắm một chút...”

“Mua sắm một chút sao?” Luke gào lên khinh miệt. “Mua sắm một chút sao?” Anh nhìn tôi thật lâu - rồi thật kinh khủng, anh tiến đến cái tủ quần áo to dùng bằng gỗ tuyết tùng mà tôi đã nhồi tất cả đồ đạc của mình vào. Anh im lặng mở nó ra và cả hai chúng tôi nhìn chăm chú vào tất cả những cái túi chằng chịt lên tận trần nhà.

Và khi nhìn tất cả đồng đồ này, tôi cảm thấy hơi nôn nao khắp người. Tất cả những thứ đó có vẻ rất quan trọng khi tôi mua chúng, tất cả những thứ đó đã làm tôi rất vui... thì bây giờ trông chẳng khác gì một chồng lớn các túi rác. Tôi thậm chí không nói được cho bạn trong những cái túi kia có gì nữa. Chỉ toàn là... đồ. Hàng núi hàng núi đồ.

Không nói thêm gì nữa, Luke đóng cửa lại, và tôi cảm thấy cảm giác ân hận thiếu bóng tối như nước sôi vậy.

“Em biết,” tôi nói, giọng gần như thì thầm. “Em biết. Nhưng em đã trả tiền mà. Em thực sự đã làm vậy.”

Tôi quay đi, không thể nhìn ánh mắt của anh, và bỗng nhiên tôi muốn rời khỏi căn phòng này. Tôi phải tránh xa khỏi Luke, tránh xa khỏi chính tôi trong gương, tránh xa khỏi cái ngày khủng khiếp này.

“Em sẽ... em sẽ gặp anh sau,” tôi lắp bắp và đi thẳng ra cửa mà không dám ngoảnh lại.

Quán bar dưới nhà thấp sáng mờ mờ, êm dịu và kín đáo. Tôi thả mình vào chiếc ghế da lộng lẫy, cảm thấy yếu ớt và nhói đau, cứ như thể tôi bị cúm vậy. Khi người bồi bàn đến, tôi đã gọi nước cam, rồi khi anh ta đi khỏi, tôi lại gọi một ly brandy. Đó là một cốc to, ấm và trông ngon lành, và tôi uống vài ngụm - rồi ngừng lại khi một cái bóng in trên mặt bàn ngay trước mặt tôi. Đó là Michael Ellis. Tim tôi lặng đi. Tôi thực sự không muốn nói chuyện.

“Xin chào,” anh ấy nói. “Tôi ngồi được chứ?” Anh ấy chỉ vào cái ghế đối diện và tôi gật đầu yếu ớt. Anh ta ngồi xuống rồi nhìn tôi thật tử tế khi tôi uống cạn ly rượu. Chúng tôi ngồi im lặng một lúc.

“Tôi có thể lịch sự và không đề cập đến chuyện đó,” cuối cùng anh ấy cũng lên tiếng, “Hoặc tôi có thể nói cho cô biết sự thật - rằng sáng nay tôi đã rất thương cô. Các bài báo ở Anh của các vị thật tàn nhẫn. Không ai đáng bị đối xử như vậy.”

“Cảm ơn anh,” tôi lắp bắp.

Người bồi bàn xuất hiện và Michael gọi thêm hai ly brandy nữa mà không cần hỏi tôi.

“Tất cả những gì tôi có thể nói cho cô lúc này là, người ta không ngu ngốc đâu,” anh ấy nói khi người bồi bàn đi khỏi. “Không ai vì chuyện này mà quay lưng lại với cô đâu!”

“Họ đã làm thế rồi đấy thôi,” tôi nói, nhìn chăm chú vào mặt bàn. “Buổi thử hình của tôi với HLBC đã bị hủy bỏ.”

“À,” Michael nói sau khi im lặng một lúc. “Tôi rất tiếc khi nghe thấy điều đó.”

“Không ai còn muốn biết tôi nữa. Tất cả bọn họ đều nói họ 'đã quyết định một hướng khác' hoặc họ 'cảm thấy tôi không thực sự phù hợp với thị trường Mỹ' và... anh biết đấy. Đơn giản hơn thì chỉ là, 'Xéo đi.'”

Khi nói, tôi có thể cảm thấy mắt mình ứa đầy những giọt nước mắt nóng bỏng. Tôi chỉ muốn nói tất cả những điều này với Luke. Tôi chỉ muốn trút hết nỗi lòng mình - và rồi anh sẽ ôm tôi thật chặt mà không xét đoán. Nói với tôi rằng đó là mắt mát của họ, chứ không phải của tôi, giống như bố mẹ tôi làm, hay Suze sẽ làm. Nhưng thay vì thế, anh khiến tôi cảm thấy tồi tệ hơn về bản thân mình. Anh đã đúng - tôi đã ném mọi thứ đi, đúng không? Tôi đã có những cơ hội mà những người khác sẵn sàng chết để có được chúng, nhưng tôi đã lãng phí tất cả.

Michael gật đầu buồn bã.

“Việc đó vẫn xảy ra mà,” anh ấy nói. “Tôi e rằng những kẻ ngu ngốc này như một bầy cừu. Một con hoảng sợ là tất cả bọn chúng đều hoảng sợ.”

“Tôi chỉ cảm thấy như mình đã phá hỏng tất cả,” tôi nói, cảm giác cổ họng mình nghẹn lại. “Tôi đã có thể tìm được một công việc tuyệt vời, và Luke đã có thể thành công vang dội. Mọi việc đã có thể hoàn hảo. Nhưng tôi đã quẳng tất cả vào sọt rác. Tất cả là lỗi của tôi.”

Quá sợ hãi, nước mắt tôi giàn giụa. Tôi không thể ngăn chúng lại. Và bỗng nhiên tôi khóc nức nở. Chuyện này thật đáng xấu hổ.

“Tôi xin lỗi,” tôi lí nhí. “Tôi chỉ hoàn toàn là một thảm họa.”

Tôi úp mặt vào tay, hy vọng rằng Michael Ellis sẽ biết ý mà rút đi và để tôi lại một mình. Thay vì đó, tôi cảm thấy có một bàn tay đặt lên tay mình và một chiếc khăn tay được nhét vào, qua các đầu ngón tay tôi. Tôi lau khô mặt đầy biết ơn với chiếc khăn cotton mềm mại và cuối cùng cũng ngừng đầu lên.

“Cảm ơn anh,” tôi nghẹn ngào. “Rất xin lỗi vì chuyện đó.”

“Không sao mà,” Michael bình tĩnh nói. “Tôi cũng sẽ như vậy thôi.”

“Vâng, đúng rồi,” tôi lí nhí.

“Cô nên nhìn thấy tôi lúc tôi bị mất hợp đồng. Tôi khóc sưng cả mắt. Thư ký của tôi đã phải chạy đi mua khăn giấy cứ nửa giờ một lần.” Anh ấy nói tình queo làm tôi không nhìn được cười. “Nào, hãy uống ly brandy của cô đi,” anh ấy nói, “và hãy làm sáng tỏ một vài việc. Cô có mời tờ The Daily World chụp ảnh của cô với một cái ống kính có tầm xa không?”

“Không.”

“Cô có gọi điện cho họ, cho phép họ độc quyền viết một bài phóng sự về thói quen cá nhân của cô và gợi ý cho họ hãy chọn một cái tí thật phân cảm không?”

“Không.” Tôi không thể nhìn cười.

“Đấy.” Anh ấy nhìn tôi tình quái. “Việc này đều là lỗi của cô vì...”

“Vì tôi ngu ngốc. Đáng lẽ tôi phải phát hiện ra. Lẽ ra tôi nên... lường trước chuyện này sẽ xảy ra. Tôi thật ngu ngốc.”

“Cô đã không may mắn.” Anh ấy nhún vai. “Có lẽ hơi ngốc nghếch. Nhưng cô không thể đổ hết lỗi lên đầu mình như vậy được.”

Có tiếng âm thanh điện tử phát ra từ túi quần anh ấy, và anh ấy thò tay vào rút điện thoại ra.

“Thứ lỗi cho tôi một lát,” anh ấy nói, và quay đi. “Chào.”

Khi anh ấy nói khe khẽ trên điện thoại thì tôi gấp đi gấp lại cái lót cốc bằng giấy. Tôi muốn hỏi anh điều gì đó - nhưng tôi không chắc mình có muốn nghe câu trả lời không.

“Xin lỗi về chuyện đó,” Michael nói. Anh ấy cất điện thoại đi và mỉm cười rầu rĩ với tôi rồi lắc đầu. “Đừng bao giờ làm ăn với bạn bè.”

“Thật sao? Đó là một người bạn sao?”

Michael gật đầu. “Một người bạn cũ của gia đình. Tôi đã giúp anh ta huy động tín dụng. Anh ta hứa khi nào làm ăn tấn tới sẽ ký séc trả tôi. Ừm, như tôi

được biết thì việc làm ăn đã khởi sắc.”

“và anh ta không trả tiền?” Tôi uống một ngụm rượu, biết ơn vì có việc gì đó làm tôi sao nhãng.

“Anh ta vừa mua cho mình một cái Mercedes mới tuyệt đẹp!”

“Chuyện đó thật tồi tệ!” tôi bình luận.

“Đó là lý do để có bạn bè. Để lợi dụng anh ta đến kiệt quệ. Lẽ ra đến giờ tôi phải học được điều đó rồi chứ.” Anh ấy quắc mắt lên thật hài hước, nhưng tôi vẫn nhớ.

“Anh biết gia đình anh ta chứ?”

“Chắc chắn rồi. chúng tôi đã từng dự Lễ tạ ơn cùng với nhau mà.”

“Được rồi.” Tôi nghĩ một lúc. “VẬY... anh đã nói chuyện này với vợ anh ta chưa?”

“Vợ anh ta à?” Michael tỏ ra ngạc nhiên, và tôi nhún mày đầy ngụ ý với anh ấy.

“Tôi cược là nếu anh nói với vợ anh ta thì anh sẽ lấy được tiền.”

Michael nhìn tôi chăm chú trong giây lát rồi phá lên cười.

“Cô biết không, tôi nghĩ trong việc này cô có lý đấy. Tôi sẽ thử cách này!” Anh ấy uống cạn ly rồi liếc nhìn cái lót cốc nhăn nhúm trong tay tôi. “VẬY cô đã thấy khá hơn chưa?”

“Rồi. Cảm ơn anh. Nhưng có một điều tôi đã muốn...” Tôi hít thở sâu. “Michael này, có phải cho lỗi của tôi mà hợp đồng của Luke thất bại không? Ý tôi là, chuyện bài báo trên tờ The Daily World có ảnh hưởng đến việc này, đúng không?”

Anh ấy nhìn tôi thật sắc sảo. “Chúng ta đang rất thẳng thắn đúng không?”

“Đúng vậy,” tôi nói, cảm thấy hơi sợ. “Chúng ta đang thẳng thắn với nhau.”

“VẬY thì, thành thật mà nói, tôi không thể nói nó giúp ích gì cả,” Michael nói. “CÓ rất nhiều... lời nhận xét vào sáng này. Một vài câu đùa châm chọc. Tôi phải nói hết với Luke, anh ấy đã chấp nhận việc này khá bình tĩnh.”

Tôi nhìn anh ấy chăm chú, cảm thấy lạnh run.

“Luke đã không nói chuyện đó với tôi.”

Michael nhún vai. “Tôi không nghĩ anh ấy muốn nhắc lại bất cứ lời bình luận nào.”

“VẬY đó là lỗi của tôi.”

“Không hẳn.” Michael lắc đầu. “Đó không phải điều tôi nói nhé.” Anh ấy từ người vào ghế.

“Becky này, nếu cái phi vụ làm ăn này thật sự vững chắc thì nó đã sống sót khỏi những chuyện thị phi này rồi. Tôi đoán là JD Slade dùng rắc rối nhỏ nho của cô... như một cái cớ. Có một lý do nào đó lớn hơn mà họ muốn giữ riêng cho mình...”

“Là cái gì?”

“Ai mà biết được. Tin đồn về ngân hàng London chẳng? Sự khác biệt trong phong cách kinh doanh chẳng? Vì một lý do nào đó, họ có vẻ như không hoàn toàn tin tưởng vào cả kế hoạch này.”

Tôi nhìn anh ấy chăm chú, nhớ lại những gì Luke nói.

“CÓ phải mấy người này nghĩ rằng Luke đang mất kiểm soát không?”

“Luke là một cá nhân kiệt xuất,” Michael thận trọng nói. “Nhưng có cái gì đó xen vào anh ấy khi giải quyết việc này. Anh ấy gần như phát cuồng. Sáng nay, tôi nói với anh ấy rằng cần phải biết dành ưu tiên. Hiển nhiên có việc gì đó với ngân hàng London. Anh ấy nên nói chuyện với họ. Trấn an bọn họ. Thành thực mà nói, nếu anh ấy để mất họ, anh ấy sẽ gặp rắc rối to. Và không chỉ có mình họ. Vừa có vài vấn đề này nọ với công ty bảo hiểm Provident nữa - một khách hàng lớn khác.” Anh ấy ngã người về phía trước. “Nếu cô hỏi thì tôi sẽ nói anh ấy nên lên máy bay về London chiều nay.”

“thế anh ấy muốn làm gì?”

“Anh ấy đã hẹn gặp tất cả ngân hàng đầu tư ở New York mà tôi từng biết.” Anh ấy lắc đầu. “Cậu bé đó có vẻ như quá ám ảnh với việc thành công ở Mỹ.”

“Tôi nghĩ anh ấy muốn chứng tỏ gì đó,” tôi lí nhí. Với mẹ anh ấy, tôi gần như nói thêm

“VẬY Becky này...” Michael nhìn tôi từ tế. “Cô định làm gì? Cố gắng sắp xếp thêm vài cuộc hẹn gấp nữa chứ?”

“Không,” tôi nói sau khi im lặng một lát. “Thành thực mà nói, tôi nghĩ chẳng còn ý nghĩa gì nữa.”

“VẬY cô không định ở đây với Luke sao?”

Hình ảnh khuôn mặt lạnh lùng của Luke lướt nhanh qua đầu tôi, và tôi cảm thấy nhói đau như dao đâm.

“Tôi nghĩ làm vậy cũng không có ý nghĩa gì nữa.” Tôi uống một ngụm rượu đầy và gượng cười.

“Anh biết không? Tôi nghĩ mình sẽ về nhà.”

Bạn đang đọc truyện *Tin Đồ Shopping Oanh Tạc Manhattan* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 13

TÔI XUỐNG TAXI, kéo va li lên vỉa hè, và buồn bã ngược nhìn lên bầu trời nước Anh âm đạm. Mọi chuyện thực sự đã kết thúc.

Mãi đến phút cuối, tôi vẫn thăm khảo khát có ai đó thay đổi quyết định và mời tôi làm việc. Hoặc Luke có thể van xin tôi ở lại. Mỗi lần chuông điện thoại reo tôi lại cảm thấy bồn chồn, hy vọng rằng bằng cách nào đó phép màu sẽ xảy ra. Nhưng không có gì xảy ra cả. Tất nhiên chẳng có gì.

Khi chào tạm biệt Luke, cứ như thể tôi đang đóng kịch vậy. Tôi muốn lao tới anh, khóc tức tưởi, muốn tát anh, hay làm gì đó. Nhưng tôi chỉ không thể làm vậy. Tôi phải lấy lại tự trọng của mình, ở một nơi nào đó. Vì thế nó diễn ra gần như thủ tục công việc vậy, cái cách tôi gọi điện cho hãng hàng không gói ghém đồ đạc, và gọi một cái taxi. Tôi không thể cho phép mình hôn anh khi rời đi, vì vậy tôi hôn vội vào hai má anh rồi quay đi trước khi ai đó trong hai chúng tôi có thể nói điều gì.

Bây giờ, sau mười hai tiếng đồng hồ, tôi cảm thấy hoàn toàn kiệt sức. Tôi đã ngồi như vậy cả đêm trắng trên máy bay, dờ ra vì đau buồn và thất vọng. Chỉ vài ngày trước đây thôi tôi đã bay bổng, đã nghĩ rằng mình sắp bắt đầu một cuộc sống tuyệt vời ở Mỹ, vậy mà trái lại, tôi trở về đây với hành trang ít ỏi hơn những gì tôi đã bắt đầu. Và mọi người, đúng là mọi người đều biết điều đó. Một vài cô gái ở sân bay, chắc hẳn đã nhận ra tôi và bầy đàn thì thầm to nhỏ rồi cười khúc khích khi tôi đợi lấy hành lý.

Và ôi Chúa ơi, tôi biết mình cũng sẽ như vậy nếu là họ. Nhưng ngay lúc đó, tôi cảm thấy đau đớn bẽ bàng, tôi gần như bật khóc. Tôi chán nản kéo lê mấy cái túi lên thêm cửa và đi vào căn hộ. Rồi tôi cứ đứng đó một lát, nhìn quanh chỗ mấy cái áo khoác, vài lá thư cũ và mấy cái chìa khóa trong bát.

Vẫn hành lang cũ đó. Vẫn cuộc sống cũ kỹ đó. Quay lại với cuộc sống ngày xưa. Tôi nhìn bộ dạng hốc hác vì thiếu ngủ của mình trong gương rồi vội quay đi.

“Xin chào!” tôi gọi. “Có ai ở nhà không? Mình đã về.”

Im lặng một lúc rồi Suze xuất hiện ở cửa ra vào phòng cô ấy trong bộ váy ngủ. “Bex à?” cô ấy reo lên. “Mình không nghĩ cậu về sớm thế! Cậu ổn cả chứ?” CÔ ấy bước lại gần hơn, quấn chặt cái váy ngủ quanh người, và nhìn tôi đầy lo lắng. “Ồi, Bex.” Cô ấy mím môi. “Mình không biết nói gì nữa.”

“Không sao mà,” tôi nói. “Mình ổn mà. Thật đấy.”

“Bex này...”

“Thật sự. Mình ổn mà.” Tôi quay mặt đi trước khi khuôn mặt lo lắng của Suze làm tôi bật khóc, và bối tìm trong túi xách. “Thôi tiện đây... mình mua cho cậu mấy đồ Clinuque mà cậu bảo này... và mấy thứ chăm sóc da mặt đặc biệt cho mẹ cậu nữa...” Tôi đưa mấy lọ mỹ phẩm cho cô ấy và bắt đầu lục lại túi xách lần nữa. “Còn vài thứ đồ nữa dành cho cậu ở đầu đó trong này...”

“Bex này, đừng lo lắng về chuyện đó. Hãy đến đây ngồi đi, hoặc không thì làm gì đó.” Suze ôm mấy lọ Clinique vào người và nhìn tôi bối rối. “Cậu có muốn uống gì đó không?”

“Không!” tôi gượng cười. “Mình ổn mà Suze. Mình vừa quyết định việc tốt nhất nên làm là cứ tiếp tục sống và không nghĩ gì đến chuyện đã xảy ra. Thực ra, mình muốn bọn mình không nói thêm gì về chuyện này nữa.”

“Thật chứ?” Suze nói. “Ừ... OK. Nếu cậu chắc chắn đó là điều cậu muốn.”

“Đó là điều mình muốn.” Tôi thở sâu. “Thật sự đấy. Mình ổn mà. Thế còn cậu thì sao?”

“Minh ổn cả,” Suze nói và nhìn tôi lo lắng. “Bex này, nhìn cậu xanh xao lắm. Cậu đã ăn gì chưa?”

“Thức ăn trên máy bay. Cậu biết đấy.” Tôi cởi áo khoác với đôi tay run rẩy rồi treo nó lên móc.

“Chuyến bay... OK chứ?” Suze nói.

“Nó tuyệt mà!” Tôi cố nói cho thật vui vẻ. “Họ còn chiếu cả phim mới của Billy Crystal.”

“Billy Crystal!” Suze nói. Cô ấy nhìn tôi e ngại, cứ như thể tôi là một bệnh nhân tâm thần, phải được canh chừng cẩn thận vậy. “Bộ phim... có hay không? Tôi rất thích Billy Crystal.”

“Hay. Nó là một bộ phim hay. Minh thực sự rất thích nó.” Tôi nghẹn ngào khó nhọc. “Cho đến khi cái tai nghe của mình bị hỏng giữa chừng.”

“Ôi bạn yêu quý!” Suze nói.

“Hơi đã man một chút. Mọi người khác trên máy bay đều cười rất phớt lờ còn mình thì chẳng nghe thấy gì.” Giọng tôi bắt đầu run lên ghê gớm. “Vì thế mình... mình hỏi cô tiếp viên xem mình có thể lấy một đôi tai nghe mới không. Nhưng cô ấy không hiểu mình muốn nói gì, và cô ấy tỏ ra khó chịu với mình bởi vì cô ấy đang phục vụ đồ uống... Và rồi mình không muốn yêu cầu lại nữa. Vì thế mình không chắc là mình biết phim đó kết thúc như thế nào, nhưng phần mà mình xem thì thực sự rất hay...” Đột nhiên tôi khóc nức nở. “Cậu biết đấy, mình có thể thuê băng video về xem mà...”

“Bex này!” Mặt Suze nhăn lại đầy lo lắng, và cô ấy đánh rơi cả mấy lọ Clinique xuống sàn nhà.

“Ôi Chúa ơi, Bex ơi. Lại đây với mình nào.” Cô ấy ôm chặt lấy tôi và tôi gục đầu vào vai cô ấy.

“Ôi, chuyện này thật kinh khủng” tôi khóc nức nở. “Thật quá nhục nhã, Suze ạ. Luke đã rất giận dữ... và họ đã hủy buổi thử hình của mình... và đột nhiên cứ như thể... cứ như thể mình mắc bệnh truyền nhiễm hay làm sao ấy. Bây giờ không ai muốn quen biết mình, và rốt cuộc mình sẽ không chuyển đi New York nữa...”

Tôi ngẩng lên, lau khô mắt - và mặt Suze đang đỏ lên, căng thẳng.

“Bex này, mình cảm thấy rất tồi tệ,” cô ấy nói.

“Cậu cảm thấy tồi tệ? Tại sao cậu lại cảm thấy như thế chứ?”

“Tất cả là lỗi của mình. Mình đúng là một con ngu! Mình đã để con ranh từ tờ báo đó vào đây, và có lẽ nó đã lục lọi trong khi mình đi pha cốc cà phê ngu ngốc đó cho nó. Ý mình là, tại sao mình lại mời nó uống cà phê chứ? Tất cả là tại cái tội ngu xuẩn của mình.”

“Tất nhiên không phải vậy rồi!”

“Cậu sẽ tha lỗi cho mình chứ?”

“Mình sẽ tha lỗi cho cậu không à?” Tôi nhìn cô ấy chăm chú, khuôn mặt tôi cũng run lên. “Suze này... mình nên nói cậu tha thứ cho mình thì đúng hơn! Cậu đã cố chăm sóc mình. Cậu đã cố cảnh báo mình, nhưng mình chẳng hề bận tâm gọi lại cho cậu... Mình quá ư... ngu ngốc, quá ư vô tâm...”

“Không, cậu không như vậy!”

“Mình đúng như vậy mà.” Tôi lại khóc nức lên. “Mình chỉ không biết chuyện gì đã xảy ra với mình ở New York. Mình bị điên. Chỉ mỗi việc... mua sắm... gặp mặt... mình sắp trở thành một ngôi sao lớn và kiếm được rất nhiều tiền... Và rồi mọi thứ đột nhiên biến mất.”

“Ôi, Bex!” Suze cũng đột nhiên gào khóc. “Mình cảm thấy thật tồi tệ!”

“Đó không phải là lỗi của cậu!” Tôi với tay lấy một tờ giấy ăn rồi xì mũi. “Không phải lỗi của ai cả, chỉ là lỗi của cái tờ The Daily World kia thôi.”

“Mình ghét bọn họ!” Suze gào lên tứ giận. “Họ nên bị treo lên và tra tấn. Đó là những gì Tarkie đã nói.”

“Ừ, đúng thế,” tôi nói sau một chút lừng khừng. “Vây là... anh ấy... anh ấy đã đọc bài báo, đúng không?”

“Thực sự, Bex ạ... Minh nghĩ hầu hết mọi người đều đọc,” Suze lưỡng lự nói.

Tôi cảm thấy đau nói khi nghĩ đến việc Janice và Martin đọc nó. Tom và Lucy đọc nó. Tất cả bạn học và giáo viên cũ của tôi đọc nó. Tất cả những người tôi từng biết đọc những bí mật xấu hổ nhất của tôi.

“Nhìn kia, thôi nào,” Suze nói. “hãy để hết đồ đạc ở đây. hãy uống trà thật ngon nhé!”

“OK,” tôi nói sau một thoáng im lặng. “Như thế sẽ rất tuyệt.” Tôi theo cô ấy vào phòng bếp và ngồi xuống, quay lưng về phía cái lò sưởi ấm áp cho thoải mái.

“Vây... mọi việc với Luke bây giờ như thế nào?” Suze cẩn trọng nói khi bật cái ấm đun nước lên.

“Không tốt lắm.” Tôi khoanh tay trước ngực thật chặt. “Thực ra... mọi việc không hề tiến triển.”

“Vậy sao?” Suze nhìn tôi thất vọng. “Chúa ơi, Bex này, chuyện gì xảy ra vậy?”

“Ừm, bọn mình cãi nhau to...”

“Vì bài báo đó?”

“Đại loại vậy.” Tôi lấy một tờ giấy ăn nữa và xì mũi. “Anh ấy nói nó đã làm hỏng vụ làm ăn của anh ấy, và mình bị ám ảnh bởi việc mua sắm. Và mình nói anh ấy bị ám ảnh bởi công việc... và mình... mình nói mẹ anh ấy là... một... một con bò cái...”

“Cậu gọi mẹ anh ấy là con bò cái sao?” trông Suze sững sốt và tôi cười run run.

“Ừ, thì bà ta đúng như vậy mà! Bà ta thật khủng khiếp. Bà ta thậm chí không hề yêu quý Luke. Nhưng anh ấy không hiểu ra điều đó... tất cả những gì anh ấy muốn alfin là tóm được một thương vụ lớn tầm cỡ thế giới để gây ấn tượng với bà ta. Anh ấy không thể nghĩ về bất cứ việc gì khác ngoài chuyện đó.”

“Vậy cuối cùng chuyện gì đã xảy ra?” Suze nói, đưa cho tôi một cốc trà to.

Tôi mím môi, nhớ lại cuộc nói chuyện kinh khủng cuối cùng giữa hai chúng tôi, trong khi tôi chờ taxi đến đưa ra phi trường. Những giọng nói lịch sự giả tạo và cái cách chúng tôi không nhìn vào mắt nhau khi nói chuyện.

“Trước khi rời đi, mình nói mình không nghĩ anh ấy có thời gian cho một mối quan hệ nghiêm túc hơn vào lúc này.”

“Thật sao?” Mắt Suze mở to. “Cậu đã nói thôi sao?”

“mình không định thế.” Giọng tôi lại lí nhí như nói thầm. “Mình muốn nói anh ấy nói anh ấy có thời gian. Nhưng anh ấy chẳng nói gì. Chuyện đó... thật khủng khiếp.”

“Ồi, Bex.” Ánh mắt Suze đăm đăm nhìn tôi sau cốc trà to kia. “Ồi, Bex.”

“Không sao mà,” tôi nói cố gắng không lạc giọng. “Có lẽ như vậy lại tốt hơn cả.” Tôi uống một ngụm trà và nhắm mắt lại. “Ồi Chúa ơi, chuyện đó thật tốt. Thật quá tốt.” Tôi im lặng một lát, để cho hơi nóng bốc lên mặt, cảm thấy thật thoải mái. Tôi uống thêm vài ngụm nữa rồi mở mắt ra. “Ồ Mỹ, họ không biết pha trà. Mình đến một chỗ, và họ cho mình một... cốc toàn nước nóng và một gói trà để nguyên trong túi. Và cái cốc đó trong suốt.”

“Ồ.” Suze xì mũi ra. “Chuối quá.” Cô ấy với tay lấy một hộp bánh bích quy và lôi ra mấy cái bánh Hobnobs. “Dù sao thì ai cần nước Mỹ chứ?” cô ấy mạnh mẽ nói. “Ý mình là, mọi người đều biết truyền hình Mỹ là rác rưởi. Cậu nên ở lại đây.”

“Có lẽ vậy.” Tôi nhìn đăm đăm vào cốc trà một lúc, rồi hít thở thật sâu và ngẩng lên. “Cậu biết không, mình đã nghĩ rất nhiều trên máy bay. Mình quyết định sẽ tạo ra một bước ngoặt thực sự trong cuộc đời. Mình sẽ tập trung vào sự nghiệp, hoàn thành cuốn sách, và phải rất rất tập chung... và chỉ...”

“Hãy chứng minh cho bọn họ thấy,” Suze hoàn thành nốt câu nói của tôi.

“Chính xác. hãy cho bọn họ thấy.”

Thật kỳ diệu vì cảm giác dễ chịu khi về nhà lại làm tâm trạng tôi khá lên nhiều đến vậy. Sau nửa giờ đồng hồ và ba cốc trà to, tôi cảm thấy tốt hơn cả triệu lần. Tôi thậm chí cảm thấy khá thoải mái khi kể cho Suze về New York và tất cả những việc mình đã làm. Khi tôi kể cho cô ấy về việc đi spa, và chính xác cái chỗ họ muốn xăm hình pha lê lên trên thì cô ấy cười nắc nẻ đến nỗi suýt nữa thì sặc.

“Này,” tôi nói, một ý nghĩ chợt thoáng qua đầu tôi. “Cậu ăn hết đồng KitKat chưa?”

“Chưa,” Suze nói, giục giục mắt. “Có vẻ như bọn chúng được tiêu thụ thậm chí hơn khi cậu đi vắng. Vậy, mẹ Luke đã nói gì? Bà ta có muốn xem kết quả không?” Rồi cô ấy lại phá lên cười.

“Từ từ đã, mình muốn lấy cái này,” tôi nói, và bắt đầu tiến thẳng về phòng Suze, nơi cất giữ những thứ kia.

“Thực ra thì...” Suze nói, và tiếng cười bỗng tắt lịm. “Không, đừng vào trong đó.”

“Tại sao thế?” tôi nói, ngừng lại gì ngạc nhiên. “Có cái gì ở trong...” Tôi từ từ dừng lại khi thấy hai má Suze ửng hồng. “Suze này!” tôi nói, nhẹ nhàng lùi lại khỏi cánh cửa. “Không. Có ai ở trong đó à?”

Tôi nhìn cô ấy chăm chú, và cô ấy quăn chặt cái váy ngủ quanh người như đề phòng mà không nói gì cả.

“Mình không thể tin được!” Giọng tôi rít lên đầy ngờ vực. “Mình mới đi ra ngoài có năm phút mà cậu đã có một tình yêu cuồng nhiệt rồi!”

Chuyện này làm tôi vui vẻ lên rất nhiều so với bất kỳ chuyện nào khác. Không giống như việc nghe một chuyện phiếm thêu dệt để làm cho mình phần khích.

“Đó không phải là một tình yêu cuồng nhiệt!” Cuối cùng Suze cũng lên tiếng. “Đó không phải là chuyện quan hệ tình ái.”

“Vậy anh ta là ai? Mình có biết không?”

Suze nhìn tôi đau đóm.

“Ok, chỉ việc... Mình chắc phải giải thích. Trước khi cậu... cậu hiểu sai, hay...” Cô ấy nhắm mắt lại. “Chúa ơi, việc này thật khó khăn.”

“Suze này, có chuyện gì không ổn à?”

Bỗng nhiên có tiếng động phát ra từ phòng ngủ của Suze và cả hai chúng tôi nhìn nhau chăm chú.

“OK, nghe này. Đó chỉ là phút nông nổi,” cô ấy vội vã nói. “Chỉ là... một chuyện... bốc đồng nhất thời, đại đột... Ý mình là...”

“Có chuyện gì vậy Suze?” Tôi xì mặt ra. “Ôi Chúa ơi, không phải là Nick đấy chứ?”

Nick là bạn trai cũ của Suze, cái gã không bao giờ thôi buồn chán rồi lại say mềm và đổ lỗi cho Suze. Một con ác mộng thực sự. Nhưng ý tôi là, cũng đã hàng tháng trước rồi.

“Không, không phải là Nick. Đó là... Ôi Chúa ơi.”

“Suze này...”

“OK! Nhưng cậu phải hứa...”

“Hứa gì?”

“Hứa sẽ không... phản ứng.”

“Tại sao mình lại phải phản ứng chứ?” tôi nói, khẽ cười. “Ý mình là, mình không phải là người làm ra vẻ đoan trang kiêu cách mà. Chuyện chúng ta đang nói đến ở đây là...”

Giọng tôi tắt dần khi cánh cửa phòng Suze mở ra - và đó là Tarquin, nhìn không tệ chút nào, mặc quần âu và áo chui đầu tôi tặng anh ấy.

“Ôi,” tôi ngạc nhiên nói. “Em nghĩ anh sắp thành bạn... mới của Suze.”

Tôi dừng lại nhìn Suze và nhòe miệng cười.

Nhưng cô ấy không cười lại. Cô ấy cắn móng tay, tránh ánh mắt của tôi... và hai má cô ấy đỏ dần, đỏ dần lên.

Tôi liếc nhìn Tarquin - và anh ấy cũng quay đi chỗ khác.

Không. Không.

Không phải ý cô ấy là...

Không.

Nhưng...

Không.

Đầu óc tôi không thể chịu nổi việc này nữa. Có cái gì đó không rõ ràng ở đây.

“Ừm, Tarquin này,” Suze cao giọng. “Anh có thể đi mua vài cái bánh sừng bò được không?”

“Ồ, ừm... OK,” Tarquin nói, không tự nhiên lắm. “Chào Becky.”

“Chào anh!” tôi nói. “Rất mừng vì... gặp anh. Áo... đẹp đấy!”

Căn bếp im lặng đến chết người khi anh ấy đi khỏi, chỉ văng lại tiếng sập cửa ra vào. Rồi, từ từ, tôi quay ra nhìn Suze.

“Suze này...”

Tôi thậm chí không biết bắt đầu như thế nào.

“Suze... vậy ra đó là Tarquin.”

“Ừ, mình biết,” cô ấy nói, nhìn qua chỗ nấu bếp chăm chú.

“Suze này... có phải cậu và Tarquin...”

“Không!” cô ấy hét lên, cứ như thể vừa bị bỏng vậy. “Không, tất nhiên là không! Chỉ là... chúng tớ chỉ...” Cô ấy dừng lại.

“Các cậu chỉ...” tôi khích lệ.

“Một hoặc hai lần...”

Lại ngừng lại một lúc lâu.

“Vói Tarquin,” tôi nói, chỉ đề chắc chắn.

“Ừ,” cô ấy nói.

“Được rồi,” tôi nói, gật đầu như đã hiểu ra mọi chuyện. Nhưng miệng tôi như bị khâu lại và tôi có thể cảm thấy có gì đó rất lạ thôi thúc bên trong - nửa sốc, nửa buồn cười nẫu ruột. Ý tôi là, Tarquin. Tarquin!

Tôi bỗng bật cười và vội lấy tay che miệng.

“Đừng cười!” Suze gào lên. “Mình biết là cậu sẽ cười mà!”

“Mình không cười!” tôi bảo chừa. “Mình nghĩ chuyện này rất tuyệt!” Tôi lại cười nắc nẻ, và cổ giả vờ như mình đang ho. “xin lỗi! Xin lỗi cậu. Vậy chuyện đó xảy ra như thế nào?”

“Đó là tại bữa tiệc ở Scotland!” cô ấy rầu rĩ. “Không có ai khác ngoại trừ mấy bà cô già cả. Tarquin là người duy nhất ở đó dưới chín mươi tuổi. Không biết làm sao... nhìn anh ấy hoàn toàn khác ANH ấy mặc chiếc áo chui đầu tuyệt đẹp của Paul Smith, và tóc anh ấy nhìn rất tuyệt - cứ như thể, đó có thực sự là Tarquin không nhỉ? Mình đã hoàn toàn say xỉn - cậu biết chuyện này xảy ra thế nào với mình rồi đây. Và anh ấy ở đó...” Cô ấy lắc đầu vô vọng. “Mình không biết. Anh ấy như... lộn xộn. Chỉ Chúa mới biết chuyện đó xảy ra như thế nào!”

Im lặng. Tôi có thể cảm thấy má mình đang đỏ dần, đỏ dần lên.

“Cậu biết sao không Suze,” cuối cùng tôi cũng e thẹn thú nhận. “Mình nghĩ đó có thể là... lỗi của mình.”

“Lỗi của cậu?” cô ấy ngẩng đầu lên nhìn tôi chăm chú. “Tại sao?”

“Mình đã đưa cho anh ấy cái áo chui đầu, và làm cho anh ấy kiểu tóc đó.” Tôi ngần ngại trước thái độ của cô ấy. “Nhưng ý mình là, mình không biết chuyện này lại dẫn đến... kết cục như thế này! Tất cả những gì mình làm là tạo cho anh ấy một phong cách!”

“Ừm, cậu sẽ phải giải thích nhiều đấy!” Suze gào lên. “Mình căng thẳng lắm rồi. Mình chỉ nghĩ mãi, mình thật là hư hỏng.”

“Tại sao?” tôi nói, mắt sáng lên. “Anh ấy đã bắt cậu làm gì?”

“Không, đừng ngạc nhiên vậy chứ! Bởi vì bọn mình là anh em họ xa, nhưng vẫn...”

“Ồ.” Tôi xì mặt ra - rồi nhận ra việc này không phải hay ho lắm. “Nhưng ý mình là, điều đó không phạm luật chứ, phải không?”

“Ôi Chúa ơi, Bex!” Suze rên lên. “Việc đó làm mình thấy khá hơn nhiều đấy.”

Cô ấy cầm cốc trà của tôi và cô ấy lên, mang ra chậu rửa bát, rồi bắt đầu mở vòi nước.

“Mình chỉ không tin được cậu lại đang quan hệ với Tarquin!” tôi nói.

“Bọn mình không quan hệ với nhau!” Suze hét lên, cứ như thể tôi vừa làm cô ấy bỏng vậy. “Đó mới là vấn đề! Đêm qua là lần cuối cùng. Bọn mình đều thống nhất như thế. Chuyện đó sẽ không bao giờ xảy ra nữa. Không bao giờ. Và cậu không được nói với ai.”

“Mình sẽ không nói đâu.”

“Không, mình nói nghiêm túc đấy, Bex. Cậu không được nói cho bất kỳ ai. Không một ai!”

“Mình sẽ không nói mà! Mình hứa đấy! Thực ra...” tôi nói, bất chợt có một ý tưởng mới. “mình có cái này cho cậu.”

Tôi vội vã đi ra hành lang, mở một trong hai cái va li ra, và vội nhanh cái túi đựng đồ của cửa hiệu Kate's Paperie. Tôi lôi một cái thiệp trong đó ra, viết nguệch ngoạc “Tặng Suze, yêu cậu. Bex” vào bên trong, rồi quay vào bếp, dán cái phong bì lại.

“Cái này cho mình à?” Suze ngạc nhiên nói. “Cái gì thế?”

“Mở nó ra đi!”

Cô ấy xé nó ra, nhìn vào bức ảnh có một đôi môi bị kéo khoá lại, và đọc to thông điệp được in sẵn:

Bạn cùng phòng này - bí mật của bạn sẽ an toàn khi trao cho tôi.

“Ồi chào!” Cô ấy nói, mắt mở to. “Thật quá tuyệt! Cậu đã mua nó sao? Nhưng ý mình là...” Cô ấy nhấn mặt. “Làm sao cậu biết được mình có bí mật?”

“Ừm... chỉ là linh cảm,” tôi nói. “Cậu biết đấy, giác quan thứ sáu mà.”

“Cậu biết không, Bex, việc này nhắc mình nhớ ra,” Suze nói, búng qua búng lại cái phong bì.

Cậu có khá nhiều thư trong lúc đi vắng đấy.”

“Ừ.”

Tôi quá sững sốt khi nghe chuyện của Suze và Tarquin, và gần như quên mất mọi thứ. Nhưng giờ đây sự kích động vừa làm cho tinh thần tôi phấn chấn lên đang bắt đầu bốc hơi dần. Khi Suze mang ra một chồng phong bì không lấy gì làm thân thiện, bụng tôi quặn lên khó chịu, và đột nhiên tôi ước đã không bao giờ trở về nhà. Ít nhất khi đi vắng, tôi luôn phải nghĩ ngợi gì về việc này.

“Ừ,” tôi nói, cố gắng giữ giọng bình thản và kiểm soát. Tôi lật qua đồng thư, thậm chí không hề ngo qua chúng - rồi đặt tất cả xuống. “Mình sẽ xem sau vậy. Khi nào mình lấy lại tập trung hoàn toàn.”

“Bex này...” Suze xì mặt ra. “mình nghĩ cậu nên mở cái này ra ngay bây giờ.” Cô ấy với lấy chồng thư rồi lôi ra cái phong bì màu nâu với dòng chữ ĐƠN KIỆN ở phía trước.”

Tôi nhìn nó chằm chặp, cảm thấy nhục nhã. Một đơn kiện. Đó là sự thật. Tôi bị kiện ra toà. Tôi cầm lấy cái phong bì từ tay Suze, không thể nhìn vào mắt cô ấy, và mở nó ra với những ngón tay run rẩy. Tôi đọc nhanh lá thư mà không nói năng gì, cảm giác ón lạnh chạy dọc xương sống mỗi lúc một tê tái. Tôi hoàn toàn không thể tin những người này lại thực sự kiện tôi ra toà. Ý tôi là, toà án chỉ dành cho tội phạm. Như những kẻ buôn ma túy và những tên sát nhân. Không phải dành cho những người chỉ nợ vài cái hoá đơn.

Tôi nhét lá thư vào lại phong bì rồi đặt nó lên kệ bếp, thờ gáp.

“Bex này... cậu định làm gì?” Suze nói, nín thở. “Cậu không thể cứ tảng lờ việc đó được.”

“Mình sẽ không làm vậy mà. Mình sẽ trả tiền họ.”

“Nhưng cậu có trả nổi không?”

“Mình phải trả thôi.”

Im lặng, chỉ có tiếng nước chảy tí tách từ vòi nước lạnh ở bồn rửa bát. Tôi ngẩng lên thấy khuôn mặt Suze đầy lo lắng.

“Bex này... hãy để mình cho cậu vay một ít tiền. Hoặc không thì Tarkie. Anh ấy có thể dễ dàng xoay được tiền.”

“Không!” tôi nói, cương quyết hơn cả giọng nói tôi định cất lên. “Không, mình không muốn bắt cứ sự giúp đỡ nào. Mình sẽ...” Tôi vỗ vỗ nhẹ nhẹ lên mặt. “Mình sẽ đi gấp gả ở ngân hàng. Hôm nay. Ngay bây giờ.”

Bỗng nhiên tôi quyết tâm lạ kỳ, tôi thu dọn đồng thư rồi tiến vào phòng mình. Tôi không để tất cả chuyện này hạ gục mình đâu. Tôi sẽ đi rửa mặt, trang điểm một chút và sắp xếp lại cuộc sống cho đúng trật tự của nó.

“Cậu sẽ nói gì?” Suze nói, theo chân tôi xuống hành lang.

“Mình sẽ thành thực giải thích cho anh ta hoàn cảnh của mình, xin anh ta tăng thêm chút hạn mức thấu chi cho mình... rồi sẽ lấy tiền về. Mình sẽ cố gắng độc lập và mạnh mẽ, và tự tin đứng trên đôi chân của chính mình.”

“Tốt đấy, Bex!” Suze nói. “Thật sự rất tuyệt! Độc lập và mạnh mẽ. Điều đó thực sự rất tuyệt!”

Cô ấy quan sát khi tôi cố gắng mở cái va li với đôi tay run rẩy. Khi tôi cố gắng đóng cái chốt và li lại đến lần thứ ba thì cô ấy bước lại đặt tay lên cánh tay tôi. “Bex này, cậu có muốn mình đi cùng không?”

“Ừ, mình xin cậu đấy,” tôi nói giọng lí nhí.

Suze không để tôi đi đâu cả cho đến khi tôi ngồi xuống uống vài ly brandy để có được can đảm của người Hà Lan. Rồi cô ấy nói với tôi rằng hôm trước cô ấy đọc một bài báo nói rằng vũ khí tốt nhất khi đi thương lượng là ngoại hình của bạn - vì thế tôi phải chọn bộ trang phục đi gặp John Gavin thật kỹ càng. Chúng tôi đi đến tủ quần áo và cuối cùng chọn ra được một cái chân váy màu đen, trơn, và một cái áo len đan màu xám, cái này tôi đang tự hỏi không biết có “đạm bạc, nghiêm trang, và đứng đắn” quá không. Rồi cô ấy phải chọn bộ trang phục của “người bạn thấu hiểu và luôn ủng hộ” cho chính

mình (một cái quần màu xanh nước biển và một cái áo sơ mi trắng). Khi chúng tôi chuẩn bị đi thì Suze quyết định nếu việc này chẳng có ích gì thì chúng tôi có thể gạ gẫm tán tỉnh ông ta, vì thế cả hai chúng tôi sẽ mặc những bộ đồ lót thật sexy. Rồi tôi nhìn mình trong gương và đột nhiên nhận thấy mình trông quá buồn tẻ. Vì thế tôi nhanh chóng thay chiếc áo len đan màu hồng nhạt, điều đó đồng nghĩa với việc tôi phải thay đổi màu son.

Cuối cùng chúng tôi rời nhà và đi đến chi nhánh Fulham của ngân hàng Endwich. Khi chúng tôi bước vào, trợ lý cũ của Derek Smeath, Erica Parnell, đang hướng dẫn một cặp trung niên. Chỉ tôi với bạn biết thôi nhé, cô ta và tôi chưa bao giờ thực sự hoà hợp. Tôi không nghĩ cô ta có thể cư xử như người bình thường - lần nào gặp tôi cũng thấy cô ta đi đôi giày màu xanh nước biển đó.

“Ồ, xin chào,” cô ấy nói, ném cho tôi cái nhìn không thích thú gì. “Cô muốn gì vậy?”

“Tôi muốn gặp ông John Gavin,” tôi nói, cố gắng tỏ ra điềm nhiên. “Ông ấy có rảnh không?”

“Tôi không nghĩ vậy,” cô ta lạnh lùng đáp. “Nếu không hẹn trước.”

“Ừm... vậy cô có thể kiểm tra lại được không?”

Erica đảo mắt nhìn quanh.

“Đợi một chút,” cô ta nói rồi biến mất sau cánh cửa có chữ “Bận.”

“Chúa ơi, ở đây mọi người thật kinh khủng!” Suze nói, tựa vào vách ngăn bằng kính. “Khi mình đi gặp giám đốc ngân hàng của mình, ông ấy đưa cho mình một ly rượu vang Tây Ban Nha và hỏi thăm về gia đình mình. Cậu biết không, Bex, mình thực sự nghĩ cậu nên chuyển sang ngân hàng Coutts.”

“Ừ, được.” tôi nói. “Có thể.”

Tôi cảm thấy hơi bồn chồn khi xem qua đồng hồ rơi quảng cáo về dịch vụ bảo hiểm. Tôi đang nhớ lại những gì Derek Smeath nói John Gavin là người khắt khe và cứng nhắc như thế nào. Ôi Chúa ơi, con nhớ ông bạn già Smeathie quá.

Ôi Chúa ơi, con nhớ Luke quá.

Cảm giác này như búa tạ đập vào đầu tôi. Kể từ lúc quay về từ New York tôi đã luôn cố gắng không nghĩ về anh. Tôi ước được thấy anh nhìn mình như ngày xưa trước khi mọi chuyện bị phá hỏng. Với nụ cười thoáng tình nghịch ấy trên khuôn mặt, và vòng tay anh siết chặt quanh tôi.

Tôi băn khoăn tự hỏi lúc này anh đang làm gì. Tôi băn khoăn tự hỏi các cuộc họp của anh diễn ra thế nào.

“Hãy đi lối này,” giọng Erica Parnell cất vang, và đầu tôi ngẩng lên. Cảm thấy hơi mệt, tôi đi theo cô ta xuống một cái hành lang được trải thảm màu xanh, vào trong một căn phòng nhỏ lạnh lẽo có kê một cái bàn và các ghế nhựa. Khi cánh cửa khép lại phía sau lưng cô ta, Suze và tôi nhìn nhau.

“Chúng ta có nên chạy trốn không?” tôi nói, giọng nửa đùa nửa thật.

“Chắc sẽ ổn cả thôi!” Suze đáp. “Có lẽ ông ta tự nhiên lại cực kỳ tử tế! Cậu biết không, cái lần bố mẹ tớ thuê ông làm vườn này, ông ta có vẻ rất cộc cằn - nhưng rồi nhà tớ phát hiện ra ông ấy nuôi một con chó! Và khi đó, ông ấy có vẻ hoàn toàn khác...”

Cô ấy ngừng nói khi cánh cửa mở ra và một gã khoảng ba mươi tuổi bước vào. Gã này có mái tóc đen mỏng, mặc bộ com lê xấu xí, tay cầm một cốc nhựa đựng cà phê.

Trông gã chẳng có vẻ gì sẽ sở hữu một tính cách thân thiện. Bỗng nhiên tôi ước chúng tôi đã không đến đây.

“Được rồi,” gã nhân mặt nói. “Tôi không có thời gian cả ngày đâu. Ai trong số hai người là Rebecca Bloomwood?”

Cái cách mà gã nói nghe như thể gã đang hỏi ai trong hai chúng tôi là người đã nôn lên tám trăm vậy.

“Ừm. tôi đây,” tôi lo lắng nói.

“Còn đây là ai?”

“Suze là...”

“người của cô ấy,” Suze tự tin nói. “Tôi là người của cô ấy.” Cô ấy nhìn quanh phòng “Anh có rượu vang Tây Ban Nha không?”

“Không.” John Gavin nói, nhìn Suze như thể cô ấy là một kẻ khủng vậy. “Tôi không có rượu đó. Vậy các cô đến đây làm gì?”

“OK, Trước tiên,” tôi lo lắng nói, “tôi có mang đến cho anh một thứ.” Tôi lục túi xách của mình đưa cho gã này một cái phong bì của cửa hiệu Kate's Paperie.

Đó là ý của riêng tôi, đưa cho anh ta một thứ gì đó xinh xắn để phá vỡ khoảng cách. Sau đó chỉ cần cư xử thật lịch sự. Và ở Nhật, đây là cách người ta luôn tiến hành các phi vụ làm ăn.

“Đây là một tấm séc à?” John Gavin nói.

“Ừm... không,” tôi nói, hơi đỏ mặt. “Đó là một... một tấm thiệp làm bằng tay.”

John Gavin nhìn tôi, rồi xé cái phong bì đó và lôi ra một cái thiệp in chữ màu bạc với những cái lông vũ màu hồng dán vào các góc.

Bây giờ khi nhìn kỹ nó, tôi nghĩ lẽ ra nên chọn một cái đỡ nữ tính hơn cái này.

Hoặc không thì chẳng mang cái nào đến cả. Nhưng nó dường như quá hoàn hảo cho dịp này.

Người bạn của tôi - tôi biết mình đã mắc nhiều sai lầm, nhưng chúng ta có thể làm lại từ đầu được không?

John Gavin đọc một cách đầy ngờ vực. Gã lật nó lại, cứ như đang nghi ngờ có một trò đùa nào đó. “Cô đã mua cái này à?”

“Nó đẹp, đúng không?” Suze nói. “Anh có thể mua nó ở New York.”

“Tôi hiểu rồi. Tôi sẽ ghi nhớ điều đó trong đầu.” Gã đặt cái thiệp lên bàn và tất cả chúng tôi đều nhìn nó. “Cô Bloomwood này, vậy chính xác hôm nay cô đến đây có việc gì?”

“Đúng thế!” tôi nói. “Vâng. Như cái thiệp của tôi đã nói rõ, tôi nhận thức được rằng tôi đã...” tôi nghẹn ngào. “Có lẽ đã không là một khách hàng hoàn hảo... lý tưởng. Tuy nhiên, tôi tự tin rằng, chúng ta có thể hợp tác như người trong một nhóm và luôn giữ được hoà khí.”

Từ này đến giờ là tốt rồi. Tôi đã học thuộc lòng cái mẫu vừa rồi đấy.

“Nghĩa là?” John Gavin hỏi.

Tôi háng giọng. “Ừm... do hoàn cảnh vượt quá khả năng kiểm soát của tôi, gần đây tôi nhận thấy mình đang ở trong tình trạng... rắc rối nho nhỏ về tài chính. Vì vậy tôi băn khoăn không biết liệu anh có thể tạm thời...”

“Sẵn lòng...” Suze nói thêm.

“Sẵn lòng... có lẽ nâng thêm hạn mức thấu chi của tôi một chút được không, chỉ là... chỉ là tạm thời...”

“Thiện chí...” Suze xen vào.

“Thiện chí... tạm thời... chỉ trong ngắn hạn. Đương nhiên việc hoàn trả lại trong thời gian sớm nhất là hoàn toàn khả thi và chắc chắn là vậy.” Tôi dừng lời, là lấy lại hơi.

“Cô nói xong chưa?” John Gavin hỏi, khoanh hai tay trước ngực.

“Ừm... vâng.” Tôi nhìn Suze để khẳng định lại. “Vâng, chúng tôi nói xong rồi.”

Chúng tôi im lặng trong khi John Gavin gõ gõ cái bút bi lên mặt bàn. Rồi gã ngẩng lên nói, “Không.”

“Không?” Tôi bối rối nhìn gã ta. “Chỉ nói... không thôi sao?”

“Chỉ là không.” Gã đẩy cái ghế ra sau. “Vậy các cô thứ lỗi cho tôi...”

“Anh muốn nói gì, không à?” Suze nói. “Anh không thể chỉ nói không như thế! Anh phải cân nhắc giữa được và mất chứ!”

“Tôi đã cân nhắc giữa được và mất rồi,” John Gavin nói. “Không được gì cả.”

“Nhưng đây là một trong những khách hàng quan trọng nhất của anh!” Giọng Suze rít lên trong tuyệt vọng. “Đây là Rebecca Bloomwood nổi tiếng trên truyền hình, người sẽ có một sự nghiệp hoành tráng và thành công rực rỡ ở phía trước!”

“Đây là Rebecca Bloomwood, người đã sáu lần xin nâng thêm hạn mức tín dụng trong năm vừa qua,” John Gavin nói với giọng rất khó chịu. “Và là người hết lần này đến lần khác không kiểm soát nổi việc tiêu tiền trong định mức cho phép. Đây là Rebecca Bloomwood, người đã không ngừng nói dối, người đã không ngừng lẩn tránh các buổi hẹn gặp, người đã cư xử gần như không hoặc không một chút nào tôn trọng đối với những nhân viên ngân hàng, và người dường như có suy nghĩ rằng tất cả chúng tôi ở đây chỉ để thoả mãn cho cơn khát giày dép của cô ta. Tôi đã nhìn vào hồ sơ của cô, cô Bloomwood ạ. Tôi thấy rõ hình ảnh đó.”

Im như tờ. Tôi có thể cảm thấy má mình đang nóng dần, nóng dần lên và tôi có cảm giác khủng khiếp rằng có thể tôi sẽ khóc.

“Tôi không thể nghĩ anh lại quá đáng đến vậy!” Suze giận dữ nói. “Becky vừa trải qua một khoảng thời gian tồi tệ! Anh có muốn bị báo lá cải đưa tin như vậy không? Anh có muốn bị ai đó bám đuôi không?”

“Ồ, tôi hiểu rồi!” Giọng gã ta phảng phất thái độ mỉa mai. “Cô đang mong tôi sẽ thương cảm cho cô sao?”

“Đừng thế!” tôi nói. “Không. Không hẳn như vậy. Nhưng tôi nghĩ anh nên cho tôi một cơ hội.”

“Cô nghĩ tôi nên cho cô một cơ hội sao? Vậy cô làm gì để xứng đáng có một cơ hội nữa chứ?”

Gã lắc đầu và rồi im lặng.

“Tôi chỉ... tôi nghĩ nếu tôi giải thích mọi chuyện với anh...” Giọng tôi yếu dần và tôi liếc nhìn Suze tuyệt vọng như muốn nói, “Thôi hãy quên chuyện này đi.”

“Kìa, trong này không phải rất nóng sao?” Suze đột nhiên nói giọng khàn khàn. Cô ấy cởi áo khoác, hất tóc ra phía sau, và đưa tay vuốt má. “Tôi cảm thấy thực sự... nóng. Anh có cảm thấy nóng không John?”

John Gavin nhìn cô ấy giận dữ.

“Chính xác cô muốn giải thích cái gì với tôi hả cô Bloomwood?”

“Ừm. Chẳng là tôi thực sự muốn giải thích rõ ràng mọi chuyện,” tôi nói, giọng run rẩy. “Anh biết đấy, tôi thực sự muốn xoay chuyển mọi việc. Tôi muốn tự đứng trên đôi chân của mình, và...”

“Tự đứng trên đôi chân của mình sao?” John Gavin cắt ngang thô bạo. “Cô gọi việc xin vay thêm tiền từ ngân hàng là 'tự đứng trên đôi chân của chính mình' sao? Nếu cô thực sự đang đứng trên đôi chân của mình thì cô đừng mắc thêm khoản thấu chi nào nữa. Đến lúc này lẽ ra cô nên có một ít tài sản rồi! Lẽ ra người như cô không phải đề tôi nói thế chứ!”

“Tôi... tôi biết,” tôi nói, giọng như thảm thi. “Nhưng thực tế là, tôi đã thấu chi. Và tôi chỉ nghĩ...”

“Cô nghĩ cái gì? Rằng cô đặc biệt à? Rằng cô là ngoại lệ bởi vì cô xuất hiện trên truyền hình à? Rằng những quy định thông thường không áp dụng với cô à? Rằng ngân hàng nợ tiền cô chắc?”

Giọng anh ta như xoáy vào đầu tôi và bỗng nhiên tôi cảm thấy muốn vỡ tan ra.

“Không!” tôi gào lên. “Tôi không nghĩ thế. Tôi không nghĩ bất kỳ điều gì như thế. Tôi biết mình đã ngu ngốc, và tôi biết mình đã sai. Nhưng tôi nghĩ mọi người đôi khi cũng mắc sai lầm.” Tôi thở sâu.

Anh biết đấy, nếu anh xem các tập hồ sơ, anh sẽ thấy tôi đã thanh toán hết các khoản thấu chi. Và tôi đã thanh toán hết các hoá đơn mua hàng. Và OK, tôi lại nợ. Nhưng tôi sẽ cố gắng giải quyết - vậy mà tất cả những việc anh có thể làm là... nhạo báng tôi. Được rồi, tốt lắm. Tôi sẽ tự giải quyết mọi việc mà không cần nhờ sự giúp đỡ của anh. Đi nào, Suze.”

Hơi lão đạo, tôi tự đứng vững lại. Mắt tôi đỏ lên nhưng tôi sẽ không khóc trước mặt gã ta. Một sự quyết tâm ghê gớm trào dâng trong tôi, như tiếp thêm sức mạnh khi tôi quay ra nhìn vào mặt gã.

“Ngân hàng Endwich - bởi chúng tôi quan tâm,” tôi nói.

Im lặng hồi lâu và căng thẳng. Rồi, không nói gì thêm, tôi mở cửa bước ra.

Khi chúng tôi đi bộ về nhà, tôi cảm thấy tràn đầy quyết tâm. Tôi sẽ cho hắn thấy. Tôi sẽ kiếm thêm việc bồi bàn, có lẽ thế. Hoặc tôi có thể nỗ lực hết sức để hoàn thành cuốn sách hướng dẫn. Tôi sẽ làm ra nhiều tiền nhất và nhanh nhất trong khả năng của mình. Và rồi tôi sẽ đến ngân hàng đó với một tấm séc khổng lồ, ném nó trước mặt hắn ta, và nói giọng đầy phẩm cách nhưng chua cay rằng..

“Bex này?” Suze nắm lấy cánh tay tôi - và tôi nhận ra mình đang đi quá nhà chúng tôi.

“Cậu ổn chứ?” Suze nói khi mở cửa cho hai chúng tôi vào. “Thành thật đó là một tên khốn.”

“Mình ổn mà,” tôi nói, vênh mặt lên. “Mình sẽ cho hắn biết. Mình sẽ trả hết các khoản chi trội. Cứ đợi đấy. Mình sẽ cho tất cả bọn họ thấy.”

“Tuyệt!” Suze nói. Cô ấy cúi xuống nhặt cái thư ở thảm cửa lên.

“Cho cậu này,” cô ấy nói. “Từ chương trình Morning Coffee!”

“Tỏ rồi!” Khi mở phong bì, tôi cảm thấy một luồng hy vọng lớn lao. Có lẽ họ mời tôi làm một công việc mới! Một việc gì đó lương thật cao, đủ để trả ngay hết các khoản nợ của tôi. Có lẽ họ đã sa thải Emma và tôi sẽ thế chỗ cô ta với vai trò người dẫn chính! Hoặc có thể...

Ôi Chúa ơi. Ôi Chúa ơi, không.

Bạn đang đọc truyện *Tin Đồ Shopping Oanh Tạc Manhattan* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 14

VÀI NGÀY SAU ĐÓ, tôi không ra khỏi nhà. Tôi không trả lời điện thoại, cũng không nói chuyện với bất kỳ ai. Tôi cảm thấy toàn thân đau nhức, cứ như thể ánh mắt của mọi người, hay những câu hỏi của họ, hay thậm chí cả ánh nắng mặt trời cũng có thể làm tôi đau. Tôi cần ở trong bóng tối, một mình. Suze đã đến Milton Keynes cho đợt siêu khuyến mại và cuộc hội thảo về marketing với Harleys, vì thế chỉ còn mình tôi trong căn hộ. Tôi gọi món ăn ở ngoài, uống hai chai rượu trắng và chưa một lần cởi bộ pyjama của mình ra.

Khi Suze quay về, tôi đang ngồi trên sàn nhà phòng khách nơi cô ấy đã để tôi lại một mình, vô hồn nhìn vào tivi và nhét mấy cái bánh KitKat vào miệng.

“Chúa ơi,” cô ấy nói, đánh rơi cả túi xách xuống sàn nhà. “Bex này, cậu ổn chứ? Lẽ ra mình không nên để cậu lại một mình.”

“Mình ổn!” tôi nói, ngẩng lên và cố ép khuôn mặt chết cứng của mình nhoẻn cười. “Buổi hội thảo bán hàng thế nào?”

“Ừm... nó thực sự rất tốt, thực sự,” Suze nói và tỏ ra bối rối. “Mọi người không ngừng chúc mừng mình việc các khung ảnh của mình đang được bán ra. Họ đều biết đến mình! Họ đã thuyết trình về các mẫu mã mới của mình, và mọi người thích chúng...”

“Thật quá tuyệt vời, Suze à,” tôi nói, và tiến lại gần nắm chặt tay cô ấy. “Cậu xứng đáng được như vậy.”

“Ừm. Cậu biết đấy.” Cô ấy mím môi - rồi cầm một chai rượu đã cạn sạch từ sàn nhà và đặt nó lên bàn.

“Vậy... Luke có gọi điện không?” cô ấy do dự hỏi

“Không,” tôi nói sau một hồi im lặng. “Không, anh ấy không gọi.” Tôi nhìn Suze, rồi quay đi chỗ khác.

“Cậu đang xem gì thế?” cô ấy nói khi tới mẫu quảng cáo của Diet Coke.

“Mình đang xem chương trình Morning Coffee,” tôi nói. “Sắp có kịch bản tư vấn tài chính.”

“Cái gì?” Mặt Suze nhăn lại khó chịu. “Bex này, bọn mình chuyển kênh khác đi.” Cô ấy với tay lấy cái điều khiển từ xa nhưng tôi chớp lấy nó.

“Đừng!” tôi nói, nhìn chăm chú vào cái màn hình. “Mình muốn xem nó.”

Tiếng nhạc quen thuộc của chương trình Morning Coffee vang lên khi biểu tượng đồ hoạ cốc cà phê của chương trình xuất hiện và biến mất dần. “Xin chào!” Emma vui vẻ nói và nhìn vào ống kính.

“Chào mừng trở lại với chuyên mục của chúng tôi. Và bây giờ cho phép chúng tôi giới thiệu chuyên gia tài chính mới, Clare Edwards!”

Tôi nhìn chăm chú vào khuôn mặt quen thuộc của Clare, cảm giác nhọc nhằn lan toả khắp người. Khi họ quay gần cô ta, tôi đã sốc đến mức đồ cả cà phê vào tay. Bây giờ nó vẫn còn đau.

“Clare Edwards là ai vậy?” Suze nói, ghét cay ghét đắng nhìn chăm chú vào màn hình.

“Mình đã từng làm việc với cô ta ở tờ Successful Saving,” tôi nói, đầu không nhúc nhích. “Cô ta đã từng ngồi cạnh mình.”

Máy quay lia rộng để chiếu rõ Clare, đang ngồi trên chiếc ghế sofa đối diện với Emma, đang nhìn không chớp mắt.

“Trông cô ta không có vẻ gì thú vị cả,” Suze nói.

“Đúng vậy.”

“Vậy Clare này,” Emma vui vẻ nói. “Triết lý cơ bản của cô về tài chính là gì?”

“Cô có khẩu hiệu nào không?” Rory vui vẻ chen ngang.

“Tôi không tin vào các khẩu hiệu,” Clare nói, nhìn Rory với ánh mắt không tán thành. “Tài chính cá nhân không phải là một vấn đề tầm thường.”

“Đúng thế!” Rory nói. “Tất nhiên không phải vậy rồi. Ừm... vậy - chị có lời khuyên nào quan trọng cho những người có ý định tiết kiệm không, Clare?”

“Tôi không tin vào những nhận định khái quát phù phiếm và sai lạc,” Clare nói. “Tất cả các nhà đầu tư nên chia khoản vốn của mình thành nhiều phần để đầu tư sao cho phù hợp với những yêu cầu cá nhân và tình trạng thuế của họ.”

“Chắc chắn rồi!” Emma nói sau một quãng im lặng. “Đúng. Được rồi - bây giờ chúng ta sẽ trả lời điện thoại chứ? Có Mandy gọi đến từ Norwich.”

Khi người gọi đầu tiên được nối máy thì chuông điện thoại trong phòng khách của chúng tôi cũng reo.

“Alô?” Suze nói, nhắc điện thoại lên và giảm tiếng tivi nhỏ lại. “Ồ, chào bác Bloomwood. Bác có muốn nói chuyện với Becky không ạ?”

Cô ấy nhún mồm với tôi và tôi nhăn mặt lại. Tôi chỉ mới nói chuyện qua với bố mẹ tôi kể từ khi tôi quay lại Anh. Họ biết tôi sẽ không chuyển đi New York nữa - nhưng đó là tất cả những gì tôi nói với họ từ đó đến nay. Tôi không còn mặt mũi nào mà nói với họ mọi chuyện xảy ra khủng khiếp như thế nào nữa.

“Becky con yêu, mẹ vừa xem chương trình Morning Coffee!” Mẹ tôi nói. “Cái cô gái kia đang làm gì thế, đưa ra lời khuyên về tài chính sao?”

“Không... không sao mà mẹ, mẹ đừng lo lắng!” tôi nói, cảm thấy các ngón tay nắm chặt thọc sâu vào lòng bàn tay. “Họ chỉ... họ chỉ mời cô ta khi con đi vắng thôi.”

“Ừ. Lẽ ra họ nên chọn ai đó khá hơn thế. Cô ta có bộ mặt đau khổ quá con nhỉ?” Giọng bà nhen lại. “Cái gì vậy Graham? Bố con nói, ít nhất cô ta cũng chỉ ra con đã làm tốt thế nào. Nhưng chắc chắn bây giờ con đã về, họ có thể để cô ta đi chưa?”

“Con không nghĩ mọi việc đơn giản vậy đâu ạ,” tôi nói sau một hồi im lặng. “Các bản hợp đồng và... mọi thứ.”

“Vậy khi nào con lên hình trở lại? Bởi vì mẹ biết Janice sẽ lại hỏi.”

“Con không biết mẹ ạ,” tôi khỏ sở nói. “Mẹ nghe này, con phải đi bây giờ, được không ạ? Có ai đó đang chờ ở cửa. Nhưng con sẽ gọi lại cho mẹ ngay!”

Tôi đặt máy xuống, lấy tay ôm mặt.

“Minh phải làm gì đây?” tôi tuyệt vọng hỏi. “Minh phải làm gì hả Suze? Minh không thể nói với họ là mình đã bị sa thải. Minh không thể làm vậy.” Tuyệt vọng, nước mắt tôi chảy tràn hai khoé mắt.

“Họ rất tự hào về mình. Và mình không thể để họ thất vọng được.”

“Cậu không để họ thất vọng mà!” Suze cãi lại. “đó không phải là lỗi của cậu khi cái chương trình Morning Coffee ngu ngốc đó đã cư xử thái quá. Và mình cược là họ đang hối hận. Ý mình là, hãy nhìn cô ta đi!”

Cô ấy bật to tiếng tivi lên và giọng Clare gào lên cứng nhắc khắp căn phòng. “Những người không có khả năng tự lo cho thời kỳ nghỉ hưu của mình thì chẳng khác nào những con đĩa đang hút máu tất cả chúng ta.”

“Tôi muốn nói,” Rory tiếp tục. “Nói như thế không phải quá cay nghiệt sao?”

“Ý mình là, hãy nghe cô ta nói đi!” Suze nói. “Cô ta thật kinh khủng.”

“Có lẽ vậy,” tôi đáp sau một hồi im lặng. “Nhưng ngay cả khi tổng cổ cô ta thì họ cũng không bao giờ bảo mình quay lại. Như vậy chẳng khác nào họ nói họ đã sai.”

“Họ đã sai!”

Chuông điện thoại reo lên và cô ấy nhìn tôi. “Cậu ở nhà hay ra ngoài?”

“Ra ngoài. Và cậu không biết lúc nào mình sẽ về.”

“OK...” Cô ấy cầm điện thoại lên. “Alo. Xin lỗi, Becky đang ra ngoài.”

“Wendy này, chị đã mắc hết sai lầm này đến sai lầm khác,” Clare Edwards nói trên màn hình.

“Chị chưa bao giờ nghe đến tài khoản tiền gửi ư? Mà chị lại đi thế chấp nhà để mua thuyền buồm vậy...”

“Không, tôi không biết khi nào cô ấy sẽ quay lại,” Suze nói. “Cô có muốn tôi ghi lại lời nhắn không?” Cô ấy cầm bút lên và bắt đầu viết. “Ok... được rồi... vâng. Vâng, tôi sẽ nói lại với cô ấy. Cảm ơn.”

“Vậy,” tôi nói khi cô ấy đặt máy xuống. “Ai gọi thế?”

Tôi biết thật ngốc nhưng khi ngược lên nhìn cô ấy, không không thể không cảm thấy một tia hy vọng âm ập nào đó. Có lẽ đó là nhà sản xuất của một chương trình khác. Có lẽ ai đó muốn đề nghị tôi có chuyên mục riêng. Có lẽ đó là John Gavin gọi để xin lỗi và đề nghị cấp cho tôi hạn mức thấu chi không giới hạn và miễn phí lãi suất vay. Có lẽ đó là một cuộc điện thoại sẽ làm cho mọi việc tốt đẹp trở lại.

“Đó là Mel. Trợ lý của Luke.”

“Ồ.” Tôi nhìn cô ấy chăm chú đầy lo sợ. “Cô ấy muốn gì?”

“Rõ ràng là một bưu kiện nào đó được gửi đến văn phòng của cô ấy, đề tên cậu. Từ Mỹ. Từ cửa hiệu sách Barnes & Noble.”

Tôi nhìn cô ấy chăm chăm vô hồn - rồi, bỗng nhiên tôi nhớ ra cái lần đến cửa hàng sách Barnes & Noble cùng với Luke. Tôi đã mua một chồng sách ảnh, và Luke đã gợi ý tôi gửi chúng bằng hoá đơn công ty thay vì việc tha lỗi chúng khắp nơi. Mới vậy mà cảm giác như đã hàng triệu năm trôi qua.

“Ừ, mình biết nó là gì rồi.” Tôi ngần ngại. “Cô ấy... có nhắc đến Luke không?”

“Không.” Suze nói đầy thông cảm. “Cô ấy chỉ nói hãy ghé qua bất cứ lúc nào cậu muốn. Và cô ấy nói thực sự rất tiếc vì mọi chuyện xảy ra với cậu... và nếu cậu muốn nói chuyện thì cứ gọi cho cô ấy.”

“Ừ.” Tôi khom vai, ôm gối, và bật tivi to lên.

Vài ngày sau đó, tôi dẫn lòng không đi đâu cả. Tôi thực sự không muốn mấy cuốn sách đó nữa. Và tôi không thể chịu nổi ý nghĩ sẽ đi vào đó - đối mặt với tất cả những cái nhìn soi mói từ nhân viên của Luke mà vẫn ngẩng cao đầu vờ như mọi việc vẫn ổn.

Nhưng dần dần tôi bắt đầu nghĩ muốn gặp Mel. Cô ấy là người duy nhất biết rất rõ về chuyện Luke mà tôi có thể nói chuyện, và sẽ rất vui nếu được trải lòng với cô ấy. Hơn nữa, cô ấy có thể đã nghe được tin gì đó về việc làm ăn ở Mỹ. Tôi biết Luke và tôi đã hoàn toàn cắt đứt, tôi biết chuyện đó chẳng còn liên quan gì đến mình nữa. Nhưng tôi không thể không quan tâm đến việc anh có giành được hợp đồng hay không.

Vì vậy bốn ngày sau, khoảng 6 giờ, tôi đi bộ chậm rãi đến cửa Tập đoàn Brandon Communications, tìm tôi đập thình thịch. Thật may mắn người gác cửa thân thiện đó đang trực. Anh ấy đã thấy tôi ghé thăm nhiều lần đến mức vẫy tay ra hiệu tôi vào, vì vậy tôi không phải giới thiệu to tát này kia cho chuyện ghé thăm của mình.

Tôi ra khỏi thang máy ở tầng năm, và thật ngạc nhiên, không có ai ở bàn lễ tân. Thật lạ. Tôi đợi vài giây nữa - tha thân qua bàn lễ tân rồi đi xuống hành lang chính. Tôi bước từ từ xuống từng bậc - và mặt tôi bỗng nhăn nhó khó hiểu. Có cái gì đó không ổn ở đây. Có cái gì rất khác.

Thật quá yên tĩnh. Cả nơi này như chết lặng. Khi tôi nhìn khắp lượt văn phòng chia nhiều vách ngăn, hầu hết các ghế đều không có ai ngồi. Không có tiếng chuông điện thoại reo; không có ai đi đi lại lại; không có cuộc tranh luận nào diễn ra.

Chuyện gì đang xảy ra vậy? Chuyện gì xảy ra với bầu không khí vốn nào nhiệt ở Brandon vậy? Chuyện gì xảy ra với công ty của Luke vậy?

Tôi đi qua chỗ máy pha cà phê, hai gã tôi ngờ ngờ đang đứng đó nói chuyện với nhau. Một người có thái độ cáu kỉnh, cần nhân và người kia đồng tình - nhưng tôi không thể nghe thấy họ nói gì. Khi tôi lại gần, họ lập tức im lặng. Họ nắm cho tôi những cái nhìn soi mói rồi liếc mắt với nhau và đi khỏi, rồi họ bắt đầu nói chuyện lại, nhưng lần này giọng nhỏ hơn.

Tôi không thể tin đây lại là Tập đoàn Brandon Communications. Cảm giác về nơi này hoàn toàn khác. Giống như một công ty cạn kiệt sức sống, nơi không ai quan tâm tới việc họ đang làm gì. Tôi đi đến bàn của Mel - và giống như tất cả những người khác, cô ấy đã về nhà nghỉ tối. Mel, người thường ngày vẫn ở lại ít nhất đến bảy giờ, giờ đã lấy một ly rượu và đi thay đồ trong toa lét cho một buổi tối tuyệt vời mà cô đã lên kế hoạch.

Tôi lục tìm quanh bên dưới ghế của cô ấy cho đến khi tìm thấy gói bưu kiện đề tên tôi, và viết nguệch ngoạc lên một tờ giấy nhắc việc. Rồi tôi đứng dậy, ôm chặt gói bưu kiện nặng, tự nhủ tôi đã lấy được thứ tôi muốn đến lấy. Bây giờ tôi nên đi. Không còn gì giữ tôi lại nữa.

Nhưng thay vì bước đi khỏi đây, tôi đứng chết lặng. Nhìn đăm đăm vào cánh cửa phòng đóng kín của Luke.

Phòng làm việc của Luke. Có lẽ trong đó có fax anh gửi về. Các tin nhắn về tiến triển công việc ở New York. Có lẽ có cả tin nhắn về tôi. Khi nhìn vào tấm biển gỗ phẳng lì trống rỗng trước mặt, tôi có cảm giác như cái gì đó mạnh mẽ thôi thúc mình bước vào tìm hiểu.

Nhưng rồi - chính xác tôi sẽ làm gì? Xem qua các hồ sơ của anh à? Nghe các tin nhắn trên hộp thư thoại của anh à? Ý tôi là, chuyện gì xảy ra nếu tôi bị bắt quả tang?

Tôi đứng đó, giằng xé - biết rằng tôi thực sự không định đi và oọc lợi đồ của anh, nhưng lại không thể bước chân đi - rồi đột nhiên tôi đỡ người vì sốc. Tay nắm cửa phòng anh bắt đầu xoay.

Ôi, chết tiệt. Chết tiệt. Có ai đó ở trong phòng! Họ đang đi ra!

Trong một phút hoảng hốt tốt độ, tôi nhận thấy mình đang núp xuống khuất tầm nhìn sau chiếc ghế tựa của Mel. Khi cuộn tròn người lại như một viên bi, tôi cảm thấy thực sự sợ hãi, giống như đứa trẻ con đang chơi trò trốn tìm. Tôi nghe thấy giọng nói nào đó thăm thẳm thì - rồi cánh cửa bật mở tung và ai đó bước ra. Từ vị trí thuận lợi của mình, tất cả những gì tôi thấy là một phụ nữ, và cô ta đang đi một đôi giày mới hiệu Chanel chắc phải ngốn đến bom tấn tiền. Theo sau cô ta là hai đôi chân nam giới, và ba người bắt đầu đi xuống hành lang. Tôi không thể chịu được việc thập thò sau cái ghế - và tất nhiên là thế. Đó là Alicia Quỷ cái Chân dài, với Ben Bridges và một gã khá quen nhưng tôi không thể định hình được.

Được, tôi đoán việc đó cũng đúng thôi. Cô ta phụ trách trong khi Luke đi vắng. Nhưng cô ta có phải chiếm phòng làm việc của Luke không? Ý tôi là, sao cô ta không dùng phòng họp ấy?

“Xin lỗi vì chúng ta lại phải gặp nhau ở đây,” tôi có thể nghe thấy cô ta nói thế. “Hiển nhiên lần tới sẽ là ở số 17 phố King.”

Họ tiếp tục nói chuyện cho tới khi đến thang máy và biến mất. Nhưng khi cánh cửa thang máy mở ra, chỉ có gã đàn ông nhìn quen quen kia đi vào và một lát sau, Alicia và Ben quay trở lại phòng làm việc của Luke.

“Em sẽ lấy mấy tài liệu đó,” Alicia nói, và bước vào phòng làm việc của Luke, để cửa mở. Trong khi đó, Ben đi tha thân quanh cái bình nước, ấn nút gì

đó trên đồng hồ đeo tay và nhìn chăm chú vào cái màn hình bé tí xíu.

Chuyện này thật kinh khủng! Tôi bị nhốt ở đây cho đến khi họ đi khỏi. Đầu gối tôi bắt đầu đau và tôi có cảm giác khủng khiếp rằng nếu mình di chuyển dù chỉ một phần thôi, một trong cái cái đầu gối sẽ kêu răng rắc. Chuyện gì sẽ xảy ra nếu Ben và Alicia ở lại đây cả đêm? Chuyện gì sẽ xảy ra nếu họ đứng gần bàn làm việc của Mel? Chuyện gì sẽ xảy ra nếu họ âu yếm nhau trên bàn làm việc của Mel?

“Ok,” Alicia nói, đột nhiên xuất hiện ở cửa phòng. “Em nghĩ xong việc rồi. Cuộc họp tốt đẹp, em nghĩ thế.”

“Anh đoán thế.” Ben ngẩng lên khỏi cái đồng hồ đeo tay. “Em có nghĩ Frank đúng không? Em có nghĩ anh ta có thể sẽ kiện không?”

Frank! Tất nhiên rồi. Gã kia là Fran Harper. Gã phụ trách về truyền thông của Ngân hàng London. Tôi đã từng gặp gã này ở các buổi họp báo.

“Anh ta sẽ không kiện đâu,” Alicia bình tĩnh nói. “Anh ta không muốn mất thể diện thêm nữa.”

“Anh ta đã mất một khoản kha khá rồi,” Ben nói, nhướn mày lên. “Chẳng bao lâu nữa anh ta sẽ là người vô hình.”

“đúng vậy,” Alicia nói, và cười tự mãn với anh ta. Cô ta nhìn chồng tài liệu trên tay. “Em lấy đủ mọi thứ chưa nhì? Em nghĩ vậy. Được rồi, em về đây. Ed chắc đang đợi em. Gặp anh ngày mai nhé.”

Cả hai bọn họ biến xuống hành lang và lần này, ơn Chúa, họ đi vào thang máy. Khi biết chắc họ đã đi khỏi, tôi ngồi dựa về phía sau gót chân và nhăn mặt khó hiểu. Chuyện gì đang xảy ra vậy? Tại sao họ nói về chuyện kiện tụng? Kiện ai chứ? Và tại sao ngân hàng London lại dính vào chuyện này?

Hay ngân hàng London sắp kiện Luke? Nghe có vẻ như một mớ lộn xộn thực sự. Tôi nghĩ nhiệm vụ của Alicia là giữ cho mọi việc trong tầm kiểm soát chứ.

Tôi ngồi im một lúc, cố gắng suy xét mọi việc. Nhưng tôi không thực sự hiểu ra điều gì - và đột nhiên tôi nghĩ nên ra khỏi đây trong khi mọi việc còn ổn. Tôi đứng dậy, nhăn nhó vì bị chuột rút ở chân, và lắc lư cái chân cho máu lưu thông trở lại. Rồi tôi nhấc đồng hồ của mình lên, lắc đầu về phía sau, và vói về bình thân nhất có thể, tôi đi xuống hành lang về phía thang máy. Tôi vừa ấn nút mở cửa thang máy thì chuông điện thoại reo lên trong túi khiến tôi giật thóp mình. Chết tiệt, cái điện thoại của tôi! Ồn Chúa nó đã không kêu khi tôi nấp sau bàn làm việc của Mel!

“Alô,” tôi nói, khi đi vào thang máy.

“Bex à, Suze đây.”

“Suze à!” tôi nói, và cười run rẩy. “Cậu không biết là suýt nữa cậu đã gây rắc rối cho mình đấy! Nếu cậu gọi năm phút trước thì cậu đã...”

“Bex này, nghe đây,” Suze nói rất khẩn cấp. “Cậu vừa có điện thoại.”

“Thì sao?” Tôi ấn nút xuống tầng một. “Ai gọi thế?”

“Zelda của chương trình Morning Coffee! Cô ấy muốn nói chuyện với cậu! Cô ấy hỏi cậu có muốn gặp cô ấy vào bữa ăn trưa vào ngày mai không?”

Đêm hôm đó, tôi gần như chỉ ngủ được một tiếng đồng hồ. Suze và tôi đã thức rất khuya, chọn xem tôi nên mặc gì - và khi lên giường ngủ, tôi vẫn nằm đó, nhìn đăm đăm lên trần nhà, đầu óc nghĩ ngợi mông lung. Liệu họ có để tôi làm tiếp công việc cũ không? Hay họ sẽ cho tôi làm việc khác? Có lẽ họ thăng chức cho tôi chẳng? Có lẽ họ để tôi phụ trách một chương trình riêng?

Nhưng cho đến sáng sớm hôm sau, tất cả những câu chuyện thần tiên điên khủng kia của tôi cũng phai nhạt dần, để lại một sự thật trần trụi. Sự thật là, tất cả những gì tôi muốn là lấy lại công việc cũ của mình. Tôi muốn được nói với mẹ rằng hãy xem con dần chương trình lại, bắt đầu trả các khoản chi tội... và làm lại cuộc đời một lần nữa. Một cơ hội khác. Đó là tất cả những gì tôi muốn.

“Cậu thấy chưa?” Suze nói khi tôi vừa mặc xong quần áo. “Cậu thấy chưa? Mình biết ngay là họ sẽ muốn mời lại cậu mà. Cái cô Clare Edwards kia đúng là đồ bỏ đi! Hoàn toàn và tuyệt nhiên...”

“Suze này,” tôi ngắt lời. “Trông mình thế nào?”

“Rất tuyệt,” Suze nói, đưa mắt nhìn từ đầu xuống chân rồi từ chân lên đầu tôi về đầy ủng hộ. Tôi đang mặc chiếc quần Banana Republic màu đen và chiếc áo khoác thất eo màu xám bên ngoài áo sơ mi màu trắng, cổ quàng chiếc khăn màu xanh lá cây thẫm màu,

Lẽ ra tôi định quàng chiếc khăn Denny and George - thậm chí tôi đã cầm nó lên từ bàn phấn. Nhưng rồi, gần như ngay tức thì, tôi lại đặt nó xuống. Tôi không biết tại sao nữa.

“Rất ấn tượng,” Suze nói thêm. “Cậu ăn trưa ở đâu vậy?”

“Tiệm Lorenzo.”

“San Lorenzo à?” Mắt cô ấy mở to vì quá ngạc nhiên.

“không, mình không nghĩ thế. Chỉ là... Lorenzo thôi. Mình chưa đến đó bao giờ.”

“Ừ, chắc chắn cậu sẽ gọi sâm panh nhé,” Suze nói. “Và nói với họ rằng cậu đã bỏ qua rất nhiều lời đề nghị công việc rồi, vì vậy nếu họ muốn cậu quay lại thì họ phải trả rất nhiều tiền. Đó là thoả thuận, hoặc là chấp nhận hoặc là không.”

“Được rồi, tôi nói, xoáy cây mascara.

“Nếu lợi nhuận của họ đang bị đe dọa thì họ phải chấp nhận thôi,” Suze nhấn mạnh. “Để có sản phẩm chất lượng cao thì cậu phải trả giá tương ứng với chất lượng đó. Cậu muốn giành được thoả thuận ở mức giá của cậu, theo các điều kiện của cậu.”

“Suze này...” Tôi ngừng lại, quệt mascara lên lông mi. “Cậu lấy đâu ra mấy thứ đó đây?”

“Thứ gì?”

“Tất cả những thứ như... lợi nhuận và giành được thoả thuận ấy.”

“Ồ, mấy thứ đó à! Ở hội thảo của Harleys. Chúng mình đã có một buổi hội thảo do một trong những người bán hàng hàng đầu ở Mỹ thuyết trình! Nó rất tuyệt! Cậu biết không, một sản phẩm chỉ tốt khi có một người bán hàng tuyệt vời thôi.”

“Chắc là thế rồi.” Tôi cầm cái túi xách lên kiểm tra xem đã mang đủ chưa - rồi ngẩng lên và thở thật sâu. “Được rồi, mình đi đây.”

“Chúc cậu may mắn!” Suze nói. “Thêm nữa, cậu biết đấy, không có may mắn trong kinh doanh. Chỉ có nỗ lực, quyết tâm và nỗ lực hơn nữa!”

“Ok,” tôi hoài nghi nói. “Mình sẽ cố nhớ điều đó.”

Địa chỉ tôi được đưa để đến quán Lorenzo ghi tên một phố ở khu Soho - và khi tìm được đến nơi, tôi không thấy một nét gì trông giống nhà hàng cả. Nó như một toà nhà văn phòng, với một vài hiệu bán báo nhỏ, một quán cà phê, và một...

Từ từ đã. Tôi dừng khựng lại, nhìn chăm chú vào biển hiệu trên tiệm cà phê đó, “Tiệm cà phê và bánh sandwich Lorenzo.”

“Chắc chắn... đây không thể là chỗ chúng tôi sẽ gặp chứ.

“Becky này!” Tôi ngẩng đầu lên thấy Zelda đang đi bộ tiến về phía mình, mặc quần jeans và áo Puffa. “Chị tìm được không khó chứ?”

“Vâng,” tôi nói, cố gắng không tỏ ra chững chạc. “vâng, tôi đã tìm được.”

“Chị không phiền nếu chỉ ăn nhanh bữa trưa với một cái bánh sand-wich chứ?” cô ta nói, như đọc thấu tim gan tôi. “Chỉ vì đây là chỗ thuận tiện cho tôi.”

“Không sao! Ý tôi là....bánh sandwich cũng tuyệt!”

“Tốt rồi! Tôi khuyên chị hãy chọn món gà Ý!” Cô ta đưa mắt nhìn tôi từ trên xuống dưới. “Trông chị ăn vận thật đẹp. Chị đi đâu quan trọng nữa à?”

Tôi nhìn cô ta chăm chú, cảm thấy đau đớn và tủi nhục. Tôi không thể thừa nhận rằng mình ăn mặc đặc biệt thế này chỉ để gặp cô ta.

“Ừm... vâng.” Tôi háng giọng. “Một... một cuộc họp sau khi rời đây.”

“Ồ, vâng, tôi sẽ không làm mất nhiều thời gian của chị đâu. Chỉ có một việc rất nhỏ tôi muốn đề đạt với chị.” Cô ta mỉm cười thoáng qua với tôi. “Chúng tôi nghĩ sẽ hay hơn nếu gặp mặt trực tiếp.”

Đây không diễn ra đúng như những gì tôi mừng rỡ tưởng về bữa trưa tuyệt vời của chúng tôi. Nhưng khi nhìn gã phục vụ ở quán nhẹ nhàng đặt món gà Ý cùng với bánh mì và xắt lát rồi cắt từng miếng sandwich thành bốn miếng nhỏ thì tôi cảm thấy khal quan hơn. OK, có lẽ đây không phải là chỗ sang trọng với khăn trải bàn và rượu sâm panh. Có lẽ đây không phải là du thuyền sang trọng. Nhưng như thế lại tốt! Điều đó chứng tỏ họ vẫn nghĩ về tôi như một thành viên trong êkip, đúng không nhỉ? Ai đó để cùng thư thái ăn một chiếc sandwich, và chia sẻ những cảm xúc về một mùa sắp sang.

Có lẽ họ muốn đưa tôi lên làm nhà cố vấn kịch bản. Hay đào tạo tôi thành một nhà sản xuất!

“Chúng tôi cảm thấy thương chị vô cùng, Becky ạ,” Zelda nói khi chúng tôi đi đến một chiếc bàn gỗ nhỏ, sắp xếp xong các khay bánh sand-wich và đồ uống. “Mọi việc thế nào rồi? Chị đã có công việc đang đợi sẵn ở New York chưa?”

“Ừm... không hẳn vậy,” tôi nói, và uống một ngụm nước khoáng. “đại loại mọi việc vẫn... đang ở giai đoạn chờ.” Tôi thấy mắt cô ta nhìn tôi đầy ngưỡng mộ, và nhanh chóng nói thêm, “Nhưng tôi đã cân nhắc rất nhiều lời đề nghị. Chị biết đấy - rất nhiều dự án khác nhau, và... và các ý tưởng đang trong quá trình phát triển...”

“Ồ, tốt quá! Tôi rất vui mừng. Chúng tôi đều cảm thấy rất tệ khi chị phải đi. Và tôi muốn chị biết rằng, đây không phải quyết định của tôi.” Chị ta đặt tay lên tay tôi rồi nhanh chóng bỏ ra để cầm một miếng bánh kẹp. “Vây là bây giờ... chuyển sang nói chuyện công việc nhá.” Cô ta uống một ngụm trà, và tôi cảm thấy ruột mình quặn lên vì lo lắng. “Chị nhớ nhà sản xuất của chúng ta chứ, Barry đấy?”

“Tất nhiên là tôi nhớ chứ.” tôi nói, hơi ngạc nhiên. Họ muốn tôi quên tên nhà sản xuất của mình rồi sao?

“Ừm, ông ấy mới có một ý tưởng khá thú vị.” Zelda cười vui vẻ với tôi và tôi cười đáp lại. “Ông ấy nghĩ khán giả chuong trình Morning Coffee sẽ rất lấy làm thú vị khi nghe về... vấn đề nhỏ nhỏ của chị.”

“Vâng,” tôi nói, cảm thấy nụ cười như đóng băng trên khuôn mặt mình. “Vâng, việc đó... việc đó thực sự là một...”

“Và ông ấy nghĩ có thể sẽ thật lý tưởng nếu chị tham gia vào cuộc thảo luận và/hoặc trả lời điện thoại gọi điện liên quan đến vấn đề này.” Cô ấy uống một ngụm trà. “Chị nghĩ sao?”

Tôi nhìn cô ta bối rối.

“Ý chị muốn nói đến việc quay lại kịch bản thường ngày của tôi à?”

“Ồ không! Ý tôi là, chúng tôi chắc không thể để chị đưa ra các lời tư vấn tài chính nữa, đúng không?” Cô ta khẽ cười. “Không, việc này giống một chủ đề nóng hổi chỉ làm một lần. 'Mua sắm đã làm hỏng đời tôi như thế nào?' Đại khái như thế.” Cô ta cắn thêm một miếng bánh nữa. “Và thật lý tưởng, nếu chương trình là... làm sao tôi diễn đạt được nhỉ? Một chương trình cảm động. Có lẽ chị phải chịu đựng một chút về tinh thần. Hãy nói về bố mẹ chị, việc này cũng huỷ hoại cuộc đời họ như thế nào... vấn đề từ khi chị còn nhỏ... trực trặc trong tình cảm... đây là những ý tưởng cho chương trình, rất rõ ràng!” Cô ta ngừng lên. “Và chị biết đấy, nếu chị có thể khóc thì...”

“Có thể... khóc à?” Tôi thốt lên đầy hoài nghi.

“Không bắt buộc. Cách này hay cách khác.” Zelda ngả người về phía trước và sốt sắng. “Chúng tôi muốn đây sẽ là một kỷ niệm đẹp đối với chị, Becky ạ. Chúng tôi muốn giúp đỡ. Vì thế chúng tôi sẽ để Clare Edwards xuất hiện ở trường quay cùng với chị, và đưa ra những lời khuyên cho chị...”

“Clare Edwards!”

“Đừng thế! Chị đã từng làm việc với cô ấy đúng không? Đó là lý do tại sao chúng tôi nghĩ đến cô ấy. Và chị biết không, cô ấy đúng là một hiện tượng! Cô ấy thực sự còn mắng nhiếc cả người gọi điện đến! Vì thế chúng tôi quyết định gọi cô ấy là Clare Hung dữ và đưa cho cô ấy một cái roi để quất mạnh hơn!”

Cô ta mỉm cười vui vẻ với tôi còn tôi không thể cười được nữa. Cả khuôn mặt tôi như bị kim châm vì quá sốc và xấu hổ. Tôi chưa bao giờ cảm thấy mình bị xem thường đến vậy trong đời mình.

“Vây chị nghĩ gì?” cô ta nói, uống soàm soạp cốc sinh tốt.

Tôi đặt cái bánh xuống, không thể ăn thêm miếng nào nữa.

“Tôi e rằng câu trả lời là không.”

“Ồ! Chắc chắn chị sẽ được trả tiền mà!” cô ta nói. “Lẽ ra tôi nên đề cập đến vấn đề này từ đầu.”

“Kể cả như vậy. Tôi cũng không có hứng thú.”

“Đừng vội trả lời như vậy. Hãy nghĩ về nó đi!” Zelda mỉm cười thật tươi với tôi rồi liếc nhìn đồng hồ. “Tôi phải đi ngay rồi,” tôi e là thế. Nhưng rất vui được gặp chị, Becky à. Và tôi rất mừng vì mọi việc vẫn tốt đẹp với chị.”

Sau khi cô ta đi khỏi, tôi ngồi im một lúc, uống chai nước khoáng của mình. Bề ngoài tôi rất bình tĩnh - nhưng trong lòng tôi như thiêu đốt bởi lòng căm hờn vì mất thể diện. Họ muốn tôi đến đó và khóc lóc. Đó là tất cả những gì họ muốn. Một mẫu báo lá cái rác rưởi - và bỗng nhiên tôi không còn là Becky Bloomwood, chuyên gia tài chính nữa. Tôi trở thành Becky Bloomwood, thất bại và suy sụp.

Tôi là Becky Bloomwood, hãy xem cô ta khóc và đưa khăn tay cho cô ta đi.

Được, họ chỉ có thể đưa mấy cái khăn tay khổn nạn, khổn nạn. Họ chỉ nhận những thứ đốn mặt... ngu xuẩn... đốn mặt... ngu xuẩn... đốn mặt...

“Cô ổn chứ?” người đàn ông ở bàn bên cạnh nói - và tôi hoảng sợ khi nhận ra rằng mình đang lẩm bẩm hơi to.

“Tôi ổn,” tôi đáp lại. “Cảm ơn anh.” Tôi đặt ly nước xuống và đi ra khỏi quán Lorenzo, đầu tôi ngẩng cao và cảm tôi giữ yên.

Tôi đi xuống đường rẽ vào một góc phố thậm chí không nhận ra mình đi đâu. Tôi không biết chỗ nào cần phải đi - vì thế tôi cứ đi, gần như tự thôi miên bản thân mình bởi nhịp điệu của các bước chân, nghĩ ngợi cuối cùng tôi sẽ gặp một ga tàu điện ngầm.

Khi bước đi, mắt tôi bỗng đau nhức và tôi tự nhủ đó là do trời lạnh. Đó là vì gió to. Tôi cho hai tay vào túi áo khoác, mím chặt môi lại và bước nhanh hơn, cố gắng không nghĩ ngợi gì. Nhưng cảm giác đau đớn trống rỗng nhen lên trong tôi; nỗi sợ hãi trống rỗng như ngày càng tồi tệ hơn. Tôi không thể có lại việc làm. Tôi thậm chí không có hy vọng nào tìm được việc làm. Tôi sẽ nói gì với Suze đây? Tôi sẽ nói gì với mẹ tôi đây?

Tôi sẽ làm gì với cuộc đời tôi đây.

“Ồ! Cẩn thận chứ!” tiếng ai đó hét lên sau lưng tôi - tôi hoảng sợ nhận ra mình đã bước xuống khỏi vỉa hè đứng ngay trước một người đi xe đạp.

“Xin lỗi,” tôi nói giọng khàn khàn khi người đi xe đạp quẹo đi khỏi mà vẫn giờ ngón tay ra chửi thề. Chuyện này thật lố bịch. Tôi phải tập trung lại. Ý tôi là, tôi đang ở đâu nhỉ, phải bắt đầu lại đi chứ? Tôi bắt đầu đi chậm chậm dọc vỉa hè, nhìn vào các cánh cửa kính văn phòng, tìm tên con đường tôi đang đi. Và khi tôi định hỏi người cảnh sát giao thông thì đột nhiên nhìn thấy một biển hiệu. Phố King.

Tôi đứng đó, nhìn trống rỗng vào biển hiệu trong giây lát, tự hỏi tại sao cái tên này gợi nhớ điều gì đó trong đầu tôi. Rồi đột nhiên, tôi nhớ ra số 17 phố King. Nhớ ra Alicia.

Tôi nhìn vào số gắn trên cửa kính của căn nhà gần tôi nhất - và đó là số 23. Điều đó có nghĩa là... tôi chắc hẳn vừa đi qua số 17 rồi.

Giờ thì tôi hoàn toàn bị cảm giác tò mò chiếm lĩnh. Có cái quái gì ở số 17 phố King chứ? Có một bí mật nào hay điều gì đó chăng? Chúa ơi, con sẽ không ngạc nhiên nếu cô ta hành nghề phù thủy trong thời gian rồi.

Toàn thân tôi nhói đau bởi cảm giác tò mò khi bước lại cho đến khi đứng bên ngoài hai cánh cửa khiêm nhường đề số 17. Hiển nhiên đó là một toà nhà gồm rất nhiều công ty, nhưng khi tôi vừa đưa mắt nhìn xuống danh sách, không có cái nào nghe quen thuộc cả.

“Chào!” một gã mặc áo khoác bò nói, tay cầm một cốc cà phê. Anh ta tiến lại cửa, ấn mã số vào bàn phím, và đẩy cánh cửa ra. “Nhìn cô như đang bị lạc thì phải. Cô tìm ai à?”

“Ừm. Tôi cũng không chắc nữa,” tôi ngập ngừng nói. “Tôi nghĩ tôi biết ai đó làm việc ở đây, nhưng tôi không thể nhớ được tên công ty.”

“Tên cô ấy là gì?”

“Tên cô ấy là... Alicia,” tôi nói - rồi bỗng nhiên ước mình đã không nói gì. Điều gì xảy ra nếu gã này biết Alicia? Điều gì xảy ra nếu cô ta ở đâu đó bên trong và anh ta sẽ đi vào tìm cô ta?

Nhưng anh ta nhăn mặt như không hiểu. “Tôi không biết ai tên Alicia cả... Phiên cô, gần đây có một vài người mới... Cô ấy làm trong lĩnh vực gì thế?”

“PR,” tôi nói sau một thoáng im lặng.

“PR à?” Chúng tôi làm về thiết kế đồ họa, ở đây...” Đột nhiên mặt anh ta bừng sáng. “Này, nhưng có lẽ cô ấy làm việc với công ty mới ở đây. B và B? Hay BBB à? Đại loại như vậy. Họ vẫn chưa bắt đầu giao dịch, vì thế chúng tôi chưa từng gặp họ.” Anh ta uống thêm một ngụm cappuccino nữa và tôi nhìn anh ta chăm chú. Đầu óc tôi bắt đầu quay cuồng.

“Một công ty PR mới à? Đặt tại đây sao?”

“Vâng, đó là những gì tôi được biết. Họ thuê một không gian rất lớn trên tầng hai.”

Các suy nghĩ cứ nổ ra trong đầu tôi như pháo hoa vậy.

B và B. Bridges và Billington. Billington và Bridges.

“Anh có...” tôi cố gắng giữ bình tĩnh. “Anh có biết là PR trong lĩnh vực gì không?”

“À! Được, cái này thì tôi biết rất rõ. Về tài chính. Hiển nhiên một trong những khách hàng lớn nhất của họ là ngân hàng London. Hoặc không thì sẽ là vậy. Chắc chắn cũng phải kiếm được kha khá... Nhưng như tôi nói, chúng tôi chưa gặp bọn họ vì thế...” Anh ta nhìn tôi, sắc mặt bỗng thay đổi.

“Này. Cô ổn chứ?”

“Tôi ổn,” tôi gượng nói. “Tôi nghĩ. Tôi phải... Tôi phải gọi điện thoại.”

Tôi quay số của khách sạn Bốn Mùa đến lần thứ ba - và mỗi lần chuông reo tôi lại cúp máy trước khi có thể ép mình yêu cầu gặp Luke Brandon. Cuối cùng tôi hít thở thật sâu, quay số mấy lần nữa, và yêu cầu gặp Michael Ellis

“Michael à, tôi là Becky Bloomwood đây,” tôi nói khi được nối máy.

“Becky à!” anh ấy nói, giọng vui mừng chân thật khi nghe thấy tiếng tôi. “Cô ổn chứ?”

Tôi nhắm mắt lại, cố gắng giữ bình tĩnh. Nhưng khi vừa nghe giọng nói của anh ấy thì đầu óc tôi lại miên man nghĩ về khách sạn Bốn Mùa. Tha thán về cái tiền sảnh tối mờ và đất đỏ đỏ. Quay trở lại thế giới trong mơ ở New York.

“Tôi...” tôi hít thở sâu. “Tôi ổn. Anh biết đấy... trở lại cuộc sống thường ngày... bận rộn và bận rộn!”

Tôi sẽ không thú nhận rằng mình vừa mất việc. Tôi không muốn mọi người cảm thấy thương hại tôi.

“Tôi vừa trên đường đến trường quay,” tôi nói, nắm chặt tay lại. “Nhưng tôi muốn nói rất nhanh thôi. Tôi nghĩ tôi biết tại sao có tin đồn rằng Luke sắp mất Ngân hàng London.”

Tôi kể cho anh ấy nghe chính xác những gì tôi nghe lỏm được ở văn phòng, sao tôi lại đến phố King và tôi đã phát hiện ra điều gì.

“Tôi hiểu rồi,” Michael nói trong khi tôi dừng lại, nghe có vẻ dứt khoát. “Tôi hiểu. Cô biết không, có một điều khoản trong hợp đồng lao động nghiêm cấm nhân viên làm việc này. Nếu họ mua chuộc khách hàng, Luke có thể kiện họ.”

“họ cũng nói về chuyện đó. Có vẻ như họ nghĩ rằng anh ấy sẽ không kiện họ vì muốn giữ thể diện.”

Im lặng - và tôi có thể nghe thấy Michael đang suy nghĩ ở đầu dây bên kia.

“họ có lý,” anh ấy cuối cùng cũng lên tiếng. “Becky này, tôi phải nói chuyện với Luke. Cô đã thật xuất sắc khi tìm ra các thông tin này...”

“đó không phải là điều duy nhất,” Tôi hít thở thật sâu. “Michael này, ai đó cần nói chuyện với Luke. Tôi đã đến văn phòng của tập đoàn Brandon Communications, và nó hoàn toàn đã chết. Không ai nỗ lực làm việc, mọi người đều về nhà sớm... bầu không khí hoàn toàn khác hẳn. Không tốt chút nào.” Tôi nín thở. “Anh ấy cần về nhà.”

“Tại sao cô không tự nói với anh ấy?” Michael nhẹ nhàng nói. “Tôi chắc chắn là anh ấy sẽ muốn nghe cô nói.”

Nghe anh ấy nói thật tử tế và quan tâm, tôi tự nhiên cảm thấy cay cay nơi sống mũi.

“Tôi không thể. Nếu tôi gọi điện cho anh ấy, anh ấy sẽ chỉ nghĩ là... anh ấy sẽ nghĩ là tôi đang cố gắng chứng tỏ điều gì đó, hoặc chỉ là lời đồn thổi ngu ngốc nào đó...” Tôi dừng lại, và nghẹn ngào.

“Thành thật mà nói, Michael à, tôi muốn anh hãy để tôi đứng ngoài chuyện này. Giả vờ như ai đó nói với anh. Nhưng ai đó cần phải nói với anh ấy.”

“Tôi sẽ gặp anh ấy trong nửa giờ đồng hồ nữa,” Michael tiếp. “Tôi sẽ nói chuyện với anh ấy. Và Becky này... cô làm rất tốt đấy.”

Người gửi: Bà Marion Jefferson

Ngày 3 tháng Tư

Số 24 phố 88, Đông

New York

Cô Rebecca Bloomwood

Nhờ Khách sạn Bốn Mùa chuyển hộ

Số 57, phố 57 Đông

New York 10022

Ngày 3 tháng Mười năm 2000

Kính gửi cô Bloomwood:

Tôi rất vui vì đã được gặp cô trong bữa trưa tại nhà Nina Heywood hôm vừa rồi. Quả là hân hạnh cho tôi khi được tiếp xúc với một người trẻ tuổi, quảng giao và đầy hiểu biết như cô.

Tôi viết thư cho cô vì tôi sẽ qua Anh trong hai tuần tới và thực sự hy vọng cô có thể giúp giới thiệu tôi với hoàng tử William và nếu tiện, giới thiệu tôi với nữ hoàng? Tôi sẽ rất vinh hạnh nếu được mời nữ hoàng, hoàng tử và cô đi ăn tối, bất cứ lúc nào thuận lợi cho cả ba người.

Rất mong nhận được thư trả lời của cô.

Kính thư,

(Bà) Marian Jefferson

T.B: Nếu không gặp được nữ hoàng thì liệu hoàng tử Philip được không?

Bạn đang đọc truyện *Tín Đồ Shopping Oanh Tạc Manhattan* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 15

MỘT TUẦN TRÔI QUA, Tôi hoàn toàn không thiết nghe ngóng tin tức từ Micheal nữa. Tôi sẽ chẳng thèm nghe bất cứ điều gì anh ấy nói với Luke nữa. Tôi có cảm giác cuộc đời mình thế là hết. Luke, nước Mỹ, truyền hình, tất cả. Đã đến lúc phải bắt đầu lại từ đầu.

Tôi cố gắng giữ cho mình lạc quan, và tự nhủ còn có rất nhiều con đường mở ra trước mắt.

Nhưng bước tiếp theo trong sự nghiệp của một chuyên gia tài chính truyền hình là gì? Tôi đã gọi điện cho một nhân viên truyền hình, và thấy buồn nản trước cái cách nói của cô ta giống hệt những người làm truyền hình ở Mỹ. Cô ta nói rất vui khi nhận được điện thoại của tôi, rằng tìm cho tôi một công việc chẳng có gì khó khăn cả - tất nhiên là trừ cái chương trình mà tôi bị buộc thôi việc - và rằng cô ấy sẽ gọi lại cho tôi ngay hôm đó với những tin tốt lành. Sau đó cô ta bật tắt.

Vì thế bây giờ tôi phải xuống nước, ngó nghiêng trong tờ Media Guardian, tìm tất cả những công việc mà tôi hầu như chẳng có nhiều nhận cơ hội gì cho cam. Đến giờ tôi đã gọi điện xin một chân viết lách cho tờ Investor's Chronicle, xin làm trợ lý tổng biên tập tờ Personal Today. Tôi không rành lắm về tiền trợ cấp, nhưng tôi có thể tìm hiểu nhanh qua việc đọc sách.

“Cậu thế nào rồi?” Suze hỏi, đi vào phòng tay cầm một bát bánh bột ngô nướng hạch giòn tan.

“Ồn cả” tôi trả lời, cố giọng cười. “Minh sẽ ổn thôi” Suze xúc một thìa ngũ cốc và nhìn tôi ân cần.

“Cậu định làm gì hôm nay?”

“Chẳng có gì đáng kể cả,” tôi rầu rĩ nói “Cậu thấy đấy - mình chỉ đang cố gắng kiếm lấy một công việc. Giải quyết cái đóng lộn xộn của đời mình. Đại loại thế.”

“Đứng đứng.” Suze tỏ ra đồng cảm với tôi “Thế cậu tìm được việc gì hay ho chưa?”

Tôi búng tay vào tờ quảng cáo mình đã gọi điện liên hệ “Tớ nghĩ mình sẽ nộp đơn biên tập cho tờ Annuities Today. Ứng cử viên thích hợp sẽ được cân nhắc biên tập cho mục Giảm Thuế hàng năm nữa cơ đấy!”

“Thật thế à?” Cô ấy vô tình nhăn mặt, sau đó vội vã nói thê, “Ý mình là...nghe được đấy. Rất tuyệt!”

“Mục Giảm Thuế? Suze à, xin cậu.”

“À...cậu biết đấy. Cũng khá được.”

Tôi ngồi bó gối, mắt nhìn đăm đăm thăm trải sàn phòng khách.

Tiếng ti vi vụn nhỏ và căn phòng gần như yên lặng, chỉ còn tiếng Suze nhai bánh. Tôi nhắm mắt và nằm dài xuống sàn nhà, đầu gối lên chiếc ghế sofa. Tôi bỗng có cảm giác mình có thể nằm đây nốt cả phần đời còn lại của mình.

“Bex, mình rất lo cho cậu” Suze nói “Đã bao ngày nay cậu chẳng đi đâu cả. Hôm nay cậu còn định làm gì ở nhà nữa?”

Tôi hé mắt ra thấy cô ấy đang nhìn tôi đầy lo lắng.

“Chẳng biết nữa. Xem chương trình Morning Coffee.”

“Cậu có xem Morning Coffee lúc nào đâu!” Suze quả quyết nói “Đi nào.” Cô ấy gấp tờ Media Guardian lại “Mình có ý này rất được.”

“Cái gì cơ?” tôi hoài nghi hỏi khi cô ấy kéo tôi vào phòng của tôi. Cô ấy xoay nắm mở cửa phòng, đưa tôi vào, dang tay ra chỉ vào đóng lộn xộn khắp mọi nơi.

“Mình nghĩ hôm nay cậu nên vứt hết cái đồ lộn xộn của cậu đi.”

“Cái gì?” Tôi sợ hãi nhìn cô ấy “Mình không muốn vứt đồ đi đâu.”

“Cậu phải làm vậy đấy. Chắc chắn là cậu sẽ cảm thấy đỡ hơn nhiều, giống như mình đã từng làm. Thật tuyệt vời! Mình cảm thấy kha 1 hơn nhiều sau khi vứt hết mọi thứ đi.”

“Và rồi chẳng còn quần áo mà mặc nữa. Chẳng phải cậu đã mượn mình cái quần lót chèn gối đến ba tuần liền rồi còn gì!”

“Đừng thế” cô ấy thú nhận “Có thể mình nói là hơi quá một tí. Nhưng việc này sẽ hoàn toàn thay đổi cuộc đời cậu.”

“Không thể nào.”

“chắc chắn có đấy. Theo luật phong thủy thì cậu phải cho những thứ cũ trong cuộc đời cậu đi thì cái mới mới có thể đến với cậu được.”

“Ồ, cũng có lý.”

“Chính xác là như vậy đấy! Đúng lúc mình quảng đồ đạc đi thì công ty Hadleys gọi điện mời mình đi làm. Thôi nào, Bex... Chỉ cần vứt vài thứ đồ thừa đi

là mọi thứ sẽ lại tốt đẹp với cậu ngay thôi mà.”

Cô ấy mở tung cánh cửa tủ và bắt đầu lướt qua đóng quần áo của tôi.

“Ý mình là, nhìn đây này,” cô ấy vừa nói vừa lôi cái váy da lộn màu xanh có tua của tôi ra “Lần cuối cậu mặc cái này là khi nào?”

“À...cũng gần đây thôi” tôi trả lời, quắp tay sau lưng. Tôi mua cái váy đó trong một sạp hàng ở Portobello mà không thử, và khi về mặc mới biết là nó quá nhỏ. Nhưng ai mà biết được, lỡ một ngày nào đó tôi có thể giảm cả chục kí thì sao.

“Đây nữa này...và cả đây nữa...” Cô ấy cau mày hoài nghi “Này Bex, cậu có tất cả bao nhiêu cái quần đen hả?”

“Mỗi một! Không, có thể là hai cái!”

“Bốn... năm... sáu...” Cô ấy lướt qua đóng móc treo quần áo, kéo phẳng ra mấy chiếc quần.

“À, mấy cái này để phòng mình béo lên có cái để mặc,” tôi chống chế trong khi cô ấy lôi tiếp mấy chiếc quần bò cũ mặc rất thoải mái hiệu Benetton của tôi. “Đây là quần bò!” Tôi la lên khi cô ấy bắt đầu lục lọi dưới đáy tủ “Quần bò không được tính là quần đâu đấy.”

“Ai bảo thế?”

“Mười...mười một...”

“Ồ...còn đây là đồ mặc đi trượt tuyết đấy nhé. Hoàn toàn khác nhé. Đồ thể thao.” Suze quay sang nhìn tôi.

“Bex cậu có bao giờ đi trượt tuyết đâu.”

“Mình biết.” tôi đáp sau một lúc im lặng “Nhưng...cậu biết đấy, chỉ là nhờ có người rủ mình đi chơi thì sao. Mà đấy là đồ giảm giá mà.”

“Còn gì nữa đây?” Cô ấy thận trọng nhặt cái mặt nạ đầu kiếm của tôi lên “Quăng luôn cái này vào sọt rác.”

“Mình sắp học đầu kiếm đấy!” Tôi nói một cách phẫn nộ “Mình sẽ trở thành người đóng thế cho Catherine Zeta-Jones!” {Catherine Zeta Jones một diễn viên nổi tiếng của điện ảnh Mỹ}

“Mình không thể hiểu nổi làm sao mà cậu có thể nhồi nhét hết những thứ này vào đây? Chẳng lẽ cậu chưa từng vứt bớt đi một vài thứ à?” Cô ấy nhặt một đôi giày gấn sò. “Ý mình là những thứ như thế này này. Cậu có bao giờ đi đôi giày này nữa đâu.”

“Ồ...không” Tôi nhìn nét mặt cô ấy “Nhưng đấy không phải là vấn đề. Nếu giả sử mình vứt đôi giày này đi, một ngày nào đấy, gấn vỡ sò vào giày lại trở thành một thi sao...mình lại phải mua đôi mới à? Mình phải giữ đề...đề phòng.”

“Chẳng ai đi giày gấn vỡ sò nữa đâu.”

“Biết đâu được đấy. thời trang như thời tiết vậy. cậu chẳng nói trước được điều gì cả đâu.”

Suze lắc đầu, bước qua đóng đồ ngổn ngang trên sàn nhà, rồi đi ra cửa. “Mình cho cậu 2 tiếng và khi quay lại, mình muốn nhìn thấy một căn phòng mới. phòng mới - cuộc sống mới. Bắt đầu!”

Cô ấy đi ra khỏi phòng còn tôi ngồi trên giường, chán chường nhìn xung quanh. Ừm, được thôi, có thể cô ấy có lý. Có lẽ tôi nên dọn dẹp lại căn phòng một chút. Nhưng tôi chẳng biết bắt đầu từ đâu nữa. Ý tôi là nếu tôi vứt đi những đồ tôi không bao giờ mặc...thì lúc nào tôi mới vứt hết được? Mà rồi lại chẳng còn gì nữa mà dùng.

Thật khó quá. Quá mất công.

Tôi nhặt một chiếc áo len chui đầu, ngắm nghía nó vài giây, rồi lại đặt xuống. Chỉ cần quyết định vứt hay giữ lại cũng đủ làm tôi chết mệt rồi.

“Tình hình thế nào rồi?” tiếng Suze từ bên ngoài vọng vào.

“Ồn cả!” tôi vui vẻ đáp lại “Rất tốt!”

Thôi nào, mình phải làm điều gì đó thôi. Được có thể là sẽ bắt đầu từ một góc phòng, rồi dọn dẹp tiếp xung quanh. Tôi bắt đầu từ góc phòng với một đồng hồ trên bàn trang điểm, và cố gắng phân biệt cái nào với cái nào. Nào là đồng thiết bị văn phòng của tôi mua qua mạng, nào là cái bát gỗ tôi mua từ hàng mấy năm trước chỉ vì nó xuất hiện trong tạp chí Elle Decoration (sau đó thì thấy cái giống hệt được bán trong siêu thị Woolworth)...dùng cụ tạo họa tiết màu trên vải...mặt ít muối biển để mát xa cơ thể...dù sao thì đồng hồ này là cái gì mới được? cả cái hộp tôi chưa từng mở này là cái gì chứ?

Tôi mở cái hộp ra chằm chằm nhìn cái cuộn 50m giấy thiếc để cuộn gà tây cho món gà tây nướng. Giấy thiếc cuộn gà tây à? Tại sao tôi lại mua nó nhỉ? Chẳng lẽ đã có lần tôi định nấu món gà tây à? Tôi bối rối nhìn lên dòng chữ phía trên cùng, “Chào đón bạn đến với thế giới Country Ways. Chúng tôi rất hân hạnh khi bạn của bạn, bà Jane Bloomwood, đã giới thiệu catalogue của chúng tôi cho bạn...”

À, Chúa ơi, đương nhiên là thế rồi! Đó chính là đồ mẹ tôi đã mua, chỉ để lấy món quà tặng miễn phí. Một cái đĩa đựng thịt băm, ít giấy thiếc cuộn gà

tây...mấy túi ni long mẹ nhét nệm ngồi ngoài hiên vào...mấy món đồ trong là lạ.

Xem nào.

Chỉ một phút thôi. Tôi bỏ qua mất thứ đồ là lạ đó và từ từ với tay lôi mấy cái túi ni long ra. Trên túi là hình một người phụ nữ với mái tóc vàng hoe tinh nghịch đang tự hào nhìn tôi chăm chú qua chiếc chắn lông ngỗng được ép chặt. Chiếc bong bong từ miệng cô ta có dòng chữ “Một khi giảm được tới 75% diện tích cái chắn, tủ quần áo của tôi sẽ có nhiều chỗ hơn.”

Tôi thận trọng mở cửa phòng, nhón chân đi dọc tới tủ đựng đồ. Lúc đi ngang qua phòng khách tôi nhìn vào trong - thật ngạc nhiên, Suze đang ngồi trên ghế sofa với Tarquin, rôm rả nói chuyện với nhau.

“Tarquin!” tôi gọi, cả hai cùng giật mình về tội lỗi “Bọn mình không biết cậu đến.”

“Chào Becky,” anh ấy chào không nhìn vào mắt tôi.

“Chỉ là bọn mình có việc...cần bạn bạc với nha.” Suze giải thích, trông cô ấy hơi lung túng, “cậu dọn dẹp xong chưa?”

“À...cũng gần gần,” tôi trả lời “Mình chỉ đang định hút bụi phòng mình. Làm cho nó thật sạch sẽ.”

Tôi về phòng đóng cửa lại lôi mấy cái túi ni long ra. Đúng rồi, cách này rất hay mà lại còn đơn giản. Chỉ việc nhét đồ vật đầy rồi hút hết không khí ra. Theo chỉ dẫn là 10 cái áo len một bịch - nhưng thật ra thì có ai ngồi mà đếm từng cái đâu.

Tôi bắt đầu nhồi quần áo vào cái túi đầu tiên cho đến lúc nó đầy ứ. Vừa cố kéo khó túi tôi vừa thở hỏn hển - sau đó nhét vùi mấy hút biếu vào lỗ. Thật không ngờ. Đúng là có tác dụng thật. Lũ quần áo của tôi bị ép chặt lại, xếp dí ngay trước mắt tôi!

Ồ, quá tuyệt. Điều này sẽ tạo nên một cuộc cách mạng trong đời tôi. Tôi quái gì phải vứt đồ đi trong khi có thể bọc chúng xếp dí trong túi?

Tổng cộng là 8 túi cả thảy - và khi cả 8 túi đầy, tôi nhét hết vào tủ quần áo rồi đóng cửa tủ lại. Cũng phải cố ấn chúng vào một chút - tôi có thể nghe thấy tiếng xì xì lúc đóng cửa tủ - nhưng vấn đề là, tất cả đều được nhồi nhét hết vào trong rồi. Tất cả được nén chặt cơ mà.

Thử nhìn quanh căn phòng xem nào. Thật không thể tin nổi nữa. Được rồi, cũng không thể gọi là hoàn hảo - nhưng đỡ hơn rất nhiều so với lúc trước. Tôi vội vàng ấn mấy thứ linh tinh xuống cái chắn, sắp xếp lại mấy cái đệm gối phía trên, rồi đứng thẳng dậy. Nhìn xung quanh nhà, tôi thấy âm áp và tự hào về bản thân mình. Suze nói đúng, không hiểu sao tôi thực sự cảm thấy điều gì đó khác biệt.

Bạn biết đấy, rốt cuộc thì chắc cái luật phong thủy gì đó cũng có tác dụng. Cũng có thể đây là bước ngoặt. cuộc đời tôi có thể sẽ thay đổi từ đây.

Tôi ngưỡng mộ ngắm nghía căn phòng mình lần cuối, rồi gọi toáng lên “Mình xong rồi nhé.”

Lúc Suze bước vào phòng tôi đang ngồi tự mãn trên giường tươi cười nhìn về ngạc nhiên của cô ấy.

“Bex, thật tuyệt vời!” cô ấy nói nhìn quanh căn phòng đã được dọn dẹp thoáng đãng như không thể tin vào mắt mình. “Cậu làm nhanh quá! Mình mất bao lâu mới có thể soạn hết đồ của mình đấy.”

Tôi nhún vai về thân nhiên. “Cậu biết đấy, một khi tớ đã quyết làm gì rồi thì tớ sẽ làm bằng được.”

Cô ấy bước thêm vài bước vào phòng, ngừng ngang ngắm nghía cái bàn trang điểm của tôi

“Mình không biết cái bàn trang điểm của cậu lại có mặt bằng đá cẩm thạch đâu nhé!”

“Mình biết!” tôi đáp lại đầy tự hào. “nó rất đẹp, phải không?”

“Nhưng mấy thứ bỏ đi cậu vứt đâu cả rồi? tủ đựng các thứ vứt đi đâu cả?”

“Chúng...Mình vứt hết đi rồi.”

“Cậu vứt hết cả đi rồi à?” cô ấy hỏi rồi đi đến cái bệ lò sưởi hầu như đã sạch trơn. “Chắc hẳn cậu đã vứt hết rồi!”

“Cũng khá nhiều” tôi đáp lại về lảng tránh. “Cậu biết không, cuối cùng tớ chẳng hề tiếc nuối tí nào.”

“Thật quá ấn tượng!” Cô ấy dừng chân lại trước cái tủ áo, tôi nhìn theo cô ấy, bất giác lo lắng.

Đừng có mở tủ đấy, tôi bí mặt cầu khẩn. Đừng có mở.

“Cậu còn giữ lại cái gì không?” cô ấy vừa cười vừa hỏi tôi, đồng thời kéo cái cửa tủ quần áo ra.

Và cả hai chúng tôi cùng la toáng lên.

Tất cả đổ xuống như một quả bom toàn móng tay bị nổ tung.

Nhưng không phải là móng tay mà là quần áo.

Tôi không biết chuyện gì đã xảy ra. Tôi không biết tôi đã làm sai ở khâu nào. Đầu tiên, một trong số những cái túi bị bung ra, một con mura áo len chui cổ đổ xuống tung tóe khắp phòng, kéo theo mấy cái túi khác cũng bị rơi hết xuống, rồi một cái túi khác bung ra, rồi một cái nữa. Một trận bão quần áo.

Toàn bộ người Suze phủ đầy các loại áo thun. Một chiếc váy dính đồng xu liệng xuống đất. Một chiếc áo lót bắn ra khỏi tủ, văng vào cửa sổ. Suze vừa hét vừa cười, còn tôi thì điên cuồng đập hai cánh tay vào nhau mà gào lên “Dừng lại! Dừng lại!”

Ôi không.

Không. Dừng lại. dừng lại đi mà.

Nhưng tất cả đã quá muộn. tiếp đến là một thác toán các túi đựng đồ lưu niệm ào xuống từ chỗ được giấu trên cái giá cao nhất. Hết cái này đến cái khác, rơi đổ xuống. Chúng rơi vào đầu Suze, xuống sàn, bung hết ra...bên trong cũng đựng những thứ giống nhau như thế. Mấy cái hộp màu xanh lấp lánh với mấy chữ viết S C-S màu bạc nguệch ngoạc trên nắp hộp.

Khoảng bốn mươi cái hộp tất cả.

“Cái gì thế này...” Suze kéo cái áo phông trên đầu xuống và nhìn chăm chú vào đồng hồ dưới đất miệng há hốc. “Ồ quái quỷ đâu ra thế này...”

Cô ấy bối trong đồng quần áo vương vãi khắp nhà, nhặt cái hộp lên, mở ra và nhìn cảm lặng. Một chiếc hộp được bọc bằng một tờ giấy gói quà màu ngọc lam, bên trong là một chiếc khung ảnh làm bằng da nâu.

Ôi chúa ơi. Ôi chúa ơi.

Chẳng nói chẳng rằng, Suze cúi xuống nhặt một chiếc túi đựng đồ của cửa hàng Gift and Goodies. Cô ấy mở túi, một tờ hóa đơn rơi xuống sàn. Chẳng nói chẳng rằng, cô ấy lôi hai hộp ra bên trong mỗi hộp là một cái khung ảnh làm bằng vải tuyết.

Tôi mở miệng định nói nhưng chẳng biết nói gì. Chúng tôi chỉ đứng nhìn chăm chăm vào nhau một lúc lâu.

“Bex...cậu có bao nhiêu cái khung ảnh như thế này?” cuối cùng Suze cũng lên tiếng nghẹn ngào.

“Ừm...cũng không nhiều lắm!” Tôi đáp lại, cảm thấy mặt mình đang nóng dần lên. “Chỉ là cậu biết đấy! vài cái thôi mà.”

“Phải có tới... năm mươi cái ở đây.”

“Làm gì đến.”

“Đến!” cô ấy nhìn quanh, má đỏ dần lên vẻ buồn rầu. “Bex, những thứ này đâu có rẻ.”

“Mình có mua nhiều lắm đâu!” tôi cười lảng tránh “Mà có phải là mua cùng một lúc đâu.”

“Lẽ ra cậu chẳng cần phải mua cái nào cả. Mình đã hứa sẽ làm cho cậu một cái rồi mà.”

“Mình biết.” tôi đáp lại một cách ngượng ngịu. “Tớ biết là cậu đã hứa nhưng tớ muốn mình tự mua một cái. Tớ chỉ muốn...ủng hộ việc làm ăn của cậu.”

Suze vẫn lặng thinh lời tiếp một chiếc túi đựng đồ khác của Gifts and Goodies, và nhìn đắm chiều vào hai chiếc hộp bên trong.

“Là cậu, đúng không?” đột nhiên cô ấy lên tiếng “Chính cậu là lý do tại sao khung ảnh của mình lại bán chạy đến thế?”

“Không phải thế! Thực sự là, Suze à...”

“Cậu đã tiêu hết tiền vào mấy cái khung ảnh của mình.” Giọng cô ấy bắt đầu run run “Tất cả tiền của cậu. Giờ thì cậu đã khánh kiệt.”

“Đâu có.”

“Nếu không có cậu, chắc mình mình sẽ không có được cái hộp đồng ấy.”

“Tất nhiên là có chứ” tôi buồn rầu nói “Tất nhiên cậu sẽ có được nó. Suze à, cậu làm được những chiếc khung ảnh đẹp nhất thế giới! Ý mình là nhìn cái này xem.” Tôi vớ lấy cái hộp gần nhất lôi ra một cái khung ảnh làm từ vải bò cũ. “Mình vẫn sẽ mua cái khung ảnh này kể cả nếu như mình không quen biết cậu. Mình vẫn sẽ mua hết.”

“Lẽ ra cậu không nên mua nhiều như thế,” cô nghẹn ngào nói “Mua khoảng...ba cái là được rồi.”

“Mình vẫn sẽ mua hết! Những chiếc khung tranh đẹp nhất thế giới! Những món quà tuyệt vời nhất, hay...đồ trang trí đẹp nhất cho một ngôi nhà...”

“Cậu chỉ cố an ủi mình,” cô ấy nói trong nước mắt.

“Không, không phải thế mà!” tôi nước mắt lưng tròng “Suze à, ai cũng thích khung ảnh của cậu. Mình đã thấy người ta vào mua và trầm trồ khen chúng như thế nào.”

“Làm gì có.”

“Thật mà. Có một phụ nữ như thế đã thốt lên trong cửa hiệu Gifts and Goodies và tất cả khách mua lúc đó đều đồng ý.”

“Thật hả?” Suze nói lí nhí.

“Tất nhiên. Cậu là một tài năng. Cậu rất thành công..” Tôi nhìn quanh căn phòng vừa bị nổ boom của mình, cảm thấy nỗi thất vọng ê chề vừa chọt đến “Mình quả là một mớ hỗn độn. John Gavin nói đúng, bằng tuổi mình bây giờ người ta phải có chút ít tài sản rồi. Lẽ ra mình đã nổi danh rồi. Vậy mà giờ đây mình chẳng đáng giá một xu.” Những giọt nước mắt bắt đầu lăn trên khuôn mặt tôi.

“Không phải vậy mà!” Suze sợ hãi nói. “Ai bảo cậu không đáng giá một xu chứ!”

“Đừng vậy đấy!” Tôi đổ nhào xuống tấm thảm sàn nhà trong đau đớn. “Suze à, nhìn mình đây này. Mình thất nghiệp, mình chẳng có tiền đồ gì cả, mình sắp ra hầu tòa, mình nợ hàng nghìn, hàng nghìn bảng Anh, và mình thậm chí không biết phải bắt đầu trả nợ như thế nào nữa...”

Có tiếng ho ngượng ngịu ở cửa ra vào. Tôi nhìn lên, Tarquin đang đứng ở cửa tay cầm ba cốc cà phê.

“Giải khát một tí chứ?” anh ấy nói, và bước vào phòng.

“Cảm ơn Tarquin,” tôi vừa nói vừa thút thít, rồi nhận lấy một cốc cà phê từ anh, “Xin lỗi anh vì tất cả về những chuyện này. Chỉ là... thật chẳng ra sao cả.”

Anh ấy ngồi xuống giường, rồi Suze và anh ấy đưa mắt nhìn nhau

“Em thiếu tiền à?” anh ấy hỏi tôi.

“Vâng” tôi nghẹn ngào lau nước mắt. “Vâng, em thiếu tiền.”

Tarquin lại liếc nhìn Suze

“Becky, anh rất sẵn lòng nếu...”

“Không, không, em cảm ơn.” Tôi cười với anh ấy “Thật đấy.”

Căn phòng lại yên lặng trong khi chúng tôi nhăm nháp cà phê. Một tia nắng mùa đông xuyên qua cửa sổ tôi nhắm mắt lại, cảm nhận một chút ấm áp vỗ về trên khuôn mặt mình.

“Chuyện gì chẳng có thể xảy ra,” Tarquin nói đầy thông cảm. “Ông bác Monty lắm cảm của anh đấy, lúc nào cũng trong tình trạng sắp phá sản đến nơi, đúng không Suze?”

“Chúa ơi! Đúng vậy đấy! Lúc nào cũng thế.” Suze đáp lại “Nhưng rồi lần nào bác ấy cũng giải quyết được, đúng không?”

“Chính xác,” Tarquin nói “Hết lần này đến lần khác.”

“Bác ấy đã làm thế nào?” tôi hỏi, ngược lên nhìn với vẻ quan tâm.

“Thường là bác ấy bán đi một bức tranh của Rembrandt,” Tarquin nói “Hoặc một bức của Stubbs. Đại khái như vậy.”

Thật là tuyệt vời. Những nói gì thế nhỉ? Ý tôi là kể cả Suze nữa, người tôi hằng yêu quý. Chẳng ai hiểu tôi cả. Mọi người làm sao hiểu được cái cảm giác không còn một xu.

“Vâng đúng,” Tôi nói, cố gắng nở một nụ cười “Ừm...nhưng thật không may, mình chẳng có lấy một bức tranh nào của Rembrandt cả. Tất cả những gì mình có... là một đồng quần đen. Và mấy cái áo phông.”

“Cả một bộ đồ đấu kiếm nữa.” Suze thêm vào.

Chuông điện thoại đổ ở phòng ngoài, nhưng chẳng ai buồn nhấc điện cả.

“Một cái bát gỗ mà mình rất ghét,” tôi nói nửa khạc nửa cười “Và bốn mươi khung ảnh.”

“Và năm mươi triệu lọ mật ong oải hương.”

“Và một cái đầm dạ tiệc hiệu Vera Wang.” Tôi nhìn quanh mình chột lạnh lại. “Và một chiếc túi hiệu Kate Spade mới nguyên...và...và một tủ quần áo mà đây những đồ mình chưa mặc lần nào...Suze...” Bỗng nhiên tôi chẳng nói được gì nữa vì kích động “Suze...”

“Cái gì cơ?”

“Thư...thư nghĩ xem. Mình không hẳn là không có gì. Mình cũng có tài sản đấy chứ. Ý mình là chúng có thể được bán với giá thấp hơn một chút...”

“Ý cậu là gì?” Suze bối rối hỏi rồi khuôn mặt cô bừng sáng “Ồ, vậy là cậu cũng có một tài khoản tiết kiệm cá nhân mà lâu nay quên mất à?”

“Không, mình chẳng có cái tài khoản nào cả!”

“Mình chẳng hiểu gì cả!” Suze rên rỉ. “Bex, cậu đang nó về cái gì vậy?”

Khi tôi đang định mở miệng nói ra ý tưởng của mình thì máy điện thoại trả lời tự động ở phòng bên vang lên, một giọng Mỹ trầm trầm khiến tôi ngớ người ra và quay đầu lại.

“Chào, Becky? Micheal Ellis đây. Anh mới đến London tham dự hội nghị. Chúng ta gặp nhau được không?”

Cảm giác gặp Micheal ở London thật lạ. Trong đầu tôi, anh ấy luôn thuộc về New York, trong khách sạn bốn mùa. Nhưng anh ấy ở đây, bằng xương bằng thịt, ở sảnh River trong khách sạn Savoy với khuôn mặt tươi cười. Khi tôi ngồi xuống, anh ấy vẫy tay gọi người phục vụ.

“Vui lòng cho một G&T cho quý cô đây.” Anh nhướn cặp lông mày nhìn tôi “Đúng không em?”

“Vâng” Tôi mỉm cười nhìn anh biết ơn, lờ cái khăn ăn ra để che bớt sự bối rối của mình. Mặc dù nói chuyện với nhau khá nhiều ở New York, tôi vẫn thấy hơi ngại khi gặp lại anh.

“Em biết không,” anh nói, trong khi người phục vụ mang đồ uống cho tôi. “Đã có khá nhiều chuyện xảy ra từ lần cuối chúng ta nói chuyện với nhau.” Anh ấy nâng cốc lên. “chúc sức khỏe.”

“Chúc sức khỏe.” Tôi nhấp một ngụm “Ví dụ như chuyện gì?”

“Chuyện Alicia Billington và bốn người nữa bị đuổi việc khỏi Brandon Communicatins.”

“Bốn người nữa cơ à?” tôi há hốc miệng nhìn anh ấy “Cả bốn người là tòng phạm với nhau.”

“Mọi chuyện đã rõ ràng. Hóa ra Alicia đã mưu tính chuyện này khá lâu rồi. Một việc tưởng chừng như chẳng bao giờ có thể xảy ra. Vậy mà lại là một mưu đồ được tính toán kỹ lưỡng và được hậu thuẫn. Em có biết chồng tương lai của Alicia rất giàu có không?”

“Em không biết.” tôi nói, và chợt nhớ đến đôi giày hiệu Chanel của cô ta. “Nhưng có vẻ đúng vậy.”

“Họ cùng một giuộc với nhau, em tưởng tượng được không. Họ định rút ruột ngân hàng London đấy.”

Tôi nhấp một ngụm G&T, thưởng thức hương vị rất đặc trưng của nó.

“Sau đó chuyện gì đã xảy ra?”

“Luke đột kích, bất ngờ bắt quả tang, đưa chúng vào phòng họp, kiểm tra ngăn kéo và tìm được rất nhiều bằng chứng.”

“Chính Luke làm à?” tôi có cảm giác gì đó đè nặng trên ngực mình. “Anh nói là...Luke đang ở London à?”

“Ừ”

“Vậy anh ấy về được bao lâu rồi?”

“Ba ngày” Micheal liếc nhìn tôi nhanh. “Vậy là anh nghĩ anh ấy chưa gọi cho em?”

“Chưa” Tôi nói và cố gắng giấu đi nỗi thất vọng. “Chưa, anh ấy chưa gọi.” Tôi lấy cốc nước uống một hơi dài. Nếu anh ấy ở New York thì bằng cách nào đó tôi có thể tự nhủ với mình rằng tôi và Luke không nói chuyện được nhiều với nhau vì khoảng cách địa lý. Nhưng giờ đây anh ở London - và anh chẳng hề gọi điện - cảm giác rất khác. Như thể mọi chuyện đã...kết thúc.

“Vậy...bây giờ anh ấy đang làm gì?”

“Giảm thiểu thiệt hại,” Micheal nói về không lấy gì làm dễ chịu. “Lấy lại tinh thần. Hóa ra là ngay sau khi anh ấy đi New York, Alicia đưa tin đồn rằng anh ấy sắp đóng cửa chi nhánh ở Anh Quốc. Vì thế mọi người mất hết tinh thần. Không ai còn tâm trí đâu chăm sóc khách hàng, tất cả nhân viên bạn gọi điện thoại xin việc...Trong khi đó Alicia thêu dệt một câu chuyện hoàn toàn khác với Luke.” Anh lắc đầu, “Cô gái này quả là phiền nhiễu.”

“Em biết.”

“À, có điều này anh đang rất băn khoăn. Làm thế nào em lại biết?” Anh nhào người về phía trước về quan tâm “Em đã có suy nghĩ về Alicia rất khác so với anh và Luke. Em dựa vào một chi tiết nào đó à?”

“Không hẳn thế.” Tôi nói thành thật “chỉ bởi cô ta thực sự là một con bò cái.”

Micheal dựa đầu vào ghế cười lớn.

“Thực quan của phụ nữ. Tại sao không phải bởi lý do nào khác nhỉ?”

Trong giây lát Micheal vẫn tùm tùm, rồi đặt ly nước xuống, nhìn tôi cười. “Nhân tiện nói đến trực giác phụ nữ, anh đã nghe qua những gì em nói về mẹ Luke.”

“Thật thế à?” Tôi nhìn anh sợ hãi. “Anh ấy kể với anh à?”

“Luke kể với anh chuyện đó, và hỏi xem em có kể thêm điều gì với anh không?”

“Ồi!” Tôi cảm thấy cả khuôn mặt mình đỏ dần lên “Ừm...em chỉ tức giận. Em không có ý nói bác ấy là...” Tôi hắng giọng “Em chỉ nói mà không suy nghĩ.”

“Nhưng Luke đã suy nghĩ rất nhiều về điều này.” Micheal nhướn lông mày. “Anh ấy gọi điện cho bà, nói là anh ấy sẽ bị chê trách nếu về mà không gặp bà và sắp xếp một cuộc hẹn với bà.”

“Thật à?” Tôi nhìn anh chăm chú, cảm giác tò mò như kim đâm. “Rồi chuyện gì xảy ra?”

“Bà ấy có đến đâu. Chỉ gửi một tin nhắn là có việc phải đi vắng. Luke thất vọng vô cùng.”

Micheal lắc đầu. “Chỉ nói riêng với em thôi nhé, anh nghĩ những gì em nói về bà ấy là hoàn toàn đúng.”

“Vâng.”

Tôi nhún vai ngượng ngịu, vớ lấy tờ thực đơn để che dấu đi về bối rối của mình. Không thể tin được Luke lại đem chuyện tôi nói về mẹ anh ấy kể cho Micheal nghe. Liệu anh ấy còn kể thêm chuyện gì nữa nhỉ? Cỡ áo nịt ngực của tôi chẳng?

Tôi nhìn tờ thực đơn mà chẳng để ý tới món nào, rồi ngước lên thấy Micheal đang nhìn tôi chăm chú.

“Becky, anh không hề nói với Luke rằng chính em đã cảnh báo anh. Anh đã nói với Luke rằng anh đã nhận được một cái thư nặc danh và mở ra đọc.”

“Nghe thế cũng hợp lý đấy chứ.” Tôi nói, nhìn chăm chú vào tấm ga trải bàn.

“Chính em đã cứu công ty của anh ấy.” Micheal nói ồn ào. “Lẽ ra anh ấy phải biết ơn em. Em không nghĩ rằng anh ấy cần phải biết chuyện này ư?”

“Không.” Tôi lắc đầu. “Anh ấy chỉ nghĩ là...anh ấy sẽ nghĩ em chỉ...” Tôi không nói thêm gì nữa, cảm giác thấy mặt mình nóng dần lên.

Tôi không thể tin được là Luke đã về được ba ngày mà không hề liên lạc với tôi. Tôi muốn nói là... mọi chuyện đã kết thúc. Dĩ nhiên là tôi biết. Nhưng một phần sâu thẳm trong tôi vẫn nghĩ...

Dù sao đi chăng nữa thì cũng không thể thế được.

“Anh ấy sẽ nghĩ gì nhỉ?” Micheal dò hỏi tôi.

“Chẳng biết gì nữa,” Tôi lẩm bẩm đáp lại cộc lốc “Vấn đề là mọi chuyện giữa chúng em đã kết thúc. Tốt nhất là em chẳng nên liên quan gì đến chuyện này nữa.”

“Ừ, anh nghĩ mình hiểu chuyện này.” Micheal nhìn tôi ân cần. “Mình gọi đồ ăn nhé?”

Trong khi ăn, chúng tôi nói về những chuyện khác. Micheal kể cho tôi nghe về công ty quảng cáo của anh ấy ở Washington, làm tôi cười ngặt nghẽo với cậu chuyện về những chính trị gia anh quen biết và tất cả những rắc rối mà họ vướng vào. Tôi cũng kể cho anh nghe về gia đình tôi, về Suze, và về việc tôi đã có công việc ở chương trình Morning Coffee như thế nào.

“Thực sự là mọi việc đều rất ổn.” tôi thản nhiên nói trong khi cắn một miếng kem socola. “Em có tiền đồ, đạo diễn chương trình rất thích em...họ đang có kế hoạch phát triển chương trình của em...”

“Becky,” Micheal nhẹ nhàng ngắt lời tôi. “Anh nghe hết rồi. Anh đã biết chuyện công việc của em.”

Tôi nhìn anh cảm lạnh, cảm thấy cả khuôn mặt mình tê tái xấu hổ.

“Anh rất thông cảm với em.” Micheal nói tiếp “Giá như chuyện này đừng xảy ra với em.”

“Luke... Luke có biết không vậy?” Tôi vội vã hỏi.

“Có. Anh nghĩ anh ấy biết.”

Tôi uống một ngụm nước lớn. Tôi không thể chịu được ý nghĩ Luke sẽ tỏ ra thương hại tôi.

“Ồ, em có rất nhiều sự lựa chọn,” tôi liếc nhìn nói. “Ý em là có thể không phải là một công việc trên truyền hình nữa...nhưng em đang nộp hồ sơ cho vài vị trí phóng viên tài chính...”

“Cho tờ FT à?”

“Cho tờ...ừm...cho tờ Personal Investment Periodical...và tờ Annuities Today...”

“Annuities Today...” Micheal nhắc lại vẻ không tin. Vẻ mặt anh khiến tôi cười phá lên. “Becke, liệu những công việc như thế có thực sự cuốn hút em không đấy?”

Tôi tính khoe mẽ một tí với câu trả lời sáo mồm - “Thực ra thì vấn đề tài chính cá nhân hay hơn anh nghĩ đấy.”. Nhưng chợt nhận ra mình không nên giả vờ nữa. Tài chính cá nhân chẳng hay ho hơn bạn nghĩ chút nào cả. Nó chán chết như bạn nghĩ! Thậm chí trong chương trình Morning Coffee, chỉ khi những người gọi điện đến chương trình bắt đầu kể về những mối quan hệ của họ, cuộc sống gia đình của họ, tôi mới thấy hay.

“Anh đang nghĩ gì vậy?” tôi lên tiếng, rồi nhấp thêm một ngụm G&T.

Micheal ngồi tựa lưng vào ghế, lấy chiếc khăn ăn chấm chầm chầm quanh miệng. “Tại sao em lại muốn làm mấy việc đó?”

“Em chẳng biết làm gì bây giờ nữa.” Tôi nhún vai vô vọng. “Giải quyết tất cả các vấn đề tài chính cá nhân là việc duy nhất em đã từng làm. Giờ thì người em như bị...xếp xó rồi.”

“Anh hỏi em câu này được không? Em bao nhiêu tuổi rồi nhỉ, Becky?”

“Hai sáu.”

“Xếp xó ở tuổi 26.” Micheal lắc đầu. “Anh không nghĩ thế đâu.”

Anh nhấp một ngụm cà phê rồi nhìn tôi thăm dò.

“Nếu có cơ hội làm việc ở Mỹ,” anh nói, “em có nhận không?”

“Em chấp nhận bất cứ việc gì.” Tôi trả lời một cách thẳng thắn. “Nhưng giờ thì liệu còn có cơ hội gì cho em đi Mỹ nữa đây?”

Chúng tôi ngồi im lặng một lúc. Micheal tư lự với tay lấy thanh socola vị bạc hà, bóc ra cho vào miệng.

“Becky, anh có một đề nghị cho em,” anh ngước nhìn lên nói. “Công ty quảng cáo bọn anh còn trống vị trí trưởng phòng truyền thông.”

Tôi nhìn anh chăm chú đưa cốc gần tới miệng. Không dám hy vọng anh đang nói điều tôi đang nghĩ.

“Bọn anh muốn kiếm một người có kinh nghiệm biên tập có thể sắp xếp được một tờ bản tin hàng tháng. Em là ứng viên lý tưởng về các khoản này. Nhưng bọn anh cũng cần một người tạo quan hệ tốt với những người xung quanh. Một người có thể giải quyết được các tin đồn, một người có thể làm cho mọi người hài lòng, báo cáo lại bất kể vấn đề gì với cấp trên...” Anh nhún vai. “Thành thực mà nói thì anh không tìm được ai hợp với vai trò này hơn em”

“Anh... anh đang đề nghị em làm việc cho anh à?” tôi hỏi về hoài nghi, cố gắng tăng lên những tia hy vọng đang nhảy nhót trong ngực mình, tăng lên những cơn nhói long vì niềm phấn khích.

“Nhưng...nhưng còn bài báo viết về em trong tờ Daily World? Còn sở thích... mua sắm của em thì sao?”

“Vậy thì sao?” Micheal nhún vai. “Em thích mua sắm. Anh thích ăn uống. Chẳng ai hoàn hảo cả. Em sẽ làm cho anh, miễn sao em đừng nằm trong danh sách tội phạm quốc tế đang bị 'truy nã'...”

“Không. Không.” Tôi vội vã trả lời “Thực tế là em cũng đang giải quyết dần mọi chuyện.”

“thế còn vấn đề nhập cư vào Mỹ thì sao nhỉ?”

“Em quen một anh luật sư,” tôi cắn môi “Nhưng em không chắc anh ta thích em”

“Anh quen sở nhập cư mà,” Micheal cam đoan “anh chắc sẽ giải quyết ổn thỏa vụ này.” Anh tựa vào ghế và nhấp một ngụm cà phê. “Washington không phải là New York. Nhưng ở đây cũng hay. Chính trị rất thú vị. Anh có cảm giác là em sẽ thích nó. Còn vấn đề lương bổng thì, ừm...Không thể nhiều bằng lương ở CNN được. Nhưng cũng giống như ở sân bóng chày...” Anh nguyền rủa ngọac vài con số vào mẫu giấy rồi đẩy lại phía tôi.

Tôi không thể tin nổi. Cao gấp đôi so với mấy cái vị trí viết báo vớ vẩn mà tôi định làm.

Washington. Một công ty quảng cáo. Một công việc hoàn toàn mới.

Nước Mỹ. Không có Luke. Tự than vận động. Tôi không thể thoát khỏi những ý nghĩ đó.

“Tại sao anh lại đề nghị em làm việc này?” cuối cùng tôi cũng cất tiếng hỏi.

“Anh rất ấn tượng với em, Becky,” Micheal nói nghiêm túc. “Em thông minh. Em có trực giác. Anh đã nghe lời khuyên của em về ông bạn anh, À, cho em biết,” anh nháy mắt. “Anh ta đã trả tiền ngay ngày hôm sau.”

“Thật vậy sao?” tôi reo lên vui sướng.

“Em có một cái đầu rất tốt trên đôi vai của mình - và em là người được việc nữa.” Tôi nhìn anh, cảm thấy như má mình đang nhuộm màu bối rối. “Anh nghĩ em xứng đáng được nghỉ ngơi,” anh ấy nói chân tình. “Em chưa phải quyết định ngay đâu. Anh còn ở đây vài ngày nữa, nếu còn bản khoản điều gì, mình có thể nói chuyện lại, nhưng Becky...”

“Vâng?”

“Anh nói rất nghiêm túc đấy. Cho dù em có định nhận công việc ở chỗ anh hay không, đừng quyết định dừng chân quá sớm đấy nhé.” Anh lắc đầu. “Tuổi em chưa phải tuổi ổn định. Hãy lắng nghe nhịp đập trái tim mình và hãy làm những gì em muốn.”

Bạn đang đọc truyện *Tín Đồ Shopping Oanh Tạc Manhattan* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 16

TÔI KHÔNG QUYẾT ĐỊNH ngay. Trong hai tuần liền tôi đi đi lại lại quanh phòng, uống cà phê không ngọt, nói chuyện với tất cả những ai tôi có thể nghĩ đến, bố mẹ, Suze, Michael, sếp cũ Philip, nhân viên mới của đài truyền hình Cassandra... Nhưng cuối cùng tôi biết. Tôi biết được tự trong tim mình thực sự muốn làm gì.

Luke chẳng hề gọi điện - nói thật, tôi không nên nghĩ đến việc sẽ lại nói chuyện với anh. Michael nói anh đang phải làm việc mười bảy tiếng một ngày - cố gắng không ngừng để cứu Brandon Communications và quan tâm đến việc làm ăn ở Mỹ - thực sự rất căng thẳng. Rõ ràng anh vẫn còn rất sốc sau vụ phát hiện ra Alicia đã lừa mình - và rằng Ngân hàng London vẫn đang cân nhắc việc hợp tác với cô nàng này. Cú sốc giống như là cứ tưởng mình chẳng bao giờ “đính phải phân,” theo cách nói văn chương của Michael. “Vấn đề là ở chỗ một anh chàng vẫn tưởng đang được cả thế giới này yêu thương,” cũng những lời của Michael hôm vừa rồi. “Đột nhiên một buổi sáng thức dậy, sự ưu ái ấy lại dành hết cho ông bạn thân nhất. Anh chàng chẳng biết làm gì. Và anh chàng bị hạ gục.”

“Vậy là... Luke bị hạ gục bởi tất cả những thứ này sao?” tôi hỏi, hai tay đan vào nhau.

“Hạ gục?” Michael thốt lên. “Anh ấy bị quăng vào một bãi chăn ngựa và bị một bầy lợn đực hoang đã giẫm lên ấy chứ.”

Có đôi lần tôi nhắc điện thoại lên vì đột nhiên khao khát được nói chuyện với anh. Nhưng sau đó tôi hít thở thật sâu và đặt máy xuống. Bây giờ đó là cuộc sống của anh. Tôi phải sống cuộc sống của tôi. Một cuộc sống hoàn toàn mới.

Có tiếng gọi ngoài cửa, và tôi nhìn ra. Suze đang đứng đó, nhìn vào căn phòng trống của tôi.

“Ồi Bex,” cô ấy nói về đau khổ. “Mình chẳng thích thể này. Hãy làm nó lại như ngày xưa. Hãy biến nó lợn xộn trở lại.”

“Ít ra thì nó đang được sắp xếp theo thuật phong thủy,” tôi nói, cố gắng mỉm cười. “Có thể nó sẽ mang đến nhiều điều may mắn.”

Cô ấy bước vào phòng, đi qua cái thảm trải sàn trống không tới cửa sổ, rồi lại quay lại.

“Căn phòng trông nhỏ hơn,” cô ấy chậm rãi nói. “Lẽ ra trông nó phải rộng hơn khi không còn lợn xộn nữa chứ. Nhưng không hiểu sao... nó lại không thế. Trông chẳng khác nào một cái hộp rỗng thiếu sự chăm sóc vậy.”

Chúng tôi im lặng một hồi khi tôi chăm chú dõi theo một con nhện bé xíu đang bò lên ô kính cửa sổ.

“Cậu đã quyết định sẽ làm gì với căn hộ này chưa?” cuối cùng tôi lên tiếng. “Cậu có định cho người khác thuê không?”

“Mình không nghĩ vậy,” Suze trả lời. “Ý mình là chẳng việc gì phải vội. Tarkie gợi ý là sẽ sử dụng căn hộ này thành văn phòng cho cửa hàng của mình một thời gian.”

“Anh ấy nói thế à?” Tôi nhướn mày hỏi cô ấy. “À, tự nhiên mình nhớ ra. Có phải đêm qua mình lại nghe thấy tiếng Tarquin ở đây không? Và tiếng bước rón rén ra khỏi nhà sáng nay?”

“Không.” Suze trả lời, trông cô ấy có vẻ bối rối. “Ý mình là - đúng vậy.” Cô ấy nhìn vào mắt tôi và đỏ mặt. “Nhưng đây nhất định sẽ là lần cuối cùng. Nhất định thế.”

“Hai cậu là một cặp rất đẹp đôi mà,” tôi nói, cười toét với Suze.

“Cậu đừng nói thế!” cô ấy kêu lên sợ hãi. “Bọn tớ đâu phải là một cặp.”

“Thôi được rồi,” tôi trấn an cô ấy. “Thế nào cũng được.” Tôi nhìn đồng hồ. “Cậu biết đấy, tới giờ mình phải đi rồi.”

“Ừ, mình đi thôi. Ồi Bex...”

Tôi nhìn Suze - bỗng nhiên đôi mắt cô ấy ngập nước.

“Mình biết.” Tôi nắm chặt tay cô ấy và trong một thoáng chúng tôi không nói gì. Rồi tôi với lấy chiếc áo khoác, và nói, “Mình đi nào.”

Chúng tôi đi bộ đến quán rượu King George ở cuối con đường. Chúng tôi đi qua khu vực quầy bar, lên cầu thang gỗ đến một căn phòng riêng rộng với những tấm rèm nhung đỏ, một quầy bar, rất nhiều bàn được kê dọc hai bên phòng. Một chiếc bục dựng tạm ở đầu phòng, có rất nhiều hàng ghế nhựa ở giữa.

“Chào hai em” Tarquin nhận ra ngay chúng tôi khi chúng tôi vừa bước vào. “Vào uống nước đã.” Anh ấy nâng ly lên. “Màu đỏ cũng không đến nỗi quá tệ.”

“Các hóa đơn đã sẵn sàng sau quầy bar chưa anh?” Suze hỏi.

“Tất nhiên,” Tarquin đáp lại. “tất cả đều được tính toán kỹ lưỡng.”

“Bex... đó là của bọn mình dành cho cậu,” Suze nói, đặt tay lên tôi khi thấy tôi lục ví. “Một món quà chia tay.”

“Suze, cậu không cần phải...”

“Mình muốn vậy,” cô ấy kiên quyết. “Cả Tarkie cũng thế.”

“Đề anh đi lấy đồ uống cho em nhé,” Tarquin nói - rồi hạ giọng, “Khá đông người đến đây, các em có thấy thế không?”

Trong lúc anh ấy đi lấy đồ uống, tôi và Suze quay ra xem xét tình hình. Bàn được kê quanh phòng, mọi người đang đi tới đi lui, nhìn ngắm đồng quần áo đã được gấp gọn gàng, giày dép, đĩa CD, và đồng hồ trang sức tinh xảo được xếp thành từng nhóm. Trên một cái bàn khác còn có một đồng hồ catalô đã được đánh máy và photo, ai cũng lấy đánh dấu vào đó trong lúc đi lại ngắm nghía đồ.

Tôi có thể nghe thấy cô gái mặc chiếc quần jeans bằng da nói, “nhìn chiếc áo khác này! Ồ, và cả đôi ủng hiệu Hobbs nữa chứ! Chắc chắn mình sẽ mua những thứ này!” Ở đầu kia của căn phòng, hai cô gái đang ướm thử quần trong khi hai anh bạn trai đang kiên nhẫn nhấp nhấp đồ uống.

“Những người này là ai vậy?” tôi hỏi về hoài nghi. “Cậu mời tất cả bọn họ à?”

“Ừ, mình liên lạc với mọi người trong danh bạ của mình,” Suze giải thích. “Tarquin làm việc với danh bạ của anh ấy. Và Fenny nữa...”

“Ồ ồ,” tôi bật cười. “Thảo nào.”

“Chào Becky!” một giọng lạnh lạnh cất lên phía sau tôi - tôi xoay người thấy Milla, bạn của Fenella, cùng vài người bạn nữa mà tôi chỉ thấy hơi quen quen. “Em sẽ mua lại cái áo len đan màu tím của chị. Tory sẽ chiến cái váy có lông đằng kia, còn Annabel đã xem khoảng sáu nghìn thứ mà cô ấy muốn mua rồi. À mà chúng em muốn biết chị có bán đồ phụ kiện không?”

“Ở đằng kia kia,” Suze nói, chỉ tay ra góc phòng.

“Cám ơn chị!” Milla nói. “Lát gặp lại chị sau nhé.” Ba cô gái hòa vào đám người đang xem hàng, tôi còn nghe thấy một cô nói, “Tớ đang rất cần một cái dây lưng thật đẹp...”

“Becky!” đột nhiên Tarquin gọi tôi từ phía sau. “Em uống một chút nhé. Đề anh giới thiệu Caspar, bạn thân của anh, làm việc cho văn phòng đấu giá Christie.”

“Vâng, chào anh!” tôi nói, quay sang nhìn anh chàng với mái tóc vàng mềm mại, mặc chiếc áo sơ mi xanh da trời, và đeo chiếc nhẫn lớn có khắc hình trên mặt. “Cám ơn anh rất nhiều vì tất cả những việc này. Em rất biết ơn mọi người.”

“Có gì đâu em, có gì đâu,” Caspar nói. “Anh vừa xem qua catalô rồi, tất cả đều rất rõ ràng. Em đã có bảng giá dự trữ của các mặt hàng chưa?”

“Em chưa có,” tôi trả lời không ngần ngại. “Không có giá dự trữ. Phải bán hết chúng đi.”

“Tốt rồi,” Anh ấy cười với tôi. “Ừm, anh bắt đầu mọi việc đây.”

Trong lúc anh ấy đi, tôi nhắm nháp ly rượu. Suze đã đi xem xét vòng quanh, tôi đứng một mình trong giấy lát, dõi nhìn đám đông đang ngày càng đông hơn. Fenella vừa đến, còn đang đứng ở cửa. Tôi vẫy tay chào cô ấy - nhưng lập tức cô ấy bị đám bạn ồn ào vây quanh.

“Chào Beck,” một giọng nói rụt rè cất lên sau lưng tôi. Tôi giật mình quay lại, nhận ra mình đang chăm chăm ngược lên nhìn Tom Webster.

“Tom!” tôi kêu lên đầy ngạc nhiên. “Anh làm gì ở đây thế? Làm sao anh biết được sự kiện này?” Anh ta nhấp một ngụm rượu và cười với tôi.

“Suze đã gọi điện cho mẹ em, và bà đã kể cho anh về sự kiện này. Thực ra là cả mẹ em lẫn mẹ anh đã đặt mua một vài món đồ trong buổi đấu giá hôm nay.” Anh ấy lôi từ trong túi áo ra một danh sách. “Mẹ em muốn mua lại cái máy pha cà phê cappuccino, nếu nó được bày bán.”

“Vâng, nó cũng được bày bán mà,” tôi nói. “Em sẽ nói với người điều khiển buổi đấu giá để anh lấy cái máy đó.”

“Còn mẹ anh muốn mua lại cái mũ hồng em đã đội đến đám cưới của bọn anh.”

“Vâng. Không thành vấn đề.” Nhớ lại hồi đám cưới Tom, tôi thấy lòng mình ảm áp hơn.

“VẬY... cuộc sống vợ chồng thế nào anh?” tôi hỏi, ngấm ngấm móng tay.

“Thì... cũng ổn cả,” anh trả lời sau một thoáng ngập ngừng.

“Có hạnh phúc được như anh mong muốn không?” tôi cố gắng nói thật thoải mái.

“Ừm, em biết không...” Anh ta đắm đắm nhìn cốc nước trên tay, ánh mắt thoáng về tìm kiếm.

“Mong muốn mọi việc hoàn hảo ngay từ đầu là không thực tế chút nào. Phải không?”

“Em cũng nghĩ vậy.”

Chúng tôi ngượng ngịu im lặng trong giấy lát. Tôi nghe tiếng ai đó từ xa kêu lên. “Hàng Kate Spade! Nhìn này, mới nguyên!”

“Becky, anh thực sự xin lỗi,” Tom vội vã nói. “Hôm đó gia đình anh đã cư xử không tốt với em.”

“Không sao!” tôi nói, hơi cao giọng một chút.

“Làm sao mà không sao được.” Anh ấy lắc đầu. “Mẹ em là một người tuyệt vời. Em là một trong những người bạn lâu năm nhất của anh. Anh luôn cảm thấy thật có lỗi với em kể từ dạo đó.”

“Nói thật với anh, Tom ạ, đó cũng là lỗi của em. Ý em là lẽ ra em nên thú nhận Luke không hề có mặt ở đó.” Tôi mỉm cười về buồn rầu. “Nếu thế thì mọi việc có phải là đơn giản hơn rất nhiều không?”

“Nhưng nếu Lucy khiến em phải buồn đến vậy thì anh hoàn toàn hiểu được tại sao em phải... phải...” Anh không nói gì nữa, mà uống một ngụm rượu thật lâu. “Thôi bỏ qua chuyện cũ đi. Luke là một chàng trai tốt đấy chứ. Tối nay anh ấy có đến đây không?”

“Không,” tôi trả lời hơi ngần ngại một chút, và cố gắng nặn ra một nụ cười. “Anh ấy không đến.”

Khoảng nửa tiếng sau, mọi người bắt đầu ngồi vào ghế. Cuối gian phòng có năm, sáu người bạn của Tarquin đang lăm lăm cầm di động. Caspar giải thích với tôi rằng họ đang trực đường dây đầu giá qua điện thoại.

“Họ là những người muốn mua hàng nhưng vì lý do nào đó không thể qua đây được. Bọn anh đã quảng cáo catalog của em khá rộng rãi và rất nhiều người quan tâm. Chỉ riêng cái váy hiệu Vera Wang đã thu hút được một sự quan tâm lớn.”

“Vâng,” tôi đáp lại, bỗng nhiên cảm thấy xúc động đến chao đảo. “em hy vọng mọi việc sẽ như vậy.” Tôi nhìn quanh căn phòng, nhìn những khuôn mặt sáng sủa, mong chờ, những con người vẫn đang cố gắng xem đồ trên bàn thêm một lần nữa. Một cô gái đang lướt tay qua đồng quần jeans, một người đang cài thử khoá chiếc vali trắng xinh xắn của tôi. Thực sự tôi không thể tin được rằng sau buổi tối hôm nay, tất cả những thứ này không còn là của tôi nữa. Chúng sẽ ở trong tủ của người khác. Trong những căn phòng khác.

“Em vẫn ổn đấy chứ?” Caspar hỏi, dõi nhìn về tư lự của tôi.

“Vâng,” tôi trả lời vui vẻ. “Em rất ổn.”

“Anh đã từng tham gia rất nhiều vụ bán đồ cũ,” anh ấy nói ân cần. “Anh hiểu cảm giác đó như thế nào. Mọi người thường rất có tình cảm với những vật dụng của mình. Cho dù đó có thể là những chiếc tủ com mốt từ thế kỷ thứ 18 chẳng nữa, hoặc là...” Anh ấy liếc nhìn quyển catalog. “Một chiếc áo khoác màu hồng có in hình con báo.”

“Thực ra... em chưa bao giờ thích chiếc áo ấy cả.” Tôi cười với anh ấy về kiên quyết. “Vội lại dù sao thì đây cũng không phải là vấn đề. Em muốn bắt đầu lại và em nghĩ - em biết - đây là cách tốt nhất.” Tôi cười với anh ấy. “Thôi nào. Chúng ta bắt đầu thôi, anh nhỉ?”

“Tất nhiên rồi. “ Anh ấy bước lên bục và lên giọng. "Thưa các quý ông quý bà! Trước hết, thay mặt cho cô Becky Bloomwood, xin chào đón mọi người tới buổi tối hôm nay. Chúng ta có rất nhiều đồ để bán nên tôi sẽ không tri hoãn quý vị thêm nữa - ngoài việc nhắc nhở quý vị rằng 25 phần trăm của những gì bán được trong buổi tối hôm nay, cộng với số tiền thừa sau khi cô Becky đã trả hết các khoản nợ của mình sẽ được dùng để làm từ thiện.”

“Tôi nghĩ rằng các quý từ thiện sẽ không quá ngạc nhiên với số tiền họ được nhận,” một giọng tỉnh khô vang lên từ phía sau và mọi người cười rộ lên. Tôi nhìn qua đám đông và xem đó là ai - và không thể tin được. Đó là Derek Smeath, đang đứng đó một tay cầm vai bìa, còn tay kia cầm quyền catalô. ông ấy cười với tôi, và tôi ngượng ngùng vẫy tay chào đáp lại.

“Làm sao ông ấy biết về buổi tối hôm nay nhỉ?” tôi thì thảo với Suze ngay khi cô ấy quay lại khán đài cùng tôi.

“Tất nhiên là do mình gọi cho ông ấy,” cô ấy nói. “Ông ấy bảo đây là một ý tưởng tuyệt vời. ông ấy còn nói thêm là khi cậu đã động não rồi thì chẳng ai sánh được với một nhân tài như cậu.”

“Thật thế à?” Tôi lại liếc nhìn Derek Smeath và chột đồ mặt,

“Bây giờ,” Caspar bắt đầu. “Tôi xin được giới thiệu Lô thứ Nhất. Một đôi xăng đan màu cam, chất lượng tốt, chưa bị rách” Anh ấy đặt chúng lên bàn và Suze véo tay tôi về thông cảm. “Tớ có được đầu giá không nhỉ?”

“Tôi trả mười lăm nghìn bảng Anh,” Tarquin nói, giờ tay ra giá ngay lập tức.

“Mười lăm nghìn bảng Anh,” Caspar nói, hơi khựng lại một chút. “Tôi có mười lăm nghìn bảng Anh..”

“Không anh không làm thế được,” Tôi chen ngang. “Tarquin, anh không thể trả mười lăm nghìn bảng Anh.”

“Tại sao không?”

“Anh phải trả giá hợp lý.” Tôi lừ mắt nhìn anh ấy. “nếu không anh sẽ bị loại khỏi vòng đấu giá.”

“Được... một nghìn bảng Anh.”

“Không. Anh nên bắt đầu từ... mười bảng Anh.”

“Được. Vậy thì mười bảng Anh.” Anh ấy ngoan ngoãn bỏ tay xuống.

“Mười lăm bảng Anh,” một giọng vang lên từ phía sau,

“Hai mươi bảng Anh.” Cô gái ngồi ở phía đầu hết lên.

“Hai mươi lăm,” Tarquin trả.

“Ba mươi!”

“Ba mươi...” Tarquin nhìn thấy ánh mắt của tôi, đỏ mặt, rồi dừng lại.

“Ba mươi bảng Anh. Có ai trả giá cao hơn ba mươi bảng Anh không?” Caspar nhìn quanh phòng, ánh mắt anh ấy đột nhiên giống như mắt điều hâu. “Một... Hai... Ba! hàng được bán cho cô gái mặc áo nhung xanh.” Anh ấy cười với tôi, nguyệt ngọc vài chữ vào một mẫu giấy rồi đưa đôi xăng đan cho Fenella, người có nhiệm vụ giao những đồ đã được bán.

“Ba mươi bảng anh đầu tiên của cậu.” Suze thì thầm vào tai tôi.

“Lô thứ Hai.” Caspar lại hô to. “Ba chiếc áo len thêu đan tay hiệu Jigsaw, chưa mặc, vẫn còn tem giá. Tôi có giá khởi điểm là...”

“Hai mươi bảng Anh,” một cô gái mặc áo hồng xướng giá.

“Hai mươi lăm,” một cô khác lên tiếng.

“Có người trả giá trong điện thoại là ba mươi,” một anh đứng cuối phòng giờ tay nói.

“Ba mươi bảng từ người đầu giá qua điện thoại... Có ai trả cao hơn ba mươi không? Xin các quý ông quý bà nhớ rằng tiền của buổi đấu giá ngày hôm nay sẽ dùng để gây quỹ từ thiện...”

“Ba mươi lăm.” Cô gái áo hồng trả thêm, rồi quay sang người ngồi cạnh nói. “Tôi biết giá của một chiếc áo như thế trong shop còn cao hơn cả ba chiếc ở đây. Mà mấy cái này còn mới nguyên cơ mà.”

Chúa ơi, cô ấy nói đúng. Thật sự là ba mươi lăm bảng cho tận ba chiếc áo len thì thật chẳng đáng gì. Quá rẻ!

“Bốn mươi!” không kìm được, tôi hét lên. Cả căn phòng quay lại nhìn tôi khiến tôi cảm thấy quá ngượng. “Ý tôi là... có ai muốn trả bốn mươi bảng không?”

Cuộc đấu giá diễn ra liên tục, tôi không thể tin vào số tiền kiếm được ở đây. Bộ sưu tập giày của tôi ít nhất cũng được khoảng một nghìn bảng Anh, một bộ nữ trang hiệu Dinny Hall được hai trăm bảng Anh - và Tom Webster mua chiếc máy tính của tôi với giá sáu trăm bảng Anh.

“Tom,” tôi lo lắng nói khi Tom đi lên bậc thềm vào hoá đơn. “Tom, lẽ ra anh không nên trả nhiều tiền như thế ở đây.”

“Cho chiếc Apple Mac còn mới nguyên?” Tom nói. “Nó đang ngán ăy tiền. Hơn nữa, gần đây, lúc nào Lucy cũng luôn mồm nói muốn có một chiếc máy tính cho riêng mình.” Anh ăy cười nhếch mép. “Anh cũng đang muốn chờ tới lúc nói với cô ăy rằng cô ăy đang dùng đồ thừa của em.”

“Lô thứ Bảy mươi ba,” Caspar nói ngay bên cạnh tôi. “Tôi chắc rằng món đồ này sẽ thu hút được sự quan tâm rộng rãi từ phía các bạn. Một chiếc đầm dạ tiệc hiệu Vera Wang.” Anh ăy từ từ nâng chiếc váy màu tím sẫm lên, đầm đông trăm trổ khen ngợi.

Thực ra... tôi không nghĩ mình có thể chứng kiến chiếc váy được bán đi. Cảm giác ăy thật quá đau đớn. Tôi chỉ mới mặc nó gần đây thôi. Chiếc váy lấp lánh tuyệt đẹp dành cho các ngôi sao điện ảnh của tôi. Chiếc váy gợi nhắc tôi nhớ lại những kỷ niệm, giống như một bộ phim quay chậm. Khiêu vũ với Luke ở New York; uống cocktail; những phút giây tuyệt diệu, hạnh phúc. rồi tôi lại bình tĩnh, nhận thấy mọi thứ đang sụp đổ quanh mình.

“Xin lỗi,” tôi thì thào rồi đi nhanh ra khỏi phòng, đi xuống cầu thang và hoà mình vào không khí thoáng đãng buổi tối. Tôi dựa lưng vào tường quán rượu, lắng nghe tiếng cười đùa, trò chuyện bên trong, hít thở sâu, cố gắng nghĩ đến những lý do rất hợp lý cho những gì mình đang làm.

Một lúc sau, Suze đến bên tôi.

“Cậu ổn chứ?” cô ăy hỏi rồi đưa cho tôi một ly rượu. “Cậu uống đi này.”

“Minh cảm ơn,” tôi nói đầy biết ơn và uống một ngụm đầy. “Minh ổn mà, thật đấy. Chỉ là... mình nghĩ nó làm mình đau. Những việc mình đang làm.”

“Bex...” cô ăy ngừng lại, bối rối xoa mặt. “Bex, cậu có thể thay đổi quyết định mà. Cậu có thể ở lại. Ý mình là - sau buổi tối hôm nay, chỉ cần một chút may mắn thôi, cậu sẽ trang trải được hết nợ nần. Cậu sẽ có một công việc mới và cậu vẫn cứ ở căn phòng đó cùng với mình...”

Tôi im lặng nhìn cô ăy trong giây lát, và cảm thấy bị cảm dỗ, thật đau đớn. Đồng ý với cô ăy chẳng khó khăn gì. Đi về nhà cùng cô ăy, thưởng thức một tách trà, và trở lại cuộc sống ngày nào.

Nhưng rồi tôi lắc đầu.

“Không, mình sẽ không rơi vào lối sống đó một lần nữa đâu. Mình đã tìm được một công việc mình thực sự muốn làm, Suze ă, và chắc chắn mình sẽ phải làm.”

“Rebecca.” Một giọng nói vang lên cắt ngang chúng tôi cùng quay đầu lại thấy Derek Smeath đang đi ra khỏi cửa quán rượu. Trên tay ông ăy là cái bát gỗ, một khung ảnh của Suze và một quyển ăt lát bia cứng tôi đã mua khi nghĩ mình nên từ bỏ cuộc sống phương Tây mà đi du lịch.

“Xin chào.” Tôi nói, gật đầu nhìn những món hời ông vừa kiếm được. “ông chọn được đấy chứ.”

“Rất được.” Ông ăy nâng cái bát lên. “Đây là một món đồ rất đẹp.”

“Nó đã lên tạp chí Elle Decoration rồi đấy,” tôi nói với ông ăy. “Rất dễ thương.”

“Vậ hă? Tôi sẽ nói với con gái mình điều này.” Ông bối rối để cái bát xuống dưới cánh tay.

“Thế là mai cô sẽ sang Mỹ ă?”

“Vâng. Chiều mai. Sau khi tôi qua chỗ anh bạn John Gavin của ông một lúc.”

Một nụ cười rạng rỡ hiện lên trên gương mặt của Derek Smeath.

“Tôi chắc là cậu ăy sẽ rất vui được gặp lại cô.” Ông ăy đưa tay ra bắt tay tôi. “Ừm, chúc cô may mắn, Becky. Cho tôi biết tin tức của cô nhé.”

“Chắc chắn rồi,” tôi nói, và mỉm cười ăm ăp. “Cảm ơn ông về... Ông biết đấy. Về mọi việc.”

Ông ăy gật đầu, rồi đi lẫn vào màn đêm.

Tôi ở bên ngoài với Suze một lúc lâu. Mọi người bắt đầu lục đục ra về, trên tay là đồng đồ vừa thu lượm được, vừa đi vừa kể cho nhau nghe xem họ đã trả bao nhiêu tất cả. Một gã ôm khư khư cái máy xén giấy mini, một cô gái kéo lê cái túi ni lông, vốn là để đựng rác, đầy chật quần áo, có người còn nhận được cả những giấy mời đến ăn thử pizza. Đúng lúc tôi bắt đầu cảm thấy lạnh thì có tiếng gọi từ trên gác.

“Này,” Tarquin gọi. “Đến lô hàng cuối cùng rồi. Có muốn lên xem không?”

“Thôi nào,” Suze nói, rồi vứt mẩu thuốc trên tay. “Cậu phải lên xem món đồ cuối cùng ra đi chứ. Xem nó là cái gì nào.”

“Mình chẳng đoán được,” tôi nói trong khi chúng tôi leo cầu thang. “Có thể là cái mặt nạ đầu kiếm chăng?”

Nhưng lúc bước vào phòng, tôi choáng váng đến điếng người. Caspar đang nâng chiếc khăn quàng cổ hiệu Denny and George của tôi. Chiếc khăn hiệu Denny and George quý giá của tôi. Nó có màu xanh da trời lung linh, chất liệu nhung mượt như lụa, điểm những chấm xanh nhạt màu hơn, và được trang trí với những hạt lấp lánh.

Tôi nhìn chăm chú vào chiếc khăn, cổ họng nghẹn ứ, nhói lòng nhớ đến cái ngày tôi quyết định mua chiếc khăn. Tôi đã khao khát có chiếc khăn đó đến nhường nào. Luke đã cho tôi vay hai mươi bảng ra sao. Cả việc tôi đã nói với anh là tôi mua cái khăn cho dì mình nữa.

Cái cách anh từng nhìn tôi mỗi khi tôi quàng nó.

Mắt tôi nhoà đi, tôi chớp mắt, cố kiềm chế chính mình.

“Bex... đừng bán cái khăn quàng cổ,” Suze vừa nói vừa nhìn cái khăn vẻ buồn rầu. “Ít nhất thì cậu cũng giữ một cái cho mình chứ.

“Lô 126,” Caspar hô to. “Một chiếc khăn nhung lụa quyền rũ.”

“Bex, nói với họ là cậu không muốn bán nó nữa đi.”

“Mình đâu muốn thế,” tôi nói, nhìn rất kiên định về phía trước. “Bây giờ chẳng có lý gì giữ nó lại cả.”

“Có ai muốn trả giá cho chiếc khăn rất tinh tế hiệu Denny and George không?”

“Denny and George!” cô gái mặc áo hồng thốt lên. Xung quanh cô là đồng quần áo lớn nhất trong phòng và tôi không hiểu cô sẽ mang đồng đồ ấy về nhà như thế nào. “Tôi sưu tập đồ Denny and George. Ba mươi bảng Anh!”

“Đã có người trả ba mươi bảng anh,” Caspar nói. Anh ấy nhìn quanh phòng - nhưng tất cả đều im lặng. Mọi người đang xếp hàng để nhận đồ mình đã mua được, hoặc uống nước ở quầy bar, một số ít người còn lại thì ngồi ghế chuyện trò với nhau.

“Có ai trả cho chiếc khăn hiệu Denny and George cao hơn không?”

“Có đấy!” một giọng vang lên từ phía sau, và tôi thấy một cô gái mặc đồ đen giơ tay lên. “Có người trả ba mươi lăm bảng Anh qua điện thoại.”

“Bốn mươi bảng,” cô gái mặc áo hồng trả lời rất nhanh.

“Năm mươi,” cô gái mặc áo đen không lùi bước.

“Năm mươi á?” cô gái mặc áo hồng nói, xoay người trên chiếc ghế. “Ai đang trả giá thế? Có phải là Miggy Sloane không?”

“Người trả giá muốn giấu tên,” cô gái áo đen đáp lại sau một chút ngập ngừng. Cô ấy nhìn tôi, và trong giây lát, trái tim tôi tưởng như ngừng đập.

“Tôi đoán đó chỉ có thể là Miggy,” cô gái nói, rồi quay người lại. “Ồ, cô ấy không thể đánh bại được tôi đâu. Sáu mươi bảng Anh.”

“Sáu mươi?” anh chàng ngồi cạnh cô gái, mắt nhìn đồng hồ cô vừa đấu giá được, hỏi với giọng cảnh báo. “Cho một chiếc khăn?”

“Một chiếc khăn hiệu Denny and George, ngốc ạ!” cô gái đáp lại, rồi nhấp một ngụm rượu. “Giá của nó trong shop ít nhất cũng phải hai trăm bảng Anh! Ôi, ngốc thật. Đã đến lượt của tôi đấu.”

Cô gái mặc áo đen đang thì thào nho nhỏ trong điện thoại. Sau đó nhìn lên Caspar và trả giá.

“Một trăm.”

“Một trăm?” cô gái áo hồng xoay người lần nữa. “Thật hả?”

“Hàng được trả giá một trăm bảng Anh cho chiếc khăn hiệu Denny and George. Có ai trả cao hơn không?”

“Một trăm hai mươi,” cô gái áo hồng nói. Vài phút im lặng trôi qua, cô gái áo đen lại đang thì thào trong điện thoại. Rồi cô ấy ngược lên nói, “Một trăm năm mươi.”

Những tiếng nói thì thào thích thú vang lên khắp căn phòng, và đám người đang nói chuyện ở quầy đều quay ra phía sàn đấu giá.

“Một trăm năm mươi bảng Anh,” Caspar nói. “Tôi có giá một trăm năm mươi bảng Anh cho Lô 126, chiếc khăn hiệu Denny and George.”

“Còn cao hơn cả giá mình đã mua nó,” tôi thì thào với Suze.

“Giá cao nhất bây giờ là của người trả giá qua điện thoại. Một trăm năm mươi bảng Anh. Thưa các quý ông quý bà, một trăm năm mươi bảng Anh.”

Cả căn phòng im lặng căng thẳng - bất chợt tôi nhận ra tay mình đang bóp chặt, những móng tay đâm mạnh vào lòng bàn tay.

“Hai trăm,” cô gái áo hồng hét lên buống bình, quanh phòng có tiếng thờ hồn hèn. “Hãy nói với người đầu giá của cô, cô Miggy Sloane, rằng bất kể cô ấy đầu giá ở mức nào, tôi cũng sẽ trả cao hơn cô ấy.”

Tất cả mọi người quay lại nhìn cô gái áo đen, người đang thì thảo vào chiếc điện thoại, rồi gật đầu.

“Người đầu giá của tôi rút lui rồi,” cô ấy nhìn lên nói. Bỗng nhiên trong tôi trào dâng cảm giác thất vọng không tài nào hiểu được, đành mỉm cười che giấu.

“Hai trăm bảng Anh!” tôi nói với Suze. “Thật quá tốt!”

“Một... hai... ba... hàng đã được bán,” Caspar nói, và đập búa. “Cho cô gái áo hồng.”

Một tràng pháo tay nổi lên, Caspar cười rạng rỡ nhìn xung quanh. Anh ấy nâng chiếc khăn lên định đưa cho Fênlla thì tôi ngăn lại.

“Chờ đã,” tôi nói. “Tôi muốn trao tận tay cho cô ấy được không?”

Tôi lấy chiếc khăn từ tay Caspar, nín lặng giữ nó một hồi, cảm nhận chất liệu mịn như tơ thân quen. Tôi vẫn còn ngửi thấy mùi hương của mình trên chiếc khăn. Thậm chí cả cái cảm giác khi Luke quàng chiếc khăn quanh cổ tôi.

Cô gái quàng khăn Denny and George.

Sau đó tôi hít thở sâu rồi đi xuống phía dưới, xuống khỏi bậc, đi đến chỗ cô gái mặc áo hồng. Tôi cười với cô ấy và trao cho cô chiếc khăn.

“Hãy đeo nó,” tôi nói. “Nó rất đặc biệt đấy.”

“Vâng, tôi biết,” cô gái nói rất khẽ. “Tôi biết nó rất đặc biệt mà.” Tự nhiên chúng tôi nhìn nhau một lúc, và tôi có cảm giác rằng cô ấy hiểu hết những gì tôi định nói. Rồi cô ấy quay lại, hân hoan tung chiếc khăn lên giống như một chiến tích. “Thế là cô thua tôi rồi, Miggy à!”

Tôi quay lại bước lên bậc. Caspar đang ngồi đó, trông anh có vẻ rất mệt.

“Anh làm rất tốt,” tôi nói, rồi ngồi xuống cạnh anh. “Cảm ơn anh thật nhiều. Anh đã làm rất tốt.”

“Có gì đâu!” Caspar nói. “Thực sự anh rất thích việc này. Một chút thay đổi so với công việc của anh với đồ sứ cổ của Đức.” Anh chỉ tay sang mấy tờ giấy ghi chép. “Anh nghĩ mình cũng bán được một khoản kha khá rồi đấy.”

“Anh làm quá hay!” Suze nói rồi bước tới ngồi xuống cùng chúng tôi, và đưa cho Caspar một cốc bia. “Bex ơi, thật lòng mà nói cậu đã thoát ra khỏi rừng rồi đấy.” Cô ấy thờ dài đầy ngưỡng mộ.

“Cậu biết không, mọi việc cho thấy là cậu đã đúng. Mua sắm chính là đầu tư. Ý mình là, ví dụ như, cậu đã kiếm được bao nhiêu từ chiếc khăn Denny and George ấy?”

“Ừm...” tôi nhắm mắt, cố gắng tính toán. “Khoảng... sáu mươi phần trăm.”

“Sau mười phần trăm lãi. Chưa đầy một năm. Cậu thấy không? Kiếm tiền như thế còn hơn lên sàn chứng khoán cũ kỹ tiêu điều!” Cô ấy rút một điều thuốc ra rồi châm lửa. “Cậu biết không, lẽ ra mình cũng nên bán đồ của mình như cậu.”

“Cậu làm gì còn cái gì nữa đâu,” tôi nói. “Cậu vứt sạch rồi còn gì.”

“Vậy đấy.” Mặt Suze xịu xuống. “Chúa ơi, tại sao con lại làm thế nhỉ?”

Tôi tựa lưng vào khuỷu tay và nhắm mắt. Chẳng hiểu sao đột nhiên tôi lại mệt rũ ra.

“Vậy là mai em sẽ lên đường à?” Caspar nói, nốc một ngụm bia.

“Mai em đi,” tôi nói, đắm đắm nhìn lên trần nhà. Ngày mai tôi sẽ rời Anh và bay sang Mỹ sống. Bỏ lại tất cả mọi thứ để rồi bắt đầu lại từ đầu. Không hiểu sao, điều đó có vẻ không thực tế lắm.

“Em sẽ không phải bay lúc tỉnh mơ mờ đất đấy chứ?” anh ấy nói, liếc nhìn đồng hồ.

“Ôn Chúa, không. Em bay lúc năm giờ chiều.”

“Tốt rồi,” Caspar gật đầu nói. “Như vậy em sẽ có nhiều thời gian hơn.”

“Vâng.” Tôi đứng lên nhìn sang Suze, cô ấy nhìn tôi cười. “Mình có quá nhiều thời gian chỉ để sắp xếp vài thứ còn con.”

“Becky, chúng tôi rất vui vì chị đã thay đổi quyết định!” Zelda kêu lên ngay khi nhìn thấy tôi. Tôi đứng lên khỏi chiếc sofa mình đang ngồi đợi ở chỗ lễ tân, và cười với cô ta. “Mọi người đều rất xúc động khi biết chị đến. Điều gì khiến chị thay đổi vậy?”

“Ôi, tôi cũng chẳng biết nữa,” tôi nói giọng vui vẻ. “Có thể là...”

“Ừm, để tôi đưa chị lên phòng trang điểm... bọn tôi vẫn lộn xộn thế đấy nhưng tôi đã sắp xếp cho chị một chỗ rồi...”

“Không vấn đề gì,” tôi nói. “Càng sớm càng tốt.”

“Tôi phải nói là trông chị rất tuyệt,” Zelda nói, trong khi nhìn tôi từ đầu đến chân với vẻ hơi thất vọng. “Chị có giảm cân nào không đấy

“Một ít thôi, tôi nghĩ vậy.”

“À... stress mà,” cô ta nói về khôn ngoan. “Stress, kẻ giết người lặng lẽ. Bọn tôi sẽ làm một chương trình về vấn đề này tuần tới. Còn bây giờ!” cô ta kêu lên rồi đẩy tôi vào phòng trang điểm “đây là Becky...”

“Zelda, tất cả bọn tôi đều biết Becky mà,” Chloe nói, cô ấy trang điểm cho tôi kể từ lần đầu tôi xuất hiện trên chương trình Morning Coffee. Cô ấy xì mặt nhìn tôi trong gương khiến tôi phải nín cười.

“À, tất nhiên là cô biết. Xin lỗi Becky nhé. Tôi cứ nghĩ Becky là khách mời mà. Đây Chloe, đừng trang điểm quá đẹp cho Becky hôm nay nhé. Chúng ta không muốn cô ấy trong quá rực rỡ và hạnh phúc, đúng không nào?” Cô ta hạ giọng. “Nhớ dùng mascara chống nước nhé. Thực ra là mọi thứ đều phải chống nước. Hẹn gặp lại.”

Zelda ào ra khỏi phòng. Chloe ném theo cô ta một cái nhìn khinh bỉ.

“OK,” cô ấy nói. “Minh sẽ trang điểm cho cậu đẹp như chính cậu vậy. Rực rỡ hơn, hạnh phúc hơn.”

“Cảm ơn Chloe,” tôi cười với cô ấy, rồi ngồi xuống ghế.

“Mà này, đừng có nói với mình là cậu thực sự cần mascara chống nước đấy nhé,” cô ấy nói trong khi choàng áo quanh người tôi.

“không bao giờ,” tôi nói về chắc chắn. “Thà họ giết mình trước còn hơn.”

“Có người sẽ làm vậy đấy,” một cô gái ở phòng đối diện nói, và tất cả chúng tôi không nhịn được cười.

“Tất cả những gì mình có thể nói với cậu là hy vọng cậu được trả công xứng đáng khi tham gia vào chương trình này,” Chloe nói trong khi bắt đầu thoa kem nền vào mặt tôi.

“Ừ, mọi việc của mình xảy ra đúng như vậy đấy. Nhưng mình không đến đây vì tiền.”

Khoảng nửa giờ sau, tôi có mặt trong Phòng Xanh, đúng lúc Clare Edward cũng bước vào. Cô ta mặc bộ vest màu xanh sẫm vốn không tôn cô lên chút nào - không biết có phải do tôi tưởng tượng ra không hay đúng là đã có người chỉ đạo trông cô ta phải nhợt nhạt như thế? Dưới ánh đèn trông cô ta sẽ rất xanh xao.

“Ồ,” Clare nói, trông cô ta có vẻ chững chạc khi nhìn thấy tôi. “Chào Becky.”

“Chào Clare,” tôi đáp lại. “Lâu lắm không gặp cậu.”

“Ừ,” Cô ta đan tay vào nhau. “Mình rất tiếc về những gì đã xảy ra với cậu.”

“Cảm ơn cậu,” tôi khẽ đáp lại. “Đúng là ác ý phải không Clare?”

Ngay lập tức Clare đỏ mặt quay đi - tôi thoáng thấy xấu hổ với chính mình. Đâu phải tại cô ta mà tôi bị đuổi việc.

“Nói thật là mình rất vui khi cậu nhận công việc này,” tôi nói chân thành. “Và mình nghĩ cậu đang làm rất tốt.”

“Được rồi!” Zelda ào vào. “Tất cả chúng tôi đã chuẩn bị sẵn sàng. Xin mời Becky.” Cô ta quàng tay tôi khi chúng tôi bước ra ngoài. “Tôi biết việc này sẽ làm chị bị tổn thương. Chúng tôi đã chuẩn bị cho chị có thời gian... lần nữa, nhưng nếu suy sụp thì chị cứ khóc nhé, ban đầu là thổn thức, thế nào cũng được... đừng lo lắng.”

“Cảm ơn Zelda,” tôi nói và gật đầu nghiêm túc. “Tôi sẽ ghi nhớ những điều này.”

Chúng tôi bước vào trường quay, Rory và Emma đang ngồi ở đó trên ghế sofa. Trong lúc đi ngang qua tôi ngược lên màn hình, bức ảnh kinh khủng của tôi ở New York được phóng to, tô đỏ và đặt tiêu đề là “Bí mật Đau thương của Becky.”

“Chào Becky,” Emma nói khi tôi ngồi xuống, và vỗ nhẹ vào tay tôi về cảm thông. “Chị ổn cả chứ? Chị có muốn lấy một ít khăn giấy không?”

“Ừm... không cần đâu. Cảm ơn.” Tôi hạ giọng. “Nhưng có lẽ, em biết đấy, lát nữa đã.”

“Cô thật dũng cảm khi đến đây quay,” Rory nói, liếc mắt nhìn vào tờ giấy ghi chép của mình.

“Có đúng là bố mẹ cô từ bỏ cô không?”

“Sẵn sàng nhé, năm,” Zelda hét lên từ bên dưới, “bốn, ba...”

“Xin chào các quý vị khán giả,” Emma nói âm thầm vào ống kính. “Chúng tôi đã mời đến trường quay hôm nay một vị khách rất đặc biệt. Hàng nghìn khán giả truyền hình sẽ phải dõi theo câu chuyện về Becky Bloomwood, vốn là chuyên gia tài chính của chúng tôi. Tuy nhiên, tờ báo The Daily World lại tiết lộ rằng Beck không hề có một cơ sở tài chính ổn định nào cho bản thân cô cả.”

Bức ảnh tôi đi mua sắm ở Mỹ xuất hiện trên màn hình cùng với một loạt các tit báo, với nhạc nền là bài hát “Này cô em nghiện mua sắm!”

“Becky,” Emma nói khi bản nhạc nền nhỏ dần. “Trước hết, chúng tôi vô cùng lấy làm tiếc và thông cảm với hoàn cảnh của chị. Lát nữa, chúng tôi sẽ mời chuyên gia tài chính mới của chúng tôi, Clare Edwards, tư vấn về hướng giải quyết cho thảm họa này của chị. Còn bây giờ, tôi không muốn các khán giả truyền hình của chúng ta phải đợi lâu hơn nữa... Becky, chị có thể tiết lộ cho chúng tôi biết hiện giờ chị đang còn nợ bao nhiêu không?”

“Rất sẵn lòng, Emma,” tôi nói, và hít một hơi thật sâu. “Vào thời điểm hiện tại, số tiền nợ của tôi...” tôi ngừng lại một chút, cảm thấy mọi người trong trường quay đang nín thở chờ một cú sốc.

“Bằng không.”

“Bằng không?” Emma nhìn Rory như thể muốn kiểm tra xem những gì cô ấy nghe thấy có đúng không. “Bằng không?”

“John Gavin, giám đốc phụ trách các khoản thấu chi của tôi, vào lúc chín giờ ba mươi phút sáng nay đã vui mừng xác nhận với tôi rằng tôi đã trả được hết các khoản thấu chi của mình. Tôi đã trả được từng khoản nợ của mình.”

Tôi tự cho phép mình nở một nụ cười khi nhớ lại khuôn mặt của John Gavin sáng nay, lúc tôi trao cho anh ta hàng tập hàng tập tiền. Tôi những mong anh ta phải quần quai, lúng túng và bực bội. Nhưng sau vài nghìn bảng đầu tiên được trả, anh ta bắt đầu mỉm cười rồi ra hiệu mời mọi người xung quanh chứng kiến sự việc. Cuối cùng anh ta nồng nhiệt bắt tay tôi - và nói thêm rằng anh ta đã hiểu những gì Derek Smeath nói về tôi.

Tôi lại bắn khoăn tự hỏi ông bạn cũ Smeath đã nói gì?

“Các bạn thấy đấy, tôi không còn ở trong hoàn cảnh khó khăn nữa,” tôi nói thêm. “Nói thật là tôi chưa bao giờ cảm thấy tốt hơn bây giờ.”

“được rồi...” Emma nói. “Tôi hiểu.” Trông ánh mắt của cô ấy có vẻ xao nhãng - Barry chắc đang hét lên điều gì đó trong tai nghe của cô ấy.

“Nhưng thậm chí ngay cả khi vấn đề tài chính của cô đã được giải quyết tạm thời thì cuộc sống của cô vẫn đang trong tình trạng khủng hoảng chứ.” Cô ấy nhào người về phía trước về cảm thông.

“Cô thất nghiệp... bị bạn bè xa lánh...”

“Ngược lại là đằng khác, tôi không hề thất nghiệp. Chiều nay tôi sẽ bay sang Mỹ, một công việc mới đang chờ tôi ở đó. Hơi mạo hiểm một chút... nhưng đó sẽ là thử thách mới... Và nói thật là tôi nghĩ mình sẽ hạnh phúc ở đó. Còn bạn bè của tôi thì...” Giọng tôi thoáng nghẹn ngào, tôi hít một hơi thật sâu. “Chính những người bạn của tôi đã giúp tôi vượt qua cơn hoạn nạn này. Chính những người bạn của tôi đã luôn đứng bên tôi.”

Tôi chưa oi, không thể tin được. Cuối cùng thì những giọt nước mắt hiếm hoi cũng lăn tràn. Tôi ráng chớp mắt thật mạnh, và mỉm cười thật tươi với Emma.

“Thực sự thì vấn đề của tôi không phải là câu chuyện của thất bại. Đúng, tôi đã kẹt nợ; đúng, tôi đã bị đuổi việc. Nhưng tôi đã làm được điều gì đó trong chuyện này.” Tôi quay sang chiếc máy ghi hình. “Và tôi muốn nói với những ai cũng đang gặp rắc rối như tôi... các bạn cũng có thể vượt qua được khó khăn. Hãy làm điều gì đó. Bán hết quần áo của mình. Nộp đơn tìm một công việc mới. Bạn có thể bắt đầu lại từ đầu, giống như tôi đây.”

Cả trường quay im lặng. Đột nhiên có một tiếng vỗ tay từ sau chiếc máy ghi hình. Tôi sững sờ nhìn - đó chính là Dave, anh chàng quay phim. Anh ấy nhìn tôi cười toe toét và ra dấu bằng miệng “Làm tốt lắm.” Thật bất ngờ Gareth, đạo diễn trường quay, cũng hoà nhịp vào... thêm một ai đó... rồi cả trường quay vỗ tay rầm rộ, trừ Emma và Rory, hai người trông có vẻ rất bối rối - và Zelda, cô ta đang điên cuồng hét vào chiếc loa.

“Ừm,” Emma nói sau khi những tràng pháo tay lắng xuống. “Chúng ta sẽ tạm nghỉ ít phút - sau đó chúng ta sẽ tiếp tục theo dõi câu chuyện chính của ngày hôm nay: Câu chuyện... Đau thương... ừm...” Cô ấy ngập ngừng một lát, lắng nghe hướng dẫn từ tai nghe. “... thật ra là Câu chuyện... ừm... Chiến thắng... ừm... của Becky.”

Nhạc hiệu nổi lên từ loa và cô ta liếc nhìn chiếc hộp điều khiển thiết bị đầy tức tởm. “Ước gì ông ấy chấp nhận điều chết tiệt này.”

“Hẹn gặp lại,” tôi nói, rồi đứng dậy. “Tôi đi đây.”

“Đi á?” Emma nói. “Chị chưa thể đi được.”

“Ồ, tôi có thể đi chứ.” Tôi nói vào chiếc mic, và Eddie, gã phụ trách âm thanh lao ra xóa phần đó đi.

“Nói hay lắm,” anh ta thì thầm và kéo cái mic khỏi áo khoác của tôi. “Đừng nghe bọn họ.” Anh cười toe toét với tôi. “Barry đang làm loạn lên ở ngoài kia kia.”

“Này Becky,” Zelda nhảy dựng lên sợ hãi. “Chị định đi đâu vậy?”

“Tôi đã nói hết những điều cần nói. Bây giờ tôi phải đi cho kịp chuyến bay.”

“Chị không được đi bây giờ. Chúng tôi đã làm xong đâu.”

“Tôi làm xong phần của mình rồi,” tôi vừa nói vừa vói lấy cái túi.

“Nhưng tất cả các đường dây điện thoại đều đỏ.” Zelda nói, và chạy vội đến chỗ tôi. “Tổng đài nghẽn cả. Tất cả những người gọi điện đều nói...” Cô ta nhìn tôi chăm chú cứ như thể chưa từng gặp tôi trước đây. “Ý tôi là... chúng tôi không hiểu. Ai có thể nghĩ rằng...”

“Tôi phải đi Zelda ạ.”

“Chờ đã, Becky.” Zelda nói khi tôi đã ra đến cửa trường quay. “Chúng tôi... Barry và tôi... vừa trao đổi nhanh với nhau. Và chúng tôi không biết liệu chị có thể...”

“Zelda,” tôi nhẹ nhàng ngắt lời cô ấy. “Đã quá muộn rồi. Tôi phải đi đây.”

Khoảng gần ba giờ tôi đến sân bay Heathrow. Tôi vẫn còn vương vấn sau bữa liên hoan chia tay trong quán rượu với Suze, Tarquin, và bố mẹ tôi. Thành thật mà nói trong thâm tâm tôi chỉ muốn òa khóc và quay trở lại với những người thân yêu. Nhưng đồng thời, tôi cũng chưa bao giờ cảm thấy tự tin hơn lúc này trong đời mình. Tôi chắc rằng mình đang đi đúng hướng.

Trong lúc đi ngang qua chiếc kệ để báo miễn phí ở trạm dừng sân bay, tôi vói lấy tờ Financial Times. Chỉ là vì thời xưa cũ xa xôi. Và lại, biết đâu cảm từ Financial Times tôi lại có cơ hội kiếm được một chỗ ngồi trên khoang hạng sang. Tôi vừa định gấp tờ báo để nó gọn gàng dưới nách thì nhận ra một cái tên khiến tôi lặng đi.

Brandon đầu giá cứu công ty. Trang 27.

Tôi run run mở tờ báo, lật tìm trang và đọc câu chuyện bên trong.

Luke Brandon, một doanh nhân chuyên về lĩnh vực PR trong ngành tài chính đang cố gắng thuyết phục các nhà đầu tư ở lại sau sự việc làm mất uy tín lớn do một vài nhân viên cấp cao của công ty gây ra gần đây. Tinh thần và thái độ làm việc của nhân viên trong công ty PR vốn rất tiếng tăm này đang rất sa sút trước tin đồn về tương lai bấp bênh của công ty. Trong các buổi họp về vấn đề khủng hoảng công ty tổ chức hôm nay, Brandon đang tìm cách thuyết phục được các nhà đầu tư chấp nhận những kế hoạch cải tổ triệt để của anh, trong đó đề cập tới việc...

Tôi đọc đến phần cuối bài báo, và đắm đắm nhìn bức hình của Luke trong giây lát. Trông anh vẫn tự tin như mọi khi - nhưng tôi cũng không quên lời nhận xét của Michael rằng anh đang bị quăng vào một bãi chôn ngựa. Cả thế giới sụp đổ quanh anh, cũng giống như trường hợp của tôi vậy. Thậm chí có thể mẹ anh chẳng thèm gọi điện động viên lấy nửa lời.

Lòng tôi thoáng nhói lên vì thương anh. Tôi những muốn gọi điện cho anh, nói với anh mọi chuyện sẽ ổn. Nhưng hà có gì. Anh bận rộn với cuộc sống của anh - còn tôi bận rộn với cuộc sống của tôi. Vậy là tôi gấp tờ báo lại, vững bước đến thẳng bàn làm thủ tục.

“Chị có phải khai báo gì không?” cô nhân viên nhận đăng ký thủ tục tươi cười với tôi.

“Không,” tôi nói. “Tôi không mang theo nhiều đồ, chỉ có tôi và một cái túi thôi. Tôi hơi nâng tờ Financial Times lên một chút. “Liệu tôi có cơ hội nào được đổi sang ghế hạng sang không nhỉ?”

“Xin lỗi quý khách, hôm nay không còn ghế nào cả.” Cô ấy nhìn tôi ra chiều thông cảm. “Nhưng tôi có thể xếp chỗ cho cô gần lối thoát hiểm. Chỗ đó rất rộng rãi cho cô duỗi chân. “Làm ơn để tôi cân hành lý.”

“Vâng.”

Trong khi tôi đang khom lưng đặt cái va ly bé xíu của mình lên hàng chuyen, tôi nghe thấy giọng nói quen thuộc sau lưng mình, “Chờ đã.”

Tôi chợt cảm thấy chao đảo như vừa rớt xuống từ độ cao sáu mét. Không thể tin được, - chính là anh.

Chính là Luke, đang sai bước qua phòng đợi đến thẳng bàn làm thủ tục. Anh ăn vận vẫn đẹp như mọi khi, nhưng gương mặt anh tái xanh phờ phạc. Quầng mắt anh khiến anh trông như thể đang tồn tại theo chế độ ăn uống chỉ gồm cà phê và những đêm ngủ muộn.

“Em đang làm cái quái gì thế?” anh ấy hỏi khi đến gần chỗ tôi. “Đang định bay đến Washington đấy à?”

“Còn anh làm gì ở đây?” tôi run rẩy vặc lại. “Chẳng phải anh đang họp bàn về khủng hoảng của công ty với các nhà đầu tư sao?”

“Đúng. Cho đến khi Mel mang trà vào và bảo nhìn thấy em trên ti vi sáng nay. Vì thế anh gọi ngay cho Suze và biết được số chuyến bay của em...”

“Anh vừa rời cuộc họp?” tôi chăm chăm nhìn anh. “Ngay giữa buổi họp?”

“Cô ấy nói em đang định bay khỏi đất nước này.” Đôi mắt sẫm màu của anh sục sạo nhìn khắp mặt tôi. “Có đúng không?”

“Đúng,” tôi nói, rồi cài chặt khóa va li. “Em sẽ đi.”

“Như thế này sao? Thậm chí chẳng thèm nói với anh?”

“Đúng, như thế này đây,” tôi nói, và đặt bịch chiếc va li xuống băng chuyền. “Cũng giống như khi anh về Anh mà chẳng thèm nói với tôi một lời.” Giọng tôi rất cáu khiến Luke có vẻ hơi chùn lại.

“Becky...”

“Ghế cạnh cửa sổ hay cạnh lối đi?” cô gái làm thủ tục chen ngang.

“Xin cho tôi ghế cạnh cửa sổ.”

“Becky...”

Di động của anh kêu inh lên, khiến anh giật dử tắt đi. “Becky... anh muốn nói chuyện.”

“Bây giờ anh muốn nói chuyện hả?” tôi nhắc lại lời anh. “Thật tuyệt. Anh chọn đúng thời điểm đấy. Đúng lúc tôi đang đăng ký thủ tục bay.” Tôi đập mạnh tờ Financial Times vào mu bàn tay. “Thế còn các buổi họp về khủng hoảng thì sao?”

“Việc đó có thể chờ được.”

“Tương lai của công ty anh có thể chờ được?” Tôi nhướn mày. “Chẳng phải như thế hơi... thiếu trách nhiệm sao, hả Luke?”

“Nếu nghe theo lời em thì công ty anh đã không có cái tương lai khốn nạn này,” anh kêu lên, vẻ giận dữ, và tôi thấy cả người mình gần như tê dại. “Anh vừa nói chuyện với Michael. Anh ấy đã kể cho anh nghe những gì em làm. Em đã biết con người của Alicia ra sao. Em đã cảnh báo anh ấy thế nào. Và làm sao em phát hiện ra mọi chuyện.” Anh lắc đầu. “Chúa ơi, anh chẳng hay biết gì cả, giá như anh biết nghe lời em, Becky...”

“Lẽ ra anh ấy không nên nói với anh,” tôi lẩm bẩm giận dữ. “Tôi đã bảo anh ấy không nói. Anh ấy đã hứa.”

“Ồ, anh ấy đã nói hết với anh! Và bây giờ...” Luke dừng lại. “Và bây giờ anh chẳng biết nói gì,” giọng anh trầm lặng. “Chẳng dám nói 'Cảm ơn em' nữa.”

Chúng tôi đắm chiều nhìn nhau trong im lặng một lúc.

“Anh chẳng phải nói gì cả,” cuối cùng tôi lên tiếng, và nhìn sang chỗ khác. “Tôi làm vậy vì không chịu được cô nàng Alicia. Thế thôi.”

“VẬY... tôi đã xếp chỗ cho chị ở hàng ba mươi hai,” cô gái ở bàn thủ tục vui vẻ nói với tôi. “Giờ gọi lên máy bay là bốn giờ ba mươi...” Cô ấy nhìn vào hộ chiếu của tôi, sắc mặt thay đổi. “Này! Chị làm trong chương trình Morning Coffee đúng không?”

“Trước đây thôi,” tôi mỉm cười lịch sự.

“Ồ, vâng,” cô ấy lúng túng nói. Lúc trả lại hộ chiếu và thẻ lên máy bay cho tôi, cô ấy đưa mắt nhìn qua tờ Financial Times rồi dừng lại ở tấm hình của Luke. Cô ngước lên nhìn Luke, rồi lại cúi xuống.

“Từ từ đã, anh chính là người trong tờ báo hả?” cô hỏi, và đập đập tay vào bức hình.

“Trước đây thôi,” Luke nói sau vài giây ngập ngừng. “Thôi nào Becky. Ít nhất cũng để anh mời em cốc nước chứ.”

Chúng tôi ngồi ở một chiếc bàn nhỏ với hai cốc rượu Pernod. Tôi có thể nhìn thấy tín hiệu sáng ở chiếc di động của Luke nhấp nháy năm giây một lần, chứng tỏ có ai đấy đang cố gắng liên hệ với anh. Nhưng dường như anh chẳng để ý.

“Anh đã rất muốn gọi cho em,” anh nói, mắt không rời khỏi chiếc cốc. “Từ ngày qua, anh đều muốn gọi cho em. Nhưng... mọi thứ trở nên điên cuồng từ lúc anh về. Em từng nói anh không có thời gian cho những mối quan hệ thực sự. Điều này khiến anh phải suy nghĩ. Và...” Anh dừng lại lặng im.

“Và gì?” cuối cùng tôi lên tiếng.

“Anh không chắc lắm,” anh nói, ngược cặp mắt nâu thẳng thắn lên. “Sự thật là anh cũng không biết liệu chúng ta có thể vượt qua được mọi trở ngại để bên nhau không. Ở New York, đột nhiên chúng ta chai lì và bắt đầu rẽ sang hai hướng khác biệt. Cứ như thể chúng ta không còn hiểu nhau được nữa.”

Lẽ ra tôi có thể ngồi yên lắng nghe những gì anh nói mà không có phản ứng gì. Nhưng vì lý do nào đó, cổ họng tôi lại nghẹn ứ.

“VẬY... điều gì đã thay đổi?” tôi nói, cổ ra vẻ giản đơn. “Tại sao anh lại ở đây? Trong cái ngày tất cả các nhà đầu tư bay đến gặp anh.”

“Chẳng có gì hay ho cả. Anh sẽ kể cho em nghe sau.” Gương mặt anh thoáng lộ vẻ thích thú.

“Nhưng làm sao anh biết em đang chuẩn bị từ bỏ đất nước này? Michael là một kẻ chuyên giấu giếm mọi chuyện. Và khi anh biết em đang trên đường

rời khỏi...” Anh nhìn vào mắt tôi. “Anh đột nhiên nhận ra.”

“Nhận ra... cái gì?” tôi gượng hỏi.

“Rằng anh là thằng ngốc... khốn kiếp...”

Anh lơ đãng đẩy cái cốc quanh bàn, như thể đang tìm kiếm một cái gì đó, còn tôi nhìn anh đắm đắm lo lắng. “Em đã đúng,” anh đột nhiên nói. “Anh bị ám ảnh bởi tham vọng thành công ở New York. Thật điên rồ. Anh chẳng còn nhận ra được điều gì nữa. Chúa ơi, thật khốn kiếp, anh đã làm hỏng mọi thứ. Em... chúng ta... công việc kinh doanh...”

“Thôi nào Luke,” tôi lúng túng nói. “Anh không thể nhận trách nhiệm trong mọi chuyện. Em có tin tốt lành cho anh đây...” Tôi dừng lại khi thấy Luke lắc đầu. Anh uống cạn cốc rượu rồi thẳng thắn nhìn tôi.

“Có điều này em cần phải biết, Becky... em nghĩ tại sao tờ The Daily World lại nắm được các chi tiết tài chính của em?”

Tôi nhìn anh kinh ngạc.

“Chính... chính là do cô gái làm việc ở cục thuế. Cô ta đã đến căn hộ của bọn em rình mò khi Suze đang...” Tôi ngó người ra khi anh lại lắc đầu lần nữa.

“Đó chính là Alicia.”

Trong chốc lát, tôi sững sờ không thốt lên lời.

“Alicia à?” cuối cùng tôi cũng bật ra. “Làm sao anh...? Tại sao cô ta lại...?”

“Khi kiểm tra phòng của cô ta, bọn anh đã tìm thấy mấy bản sao kê ngân hàng của em trong ngăn kéo, và cả mấy cái thư nữa. Chưa mới biết làm thế nào cô ta có được chúng.” Anh thở hắt ra. “Sang nay anh tóm được một gã làm cho tờ The Daily World, anh ta xác nhận chính Alicia là người tung tin. Họ chỉ lần theo các thông tin cô ta đã cung cấp.”

Tôi nhìn anh đắm đắm, cảm thấy ớn lạnh. Nhớ lại cái ngày tôi đến văn phòng anh. Chiếc túi hiệu Conran với các lá thư bên trong. Alicia đang đứng cạnh bàn của Mel, trông như thể một con mèo vớ được chuột vậy.

Tôi đã biết mình bỏ lại thứ gì đó. Ôi chúa ơi, làm sao mà tôi lại ngốc đến thế cơ chứ!

“Nhưng em không phải là mục tiêu chính của cô ta,” Luke nói. “Cô ta làm thế để bôi nhọ thanh danh của anh và công ty - và để đánh lạc hướng anh khỏi những gì cô ta đang thực sự dựng lên. Họ vẫn chưa báo lại kết quả điều tra nhưng anh chắc chắn cô ta chính là 'con ong tay áo' đã đưa hết tất cả những thông tin về anh.” Anh thở sâu. “Becky a... vấn đề là ở chỗ anh đã hiểu sai mọi chuyện. Hợp đồng bị hủy không phải lỗi tại em.” Anh nhìn tôi chân thành. “Mọi thứ của em bị hủy hoại là lỗi tại anh.”

Tôi ngồi yên lặng một lát, chẳng thể nói được gì. Như thể một cái gì đó đè nặng lên người tôi đang dần được nhắc lên. Tôi không biết mình nên nghĩ gì hay cảm thấy gì nữa.

“Anh thật sự xin lỗi em,” Luke nói, “về tất cả những gì em đã phải trải qua.”

“Không.” Tôi hít một hơi dài, thờ run run. “Luke, đây đâu phải là lỗi tại anh. Thậm chí đây cũng chẳng phải lỗi tại Alicia. Cô ấy chỉ cho họ thông tin. Nhưng ý em là, nếu em chẳng vướng phải mấy chuyện nợ nần kia, và nếu em không điên cuồng mua sắm ở New York - thì họ cũng chẳng có chuyện gì mà viết về em cả, đúng không?” Tôi xoa xoa khuôn mặt khô khốc của mình. “Thật khủng khiếp và nhục nhã. Nhưng xét dưới góc độ tích cực, bài báo ấy lại đem đến điều gì đó tốt đẹp cho em. Ít nhất em cũng nhận ra một vài điều về bản thân mình.”

Tôi nhấc cốc lên, nhận ra nó đã cạn từ lúc nào rồi lại đặt xuống.

“Em uống một cốc nữa nhé?” Luke nói.

“Không. Không, em cảm ơn.”

Cả hai chúng tôi im lặng. Xa xa, có tiếng loa gọi hành khách đi trên chuyến bay BA 2340 tới San Francisco đến cổng 29.

“Anh biết Michael mời em làm việc,” Luke nói. Anh chỉ vào cái va li của tôi. “Anh hiểu là em đã nhận lời anh ấy.” Anh ngừng lại, tôi nhìn anh đắm chiêu, hơi run rẩy nhưng không nói gì. “Becky.... đừng đến Washington nữa. Hãy đến làm cho anh.”

“Làm cho anh?” tôi giật mình.

“Hãy đến làm cho Brandon Communications.”

“Anh có điên không đấy?”

Anh vuốt tóc ra đằng sau, bỗng nhiên trông anh rất trẻ và yếu đuối. Giống như người đang cần được nghỉ ngơi.

“Anh không điên. Số lượng nhân viên của anh đã giảm đi mười phần trăm. Anh cần một người như em ở vị trí cấp cao. Em hiểu biết về tài chính. Em đã từng làm phóng viên. Em có mối quan hệ tốt với mọi người, em đã quen thuộc với công ty...”

“Luke, anh hoàn toàn có thể tìm được một người như em,” tôi nói xen vào. “Thậm chí anh còn có thể tìm được ai đó tốt hơn nữa kia! Ai đợc kinh nghiệm về PR, ai đó từng làm trong...”

“Thôi được, anh đang nói dối,” Luke cắt ngang lời tôi. “Anh đang nói dối.” Anh hít thở sâu.

“Không phải anh cần một ai đó giống em. Anh cần em.”

Anh thẳng thắn nhìn vào mắt tôi - còn tôi choáng váng nhận ra không phải anh đang nói đến Brandon Communications.

“Anh cần em, Becky. Anh phải có em. Anh đã không nhận ra điều đó cho đến khi em không còn bên anh nữa. Kể từ lúc em đi, những lời nói của em cứ vang lên trong đầu anh. Tham vọng của anh. Nhưng mối quan hệ của anh. Thậm chí là về cả mẹ anh.”

“Mẹ anh?” Tôi sợ hãi nhìn anh đăm chiêu. “Em nghe nói anh đã cố gắng sắp xếp để gặp bà...”

“Đó không phải là lỗi của bà.” Anh nhấp một ngụm rượu Pernod. “Mẹ anh có chuyện đột xuất nên không đến được. Nhưng em nói đúng, anh nên dành nhiều thời gian hơn với mẹ. Thực sự hiểu mẹ hơn, và cố gắng xây đắp mối quan hệ gần gũi hơn, cũng giống như em đã làm với mẹ em.” Anh ngước lên nhú mảy trước vẻ lặng thinh của tôi. “Đó chính là điều em muốn nói, đúng không?”

Tôi thử cố hình dung cảnh Luke và mẹ anh nói chuyện cùng nhau trong bếp giống như tôi và mẹ - nhưng không thể tưởng tượng được.

“À... vâng,” tôi nói vội vàng. “Vâng, đó chính là những gì em muốn nói. Chính thế đấy.”

“Đó cũng là điều anh muốn nói. Em là người duy nhất nói với anh những điều anh cần phải nghe, thậm chí cả khi anh không muốn nghe. Anh nên kể hết với em mọi chuyện ngay từ đầu. Anh thật là... anh không biết nữa. Kiểu căng. Ngu xuẩn.”

Nhưng lời anh nói về mình hoang vắng và nặng nề nhường ấy khiến tôi nhói lòng.

“Luke...”

“Becky, anh biết em còn cả sự nghiệp của riêng em - và anh hoàn toàn tôn trọng điều đó. Anh sẽ không cầu xin em nếu đó không phải là một cơ hội tốt cho em. Xin em...” Anh vươn tay qua bàn, đặt bàn tay ấm áp của mình lên tay tôi. “Quay lại đi em. Chúng ta sẽ bắt đầu lại từ đầu.”

Tôi đăm đăm nhìn anh ngỡ mình lạc lối, cảm nhận những xúc cảm trong mình lớn dần lên như quả bóng bay.

“Luke, em không thể làm việc cho anh được.” Tôi nghẹn lời, cố không để mình lạc giọng. “Em phải đến Mỹ. Em phải nắm lấy cơ hội này.”

“Anh biết dường như đó là một cơ hội tốt. Nhưng có thể anh cũng đang mang lại cơ hội tốt cho em.”

“hai chuyện đó không giống nhau,” tôi nói, tay nắm chặt chiếc cốc.

“Giống nhau chứ. Dù Michael đã hứa với em điều gì, anh cũng có thể làm được điều tương tự.” Anh chồm người về phía trước. “Anh còn làm được hơn thế. Anh sẽ...”

“Luke,” tôi ngắt lời anh. “Luke, em không nhận lời Michael.”

Khuôn mặt Luke đờ ra vì ngạc nhiên.

“Em không nhận lời? Vậy thì...”

Anh nhìn xuống chiếc vali, rồi ngước lên mặt tôi - tôi cũng nhìn lại anh vẻ im lặng cương quyết.

“Anh hiểu rồi,” cuối cùng anh lên tiếng. “Đây không phải là chuyện của anh.”

Trông anh như vừa bại trận, tôi bỗng cảm thấy ngực mình đau nhói. Tôi muốn nói với anh - nhưng tôi không thể. Tôi không thể mạo hiểm nói về chuyện đó, đề rồi lại nghe thấy chính những lý lẽ của mình dao động, lại băn khoăn không biết mình đã lựa chọn đúng chưa. Tôi không thể mạo hiểm thay đổi quyết định của mình được,

“Luke, em phải đi thôi,” tôi nói, cổ họng nghẹn ứ lại. “Còn... còn anh phải quay lại cuộc họp.”

“Đừng.” Luke nói sau một hồi im lặng. “Em nói đúng. Anh sẽ đi. Anh sẽ đi ngay bây giờ. Anh đứng lên rồi thò tay vào túi. “Chỉ... một điều cuối cùng thôi. Chắc em không muốn quên đi thứ này?”

Anh chậm rãi rút ra một chiếc khăn nhung lụa dài, màu xanh nhạt, có đính hạt lấp lánh.

Chiếc khăn quàng cổ của tôi. Chiếc khăn hiệu Denny and George của tôi.

Tôi cảm thấy các mạch máu giật giật trên khuôn mặt mình.

“Làm thế nào anh...” tôi ghen ngào. “Người đầu giá qua điện thoại chính là anh à? Nhưng.. nhưng anh đã rút lui rồi mà. Người khác đã mua được...” Tôi không nói gì nữa, chỉ nhìn anh bối rối.

“Cả hai người đầu giá ấy đều là anh.”

Anh quàng chiếc khăn quanh cổ tôi, nhìn tôi một lát rồi hôn lên trán tôi. Sau đó anh quay đi, bước xa dần rồi lẩn vào đám đông trong sân bay.

Bạn đang đọc truyện *Tín Đồ Shopping Oanh Tạc Manhattan* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 17

Hai Tháng Sau

“OK. VẬY LÀ HAI BUỔI THUYẾT TRÌNH, một với tập đoàn Saatchis, một với ngân hàng Global. Ăn trưa với công ty McKinseys và ăn tối với công ty Merrill Lynch.”

“Đúng thế nhiều cuộc hẹn quá. Tôi biết.”

“Sẽ ổn cả thôi,” tôi trấn an. “Sẽ ổn cả thôi.”

Tôi ghi chú mọi chi tiết vào quyển sổ của mình và căng óc ra suy nghĩ. Đây chính là khoảnh khắc tôi yêu thích nhất trong công việc mới. Thử thách ban đầu. Đây là câu đố - tôi phải tìm lời giải thích. Tôi ngồi im lặng trong giây lát, vẽ linh tính mấy hình ngôi sao năm cánh để đầu óc hoạt động trong khi Lalla nhìn tôi lo lắng.

“Được rồi,” cuối cùng tôi lên tiếng. “Tôi nghĩ đã có đáp án. Bộ vest hiệu Helmut Lang để đi họp, chiếc váy Jil Sander cho bữa trưa - và chúng tôi sẽ tìm ra cái gì đó mới cho bà mặc trong bữa tối.” tôi liếc nhìn bà. “Có thể là cái gì đó màu xanh đậm”

“Tôi không thể mặc màu xanh được.” Lalla nói

“Bà có thể mặc được màu xanh” tôi nói một cách chắc chắn. “Bà mặc màu xanh rất tuyệt.”

“Becky,” Erins thò đầu vào cửa gọi tôi. “Xin lỗi làm phiền hai người, nhưng Farlow đang đợi cô trên điện thoại. Bà ấy rất thích chiếc áo khoác cô đã gửi - nhưng liệu còn cái nào đó nhẹ nhàng hơn cho bà ấy mặc vào tối nay không?”

“Được chứ,” tôi nói. “Tôi sẽ gọi lại cho bà ấy.” Tôi nhìn Lalla. “Chúng ta sẽ tìm cho bà một chiếc váy dành cho buổi tối.”

“Thế tôi sẽ mặc bộ vest của tôi với cái gì?”

“Một chiếc sơ mi.” tôi nói. “Hoặc là một chiếc áo vải cashmere. Cái màu ghi xám ấy.”

“Cái màu ghi xám” Lalla cẩn thận nhắc lại lời tôi như thể tôi đang nói tiếng Ả Rập vậy.

“Bà đã mua nó cách đây ba tuần. Hiệu Armani. Bà đã nhớ ra chưa?”

“À đúng. Tôi nhớ ra rồi.”

“Hoặc là chiếc áo sát nách cổ tròn màu xanh da trời của bà.”

“Đúng,” Lalla nói, và hồ hởi gật đầu. “Đúng vậy.”

Lalla là một nhân viên cao cấp trong một tập đoàn chuyên tư vấn về máy tính có văn phòng đại diện khắp nơi trên thế giới. Bà có 2 bằng tiến sĩ, một kết quả IQ cao chót vót - nhưng lại kêu ca rằng mình mắc chứng không biết chọn lựa quần áo. Ban đầu tôi những tưởng bà nói đùa.

“Viết hộ tôi tất cả các chi tiết ra nhé,” bà nói, và đưa tôi quyển sổ bìa da. “Nhớ viết hết chiếc nào kết hợp với chiếc nào.”

“Ồ, vâng... nhưng Lalla, tôi tưởng chúng ta đang cố gắng giúp bà tự mình biết kết hợp quần áo.”

“Tôi biết. Tôi sẽ cố. Một ngày nào đấy tôi sẽ tự làm được tôi hứa. Nhưng...chưa thể là tuần này. Tôi không thể căng thẳng thêm về vấn đề nào nữa.”

“Váy cũng được.” Tôi nói, cố giấu nụ cười, và bắt đầu viết vào cửa sổ, nhấn mặt rắng nhớ hết quần áo mà bà ấy có. Tôi sẽ không có nhiều thời gian để tìm một cái váy cho bà ấy mặc vào tối nay, gọi lại cho Farlow và tìm kiếm bộ len mình đã hứa để cho Janey van Hassalt.

Mỗi ngày ở đây đều bận rộn điên cuồng; ai ai cũng vội vàng. Nhưng không hiểu sao càng bận rộn, càng thử thách, tôi lại càng thấy yêu công việc.

“À,” Lalla nói. “Em gái tôi - người cô nói nên mặc màu cam sẫm ấy...”

“À vâng, cô ấy rất dễ chịu.”

“Cô ấy nói thấy cô trên truyền hình. ở Anh! Trong một chương trình thời trang.”

“Ồ vâng,” tôi nói, và cảm thấy mặt mình hơi đỏ. “Tôi cũng có tham gia một chút vào chương trình phong cách sống trong ngày. 'Becky, hăng thời trang Barneys'. Đó giống như một chương trình thời trang New York...”

“Hay thật đấy!” Lalla nói nồng hậu. “Một chương trình truyền hình. Hẳn cô thấy thú vị lắm nhỉ?”

Tôi ngừng lại suy nghĩ đôi chút, trên tay vẫn cầm chiếc áo khoác dính cườm. Chỉ vài tháng trước tôi còn đang sắp có chương trình riêng trên mạng truyền hình của Mỹ. Giờ đây tôi chỉ đóng một phần rất nhỏ trong chương trình này với một nửa là khán giả của chương trình Morning Coffee. Nhưng quan trọng là tôi đang đi trên con đường mình mong muốn.

“Vâng, đúng thế” tôi nói và mỉm cười với bà ấy. “Công việc đó rất thú vị.”

Tôi không mất quá nhiều thời gian để tìm được một bộ hợp lý cho Lalla mặc trong buổi tối. Lúc bà ấy về, tay vẫn còn nắm chặt danh sách những đôi giày có thể đi, thì Christina, chị trưởng phòng, bước vào mỉm cười với tôi.

“Em thế nào?”

“Em ổn,” tôi nói “Rất tốt.”

Đó là sự thật. Nhưng nếu không phải là như vậy - thậm chí nếu đây là ngày tồi tệ nhất với tôi trên thế giới này - tôi cũng sẽ chẳng than vãn với Christina. Tôi rất biết ơn vì chị ấy nhớ tôi là ai. Vì chị trao cho tôi một cơ hội.

Tôi vẫn không thể tin chị đã tốt với mình đến nhường ấy khi tôi đã gọi điện cho chị về ngại ngần và đau buồn. Tôi nhắc chị chúng tôi đã từng gặp nhau và hỏi xem liệu có cơ hội nào để cho tôi làm việc cho hãng thời trang Barneys không - chị nói chị nhớ rất rõ tôi là ai, và còn hỏi thăm chiếc đầm hiệu Vera Wang của tôi ra sao nữa. Vì thế tôi đã không ngần ngại kể hết mọi chuyện với chị, về việc tôi phải bán chiếc váy ra sao, sự nghiệp truyền hình tan thành mây khói như thế nào, và tôi muốn đến chỗ chị làm việc ra sao nữa... chị im lặng một lát - rồi chị bảo tôi sẽ là tài sản quý của Barneys. Một tài sản quý! Đó cũng chính là lời chị nói về chương trình của tôi trên truyền hình.

“Hôm nay em có giấu bộ nào không đấy?” chị hỏi và nháy mắt với tôi, khiến mặt tôi đỏ bừng. Thời gian không bao giờ làm tôi quên đi chuyện này.

Đó là lần đầu tiên tôi gọi điện, Christina hỏi xem tôi có kinh nghiệm bán hàng không. Giống như một đứa trẻ khờ dại, tôi tong tặc kể ra với chị thời gian làm việc ở Ally Smith - và bị đuổi việc vì giấu khách hàng chiếc quần jeans có in hình chú ngựa vằn bởi tôi rất muốn có chiếc quần ấy.

Sau khi kể xong chuyện, có một khoảng lặng trong điện thoại, và tôi nghĩ mình đã hoàn toàn đánh mất cơ hội của mình. Nhưng sau đó là một tiếng cười sáng khoái, to tới mức tôi suýt đánh rơi cả ống nghe vì sợ. Tuần trước chị kể với tôi rằng đây chính là khoảnh khắc chị quyết định nhận tôi vào làm việc.

Chị ấy cũng kể chuyện này với mấy khách hàng thân thiết khiến tôi hơi ngượng.

“Nào” Christina nhìn tôi thật lâu về thăm dò. “đã sẵn sàng cho cuộc hẹn lúc 10h chưa?”

“Rồi chị ạ,” tôi lại hơi đỏ mặt một chút trước ánh nhìn của chị “Đã sẵn sàng. Em nghĩ vậy.”

“Em có muốn chải lại tóc không?”

“Ồ” tôi đưa tay lên cổ “Tóc em rồi ạ?”

“Không rồi lắm” mắt chị chợt sáng lên, khiến tôi không hiểu gì cả. “Nhưng em cũng muốn mình trông đẹp nhất lúc làm việc với khách hàng chứ?”

Chị ấy ra khỏi phòng còn tôi vội lôi lược chải tóc. Trời ạ, tôi không thể nhớ được là mình phải hết sức gọn gàng khi ở Manhattan. Giống như việc tôi chăm sóc móng tay hai lần một tuần trong tiệm sơn sửa móng tay tại góc phố nơi tôi ở - nhưng đôi khi tôi nghĩ mình nên làm móng tay hằng ngày. Tôi muốn nói chỉ chín đô là thôi mà.

Số tiền thực tình là... Ừm, Chín đô.

Tôi đang phải học quen dần với việc tiêu tiền đô. Tôi cũng đang học quen dần với nhiều thứ ở đây. Jodie thật tuyệt khi tôi gọi điện cho cô ấy, và đã tìm được cho tôi căn hộ một phòng. Nó nhỏ, và chẳng dễ chịu chút nào ở một chỗ tên là Hell's Kitchen (Tôi không dám nói với mẹ tôi cụm từ này, mà đổi thành Clinton, một từ mà theo mẹ là nghe rất hay và đáng kính.). Trong mấy đêm đầu tiên tôi không thể ngủ được vì tiếng ồn của xe cộ. Nhưng quan trọng là, tôi đang ở đây. Tôi đang ở New York, tự mình đứng trên đôi chân của mình, làm công việc mình thật sự say mê.

Công việc Micheal dành cho tôi ở Washington nghe rất được. Xét từ nhiều góc độ, sẽ hợp lý hơn nếu tôi nhận lời - và tôi biết bố mẹ tôi muốn tôi đồng ý. Nhưng những điều Micheal nói với tôi trong bữa trưa hôm đó - về việc phải tin vào chính mình, phải làm công việc mình thực muốn làm - khiến tôi suy nghĩ. Tôi thực sự phải suy nghĩ về sự nghiệp của tôi, cuộc sống của tôi, và điều tôi thực sự muốn làm trong đời mình.

Công bằng mà nói, ngay sau khi tôi giải thích với mẹ về công việc thời trang ở hãng Barneys, mẹ nhìn tôi dăm dăm rồi nói “Nhưng con yêu này, làm quái gì mà con không nghĩ tới việc này từ trước nhỉ?”

“Becky ơi,” tôi nhìn lên thấy Erins đang đứng trước cửa ra vào. Mọi quan hệ của tôi với cô ấy khá tốt, nhất là sau hôm cô ấy rủ tôi về nhà coi bộ son môi và xem phim James Bond suốt đêm.

“Người hẹn cậu lúc mười giờ đến rồi đấy nhé!”

“Ai nhỉ?” Tôi hỏi, chau mày khó hiểu trong khi với lấy chiếc váy bó hiệu Richard Tyler. “Minh có thấy trong sổ ghi gì đâu nhỉ?”

“Ừm... ờ...” chẳng hiểu sao gương mặt cô ấy bùng sáng và hào hứng. “Ừ... anh ấy đấy.”

“Cám ơn em.” Một giọng nam trầm vang lên.

Một giọng đặc Anh.

Ôi chúa ơi.

Người tôi đông cứng lại như một con thỏ, trên tay vẫn cầm chiếc váy Richard Tyler, nhìn Luke bước vào phòng.

“Xin chào” anh khẽ mỉm cười. “Chào cô Bloomwood. Tôi nghe nói cô là người sắm đồ sành sỏi nhất ở thành phố này.”

Tôi mở miệng nhưng rồi ngậm lại. Những suy nghĩ cứ réo lên trong đầu tôi như pháo hoa. Tôi cố gắng tỏ ra ngạc nhiên, cố gắng tỏ ra sốc như tôi biết mình nên thế. Hai tháng đằng đẳng bất tin - và bây giờ anh ấy ở đây. Lẽ ra tôi phải xúc động ghen ngào.

Nhưng chẳng hiểu sao tôi lại chẳng xúc động chút nào.

Sâu xa trông tiếm thức tôi vẫn biết mình ngóng chờ anh.

“Anh làm gì ở đây thế?” tôi nói, gắng sức tỏ vẻ điềm tĩnh nhất.

“Như đã nói, tôi biết được cô là người có con mắt sành sỏi nhất trong thành phố này.” Anh nhìn tôi thách đố. “Tôi nghĩ có thể nhờ cô tư vấn mua một bộ vest. Bộ tôi đang mặc đây trông rất chán rồi.”

Anh chỉ tay vào bộ vest hiệu Jermyn Street không chê vào đầu được của mình, mà tôi tình cờ biết anh mua bộ này cách đây ba tháng, và tôi cố giấu một nụ cười.

“Anh muốn một bộ vest.”

“Tôi muốn một bộ vest.”

“Được thôi”

Tôi cố tình kéo dài thời gian bằng cách treo chiếc váy lên mắc, quay mặt đi rồi lại ngoác chiếc mắc cẩn thận lên thanh treo đồ. Luke đang ở đây.

Anh đang ở đó. Tôi rất muốn cười phá lên, nhảy nhót, và òa khóc, hoặc làm một cái gì đó. Nhưng tôi lại từ từ với cuốn sổ tay rồi quay đầu lại.

“Thường thì tôi vẫn hay yêu cầu khách hàng kể một chút về bản thân trước khi tôi có thể tư vấn cho họ điều gì.” Giọng tôi bỗng hơi bẽn lẽn và tôi hít một hơi thật dài. “Liệu...anh có thể làm thế không?”

“Được chứ. Tôi nghĩ đây là một ý kiến rất hay.” Luke nghĩ ngợi một chút “Tôi là một thương gia người Anh, làm việc tại London.” Anh nhìn vào mắt tôi “Nhưng gần đây tôi có mở một chi nhánh ở New York. Vì vậy trong thời gian tới tôi sẽ ở đây là chủ yếu.”

“Thật vậy sao?” Tôi giật nảy người lên vì ngạc nhiên dù đã cố che giấu cảm xúc “Anh đã khai trương chi nhánh ở New York? Thật...thật là tuyệt. Bởi vì tôi có ấn tượng rằng một số thương gia người Anh cảm thấy làm việc với các nhà đầu tư Mỹ rất khó. Đây là tôi... nghe nói thế.”

“Đúng trước đây là như vậy.” Luke gật đầu “Họ đã thấy rất khó khăn. Nhưng sau đó họ thu nhỏ kế hoạch lại. Họ quyết định bắt đầu trên quy mô nhỏ hơn nhiều.”

“Quy mô nhỏ hơn?” Tôi nhai anh “Không vấn đề gì chứ?”

“Có thể” Luke nói sau một chút ngập ngừng, “Có thể họ nhận ra ban đầu mình đã quá tham vọng. Có thể họ nhận ra mình đã quá bị ám ảnh đến nỗi làm khổ những người xung quanh. Có thể họ nhận ra mình cần gạt đi niềm kiêu hãnh và bỏ qua những kế hoạch to lớn - và giảm tốc độ lại một chút.”

“Điều đó... điều đó rất có ý nghĩa” tôi nói.

“Vì thế họ phác thảo ra một kế hoạch mới, tìm được nhà đầu tư quan tâm tới ý tưởng của họ, và lần này chẳng còn gì ngáng trở con đường họ đi nữa. Họ đã gây dựng xong và mọi việc đang được tiến hành.”

“Thật tuyệt!” tôi nói “Ý tôi là...” Tôi háng giọng “Vâng. Tôi hiểu.”

Tôi nguyệt ngọc mấy chữ vô nghĩa vào sổ tay. “Vậy chính xác là anh định ở New York trong bao lâu?” Tôi hỏi thêm cố ra vẻ quan trọng “Để tôi ghi lại, anh hiểu không?”

“Tất nhiên rồi.” Luke bắt nhịp ngay với lối nói của tôi “Ừm, trước mắt công ty ở Anh của tôi vẫn chiếm vai trò chủ đạo. Vì vậy tôi sẽ ở đây hai tuần một tháng. Ít nhất thì đây cũng là kế hoạch tại thời điểm này, sau đó có thể lâu hơn, có thể ngắn hơn.” Anh ngừng lại hồi lâu rồi đổi mất sắc màu của anh nhìn tôi. “Tất cả còn tùy thuộc.”

“Vào... vào điều gì?” tôi hỏi, không dám thở mạnh.

“Vào... vào nhiều thứ.”

Hai chúng tôi im lặng.

“Em có vẻ rất ổn định rồi, Becky.” Luke khẽ nói “Mọi việc rất... tốt đối với em.”

“Vâng, em rất thích công việc này.”

“Trông em rất thành đạt nữa” Anh nhìn quanh mỉm cười “Môi trường này thích hợp với em. Anh không hề ngạc nhiên khi em đạt được những điều này...”

“Có phải anh nghĩ rằng em nhận việc này chỉ vì em thích mua sắm?” Tôi nhướn mày “Có phải anh nghĩ rằng công việc này chỉ loanh quanh với...giày dép và quần áo đẹp? Vì nếu đây là những gì anh nghĩ thì em e rằng anh đã hoàn toàn hiểu nhầm”

“Đấy không phải những gì anh...”

“Công việc này có ý nghĩa nhiều hơn thế. Nhiều hơn thế.” Tôi dang tay ra nhấn mạnh “Đó là việc giúp đỡ người khác. Một công việc đầy sáng tạo. Một công việc...”

Tiếng gõ cửa ngắt lời tôi, Erin thò đầu vào “Xin lỗi làm phiền cậu Becky. Chỉ muốn thông báo với cậu rằng mình đã để riêng đôi dép để mừng hiệu Donna Karan mà cậu cần ra rồi. Màu nâu sẫm và đen, đúng không nhỉ?”

“Ừm... đúng” tôi vội đáp lại “Rất tốt.”

“À, phòng tài khoản gọi, nói là sẽ tiếp tục biên độ giảm giá cho cậu trong tháng này.”

“Được rồi.” tôi nói, tránh cái nhìn thích thú của Luke “Mình cảm ơn. Mình... mình sẽ giải quyết những chuyện đó sau.” Tôi đợi Erin đi khỏi nhưng cô ấy lại chăm chú nhìn Luke về tò mò.

“Thế nào anh?” cô ấy vui vẻ hỏi “Anh đã xem qua mọi thứ trong cửa hàng chưa?”

“Tôi không cần xem,” Luke nói bình thản. “Tôi biết mình cần gì.”

Dạ dày tôi chộn rộn và tôi nhìn xuống cuốn sổ ghi chép, vội viết thêm vài chi tiết. nguyệt ngọc mấy chữ vở vắn.

“Vậy à?” Erin nói “Vậy đó là thứ gì?”

Tự nhiên im lặng trong hồi lâu, và cuối cùng không thể chịu đựng thêm được nữa tôi ngược nhìn lên. Khi thấy vẻ mặt của Luke trái tim tôi đập thình thịch.

“Tôi đã đọc giới thiệu về cô” anh vừa nói vừa thò tay vào túi áo lôi ra một tờ rơi với nhan đề Dịch vụ Tư vấn Mua sắm Cá nhân: Dành cho những người bận rộn cần giúp đỡ nhưng không thể phạm sai lầm.

Anh ngừng lại và tay tôi nắm chặt chiếc bút.

“Tôi đã mắc phải vài sai lầm” anh nói, thoáng chau mày. “Tôi muốn sửa chữa và không tái phạm. Tôi muốn nghe lời khuyên từ người hiểu được tôi.”

“Vậy tại sao anh lại đến hãng thời trang Barneys?” tôi run run nói.

“Tôi chỉ tin vào lời khuyên duy nhất của một người.” Ánh mắt anh hướng vào tôi khiến tôi cảm thấy run rẩy. “Nếu cô ấy không muốn giúp tôi thì tôi cũng không biết phải làm gì nữa.”

“Chúng tôi còn có Frank Walsh ở phòng thời trang nam,” Erin nhiệt tình nói “Tôi tin là anh ấy sẽ...”

“Im nào Erin” tôi nói mà không quay đầu lại.

“Cô thấy thế nào, Becky?” anh nói, và đến gần tôi. “Cô có thể làm việc đó không?”

Tôi không trả lời ngay. Tôi cố tập hợp những suy nghĩ trong mình vài tháng vừa qua. Để sắp xếp từ ngữ chính xác vào câu mình muốn nói

“Tôi nghĩ...” cuối cùng tôi lên tiếng “tôi nghĩ mối quan hệ giữa người sắm đồ và khách hàng rất khăng khít”

“Đó chính là điều tôi mong muốn.” Luke nói.

“Do đó cần có sự tôn trọng,” tôi nghen lờ “Không thể hủy những buổi hẹn. Không thể có những cuộc họp công việc bất thường được ưu tiên.”

“Tôi hiểu,” Luke nói “Nếu cô tin tưởng chọn tôi, tôi có thể bảo đảm rằng cô luôn là ưu tiên số một.”

“Khách hàng phải luôn biết rằng có những chuyện người sắm đồ biết rõ nhất. Và... và không bao giờ bỏ qua quan điểm của cô ấy. Thậm chí cả khi khách hàng nghĩ đó là chuyện tầm phào, hoặc... hoặc những chuyện phiếm...”

Tôi nhìn về mặt đầy khó hiểu của Erin và đột nhiên muốn cười phá lên.

“Khách hàng đã hiểu được điều đó rồi.” Luke nói “Khách hàng đã sẵn sàng để được nghe tư vấn và sửa chữa lỗi lầm. trong hầu hết mọi chuyện.”

“Tất cả mọi chuyện” tôi sửa lại ngay.

“Đừng có cố thử vận may nữa.” Luke nói, mắt anh sáng lên niềm thích thú, còn tôi thấy nụ cười bất đắc dĩ nở trên gương mặt mình. Tôi bắt gặp ánh mắt của Erin và cô ấy bỗng hiểu ra tất cả, vệt vàng ra ngoài để lại hai chúng tôi một mình.

Cửa phòng khép lại, Luke và tôi đắm đắm nhìn nhau. Cổ họng tôi nghẹn lại vì xúc động.

“Vây là anh Brandon...” Tôi nói. Tôi háng giọng, thông thả viết vài chữ vào cuốn sổ ghi chép

“Tôi cho rằng chữ 'hầu hết' là có thể chấp nhận được. Trong hoàn cảnh này.”

“Điều đó.” Ánh mắt anh trở nên ấm áp dịu dàng “Có nghĩa là em đồng ý, đúng không Becky? Em sẽ là người...sắm đồ riêng của anh chứ?”

Anh tiến lên một bước, tôi gần như chạm vào người anh. Tôi lại có thể ngửi thấy cái mùi hương quen thuộc của anh. Ôi chúa ơi,tôi đã nhớ anh biết bao.

“Vâng” tôi reo lên hạnh phúc “Em đồng ý.”

Người gửi: Lalla (Gildenstein@anagram.com)

Người nhận: Becky (Bloomwood@barneys.com)

Ngày: 6hứ tư, 28/11/2001, lúc 8h22

Nhan đề: HÃY GIÚP TÔI! KHẨN CẤP!

Becky:

Hãy giúp tôi! Hãy giúp tôi! Tôi đã làm mất danh sách quần áo cô soạn ra rồi. tối nay tôi có một bữa tiệc rất quan trọng với vài vị khách mới đến từ Nhật Bản. Bộ đồ Armani của tôi vẫn ở tiệm giặt là.

Tôi nên mặc gì? Làm ơn email lại cho tôi sớm nhé!

Cảm ơn, thiên thần của tôi.

Lalla.

T.B: Tôi nghe tin rồi - chúc mừng nhé!

NGÂN HÀNG SECOND UNION

53 PHỐ WALL

NEW YORK

Cô Rebecca Bloomwood

Phòng 4D

Số 418 Phố 46 Tây

New York

Ngày 30 tháng Một năm 2001

Kính gửi cô Bloomwood:

Số tài khoản mới: 4567 2346 7689

Chào mừng cô đến với ngân hàng Second Union! Xin đảm bảo cô sẽ hài lòng với các dịch vụ ngân hàng rất đa dạng của chúng tôi.

Ngân hàng Second Union rất tự hào với cách tiếp cận đến từng cá nhân của mình. Xin cô hãy liên lạc trực tiếp với tôi khi cô cần giúp đỡ. Không có việc gì là quá nhỏ đối với chúng tôi.

Cảm ơn cô đã chọn ngân hàng Second Union. Và tôi tin rằng đây sẽ là điểm khởi đầu của một mối quan hệ lâu dài và bền vững.

Gửi đến cô lời chào trân trọng nhất.

Kính thư,

Walt Pitman

Giám đốc Dịch Vụ Khách Hàng

Bạn đang đọc truyện *Tin Đồ Shopping Oanh Tạc Manhattan* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.